Якщо шалено кохати одне одного – це злочин, тоді ми винні.
НАША ПРОВИНА
Мерседес Рон

Назва книги: «Наша провина»

Автор: Мерседес Рон

Серія: Винні #3

Зміст: пролог + 60 розділів + епілог + подяки

Переклад телеграм - каналу: ***https://t.me/vally_books***

Важливо: Це аматорський переклад, неточності допускаються. Категорично забороняється використовувати даний переклад для отримання будь-якої матеріальної вигоди, текст поданий лише для ознайомлення. Всі права належать автору книги!

Як далеко Нік і Ноа готові зайти?

Дізнайтеся в «Нашій провині» – в останній частині трилогії «Винні».

До мого двоюрідного брата Бара.

Дякую, що супроводжував мене всю дорогу.

Ця книга настільки ж моя, як і твоя.

ПРОЛОГ

Я постійно дивувалася, чому, якщо ми з Ніком розлучилися понад рік тому, я плакала зараз, ніби ми справді покінчили з усім тільки вчора. Одного разу мені довелося навіть з'їхати з дороги, вимкнути двигун і обійняти кермо, щоб схлипнути, не ризикуючи зіткнутися з кимось.

Я плакала через те, ким ми були; я плакала через те, ким ми могли б стати. Я плакала через нього, через те, що зуміла розчарувати його; через те, що розбила йому серце; через те, що змусила його відкритися коханню, просто щоб показати йому, що кохання не існувало, принаймні без болю, а цей біль міг позначити вас на все життя.

Я плакала за тою Ноа, тою Ноа, якою була з ним: тою Ноа, сповненою життя, тою Ноа, яка, попри своїх внутрішніх демонів, уміла любити всім серцем; я знала як любити його більше, ніж будь-кого, і це теж було те, про що варто плакати. Коли ти зустрічаєш людину, з якою хочеш провести решту свого життя, дороги назад немає. Багато хто ніколи не пізнає це відчуття, вони думають, що знайшли його, але вони помиляються. Я знала, я знаю, що Нік був коханням мого життя, чоловіком, якого я хотіла бачити батьком моїх дітей, чоловіком, якого я хотіла мати поруч із собою у простій й важкі часи, у хворобі та здоров'ї аж доки смерть не розлучить нас.

Нік був моїм коханням. Він був моєю половиною, а тепер настав час навчитися жити без неї.

ЧАСТИНА ПЕРША

ВОЗЗ'ЄДНАННЯ

Розділ 1. НОА

Десять місяців потому...

Шум з аеропорту був оглушливий: люди заходили й виходили схвильовані, тягнули валізи, дітей та візки. Я дивилася на екран над головою, шукаючи назву мого наступного пункту призначення та точний час посадки. Я не дуже любила їздити кудись сама, я ніколи не любила літаки, але в мене не було інших варіантів: тепер я була сама, тільки я, і більше ніхто.

Я перевірила годинник і знову подивилася на екран. Гаразд, я прибула з достатньою кількістю часу, я ще можу дозволити собі випити кави в терміналі та деякий час почитати, звичайно, це б мене заспокоїло.

Я ходила до металошукачів, і я ненавиділа момент, коли мене обмацували, проходячи через них, а вони завжди це робили, тому що я завжди була одягнена у те, на що спрацьовує сигналізація, можливо, як мені сказали, у мене металеве серце: проста причина нещастя, яка примушувала мене постійно проходити цю процедуру.

Я залишила свій маленький рюкзак на конвеєрі, зняла годинник, браслети, і кулон, який завжди носила на шиї – хоча мені давно треба було б його зняти — і я склала усе разом зі своїм мобільним телефоном і кількома монетами, які були в моїй кишені.

— Взуття теж, пані, — сказав мені молодий охоронець втомленим тоном. Я розуміла це, така робота була втіленням чогось нудного й одноманітного, його мозок, напевно, був млявим, постійно робив одне й те саме, завжди говорив одне й те саме. Я поклала білі Converse на тацю і в душі зраділа, що не вдягнула шкарпетки з візерунками чи щось таке, мені було б так соромно. Коли мої речі почали рухатися вниз по стрічці, я перетнула детектор і, звісно ж... він почав дзвеніти.

— Станьте тут, будь ласка, розкрийте руки й ноги, — наказав він, і я зітхнула. — Чи маєте ви будь-які металеві предмети, гострі предмети чи щось подібне?

— Я нічого не ношу, але так завжди буває, і я не знаю чому, — відповіла я, дозволяючи охоронцеві обмацати мене з ніг до голови. — Я впевнена, що це якась моя начинка.

Хлопця моя відповідь потішила, і раптом мені захотілося, щоб він забрав від мене руки. Коли він відійшов убік і відпустив мене, я схопила свої речі й попрямувала до магазину безмитної торгівлі. Гігантські Toblerone? Мені це потрібно. Я думаю, що це єдина приємна річ у поїздці в аеропорт. Я купила два, поклала їх у ручну поклажу та пішла шукати вихід на посадку.

Аеропорт LAX був великий, але, на щастя, мій вихід був не надто далеко. Я пройшла крізь ці напівкилимові підлоги з табличками та стрілками під ногами, повз тисячі знаків, які говорили мені *«До побачення»* десятками різних мов, і прибула до місця призначення. Там ще було небагато людей, тому я безперешкодно зайшла, віддавши свій паспорт і квиток. Коли я пройшла через двері літака, я сіла, дістала свою книгу і почала їсти Toblerone.

Усе йшло досить добре, доки лист, який я засунула між сторінками, не впав мені на коліна, викликаючи спогади, які я заприсяглася забути й поховати. Я відчула вузол у животі, коли образи повернулися до моєї голови, і мій спокійний день перевернувся.

***

Дев’ять місяців тому...

Звістка про те, що Ніколас їде, дійшла до мене несподіваними каналами.

Ніхто не хотів розповідати мені нічого, що стосувалося його, і було зрозуміло, що це тому, що він, мабуть, давав дуже жорсткі вказівки щодо цього. Дженна навіть не говорила про Ніка, хоча я знала, що вона бачила його не один раз. Її стурбоване обличчя було відображенням того, що вона, мабуть, побачила. Моя подруга була між молотом і ковадлом, і це була ще одна з багатьох речей, які я мала додати до свого списку провини.

Я більше не бачила Ніколаса, але його дії щодо мене були миттєвими. Деякі коробки з моїми речами надійшли через два тижні після того, як ми розлучилися, і коли я побачила Н у коробці для тварин, у мене стався напад тривоги, від якого я завертілася на ліжку після того, як потекли сльози. Наше бідне кошеня, тепер моє. Довелося залишити його мамі в старому будинку, тому що мій сусід по кімнаті був жахливим алергіком. Було важко відпустити його, але в мене не було вибору.

Я класифікувала той період мого життя, коли я тільки плакала і плакала, як «мій темний час», тому що він був саме таким: я була у чорному тунелі без світла, занурена у повну темряву, з якої я не могла вибратися, попри світло нового дня чи штучне світло лампи біля мого ліжка; я страждала від нападів паніки майже щодня, поки нарешті лікар не відправив мене прямо до психіатра. Спочатку я навіть не хотіла чути про щось подібне, але, мабуть, у глибині душі це мені допомогло, тому що я почала вставати вранці й робити основні людські речі... до тієї ночі. Тієї ночі, коли я зрозуміла що якщо Нік поїде, усе буде втрачено, і цього разу назавжди.

Я дізналася про це з простої розмови в їдальні кампусу. Боже, навіть розпашілі студентки знали про Ніка більше, ніж я. Одна дівчина пліткувала про мого хлопця, вибачте, колишнього хлопця, і ненавмисно повідомила мені, що він їде до Нью-Йорка всього за кілька днів.

Ось тоді щось заволоділо моїм тілом, силоміць посадило мене в машину і відвезло до його квартири. Я уникала думок про те

місце, про все, що сталося, але я не могла дозволити йому поїхати, принаймні не побачивши його раніше, принаймні не поговоривши. Востаннє я бачила його тієї ночі, коли ми розлучилися.

З тремтячими руками й ногами, які погрожували звалити мене на асфальт, я увійшла у блок Ніка. Я зайшла в ліфт, піднялася на його поверх і стала біля його дверей. Що я збиралася йому сказати? Що я можу зробити, щоб він пробачив мені, щоб він не пішов, щоб він знову полюбив мене? Я подзвонила у дзвінок, ледь не знепритомнівши. Саме в такому стані він побачив мене, коли відчинив двері.

Спочатку ми мовчали, тільки дивилися одне на одного. Він не сподівався побачити мене там; що більше, він би поклав руку у вогонь, оскільки планував піти не озираючись, забути про мене й діяти так, наче мене ніколи не було, але він не розраховував, що я не погоджуся на таке.

Напруга була майже відчутною. Він був дивовижним: темні джинси, біла футболка і злегка скуйовджене волосся. Назвати його неймовірним було б мало. Він завжди був таким, але той погляд, те світло, яке завжди з’являлося на його обличчі, коли він бачив, як я приходжу, згасло, тієї магії, яка зачаровувала нас, коли ми були один перед одним, більше не існувало. Бачити його такого гарного, такого високого, такого мого... ніби мені повернули те, що я втратила — це була кара.

— Нащо ти прийшла? — його голос був твердим, майже крижаним, як лід, і це вирвало мене із заціпеніння.

— Я... — відповіла я зірваним голосом. Що я могла йому сказати? Що я могла зробити, щоб він знову подивився на мене, ніби я була його світлом, його надією, його життям?

Він, здається, навіть не хотів мене слухати, бо майже грюкнув дверима перед моїм обличчям, але тоді я вирішила: якщо мені доведеться битися, я буду битися. Я не збиралася його

відпускати, я не могла його втратити, оскільки я б не вижила без нього, це було б неможливо. Мені було боляче на душі бачити його перед собою і не мати змоги попросити його обійняти мене. Обійняти та заспокоїти той біль, який поглинав мене день у день. Я зробила крок уперед і прослизнув крізь щілину, пробралася до його квартири, вдерлася у його особистий простір.

— Що ти робиш? — спитав він, слідуючи за мною, коли я пішла просто у вітальню. Кімнату було не впізнати: скрізь були закриті ящики, диван і столик були вкриті білими ковдрами. Спогади про те, як ми снідали разом, про вкрадені поцілунки на дивані, обійми під час перегляду фільмів, про те, як він готує мені сніданок, про те, як я зітхала від задоволення між цими подушками, коли він цілував мене, аж поки в мене не перехоплювало подих... Усе це зникло. Нічого не залишилося. Саме тоді на моїх очах навернулися сльози, і я, не стримавшись звернулася до нього.

— Ти не можеш поїхати, — сказала я зірваним голосом; він не міг залишити мене.

— Іди геть, Ноа, — відповів він, залишаючись на місці, сильно стиснувши щелепу.

Його голос змусив мене підскочити й довести мої сльози до іншого рівня. Ні, ні, дідько ні, я не збиралася іти, принаймні без нього.

— Ніку, будь ласка, я не можу втратити тебе, — жалібно благала я. У моїх словах не було нічого особливого, але вони були щирі, абсолютно щирі. Я б не прожила без нього.

Ніколас, здавалося, дихав дедалі важче, я боялася, що штовхаю його надто сильно, але якщо я вже потрапила у левове лігво, то треба іти до кінця

— Забирайся, — його наказ був чітким і лаконічним, але я була фахівцем у тому, щоб не підкорятися йому. Я не збиралася зараз змінюватися.

— Ти не сумуєш за мною? — запитала я, і мій голос зламався на половині. Я озирнулася навколо, потім знову подивилася на нього. — А я ледве дихаю. Я ледве встаю вранці. Я лягаю спати з думкою про тебе, я прокидаюся з думкою про тебе, я плачу за тобою, — я нетерпляче витерла сльози, і Ніколас зробив крок уперед, але не з наміром заспокоїти мене, а навпаки. Його руки міцно стиснули мої руки. З надто великою силою.

— А як ти думаєш, що я роблю?! — сказав він сердито. — Ти, чорт забирай, зламала мене! — відчуття його рук на своїй шкірі — хоч це й був потворний жест — було достатньо, щоб надати мені сили. Мені так не вистачало його дотиків, що я відчула удар адреналіну в самому центрі моєї душі.

— Мені дуже шкода, — перепрошувала я, опускаючи голову, бо одна справа — це відчувати, а зовсім інша — терпіти ненависть у його гарненьких очах. — Я зробила помилку, величезну й непрощенну помилку, але ти не можеш дозволити, щоб це покінчило з нами,— я підняла очі. Цього разу мені потрібно було, щоб він повірив моїм словам, побачив у моїх очах, що я говорю від серця.

— Я ніколи нікого не полюблю так, як тебе,— мої слова, здавалося, обпалили його, тому що він відірвав руки від мого тіла, повернувся і відчайдушно засунув їх у своє волосся, провів крізь нього пальцями й знову придивився до мене. Він здавався божевільним, здавалося, він веде найгіршу битву свого життя.

Між нами запала тиша.

— Як ти могла? — запитав він через кілька секунд, і моє серце знову розірвалося, коли я почула, як його голос зірвався на

останньому слові. Я зробила нерішучий крок. Йому було боляче через мене, а я просто хотіла знову опинитися в його руках.

— Я навіть не пам’ятаю… — зізналася я, мій голос тріскався від болю. Це правда, я не пам’ятала цього, мій розум заблокував це; що більше, тієї ночі, тієї фатальної ночі, я була настільки спустошеною від думки, що Нік зробив те саме, що і я, що навіть не змогла зупинити все. Я дозволила йому це зробити; у той момент мого життя я була настільки зруйнована, що просто від’єдналася від свого тіла та душі. — У моїх спогадах не залишилося нічого, що не має до тебе відношення. Ніку, мені потрібно, щоб ти пробачив мені, мені потрібно, щоб ти знову подивився на мене так, як раніше,— мої слова почали жалісно рватися, так боліло серце, бачити його перед собою і відчувати його так далеко. — Скажи мені, що я можу зробити, щоб ти мене пробачив, — він дивився на мене недовірливо, ніби я просила його про щось неможливе, ніби з моїх вуст йшли лише безглузді та смішні речі. І так, я почувалася безглуздо, бо чи могла я пробачити зраду? Зраду Ніка? Я відчула біль у грудях, і цього було достатньо, щоб знати відповідь. Ні, звичайно, ні, від однієї думки про це мені захотілося висмикнути волосся, щоб стерти зображення Ніка в обіймах іншої жінки.

Я витерла сльози передпліччям і зрозуміла, що все марно. Ми мовчали кілька хвилин, і я знала, що мушу піти. Я не могла витримати відчуття втрати, тому що так, я втратила його, і скільки б я не благала, з цим нічого не можна було вдіяти. Сльози продовжували тихо литися по моїх щоках. Я знала, що нас чекає тихе прощання. Боже мій, попрощатися Ніком! Як можна було зробити щось подібне? Як попрощатися з людиною, яку ти любиш?

Я рушила у напрямку вхідних дверей, але перш ніж я встигла пройти повз нього, Нік поворухнувся, став переді мною, і, на мій подив, його губи доторкнулися до моїх, його руки взяли мене за зап’ястя, його плечі притиснули мене до нього, а я завмерла, отримавши поцілунок.

— Навіщо, дідько? — голосив він через секунду, міцно стискаючи мої руки. Я взяла його обличчя у свої долоні, і я не встигла проаналізувати, що відбувається, тому що моя спина вдарилася об стіну вітальні. Він тримав мене силою, його рот шукав у моєму повітря, яке, здавалося, було відібрано у нас. Я відчайдушно притягнула його ближче до себе, його язик ковзнув мені в рот, а його руки спустилися по моєму тілу. Але потім щось змінилося, його ставлення, його поцілунки стали наполегливішими, жорсткішими. Він відсторонився від моїх губ і вдарив мене об стіну, не даючи поворухнутися.

— Тебе не повинно бути тут, — сердито заревів він, і, розплющивши очі, я відчула, як по його щоках течуть сльози. Я ніколи не бачила, щоб він так плакав. Ніколи.

Я відчувала, що мені важко дихати, я усвідомила, що мені потрібно розлучитися, що ми робимо не все правильно, що це неправильно. Я хотіла погладити його щоку, я хотіла витерти ці сльози, я хотіла міцно обійняти його й тисячу разів попросити пробачення. Я не знаю, що показував мій погляд у той момент, але коли він зупинився на очах Ніка, вони, здавалося, спалахнули чимось, що можна описати як гнів, гнів і біль, глибокий біль, який я дуже добре знала.

— Я кохав тебе, — сказав він, уткнувшись обличчям у вигин моєї шиї. Я помітила, як він тремтить, і мої руки обійняли його, наче не хотіли відпускати.

— Я кохав тебе, дідько! — знову голосно повторив він, відриваючись від мене. Ніколас зробив крок назад, подивився на мене так, наче бачив мене вперше, спрямовував очі то на землю, то знову на моє обличчя.

— Іди до біса з цієї квартири й навіть не думай повертатися.

Я подивилася йому прямо в очі й зрозуміла, що все втрачено. Сльози намагалися витекти, але в них більше не було й сліду

любові, лише біль, біль і ненависть. І я нічого не могла зробити, щоб побороти це.

Я вірила, що зможу повернути його, вірила, що любов, яку я відчувала до нього, поверне своє, але як я помилялася. Від любові до ненависті лише один крок. І саме це я спостерігала.

Тоді я бачила його востаннє.

***

— Міс, — сказав голос поруч, повертаючи мене до реальності. Я підняла очі від листа й побачила стюардесу, яка дивилася на мене з деяким нетерпінням.

— Так? — відповіла я, а книга й Toblerone з моїх колін впали на підлогу.

— Майже всі сіли, можете дати мені свій квиток?

Я озирнулася навколо себе. Дідько, я єдина залишилася в кімнаті. Я помітила двох стюардес, які спостерігали за мною з дверей, які вели до рукава, який веде мене до літака, і підвелася зі свого стільця. Дідько!

— Вибачте, — я попросила вибачення, взяла рюкзак і порилася всередині, щоб дістати паспорт і квиток. Дівчина взяла його й пішла до дверей. Я пішла за нею, швидко оглянула кімнату, щоб переконатися, що нічого не залишила, і чекала.

— Ваше місце в кінці праворуч. Бажаю вдалого польоту.

Я кивнула, увійшовши в салон, і відчула нудоту.

Мене очікував шестигодинний політ до Нью-Йорка. Поїздка здавалася вічною. Мені навіть уявити не хотілося, яка температура у Нью-Йорку, оскільки була середина липня, і я була вдячна, що моє перебування там буде досить коротким.

Вийшовши з літака, я попрямувала на вокзал. Від аеропорту до станції Ямайка на мене чекала коротка поїздка потягом, де я мала сісти на інший потяг, який доставив мене до Іст-Гемптона. Я досі не могла повірити, що я відвідала таке снобістське місце, яке ніколи не привернуло б мою увагу, але Дженна, о, Дженна, хотіла влаштувати велике весілля; так, сер, вона витратила місяці на те, щоб це зробити, і хотіла вийти заміж у Гемптоні, як багата американка. Її мати мала особняк у цьому ексклюзивному районі від найдавніших часів, тут вони майже завжди відпочивали, і Дженна любила це місце, тому що саме там були зосереджені всі спогади її дитинства. Трохи пошукавши в Інтернеті, я дізналася, скільки там коштує будинок: у мене відвисла щелепа.

Дженна сказала мені, що хоче, щоб я була з нею за тиждень до весілля. Був вівторок, і лише в неділю моя найкраща подруга назавжди перестала бути самотньою.

Багато хто говорив, що одружуватися в дев'ятнадцять — це божевілля, але хто ми такі, щоб судити про кохання пари? Якщо вони хотіли, були готові й впевнені в коханні, яке відчували, то до біса умовності.

Отже, ось і я зійшла з поїзда на станції Ямайка, щоб зіткнутися з двома з гаком годинами подорожі, під час якої я повинна була усвідомити, що не мені не тільки потрібно буде спостерігати, як моя найкраща подруга виходить заміж, але й те, що я збиралася знову побачити Ніколаса Лейстера, не знаючи про нього нічого, крім кількох речей, які знайшла в Інтернеті.

Нік був хрещеним батьком, а я була однією з подружок нареченої… можете собі уявити, яка гарна картина. Можливо, настав час залікувати рани, можливо, час привів до прощення. Я не знала, але було ясно одне: ми обидва зустрінемося віч-на-віч, і третя світова війна неодмінно спалахне.

Розділ 2. НОА

Я прибула на вокзал близько сьомої вечора. Сонце ще не сховалося за обрієм, в середині липня це відбувалося лише після дев'ятої години. Було приємно вийти з поїзда, розім'яти ноги й відчути цей теплий запах моря, прохолодний вітерець з узбережжя. Минув деякий час, відколи я була на пляжі, і я скучила за ним. Мій коледж знаходився майже за дві години їзди від океану, і я робила усе можливе, щоб не їхати до матері. Мої стосунки з нею перестали бути тим, чим вони були, і хоча минуло багато місяців, ми взагалі нічого не вирішили. Час від часу ми спілкувалися, але коли розмова переходила на теми, в які я не хотіла вдаватися, я просто клала слухавку.

Дженна чекала мене в машині перед станцією. Побачивши мене, вона вийшла зі свого білого кабріолета й побігла мені назустріч. Я зробила так само, і ми зустрілися посеред дороги. Ми загорнулися в абсолютно дівочі обійми і почали стрибати, як божевільні.

—Ти тут!

— Я тут!

— Я вийду заміж!

— Ти вийдеш заміж!

Ми обидві розреготалися, поки наполегливі сигнали руху, який ми перервали, не змусили нас розійтися.

Ми сіли в кабріолет, і я спостерігала, як моя подруга почала базікати про те, яка вона приголомшена, і про те, що нам доведеться зробити до великого дня. Насправді у нас було лише кілька днів, щоб побути разом і наодинці, оскільки гості не забарилися. Найближчі друзі залишалися в її домі, а решта або мали власний будинок у Хемптоні — коли я говорю «будинок», я

маю на увазі «особняк», — або вони залишалися у друга, який жив поблизу.

Дженна також вибрала такі дати саме з цієї причини. Щоб не змушувати всіх їхати, вона вирішила вибрати час відпустки, оскільки половина друзів і знайомих вже збиралася бути якщо не в Хемптоні, то хоч поблизу.

— Я склала божевільний маршрут, Ноа, наступні кілька днів ми будемо просто лежати на пляжі, ходити в спа, їсти й пити маргарити. Це мій дівич-вечір у стилі «релакс», якого я так хочу.

Я кивнула, поки мій погляд губився в околицях. Боже мій, це місце просто шикарне! Я відчула, ніби мене раптово зрушили та ударом перенесли в колоніальні часи XVII століття. Маленькі будиночки в місті були зроблені з білої цегли з довгими й красивими плитками, з ґанками в парадних частинах і кріслами-гойдалками перед дверима. Я настільки звикла до приземленого простого стилю Лос-Анджелеса, що забула, якими мальовничими можуть бути деякі місця. Коли ми віддалилися від міста, я почала помічати дивовижні домівки, які велично стояли на великих садибах.

Дженна повернула бічною дорогою до моря, і там, удалині, я побачила високі дахи чудового біло-коричневого особняка.

— Скажи мені, що це не твій дім…

Дженна засміялася й витягла маленький гаджет із бардачка. Вона натиснула кнопку, і величезні ворота на зовнішніх дверях відчинилися майже беззвучно. І ось він, напрочуд великий і красивий будинок.

Він був у колоніальному стилі, як і все в цьому районі, нічого сучасного, але вишукано побудований на землі, яка впадала в море - звідти було чути хвилі. Низка тьмяних вогнів освітлювала доріжку, що вела до паркувального майданчика, де містилося щонайменше десять машин.

Особняк з білої цегли мав гарний ґанок, який підтримували величезні колони. Сади, що оточували його, були такого зеленого кольору, якого я давно не бачила, в них виділялися два столітні дуби, які, здавалося, вітали всіх своєю величною присутністю.

— Ти збираєшся тут виходити заміж? Прокляття, Дженно, це справді чудово, — вигукнула я, виходячи з кабріолета, не в змозі відірвати очей від цієї величної конструкції, до якої я звик...Бачте, я жила у будинку Лейстерів, але це було зовсім інше... це було чарівно.

— Я тут не вийду заміж; в принципі, так, це був план, але, розмовляючи про це з батьком, я дізналася, що він хотів би, щоб я зробила це там, де ми завжди говорили: приблизно за годину звідси є виноградник, куди мій тато водив мене, коли я була маленькою. Ми колись каталися верхи, і я пам’ятаю, як одного разу він сказав мені, що хоче, щоб я вийшла заміж у цьому місці, тому що там є магія, яку важко знайти. Пам'ятаю, мені ледве виповнилося десять років, і я тоді мріяла вийти заміж як принцеса. Мій батько досі це пам’ятає.

— Це, безсумнівно, дивовижне місце, якщо воно на першому місці.

— Так, тобі сподобається, там багато весіль справляють.

Сказавши це, ми вдвох підійшли до сходів і піднялися десятьма сходинками, що вели на ґанок. Я відчула ледь помітний скрип деревини під ногами, і це було немов небесна музика для моїх вух.

Ви не можете собі уявити, яким усе було всередині: майже не було стін, це був величезний відкритий простір з дубовою підлогою. У центрі був диван, розставлений по колу навколо круглого сучасного каміна. Бібліотека з маленькими кріслами займала інший простір, який вів до сходів другого поверху, де балюстрада дозволяла дивитися вниз.

— Скільки людей тут залишиться, Дженн?

Дженна недбало поклала піджак на диван, і ми пішли на кухню. Вона також була величезною: у ній була така собі вітальня, з жовтими кріслами та маленьким столиком для сніданку. Крізь великі вікна я бачила, що двері виходили у величезний сад позаду, а за кількома метрами був бездоганний пляж з білим піском, який змагався з великим квадратним басейном.

— Ну, подивимося… загалом, я думаю, нас близько десяти, включно з Ліоном та Ніком; інші залишаються в інших будинках в цьому районі або в готелі в порту.

Я глянула у вікно, коли згадали ім’я Ніка, і безтурботно кивнула, щоб вона не побачила, як сильно на мене вплинуло його ім’я.

Однак Дженна це помітила і, діставши з холодильника дві пляшки імбирного елю, змусила мене поглянути їй у вічі.

— Минуло вже десять місяців, Ноа... Я знаю, що ти все ще відчуваєш біль, і я частково чекала через тебе, тому що я не зміг би вийти заміж без моїх двох найкращих друзів, але... ти думаєш, з тобою все буде добре? Я маю на увазі… ти не бачила його відтоді…

— Я знаю, і так, Дженно, я не збираюся брехати тобі й казати тобі, що мені байдуже, і що я пережила це, тому що це не так, але ми обидві знаємо, що так мало статися. Ми практично сім'я... було питанням часу, коли ми знову побачимо обличчя одне одного.

Дженна кивнула, і мені довелося відвести погляд від неї. Мені не подобалося те, що бачили мої очі; коли говорили про Ніка, людям здавалося, що вони йшли по болотистій землі. Я знала, як впоратися зі своїм болем, я робила це і продовжую робити це день у день, мені не було потрібно нічиє співчуття. Я припинила наші стосунки, і залишитися наодинці з розбитим серцем було покаранням.

Дженна не гаяла часу, проводячи мене до моєї кімнати, і я була вдячна, оскільки відчувала себе виснаженою.

Вона схвильовано обійняла мене після того, як пояснила мені, як працює душ, і пішла, кричачи, що їй краще відпочити, тому що наступного дня не буде Бога, який би нас зупинив. Я посміхнулася, а коли вона пішла, відкрила кран, щоб прийняти гарячу та розслаблюючу ванну.

Я знала, що прийдешні дні будуть важкими. Мені доведеться зберегти самовладання заради Дженни, щоб вона не помітила, що зламана.

Наступного тижня я повинна була виступити із найкращою виставою у своєму житті… і не лише перед Дженою, а й перед Ніколасом, бо якби він побачив би мою вразливість, він би розчавив мою душу та моє серце… зрештою, це те, що він планував зробити.

Я прокинувся досить рано, здебільшого тому, що в моїй кімнаті були запнуті штори. Я висунулася назовні, і хвилі океану ніби сказали мені доброго ранку. Ми були так близько до моря, що я майже відчувала пісок під ногами.

Я поспішно одягнула бікіні, а коли підійшла до кухні, то побачила, що Дженна вже прокинулася й розмовляла з жінкою, яка сиділа навпроти неї й пила каву.

Побачивши, що я наблизилась, вони обидві посміхнулися мені.

— Ноа, нумо познайомлю тебе, — сказала вона, підводячись і беручи мене під руку.

Жінка перед нею була дуже вродлива, з азійськими рисами обличчя та доглянутим каштановим волоссям. Вона була чистою; так, це було найкраще слово для її опису.

— Це Емі, весільний організатор.

Я підійшла до неї й з усмішкою потиснула їй руку.

— Приємно познайомитись.

Емі кинула на мене схвальний погляд і витягла з сумки книжку, де почала щось шукати, швидко й впевнено гортаючи сторінки.

— Дженна сказала мені, що ти гарна, але тепер, коли я дивлюся на тебе… Сукня подружки нареченої виглядатиме на тобі неймовірно.

Я посміхнувся, відчувши, що мої щоки почервоніли.

Дженна сіла поряд зі мною і поклала в рот шматочок тосту.

— Гей, красунею на вечірці маю бути я, — вона ледь витримала їжу в роті. Я знала, що вона жартує. Дженна була настільки красива, що скільки б красивих дівчат не було навколо неї, вона завжди виділялася з-поміж інших.

— Дивись, Ноа, це твоя сукня, — сказала Емі, показуючи мені фотографію з підписом Vera Wang. Це була чудова червона сукня з V-подібним вирізом і двома тонкими лямками, які перехрещувалися на спині. Виріз за спиною був дивовижний. — Тобі подобається?

Як це може не подобатися?! Коли Дженна попросила мене бути однією з її подружок нареченої, я ледь не розплакалася, але ми домовилися: якщо я була її подружкою нареченої, вона повинна була вибрати будь-яку сукню, у якій я не виглядала б як іменинний торт. І вона серйозно поставилася до мого прохання: сукня була чудовою.

— Хто ще буде зі мною подружкою нареченої? — запитала я, не відриваючи очей від цього чарівного одягу.

Дженна подивилася на мене з усмішкою.

— Зрештою я вирішив мати лише одну подружку нареченої, — зізнався вона, залишивши мене приголомшеною.

— Почекай... як? — вигукнула я з недовірою. — А твоя двоюрідна сестра, Яніна, чи Янора, чи як там її звати…?

Дженна встала зі стільця й підійшла прямо до холодильника, спиною до мене.

Емі наплювати на нас; ба більше, вона підвилася, щоб відповісти на дзвінок, і рушила у куток кухні, щоб краще чути.

Дженна дістала полуницю й молоко та поклала їх на один зі столів. Взявши блендер, явно маючи намір приготувати смузі, вона знизала плечима.

— Яніна нестерпна. Моя мама ледь не змусила мене зробити її подружкою нареченої, але коли вона дізналася, що я не можу, вона зізналася, що воліла б мати лише дві подружки нареченої або лише одну… знаєте, це більш гармонійно, саме її слова.

Я закотила очі; чудово, тепер мені доведеться бути там самій, стояти перед сотнями гостей, які відвідуватимуть церемонію, і не мати поруч із собою нікого, з ким би я могла поділитися своєю бідою.

— Крім того, ти знаєш… у Ліона буде лише один друг біля вівтаря, тож мені не потрібно турбуватися про те, що це виглядатиме дивно: все буде в ідеальних пропорціях.

Перш ніж я зрозумів, що щойно сказала моя подруга, міксер заповнив раптову тишу, заглушивши мої суперечливі думки.

Почекай… просто друг і друг біля вівтаря…

— Дженна! — закричала я, підводячись і прямуючи через кухню до неї. Моя подруга дивилася на чашу блендера. Я безцеремонно вимкнула його і змусила її подивитися на мене. — Я ж хрещена мати, так?

На обличчі Дженни була провина.

— Вибач, Ноа, але у Ліона немає батька, і ти, очевидно, знала, що Нік буде його хрещеним. Як ти розумієш, я не збиралася призначати свою маму хрещеною, якщо тата Ліона не буде поруч, щоб супроводжувати його, мені це здавалося неправильним, і тому ми вирішили, що хрещеними будуть наші найкращі друзі.

Я міцно заплющила очі.

— Ти знаєш, що ти від мене просиш?

Мало того, що мені треба піти до церкви з Ніком, тепер ми обоє й ще повинні були переконатися, що все йде за планом; нам потрібно було побачитися не тільки на церемонії, а й на попередніх репетиціях.

Я уникала усього цього, бо думала, що Дженна вже вибрала свою хрещену, я просто звикла до думки, що мені доведеться бачити Ніка здалеку. Так, ми були б в одній кімнаті, але ж ми не повинні були б взаємодіяти одне з одним; а тепер він буде пристебнутий до мене протягом усієї церемонії, включно із вечерею після неї.

Дженна взяла мене за руки й подивилася мені в очі.

— Це буде лише кілька днів, Ноа, — сказав вона, намагаючись передати мені спокій, який я навіть не змогла відчути. — Ви перегорнули сторінку, минули місяці... все буде добре, ось побачиш.

«Ви перегорнули сторінку...»

Я знала лише одного з нас, хто це зробив; замість цього я мирилася з невеличкими подихами повітря, які час від часу робила, коли опинялася на поверхні.

Розділ 3. НІК

Я подивився на настільний годинник в кабінеті. Була четверта ранку, і я не міг заснути. Мої думки постійно крутилися навколо того, що мало статися через кілька днів. Дідько, мені доведеться побачити її знову.

Я примружив очі від радісного запрошення на весілля. Не було нічого в цьому світі, що я зараз ненавидів би більше, ніж дурна церемонія, на якій двоє людей присягалися у вічному коханні: яке лайно.

Я погодився бути хрещеним, тому що я не був таким виродком, щоб відмовити, знаючи, що у Ліона немає батька, а його брат Лука був колишнім ув'язненим і навіть не знав, чи пустять його до церкви. Однак, чим ближче був цей день, тим більш примхливим і нервовим я ставав.

Я не хотів її бачити. Я навіть розмовляв з Дженною особисто, намагався поставити її між молотом і ковадлом, щоб вона обрала між нами, але Ліон ледь не побив мене за те, що я поставив її в таке положення. Я придумав тисячу й одне виправдання, щоб не бути присутнім, але жодне не виправдовувало те, що я такий виродок, щоб залишити двох найкращих друзів у безвиході.

Я підвівся зі стільця і підійшов до величезного вікна, яке дозволяло мені споглядати ці неймовірні краєвиди Нью-Йорка. Стоячи там, на 62-му поверсі, я відчував себе так далеко від усіх... так далеко від будь-кого, що мене пронизав крижаний холод.

Це був я, айсберг, айсберг.

Ті десять місяців були кошмаром, я потрапив у пекло, я зробив це сам, я згорів і я повстав із попелу, ставши кимось зовсім іншим. Більше жодних посмішок, жодних мрій, більше жодного

почуття, окрім просто тілесного бажання когось. Стоячи там, далеко від світу, я став своєю власною в'язницею, лише моєю, нічиєю більше.

Я почув чиїсь кроки позаду, а потім руки обхопили мене ззаду. Я навіть не здригнувся, я вже не відчував, я просто існував.

— Чому б тобі не повернутися в ліжко? — запитав мене голос дівчини, яку я зустрів кілька годин тому в одному з найкращих ресторанів міста.

Тепер моє життя зводилося до одного: роботи. Я працював і працював, заробляв все більше і більше грошей.

Минуло лише два місяці після ювілею Leister Enterprises, коли мій дідусь Ендрю вирішив, що йому досить цього світу і він хоче покинути його. Якщо я маю щось визнати, так це те, що саме в той момент, коли мені повідомили про його смерть, я нарешті дозволив собі впасти. Саме в той момент, коли в мене забрали когось, кого я любив, я зрозумів, що життя — відстій: ви віддаєте своє серце комусь, ви дозволяєте їм охороняти цю частину вас, а потім виявляєте, що вони не тільки не подбали про нього, як ви очікували, а навпаки розчавили його до крові; а потім люди, які вас справді люблять, люди, які з твого народження захищали тебе, одного дня вирішують покинути цей світ навіть без попередження, вони йдуть безслідно, а ти залишаєшся сам, навіть не розуміючи, що сталося, дивуючись, чому вони повинні були піти. Майте на увазі, що він не зник безслідно, ні: він залишив по собі дуже важливий документ, документ, який докорінно змінив моє життя.

Мій дідусь залишив мені абсолютно все. Не лише свій будинок у Монтані та всю свою численну нерухомість, він залишив мені й Leister Enterprises повністю. Навіть мій батько не отримав частину своєї спадщини, хоча це йому й не було потрібно, він уже очолював одну з найкращих адвокатських асоціацій у країні. Мій дідусь залишив мені всю свою імперію, включно з Leister

Corporations, компанією, яка спільно з бізнесом батька домінувала у значній частині фінансового сектора країни. Я завжди хотів бути частиною світу фінансів разом зі своїм дідусем, але ніколи не хотів, щоб усе випало зненацька.

Тож раптово я був змушений зайняти ту позицію, про яку так мріяв. Я офіційно став власником імперії, і все це у віці двадцяти чотирьох років. Я багато часу присвячував роботі, щоб показати, що я здатний подолати будь-які перешкоди, щоб показати, що я можу бути кращим, щоб ніхто більше не сумнівався в моїх силах. Я досягнув вершини, але не міг ігнорувати те, наскільки я насправді опустився.

Я обернувся, щоб поглянути на темноволосу дівчину, яка хотіла розважити мене протягом кількох годин. Вона була стрункою, високою, з блакитними очима та ідеальними грудьми, але у неї було просто гарне тіло. Я навіть не пам’ятав її ім’я. Насправді їй уже слід було піти, оскільки я дав зрозуміти, що хочу лише трахатися, і що коли ми закінчимо, я викличу їй таксі додому. Однак, побачивши її, після того, як я почувався таким спустошеним і розлюченим через ситуацію, яка розлютила мене більше, ніж я міг визнати, я відчув бажання принаймні трохи зняти напругу, яку, здавалося, тримало моє тіло.

ЇЇ руки рухалися до моїх грудей, а очі шукали мої.

— Мушу визнати, що чутки про тебе не були безпідставними, — сказала вона, звабливо обіймаючи мене.

Я взяв її руки за зап’ястя і припинив пестощі.

— Мені байдуже, що про мене говорять, — категорично відповів я. — Зараз четверта ранку, через пів години я замовлю тобі таксі, тож краще скористатися цим часом.

Попри різкість моїх слів, дівчина посміхнулася.

— Звичайно, містере Лейстер.

Я стиснув щелепи й дозволив цьому продовжуватись. Я заплющив очі й дозволив миттєвим задоволенням, простим фізичним вдоволенням захопити себе, просто для того, щоб не відчувати порожнечу, яка була всередині. Секс уже не був для мене тим, чим раніше.. так навіть краще.

Розділ 4. НОА

Спокій, з яким ми жили останні кілька днів, зник, щойно рано вранці в той самий день подзвонили у двері.

Ми ходили в спа-салон у Саг-Харборі, їли свіжі морепродукти в старовинних ресторанах і годинами засмагали, дозволяючи нашій шкірі отримати таку бажану засмагу, яка точно подарувала нам зморшки на все життя.

Емі, організаторка заходу, залишила нас наодинці, щоб ми могли відчути таку потрібну мить друзів, але за кілька днів до весілля та через неминучий прихід численних гостей було просто неможливо продовжувати наш dolce far niente.

Здавалося, що Дженна нервувала все більше і більше, і це було видно з безперервних розмов і, перш за все, телефонування Ліону щоразу, коли у неї був напад тривоги.

Після кількох місяців підготовки до іспиту в одній із компаній батька Дженни, він отримав заслужену посаду менеджера в одній з їхніх філій, і, здавалося, все нарешті йшло правильним шляхом для пари. Обоє зуміли пробачити одне одного за минуле і були закохані, як ніколи.

Того ранку я нарешті побачила весільну сукню. Кравчиня прибула з Емі, тож Дженна могла приміряти її майже востаннє та зробити останні штрихи. Треба сказати, що сукня неймовірна. Біле мереживо облягало до талії, а знизу була розкльошена спідниця Це нагадало мені сукні, які носять зірки кіно чи

журнальні моделі, від яких у нас неминуче тече слина. Мама Дженни та одна з найдорожчих кравчинь у Лос-Анджелесі розробили ескіз сукні, і вона просто чудово сиділа на моїй подрузі.

Незабаром прибула група робітників, які взяли на себе зобов'язання покласти букети біля входу в будинок, відповідно до квіткових мотивів весілля, за словами Дженни; так само інша група організувала кейтеринг, з яким прийматимуть всіх друзів і родичів, які приїдуть протягом дня: треба розставити їжу, яку можна було взяти.

Одним словом, у величезному саду готувався якийсь чудовий передвесільний захід. Репетиційна вечеря буде через два дні й проходитиме в залі біля затоки.

Зайвим буде говорити про той нервовий стан в якому я опинилася. Я не була готова знову побачити Ніка, не кажучи вже про те, щоб провести понад два дні в одному будинку.

Невдовзі кімната закипіла людьми, сім'єю та друзями, які безперервно приходили й схвильовано підходили до Дженни з наміром поставити їй запитання про церемонію чи просто попліткувати про сукню або ще про щось.

Моя подруга запросила своїх найближчих друзів та найближчих родичів залишитися в особняку, особливо молодших, оскільки старші воліли зупинятися в готелях, де юнацький азарт і пияцтво, якими ми напевно закінчимо, не заважало їх дорослому спокою.

Дженну оточили кілька її двоюрідних братів і сестер, коли співробітники кейтерингу заходили через вхідні двері й, здавалося, їм не буде кінця. Я саме проходила повз, з явним наміром піднятися до своєї кімнати, щоб знайти спокій, коли біля входу зупинилася знайома машина. Я підняла руку й поклав її як козирок, щоб побачити, як брат Ліона спускається з тією небезпечною усмішкою, яка, здавалося, була витатуйована на ньому.

Він покрутив ключі від машини між пальцями й подивився на мене, коли зрозумів, що я спостерігаю за ним.

— Подивіться, хто тут у нас, — сказав він із кривою посмішкою, підходячи до сходів, — маленька принцеса, що зникла безвісти.

Я закотила очі. Мені насправді ніколи не подобався Лука. Він роками був у в'язниці, і Дженна розповіла мені, що він постійно потрапляв у проблеми, проблеми, які тепер розв'язував Ліон. Мені довелося визнати, що Лука дуже змінився відтоді, як я востаннє бачила його кілька місяців тому, під час жахливих перегонів, де Дженна зрештою зійшлася з Ліоном.

У нас з Ніком також була монументальна сварка, яка, як завжди, закінчилася сексом, сексом, який нічого не вирішив, сексом, який просто допоміг нам уникнути неминучого: того, що ми повільно нищили одне одного.

— Як ти красуня? — сказав він, стоячи переді мною і змушуючи мене трохи підняти очі. Якщо Ліон був великим хлопцем, Лука не відставав. Його витатуйовані руки могли б відлякати будь-яку порядну людину, але він носив їх гордо, і мені було байдуже.

— Дуже добре, Лука, рада тебе бачити, — відповіла я, зробивши невеликий крок назад; він приліпився до мене більше, ніж потрібно, і мені це не дуже сподобалося.

— Дженна всередині, якщо хочеш привітатися.

Лука поглянув через моє плече без особливого інтересу. Його зелені очі такі ж як і в його брата, опустилися на мене, безсоромно блукаючи по білій сукні, яку я носила, і зморщилися, коли він знову посміхнувся й подивився мені в обличчя.

— У мене є час привітатися з майбутньою нареченою, а якщо говорити про наречених… і наречених. Чи правда, що ти самотня?

Його інтерес трохи збив мене з пантелику, і оскільки мені не хотілося говорити про своє особисте життя, і тим більше з сутенером-братом найкращого друга мого колишнього, який напевно знав про те, що сталося, особливо про те, що я зробила, бажання вибігти й замкнутися у своїй кімнаті значно зросло.

— Я впевнена, що ти знаєш відповідь на це запитання, — сказала я досить холоднокровно. Нагадування про мою поточну ситуацію лише змусило відчути укол у грудях.

Саме тоді з'явилася Дженна. Набагато приємніша посмішка, ніж моя, зустріла Луку, який розкрив руки, щоб притиснути її до себе.

— Привіт, майбутня невістка, — привітав він її, пестячи руками. — Ти погладшала? Будь обережна, а то сукня може не підійти.

Лука посміхався, а Дженна вигнулася в його руках, висмикуючись і дивлячись на нього своїми розкосими очима.

— Ти ідіот, — кинула вона, ляснувши його по руці.

Лука знову зосередився на мені.

— Я запитував Ноа, де моя кімната… Ти ж знаєш, я не звик жити в пляжних замках, і відчуваю втому від подорожі,— Дженна закотила очі.

— Тільки тобі може спасти на думку перетнути всю країну на машині. Хіба ти знаєш про існування пристроїв під назвою літаки?

Я здивовано розплющила очі.

— Ти їхав машиною з Каліфорнії?

Лука кивнув, поправляючи рюкзак на плечі.

— Я люблю придорожні ресторани, — заявив він, проходячи між нами й заходячи в будинок. — Куди мені?

Дженна похитала головою, усміхаючись. Саме в цей момент її покликали.

— Ноа, відведи його нагору і скажи залишитися в кімнаті праворуч, у тій, що біля балкона.

— Але… — Дженна не стала слухати мої протести та просто пішла коридором у бік кухні, залишивши мене наодинці з Лукою.

— Давай, принцесо, я не маю цілого дня.

Провівши його по кімнаті та з явним наміром далі довго не помічати його, я повернулася, щоб піти своєї кімнати, яка була лише через двоє дверей, але Лука перехопив мене на півдорозі, прослизнувши крізь двері. Теж.

— Ходімо на пляж, — запропонував він із рішучістю, відображеною в його очах.

— Ні, дякую, — відповіла я, намагаючись уникнути його тіла й дотягнутися до дверної ручки.

— Я не хочу тут залишатися… Давай, не будь нудною я тобі куплю хот-дог.

Я уважно спостерігала за ним, намагаючись здогадатися про його наміри.

Лука був неспокійною людиною, яку важко контролювати. Я була впевнена в тому, що перебування з усіма гостями, які приїжджали без зупину, напружувало його більше, ніж він хотів визнати.

— Я не хочу хот-дог, я хочу піти у свою кімнату і почитати хорошу книгу, тому, будь ласка, відійди.

Він не звернув на мене уваги.

— Читати? — він вимовив це слово так, наче це була образа. — Ти будеш читати, коли помреш. Гей, прогуляймося цим

шикарним місцем.

— Лука, я не можу просто піти, Дженні потрібна допомога; крім того, ми не знаємо цього місця, і я справді не хочу заблукати з тобою в Хемптоні.

Лука одягнув кепку, яку носив задом наперед, і пильно подивився на мене.

— Заблукати зі мною — це найкраще, що може з тобою трапитися, красуне, але це мене зараз не цікавить; я просто хочу піти щось перекусити з гарною компанією, а ти якраз маєш непоганий вигляд, попри свій образ огидної маленької принцеси.

Я схрестила руки на грудях і збиралася дати йому ляпаса, як це зробила Дженна, але він розсміявся, відсікаючи образу, яку збирався вимовити.

— Це був жарт! Давай, не будь сапом, я обіцяю повернути тебе цілою і неушкодженою, не дай Боже, щоб Дженна залишилася без подружки нареченої.

Саме тоді група родичів Дженни почала підійматися по величезних сходах, і одразу ж коридор заповнився людьми, що збуджено розмовляли, тож думка про те, щоб вийти звідси з Лукою, вже не здавалася мені такою жахливою.

— Я піду з тобою за однієї умови, — сказала я, дивлячись на нього без натяку на посмішку.

Натомість Лука подивився на мене з усмішкою поганого хлопчика.

— Що ти хочеш?

— Я за кермом.

Всупереч тому, що я очікувала, Луці було байдуже, що я була за кермом його блискучого чорного мустанга; навпаки, він,

здавалося, був задоволений тим, що йому не потрібно стежити за дорогою й насолоджувався краєвидами узбережжя. Сонце скоро сідатиме, і зараз дув досить приємний вітерець.

Тиша, яка зовсім не була незручною, огорнула нас, і мені подобалося їхати цими глухими дорогами з наміром просто прогулятися.

Я знала, що частина Луки стримувалася зі мною: він не був типовим хлопцем, який ходить з дівчиною просто для того, щоб погуляти, але його наміри мене не дуже хвилювали. Нарешті, після безцільного катання, коли вже стемніло, я зупинилася біля мобільного кафе-намету. Навколо нього стояли столики, за якими сиділи дві пари та родина з маленькими дітьми.

— Я голодна, — оголосила я, виймаючи ключі із замка запалювання.

Лука посміхнувся і вийшов з машини. Я поспостерігала за ним зі свого місця, а потім поквапилася наздоганяти його.

— Я не знав, що ти їздиш на передачах, — прокоментував він, водночас знімаючи кепку. Лука провів рукою по коротко підстриженому волоссю, а потім знову натягнув річ на голову.

— Ну, не те щоб ми були добре знайомі тому це нормально, що ти не знав.

Я підійшла до намету, де продавали їжу, яка вважалася сміттям, але пахла чудово. Я замовила хот-дог за системою «все включено», картоплю фрі та колу; Лука, своєю чергою, замовив те саме, але з пивом. Після того замовлення було зроблене, ми сіли за один зі столиків. Мені було трохи дивно бути тут з братом майбутнього чоловіка моєї найкращої подруги, сумнозвісним колишнім засудженим, але я мусила визнати, що він був досить непоганим.

— Ти не дуже любиш цю дієту, чи не так? — сказав він та вказав на мою жирну суперкалорійну тарілку.

— Я займаюся спортом, — відповіла я, кусаючи хот-дог. Було дуже смачно.

Лука кивнув, зробивши ковток пива, потім відкинувся назад і подивився на мене.

— Ти сказала, що ми не знайомі, так чому б нам не пограти в гру «Двадцять питань»?

Я обережно поклала хотдог на тарілку й на мить відвела погляд.

Маленька частина мого мозку вловила флірт, прихований у його пропозиції, але інша ухилилася, щоб зловити спогад, спогад, що зблизив мене з Ніком у досить інтимний спосіб, спогад, в якому ми грали в цю дурну гру, щоб краще пізнати одне одного.

Спогад про той час, коли ми ледве були знайомі, спогад про те, як ми були разом і при цьому не знали нічого про проблеми одне одного, майже змусив мене встати й вибігти на вулицю з єдиним бажанням зачинитися у кімнаті, але я змогла, на щастя, вчинити правильно за цих обставин: заплющила очі на секунду, зробила глибокий вдих і зосередилася на чомусь іншому.

Переді мною був привабливий хлопець, хлопець, який мені зовсім не підходить, хлопець, який лише створював проблеми в моїй і без того складній ситуації. Хлопець, який не знав, що зовсім не має значення, що він зробить чи скаже, просто тому, що ніщо не змусить мене літати так, як це міг зробити *він*. Зробити простим поглядом. Поглядом Ніколаса Лейстера. Іноді мені бракувало саме цього, його погляду, його очей, спрямованих на мене таким унікальним і незрівнянним способом.

Лука посунув руку перед моїм обличчям, щоб я відреагувала, і я знову подивилася на нього, на його татуювання та зелені очі,

сповнені занадто помітною цікавістю.

— Я дозволю тобі поставити мені лише одне запитання, — відповіла я, щоб не здаватися непривітною.

Лука посміхнувся, провів рукою по підборіддю й перехилився через стіл.

— Якщо ти звузила все до одного, то мені доведеться перейти відразу до суті, — прокоментував він.

Я трохи незручно поворухнулася у кріслі. Я думаю, що це був перший раз за кілька місяців, коли я залишилася наодинці з хлопцем, і мені не подобалося відчуття животі таке, ніби я роблю щось не так.

— Ти підеш зі мною на побачення завтра ввечері?

Його питання було чітким, але моя відповідь була ще більшою.

— Ні.

Я була зрозумілою та лаконічною. Щобільше, я підвилася з-за столу — мені вже не хотілося їсти, — але він схопив мене за зап’ясток, змусивши стати біля нього, та повернувся до мене обличчям.

— Чому ні?

— Бо я не можу.

Він якось дивно глянув на мене.

— Чому ти не можеш? Що це за відповідь?

Я трохи поворушилася, але він продовжував тримати мене за зап’ясток.

— Я не хочу, — сказала я, втупившись поглядом у його праве плече.

Минуло кілька секунд, перш ніж він заговорив знову.

— Я бачу... ти все ще закохана в нього, — сказав він, скоріш підтверджуючи це, а не запитуючи.

Я ворухнулася і зробила крок назад.

— Це не твого носа діло, чуєш?

Лука підняв руки й засміявся.

— Ноа, я просто збирався попросити тебе піти побігати, гаразд? Це нічого страшного… Господи, мені казали, що у тебе є характер, але… — мій погляд ніби попередив його, що він не повинен продовжувати. — Коли сонце заходить не так жарко. Ми врятуємося від божевілля, яке буде завтра, оскільки не всі гості ще приїхали. Та годі вже, я просто шукаю виправдання, щоб вислизнути з дому і нічого більшого, тому розслабся, ти можеш залишатися закоханою у кого хочеш, мені все одно.

Його відповідь змусила мене все ж таки розглянути прохання. Це Лука. Він хуліган, його не цікавило моє особисте життя, він просто відкрив рот і випалив перше, що йому спало на думку.

Біг… це можна було б зробити… це було нудно, нудно й безособово; крім того, хто запрошує когось бігати, а при цьому має якісь інші наміри, поміж тим, щоб просто мати компанію? Це було б пітним і жахливим, тож не було б небезпеки… так?

— Просто бігати? — спитала я і внутрішньо проклинала себе за той невпевнений голос, який навіть не впізнавала.

Лука злегка насупився, відпустив мій зап'ясток й кивнув, змусивши свої губи посміхнутися.

— Просто бігати.

Я внутрішньо зітхнула й сіла, чекаючи, поки він закінчить їсти.

Ми провели наступні пів години, розмовляючи про весілля та неважливі речі, але, попри це, я не могла позбутися відчуття того, що я відкрилася перед ним, показала свою незахищеність, над якою працювала місяцями, і це мені зовсім не тішило.

До весілля залишалося лише півтора дня, і Лука прилив до мене як реп'ях до кожуха.

Ми пішли на пробіжку, як він мене й просив, і, на мій подив, я зрозуміла, що це мене не хвилює: він одягнув свої навушники, я свої, і ми бігли пліч-о-пліч, поки не дійшли до порту, а потім розвернулася назад на пляж. Мушу визнати, що це був наш найвитонченіший спосіб втекти з дому, гостей прибуло так багато, що вільних кімнат майже не залишилося. Батьки Дженни приїхали напередодні ввечері, і я нарешті почувалася трохи вільною та більш спокійною для того, щоб залишати її саму. Її мати була природженою господинею, і вони, здавалося, були щасливі прийняти стільки друзів і родини, щоб відсвяткувати весілля їхньої старшої доньки.

У той момент я був майже на межі своїх сил, Лука наполягав на тому, щоб цього разу йти далі, а мої ноги вже чинили опір, погрожуючи змусити мене піти назад.

— Та годі тобі! — той розумник закричав на мене, коли біг назад, щоб одночасно дивитися на мене і дражнити.

Я дотягнулася і рукою скуйовдила його волосся, а потім спробувала не звертати уваги, але мені довелося зупинитися, щоб випити води й перевести подих.

Через кілька годин стемніє, і ми повинні будемо прийняти душ та одягнутися, щоб повечеряти з рештою гостей. Батько Дженни на увесь проміжок часу найняв персонал; це було безперервне святкування, з наметом, встановленим надворі, і їжею, доступною в будь-який час. Будинок Тавішей було перетворено на п'ятизірковий готель, і всі були в захваті.

— Не будь м’яким зі мною!

Я повільно видихнула і хлюпнула водою на голову. Рожевий топ, який я носила був змочений, але я змогла позбавитися частини поту, що стікав по животу та грудях. Я витерла обличчя руками й вирішила, що піду назад, бо я вже надто напружилася за один день.

— Мерщій за мною, придурок!

Лука похитав головою, зупинився й відступив до того місця, де я зупинилася.

— Я думав, твоя витривалість покращується, принцесо. Ти мене розчарувала.

— Просто мовчи.

Ми разом пішли тротуаром до будинку Дженни. Ми підіймалися величезним схилом, а вдалині стрімко сідало сонце, розфарбовуючи небо дивовижними кольорами.

— До великого дня залишилося зовсім небагато. Ти нервуєш? — запитав мене Лука та вилив воду, що залишилася у плашці на голову. Він зробив так само як я кілька секунд тому, а потім обтрусився, і краплі води, змішані з потом, бризнули на моє тіло й обличчя. Я штовхнула його рукою, і він усміхнувся, як ідіот.

— Я не виходжу заміж, Лука, — відповіла я з удаваною хитрістю.

Ті уривки розмов, які були між нами за ці два дні, дали зрозуміти, що певна тема є суцільно недоторканою, хоча, з огляду на те, що до весілля майже нічого не залишилося, я розуміла його цікавість.

— Ти хрещена мати... твоя роль важлива, — сказав він, дивлячись вперед.

Я не відповіла, але нервозність, яку я пригнічував ці дні, спалахнула з новою силою, змусивши мій шлунок зробити кульбіт.

Я не хотіла питати Дженну, коли він приїде; ба більше, я навіть не була впевнена, що він з'явиться до самого дня. До того моменту, коли наші друзі мали одружитися.

Для мене так навіть краще; я просто тремтіла від думки про те, що мені доведеться побачити його знову.

Водночас з тим як я про це подумала повз нас проїхала машина, яка пролетіла так швидко, що Лука був вимушений штовхнути мене вбік.

— Козел! — крикнув він, але чорний Лексус уже був темною цяткою в кінці дороги.

Я відчула дивне відчуття в животі й кинувся додому.

Розділ 5. НІК

Була шоста вечора, а я досі був у Нью-Йорку. Секретар, який відповідав за організацію мого робочого розкладу, припустився помилки й призначив мені зустріч із двома пихатими придурками, які лише марно витратили мій час.

Мені довелося витратити дві години, відповідаючи на смішні запитання тому, коли це нарешті закінчилося, я просто зачинився в офісі. Я подивився на годинник і зрозумів, що приїду пізніше, ніж планував. Виїжджати одразу після години пік до Хемптону було божевіллям, але я не міг більше відкладати своє прибуття.

Стів чекав мене надворі, коли я нарешті вирвався.

— Ніколасе, — сказав він, нахиляючи голову й беручи маленьку валізу, яку я йому простягнув.

— Як справи, Стіве? — запитав я, коли мій телефон завібрував.

Декілька хвилин я не звертав на нього уваги та сів у машину на пасажирське сидіння. Мені потрібно було заплющити очі на кілька хвилин і заспокоїти вир думок в голові.

— Як завжди, — відповів Стів, сідаючи за кермо та попрямував до східної частини міста. Нам залишалося понад дві години дороги, за умови, що буде нормальний трафік.

Стів — моя права рука. Він відповідає за те, щоб вчасно доставляти мене куди треба, відповідає за мою безпеку та просто допомагає мені з усім, що мені потрібно. Він почав працювати у моїй родині, коли мені ледве виповнилося сім років, тож він був одним із тих небагатьох людей, які знали мене й знали, коли зі мною говорити, а коли мовчати. Він, як ніхто інший, знав, з чим мені доведеться зіткнутися в наступні кілька днів, і тому я цінував те, що він увімкнув музику для розслаблення, не надто повільну чи надто бадьору, з ідеальним ритмом, щоб я міг почати переконувати себе, що я не думав про відмову від своєї ролі на цьому весіллі; ні, мені доведеться контролювати не лише свій темперамент, але й усе, що може повалити вежу зі слонової кістки, в якій я зараз стояв, високу й далеку... далеку від усіх, особливо від неї.

Через півтори години ми зупинилися на заправці, загубленій посеред дороги. Після того, як я дозволив собі трохи поспати, я почав почуватися дедалі більш неспокійним. Я наполіг на тому, щоб рухатися, щоб сісти за кермо, і Стів, здавалося, не заперечував; крім того, мені раптом знадобилося, щоб він поговорив зі мною про будь-що. Рухаючись трохи швидше, ніж вказували знаки, я почав розмову про гру Нікс проти Лейкерс і так, зосередившись на розмові, ми не помітили як в'їхали в Хемптон.

Різні емоції охопили мене, коли ми в'їхали в ту частину штату Нью-Йорк, яка викликала стільки спогадів. Мої батько й мати купили будинок на березі моря; ну насправді це був весільний подарунок. Маленький будинок, нічого спільного з особняками, які там були навколо, і я пам'ятав ті випадки, коли ми втрьох проводили там літо разом.

Варто сказати, що їх, таких моментів, було небагато, але якщо мої спогади мене не обманювали, то цей будинок був одним із небагатьох місць, де ми були сім'єю. Мій батько навчив мене займатися серфінгом на пляжах Маунтека, і я зробив усе можливе, щоб він пишався мною.

З цими та ще кількома гіркими думками я попрямував до дороги, що вела до будинку батьків Дженни. Після того, як моя мати поїхала, батько кожного літа привозив мене на тиждень до Хемптону, і ми проводили його з Тавішами. Тоді ми вперше поцілувалися… Боже, як я нервував і якою спокійною була Дженна. Для неї це був лише простий експеримент, а я навпаки ж мало не втік.

Це було під одним із великих дерев у саду. Ми грали в хованки, і коли я знайшов її, вона схопила мене за сорочку і змусила сховатися з нею за величезним деревом.

— Ти повинен зробити це зараз, Ніку; якщо ні, то буде надто пізно.

Тоді я не розумів, про що, в біса, вона говорить, але через багато років я дізнався, що коло того деревом, прямо під цим листям, батько Дженни зробив пропозицію її матері. Того ж дня Дженна дізналася про це, і тому мрійлива та романтична натура, яку вона вирішила приховати всередині себе, вирішила піти на прогулянку. За її словами, той поцілунок був огидним, але для мене це був початок і відтоді я не зупинявся.

З такими думками я натиснув на педаль газу. Я був настільки захоплений, що мені знадобилося кілька секунд, щоб натиснути

на гальмо, коли я побачив пару, яка, здавалося, гуляла посеред дороги. Вони були одягнені в спортивні костюми, і коли машина пролетіла повз них, перетворивши їх на розмиті плями біля мого вікна, я відчув неприємний тиск під животом. Я глянув у дзеркало заднього виду, і цей тиск перетворився на холод.

Розділ 6. НОА

Я вийшла з душу, залишивши після себе величезну хмару пари. Я була у ванній довше, ніж рекомендовано, але хай воно так, інакше мої м’язи навіки б залишилися натягнутими, як скрипкові струни.

Я висунулася з вікна, загорнувшись у рушник, і побачила, що сад кишить людьми. Усі вони були одягнені в біле, ідея, яку придумав батько Дженни, який командував будинком, так вечеря перетворилася на класичну вечірку на Ібіці тільки на честь майбутніх нареченої та нареченого.

Коли ми прийшли до будинку, спітнілі та смердючі, я знайшла Ліона та Дженну в ведмежих обіймах біля сходів ґанку. Очевидно, він щойно прийшов, і Дженна вже виглядала щасливою.

Попри мій розрив з Ніколасом, Ліон ніколи не коментував те, що сталося; що більше, він категорично відмовився брати участь у всьому, що стосувалося нашого розриву. Був момент, відразу після нашої розлуки, коли я почала приставати до бідного Ліона задля того, щоб отримати новий номер Ніка. Але не спрацював жоден зі способів, навіть Дженна додала у спілкування максимум свого неупередженого ставлення. Більше ніхто й ніколи не говорив зі мною про Ніка. Можливо тільки іноді для того, щоб підтримати мене, коли я цього найбільше потребувала.

Тож так, моменти, які я проводила із Ліоном, зводилися до тих зустрічей, під час яких він неминуче був із Дженною.

Я відійшла від вікна і поспіхом почала збиратися. У мене не було білих суконь, окрім тієї, яку я носила на пляжі, тому я одягла спідницю Ibizan трохи вище колін і обтислий топ такого ж кольору. Я витерла рушником волосся, щоб воно не було таким мокрим, знаючи, що океанський бриз висушить його за лічені хвилини.

Коли я спустилася вниз із наміром піти в садок, де всі були, звук дверного дзвінка змусив мене зупинитися біля балюстради. Дженна була на вулиці зі своїми друзями та сім'єю, і будинок здавався безлюдним, якщо не помічати офіціантів, що заходили та виходили поряд з кухнею. Я підійшла до дверей і, повторила ту саму дію, яку робила відтоді, як почали приходити гості, відчинила і змусила губи привітно посміхнутися.

Моя посмішка застигла, коли Стів відповів на мій погляд. Здавалося, він був здивований так само як і я, хоча вже через секунду тепло вітав мене.

Я відчула вузол у животі, побачивши, як він стоїть, тримаючи обидві валізи в руках.

З калатаючим серцем я побачила чоловіка в костюмі, який вийшов з чорного Лексуса трохи далі по вулиці, в протисонцевих окулярах і з телефоном біля лівого вуха. Нік зняв протисонцеві окуляри й коротко сказав щось тому, хто був на іншому кінці лінії. Коли він це зробив, його очі зустрілися з моїми, і я злякалася, що миттєво знепритомнію.

Він був такий інший. Він підрізав волосся, і воно вже не було розпатланим і довгим, яким я пам'ятала його, коли він вставав уранці; тепер воно було коротким і акуратно зачесаним, що надавало йому серйозного, навіть страхітливого вигляду. Натомість його костюм лише підкреслював новий імідж підприємця: піджак звисав на одній руці, верхні ґудзики на

сорочці були розстебнуті, а рукави були закачані вище ліктів, відкриваючи його засмаглі передпліччя. Вони стали набагато м'язистішими відтоді, як я бачила його востаннє.

Я провела усю цю ретельну перевірку лише за кілька секунд, бо його очі так пильно дивилися на мене, що довелося дивитися вниз, щоб оговтатися. Оговтатися від усвідомлення того, що я знову побачила його. Коли я знову підвела очі, він уже не дивився на мене; він попрощався зі співрозмовником і поклав телефон у кишеню, а потім підійшов до дверей поруч зі мною.

Я затамувала подих, не знала що говорити або робити протягом тих двох ефемерних секунд, коли він стояв переді мною, протягом тих двох секунд, які йому знадобилися для того, щоб охопити собою моє тіло, а потім навіть не вагаючись і не озираючись увійти у двері. У цей момент я відчула, ніби вмираю знову, я відчувала, ніби я витратила місяці, роки у дорозі через пустелю, і раптом джерело води з'явилося прямо переді мною. Чіткішим за перше відчуття, вже за мить, стало розуміння, що це джерело було простим міражем, вигадкою розуму, який в мене ще лишався.

Дякувати Богу, що Дженна з'явилася, щоб врятувати мене. Лише коли я почула, як Ніколас і Стів зникли в коридорі, я змогла повернутися в будинок.

Я поквапилася разом з іншими гостями вийти в садок, я просто хотіла там загубитися між людьми, хотіла зникнути звідти, хотіла, щоб мене поглинула земля.

Тепер я зрозуміла, яку величезну помилку зробила, приїхавши сюди; я знаю, Дженна була моєю найкращою подругою, але це було надто важко. Вже пройшли місяці, місяці, а його простий погляд все ще міг перевертати весь мій світ з ніг на голову.

Приблизно через десять хвилин я побачила, як він спускався сходами, дружно розмовляючи з нареченим і нареченою. Нік був єдиним, хто вирішив пропустити фігню в білому.

Він був таким же, як і прибув, у темних штанах і світло-блакитній сорочці, підгорнутій, але без краватки. Я відчула пронизливий біль у центрі свого тіла від того, яким неймовірно привабливим він виглядав здалеку.

Йому не знадобилося багато часу, щоб злитися з натовпом; багато хто підходив, щоб привітати його, і він вступав у розмову з усіма, це було відсторонено, але з властивою йому елегантністю.

Я побачила як Лука розмовляє з Ніком і Ліоном, і тоді я зрозуміла що сама: це не моє місце, це не мої друзі. Я була впевнена, що хотіла б залишити тут лише Дженну.

Мені було так сумно, що мені знадобилося все самовладання, щоб не заплакати. Я прийняла рішення, що, оскільки я нічого не можу зробити — або, радше, скасувати, — то краще зібратися, закусити кулю й проковтнути все, що я досі відчуваю до нього. Можливо, час залікував його рани, можливо, час змусив його перестати ненавидіти мене, можливо, ми могли б впоратися з цим, як дорослі, ставитися одне до одного з сердечністю та повагою. І може колись навіть змогли б стати друзями.

Знаю, це звучить максимально смішно, але або так, або я вистрибну з вікна. А другий варіант, яким би привабливим він не був, точно не принесе мені користі. Тому я почала розмовляти з людьми й змусила себе розслабитися.

Хоча абсолютно очевидно те, що якби я могла триматися якомога далі від нього, нічого поганого не сталося б, і мені не довелося б піддавати своє серце нестерпним тортурам.

Батьки Дженни познайомили мене з другом сім’ї та робочим партнером Грега, який дуже люб’язно почав розмову про моє навчання та про те, чим я хочу займатися в майбутньому. Було очевидно, що він потрібна людина, тому, коли він дав мені свою візитку, я щиро подякувала. Я була дуже не продумана щодо свого майбутнього, тож чим більше варіантів, тим краще.

Я не підозрювала, що Лінкольн Баксвелл був другом Ніколаса Лейстера. Ми чудово розмовляли, коли містер Баксвелл помахав рукою комусь позаду мене. Обернувшись, переді мною виник Ніколас.

Вони потисли один одному руки, і коли Бексвелл почав нас знайомити, я побачила, як щось тремтить у Ніка на шиї: він був таким напруженим, яким я його ніколи раніше не бачила. Це напруження було настільки сильним, що мені довелося першою заговорити.

— Ми вже знайомі, містере Бексвелл, — сказала я, з ненавистю до себе за те тремтіння в голосі, яке за пів секунди виявило усю мою невпевненість

Баксвелл усміхнувся й провів поглядом між нами. Ніколас на мить утримував погляд, і мені було боляче бачити холод, з яким він випалив:

— Справді? Ми знаємо один одного? — запитав він, не відводячи очей від мого обличчя.

Я відчула, як мороз пробіг по спині, коли я знову почула той глибокий голос, який досі чула у своїх снах, той голос, який стільки разів казав мені *«Я тебе кохаю»*, який стільки разів шепотів мені на вухо солодкі дурниці.

Його погляд так зачарував мене, що я ледь могла відкрити рот.

— Ти нагадуєш мені когось, кого я думав, що знаю давно, — холодно й безособово прокоментував він.

Він схилив голову перед другом, повернувся й пішов геть, щоб знову злитися з натовпом. І потім пролунав глухий звук, який засвідчив те, що моє серце вдарилося об землю.

Наступного ранку я прокинулася на світанку. Я майже не спала, це було неможливо. Той день, коли я все зіпсувала. Той клятий день, коли я зробила те, чого досі не розумію, як могла зробити.

Все це просто безперестанку повторювалось в моїй голові протягом ночі.

«Шляху назад немає». «Я навіть не можу дивитися на твоє обличчя...» «Все скінчено». Вираз обличчя Ніколаса, коли він зрозумів, що зробила з Майклом, врізався у мою пам’ять настільки, що я навіть не могла згадати його ім’я без почуття провини.

Я підвелася з ліжка й швиденько одягнулася, я хотіла перевірити, чи зможу вийти з дому, поки хтось не встав і не побачив, як я йду; я навіть не думала повідомляти Луку про те, що збираюся побігати, мені потрібно було побути наодинці, щоб подумати та привести себе морально до ладу. І передусім мені було необхідно побути на самоті, щоб усвідомити, що мені доведеться побачитися з Ніколасом протягом наступних кількох днів, і не тільки це: мені потрібно було бути поруч з ним до самого вівтаря.

Від бігу я почувалася чудово та й в цілому залишок ранку, на щастя, пройшов непомітно, бо нам довелося зробити тисячу необхідних речей. Зрештою гості відпочивали, а надворі вже почали готували репетиційну вечерю.

Клята репетиційна вечеря.

Пропустивши обід і не бачивши Ніколаса чи Стіва з минулого вечора, я чекала разом з батьками Дженни, поки майбутні молодята спустяться, щоб я могла піти до виноградника, де мало відбутися весілля.

Ті з нас, хто брав участь у церемонії, повинні були цього вечора відрепетирувати свій вихід. І найважливіше: якщо ми цього не зробимо, то планувалося спустити на нас всю лють небес.

Коли Дженна та Ліон спускалися сходами, вхідні двері відчинилися, і з’явився охайно одягнений Ніколас у джинсах і широкій білій сорочці.

Я не знала, що він робив весь ранок і частину дня, але було зрозуміло, що його головною метою було уникнути мене.

— Ніку, ти нарешті тут, я почала думати, куди ти подівся, — сказала йому мати Дженни, а потім підійшла до нього й поцілувала в щоку. Нік попри свій стан спромігся посміхнутися їй у відповідь, але при цьому почав крутити ключі від машини між пальцями. Цей жест показував реальний рівень його напруження.

Дженна обмінялася з ним дивним поглядом, і мене знову почало нудити. Дідько, це оберталося суцільним пеклом.

Коли ми вийшли на вулицю, то зрозуміли, що нас забагато для однієї машини.

Були батьки Дженни, мама Ліона — жінка з щирою посмішкою, яка мені дуже сподобалась і яка дала мені свій особливий рецепт яблучного пирога, — Ліон, Дженна та двоюрідний брат Дженни, якому було не більше п’яти років, саме він повинен буде виносити каблучки. І Нік, звичайно.

Їх було восьмеро, і я могла тільки молитися, щоб вони не посадили мене в машину з Ніком, але марно: батьки Дженни та мама Ліона підскочили до «Мерседеса», який стояв поруч з іншими автомобілями. Я помітила Дженну, яка, за руку зі своїм маленьким двоюрідним братом, підійшла до мене з обтяжливим обличчям.

— Дженна, навіть не думай про це, — сказала я, вже майже обурено. Ніколас чітко дав зрозуміти, що не хоче бути зі мною поруч, тому я не збираюся сідати з ним у машину, ні, ні в якому разі.

Моя подруга подивилася на мене з відображенням провини на обличчі.

— Нік єдиний, хто має автокрісло… ти знаєш… через Медді, а я мушу їхати з батьками…

Її перебиває Ніколас, який підходить до нас. Він не звертає на мене уваги, а повністю зосереджується на маленькому Джеремі. Він підхоплює хлопчика на руки, підкидає, а потім ловить.

— Готов бути моїм другим пілотом, хлопчику? — Джеремі весело засміявся. Нік пригорнув його до себе й пішов до машини.

Дженна відповіла на мій погляд, закусивши губу. Я похитала головою й пройшла повз неї до водійських дверей Лексуса.

Я поняття не мала, що сталося з його 4х4, але й не збиралася питати. Я влаштувалася на передньому сидінні, а Нік посадив хлопчика позаду нас і вімкнув йому гру на телефоні. Я намагалася ігнорувати своє напруження та стрес, бо дійсно хотіла нарешті залишитися з ним наодинці. Його коментар на вечірці став для мене ударом. І тому мені було цікаво, але водночас страшно дізнатися, якими будуть наступні пів години.

Коли він сів на своє місце, то почав возитися з деякими елементами керування автомобілем і полагодив дзеркало заднього виду. Відразу після цього ми виїхали на дорогу.

Незабаром запах його крему після гоління й одеколону повністю заполонив салон, і бажання, яке я завжди відчувала в його присутності, знову стало очевидним. Боже, поруч зі мною сидів той чоловік, той самий чоловік, за яким я сумувала більше, ніж за будь-ким у світі... я вмирала від бажання доторкнутися до нього, поцілувати його, мені потрібен був його дотик більше, ніж повітря. Я відчула, як усе моє тіло запалало зсередини. Простий рух його руки на важелі коробки передач викликав в мені нервозність… Його руки… Одна його рука розслаблено лежала на кермі, а інша на тому важелі…Дідько, чому він за кермом був таким страшенно привабливий?

Не витримавши цього виду, я опустила вікно, щоб повітря могло проникнути в салон й стерти сліди його аромату, але щойно воно опустилося, він натиснув на кнопку й знову підняв його. Я повернуся, щоб подивитися на нього.

— Мені жарко, — сказала я, звертаючись безпосередньо до нього вперше майже за рік. Я знову натиснула кнопку, щоб знову опустити вікно, але швидко зрозуміла, що він заблокував його.

Не кажучи ні слова, він увімкнув кондиціонер, і потужна хвиля холодного повітря вдарила мені в обличчя. Гаразд, це дійсно знизило температуру мого тіла, але його запах все одно проникав у кожний куток машини, і я відчувала, ніби в мене паморочиться голова. Я почала неспокійно соватися на шкіряному сидінні, краєм ока спостерігаючи, як його погляд відривається від дороги й на кілька секунд затримується на моїх босих ногах.

Я не сильно переймалася щодо одягу, тому це були прості короткі шорти, завдяки яким мої ноги залишалися оголеними, і я не пропустила, як він міцно стиснув кермо після того, як подивився на них.

Звуки гри Джеремі супроводжували нас усю дорогу, і я знала, що це унікальна можливість поговорити з Ніком без страху, що він залишить мене на мілині посеред дороги. З дитиною за спиною йому доведеться контролювати свій темперамент… і свої слова.

— Ніколас, я хотіла тобі сказати…

— Мені це не цікаво, — перебив він мене, повертаючи на перехрестя, яке вело нас до величезного озера.

Я глибоко вдихнула з явним наміром поговорити з ним.

— Ти не можеш мене і надалі ігнорувати.

— Я цього не роблю.

Я дивилася на нього, не змогла проігнорувати суворий тон, яким він зі мною розмовляв. Ми цього не робили майже рік, мені потрібно було, щоб він мені щось сказав, мені потрібно було з ним поговорити.

— Ти не можеш продовжувати мене ненавидіти.

Гіркий сміх зірвався з його вуст.

— Якби я тебе ненавидів, це означало б, що я досі щось відчуваю до тебе, Ноа, тож не хвилюйся про це, я відчуваю не ненависть, а байдужість.

Я подивився на його профіль, намагаючись побачити будь-які ознаки того, що те, що він сказав, було брехнею... я їх не побачила.

— Ти кажеш це, тому що хочеш зробити мені боляче.

— Якби я хотів зробити тобі боляче, я б когось трахнув, знаходячись у стосунках з тобою… стривай - но, це ж була ти.

Це був низький удар, але я не могла заперечити, що не заслужила цього.

— Якщо ми хочемо пережити наступні кілька днів, то ми повинні встановити якесь перемир’я… я не пройду через це, якщо ми навіть не зможемо бути в одній кімнаті.

Я не знала, як розшифрувати те, що відбувалося в нього в голові, я ніколи не вміла це робити, це було щось складне, що виходило в мене лише в певні моменти, моменти нашої близькості, тої близькості, яка могла бути тільки між нами.

— І що ти пропонуєш, Ноа? — сказав він та повернувся до мене так, що я могла бачити лють у його очах. — Поводитися наче нічого не сталося? Тримати тебе за руку та вдавати, що я тебе кохаю?

Я нічого не сказала у відповідь. «*Вдавати, що я тебе кохаю…*» Його слова змусили моє і так зранене серце облитися кров'ю ще трішки.

Позаду нас раптово стало тихо, і я обернулася, щоб поглянути на Джеремі й побачила, що хлопчик дивиться на нас широко розплющеними очима.

— Ще далеко? — запитав він, ледве стримуючи сльози.

Дідько! Ні, будь ласка, не плач зараз.

— Джеремі, малий, а хочеш я ввімкну музику? — запропонував Ніколас, простягнувши руку до панелі, і на повну гучність заграла реп-пісня.

Хлопець весело посміхнувся, і я знову подивилася вперед: було зрозуміло, кого він намагався змусити замовкнути.

Розділ 7. НІК

Ноа завжди була для мене наркотиком, клятим наркотиком, який одурманював мене своєю присутністю. Вся вона закликала мене ближче, вся вона перетворювала мене на довбаного наркомана, на когось огидно слабкого.

Мені багато чого вартувало розлучення з нею. Було просто нестерпно розуміти, що я більше не торкаюся її, що я не збираюся її цілувати чи піклуватися про неї, що вона не буде жінкою мого життя... Від болю я дійшов до ненависті настільки швидко, що це навіть лякало, оскільки я відкрився їй, віддав своє серце й душу, зробив саме те, чого найбільше боявся. А вона обдурила мене. Я стільки разів думав про все, що могло піти не так, але мені ніколи навіть на думку не спадало, що Ноа може дозволити іншому хлопцеві навіть доторкнутися до неї.

Про довбаного психолога я і думати не міг. Я згадав його ім’я, і мене охопив вихор люті та неконтрольованого божевілля.

Той хлопець торкався моєї дівчини, роздягав її... Мені здається, що саме ці образи, та непереборна реальність мене повністю зламали.

Ніколи за все своє життя я не почувався так погано, ніколи так не потопав у стражданнях. Зрештою навколо мене утворилась стіна, стіна, що дозволила з’явитися новій людині, яка й зайняла моє місце. У цьому чоловікові не було нічого, крім базових почуттів. Та маленька здатність любити, яку я ще мав, була спрямована на мою молодшу сестру, і на цьому все

Я так ретельно подбав про те, щоб мені більше ніколи не довелося бачити Ноа. Настільки ретельно, що вся ця ситуація мене жахливо дратувала. Я був такий розлючений на неї… такий розлючений… бо один простий погляд на неї змушував мене знову щось відчувати, знову відчувати, як моє серце прискорюється. Я ненавидів це відчуття, я ненавидів будь-яке відчуття, я більше не відчував, я звик не відчувати, і тепер, коли вона з’явилася і знову катувала мене собою, мені захотілося затягнути її до свого власного пекла.

Вона була така ж до біса чарівна, як завжди, така ж до біса спокуслива. На додачу до цього вона ніби зіщулилася в моїй присутності, вона дивилася на мене без того блиску чи зверхності, які завжди супроводжували кожне її слово раніше. Ноа змінилася. Вона була іншою. Я ненавидів жаліти, я ненавидів бачити те, що з нами сталося, і я ненавидів звинувачувати її.

Коли я зупинив машину, вона миттєво вийшла. Ноа розстібнула ремінь Джеремі, витягнула його і попрямувала до виноградника, навіть не почекавши мене. На ній були шорти й простенька жовта блузка. Цей наряд зміг швидко пробити мій захист. У машині був її запах, запах, такий характерний для неї, той запах,

який мені іноді снився вночі, який змушував мене прокидатися з величезною ерекцією та бажанням когось убити. Цей довбаний запах зараз був у кожному кутку моєї машини, і, що найгірше, що найбільше дратує, частина мене насолоджувалась цим, як алкоголік, що випиває чарку бренді після років утримання від спиртного; я навіть не відчинив вікна, я навіть не зміг уникнути або ж не хотів уникати низки образів, які промайнули в моїй голові. Я не робив нічого зайвого, щоб встигнути задовольнити ту потребу в ній, яку я мав і завжди матиму.

Я дивився на місце, де мали одружуватися мої найкращі друзі, і не міг повірити, що це станеться. Я дізнався, що Ліон зробив пропозицію Дженні через місяць після того, як ми з Ноа розлучилися. Мій друг майже професійно зберігав таємницю, і частина мене була вдячна. Я був радий за них, але, з іншого боку, це було все одно, що облити мені рани алкоголем.

Виноградник Корі-Крік був прекрасним місцем для весілля, ми багато разів їздили сюди, щоб прогулятися виноградниками та купити хорошого вина. Одного разу Дженна з батьком взяли мене з собою, і я пригадав, як їздив верхи по полях і здалеку дивився, як відбувалося весілля. Один із власників був другом мого батька та Грега, тому я мав певні свободи.

Дженні не довелося довго пояснювати, куди нам йти. Спершу вона пройшла через красиву приймальню з високими дерев'яними балками та килимами зі шкір тварин, на яких, безсумнівно, полює сам власник. Там були масляні лампи та високі кришталеві люстри, які дещо страхітливо нависали над нашими головами. Дженна прив'язалася до азійської жінки, яка здавалась напруженою; через кілька хвилин її представили мені як Емі, організаторку весілля.

Коли ми вийшли на двір позаду будинку, де саме й були виноградники, я був певен, що весілля буде пишне, таке, як те, що я бачив колись здалеку, або навіть краще.

Вони поставили вівтар із квітами просто навпроти величезних виноградників, що майже нескінченно простягалися під гарячим липневим сонцем. Лавки та квіти ще не були на місці, але я зміг уявити, як усе буде виглядати, коли підготовка буде закінчена.

— Хресні батьки? — запитала Емі, дивлячись на нас

Ноа ступила уперед, кинула на мене косий погляд, звертаючи увагу на слова організатора. Через хвилину Емі узяла мене під руку і вказала, де треба стати. Жінка вишикувала усіх парами. Першим були Ліон і його мати; далі мати Дженни за руки з Джеремі, який, здавалося, хотів робити все, але не звертати уваги на Емі; потім ми, і нарешті Дженна з батьком.

Я підійшов до Ноа і з усіх сил намагався приховати свій поганий настрій.

Коли Емі ступила перед нами, чітко усвідомлюючи, що ми єдині, хто ледве торкається одне одного, вона насупилася й похмуро глянула на нас.

— Що, чорт забирай, ви робите? Станьте ближче, обніміться.

Очманіти яка гарна ідея, красуне, просто очманіти! Я відчув погляд Ноа на своєму обличчі, і мені довелося порахувати до десяти, щоб не втекти й не зіпсувати все.

Розділ 8. НОА

Я мов прокажена, так поводився зі мною Ніколас. Коли Емі витріщилася на нас, немов на ідіотів, заприсягаюся, я ледь не померла від сорому

— Ноа, візьми його за руку, ну ж бо, — сказала вона, жваво помахавши рукою.

Я повернувся до нього обличчям, щоб з осторогою подивитися на його реакцію; він просто подивився вперед і, махнувши рукою, вказав мені зробити те, що просили. Я відчула його руку під своєю, і, здавалося, через нас обох пройшов електричний струм. Я підняла погляд й побачила, як він на мить заплющив очі. Далі в нас просто фізично не було часу для того, щоб проаналізувати наші почуття, тому що Емі змусила нас ходити туди-сюди близько десяти разів. Вона вимагала, щоб ми йшли строєм, щоб кожен починав з правої ноги, не надто повільно і не надто швидко. Найважче було маленькому Джеремі, який вже після третього походу, вирішив, що йому нудно, і він хоче піти погратися.

Мені було дуже погано, Ніколас навіть не дивився на мене; щобільше, він удавав, що мене навіть не існує. Це мене настільки напружувало, що в якийсь момент моя рука просто оніміла.

Решта людей навколо нас постійно сміялися, говорили й дуріли, коли Емі не дивилася.

Нарешті стемніло, і ми не могли продовжувати репетиції. Емі була не зовсім задоволена, але принаймні Дженні та Ліону було цілком зрозуміло, яким був план і що вони мали робити.

Нещодавно Джеремі впав в обійми Морфея, тож лежав на задньому сидінні машини, залишивши нас із Ніколасом практично наодинці.

В салоні панувала повна тиша, оскільки він навіть не потрудився ввімкнути радіо. Дорога була пряма, а небо чорне, як мої думки.

Я почувалася так, ніби тону у такому маленькому просторі з такою кількістю почуттів, я не могла винести його холоду до мене. Мені потрібно було, щоб він знав, що я досі відчуваю, мені було байдуже, що він не міг більше мене бачити, мені було байдуже, що його любов до мене стала для нього огидою; мені потрібно було щось зробити.

— Нік… — сказала я, дивлячись вперед.

Я знала, що він почув мене, хоча мій голос був ледь помітним шепотом.

— Я досі кохаю тебе.

— Замовкни, Ноа, — наказав він, видихаючи крізь зуби.

Я повернулася, стиснувши серце в кулак. Він продовжував дивитися прямо перед собою, його щелепи були настільки напруженими, що я боялася того, що він міг би випалити далі, але я не дозволила собі стримуватися, мені потрібно було сказати йому.

— Я досі кохаю тебе, Ніколасе…

— Я сказав замовкни, — прошипів він, а потім повернувся і подивився на мене з усією злістю, на яку тільки був спроможний.

— Гадаєш, мені не все одно, що ти до мене відчуваєш? — він продовжував зовсім поза собою. — Твої слова нічого не варті, тому можеш притримати їх. Завтра проведемо цю бісову церемонію, і більше не побачимося.

Я ідіотка. Що, на мою думку, мало статися? Що він скаже, що відчував те саме? Я відчула, як по щоках течуть сльози, і швидко витерла їх, але майже відразу вони з’явилися знову.

Він більше не любив мене. Ніколас мене більше не любив; ба більше, він хотів, щоб я повністю зникла з його життя, неважливо було все, через що ми пройшли, неважливо, скільки разів він присягався любити мене понад усе. Неважливо. Щойно він чітко дав мені зрозуміти, що наше назавжди закінчилося.

Я знаю, що ми були розлучені вже десять місяців, але ці місяці ми не бачилися, ми не розмовляли, і частина мене відмовлялася вірити, що наш роман закінчився, частина мене хотіла побачити

його і зрозуміти, що він досі закоханий у мене, як і я в нього. Як я помилялася…

Під час репетиційної вечері я ні з ким не спілкувалася. Я сиділа поруч з Лукою, і він говорив за нас обох. Як тільки мені випала нагода, я втекла до своєї кімнати й нарешті заплакала, я плакала доти, доки не заснула. Мій розум зловтішався, грав зі мною, бо я фізично не могла не пам'ятати кожну мить з ним, кожну ласку, кожну сказане слово, а також кожну свою помилку.

Його відстороненість завдавала мені фізичного болю, я відчувала, ніби моє серце обливається кров'ю, ніби кожна сльоза, що впала на подушку, була краплею із самого серця.

Наступного ранку я була виснажена, і найгіршим було те, що саме це був день весілля, день, коли моя усмішка мала бути чудовою, коли я мала виглядати якнайкраще, мала бути найкращою хрещеною в історії, і, крім того, це мало тривати до ночі, що, з огляду на моє виснаження, здавалося майже неможливим.

Я вмила обличчя холодною водою і подивилася на себе в дзеркало. Раптом я зрозуміла, як багато змінилося за всі ці місяці. Мій погляд, так, мій погляд був інший. Він був неживий та сумний.

Я щосили хотіла вірити, що зможу вийти з цього, мій психолог говорила зі мною годинами, вона незліченну кількість разів говорила, що те, що сталося з Ніколасом, не повинно відзначити моє майбутнє, що в ньому будуть ще тисячі чоловіків. Вона намагалася переконати мене, що я молода та гарна, і будь-хто може закохатися в мене. Але сама думка про те, щоб зблизитися з кимось, сама думка про це змушувала мене здригатися з ніг до голови. Її достатньо було б лише згадати, як усе закінчилося минулого разу, коли я була з іншим чоловіком, достатньо було б побачити мене зараз, щоб зрозуміти, наскільки небезпечно для мене бути пов'язаною з хлопцем, якщо це не Ніколас. Я

дивилася в дзеркало і змушувала себе зібратися. Це не могло продовжуватися, залишився один день, один день*, і я його більше не побачу*. Коли я знову відчула цей укол у грудях, я люто подивилася на себе і змусила себе заспокоїтися.

Все скінчено, Ноа, забудь про нього, забудь про нього й зроби це зараз… зроби це зараз, або ти ніколи цього не подолаєш.

Цей голосок всередині переслідував мене весь ранок. На щастя, Ніколас був із Ліоном у винограднику, оскільки вони там одягалися. Я була з Дженною вдома, бо ми відправлялися останніми, навіть її батьки не їхали з нами. Коли Дженна закінчила усі збори, то виглядала настільки приголомшливо, що в мене перехопило подих, я не змогла стримати сліз і була вдячна візажистам за те, що вони здогадалися використовувати найстійкіші до подібних проблем засоби.

Червона сукня, пошита на замовлення, сиділа на мені як влита. Вибір кольору зумовлений декором свята: вся кімната мала бути всіяна червоними трояндами, також саме вони були у букеті Дженни. Моя сукня була просто прекрасною: дивовижне поєднання шовкового та мереживного, довжиною до підлоги, з нижнім боковим розрізом, який вдало підкреслював довжину ніг. Не менш чудовим був V-подібний виріз зверху. Декольте й руки були прикриті тонким мереживом, ідентичним тому, яке носила Дженна. Її сукня була красивою і безперечно весь образ виглядав просто ідеально. Ліон буде просто в захваті від цієї краси.

Дженна схвильовано подивилася на мене, я щосили намагалася не показувати її як сильно я страждаю. Я приклала усі свої зусилля, щоб піклуватися про неї, підтримувати, передати їй відчуття спокою Ми сміялися, пили шампанське, і я уважно вислуховувала будь-яку проблему, намагалася допомогти їй в усьому.

Через деякий час Емі зайшла в кімнату Дженни й дала нам знак, що пора йти.

Навіть я страшенно нервувала, але намагалася цього не показувати. На весілля збиралися сотні людей, серед них дуже важливі персони. Подумавши про це, я зрозуміла, що якби це було моє весілля, я б не змогла витримати стільки людей, які б спостерігали, як я йду до вівтаря; я ніколи не замислювалась над тим, яким хочу бачити своє весілля, але точно не таким божевільним, як це.

Білий лімузин чекав на нас біля воріт, і я допомогла Дженні зійти сходами. Коли ми добре вмостилися в задній частині автомобіля, оточені тюлем і мереживом, я не змогла стримати сміх.

— Хто ж знав, що ми будемо тут, після того ляпаса, який ти дала Ліону тієї ночі, — безпорадно прокоментувала я.

Дженна приєдналася до мого сміху, і вона була такою чудовою, що я не могла не зробити уявний знімок того моменту. Та мить, та мить, коли ми двоє голосно сміємося в лімузині, трохи п’яні від шампанського й у повній істериці від нервів, ніколи не забудеться. У той момент моя подруга була яскравим прикладом шалено закоханої та щасливої людини.

Коли ми приїхали до місця проведення, організатор сказав нам, як йти, щоб вийти до вівтаря і гостей. Звідти, де ми були, можна було почути ремствування людей, нервових, певно, таких же, як і ми; коли ми побачили, що наближається батько Дженни, мені стало навіть легше дихати. Присутність відповідального дорослого, яку ми, як підлітки, заперечували, насправді завжди заспокоювала в такі моменти.

Посмішка містера Тавіша осяяла кімнату, він подивився на свою доньку таким особливим поглядом, що в мене щеміло серце. Дженна поцілувала батька в щоку і, тримаючись за його руку,

пішла за організатором до дверей, через які вони мали велично вийти. Звичайно ж після нас з Ніколасом.

Я почала шукати його очима, але його в кімнаті не було; я визирнула за двері й мало не зіткнувся з ним грудьми. Я підняла погляд і зустріла його. Цього разу я відчула не тільки звичний біль, а ще й образу та злість. Злість на його слова напередодні. Я вчепилася за це, щоб протриматися до кінця вечора, принаймні я збиралася так зробити.

Декілька секунд він пильно дивився на мене, оглядаючи мою фігуру. Він виглядав дуже здивованим, коли підійшов до моїх очей і побачив, що я нахмурилася.

— Ми виходимо за дві хвилини, — сказала я й повернулася до дверей. Я відчула його позаду себе; ба більше, я відчула, як його очі прикуті до моєї спини та шиї. Моє волосся було зібране у високий хвіст, з якого кілька кучерявих локонів спадали до середини спини. Знаючи його смаки й навіть знаючи, що він ненавидить мене з усіх сил, я була впевнена в тому, що мереживо цієї сукні зведе його з розуму.

Незалежно від того, скільки всього відбувалося між нами двома, ми ніколи не перестали бажати одне одного; лише один погляд на його блакитний костюм, сіру краватку, білу сорочку, неймовірне тіло та зовнішність викликав хаос у моїх нервах… Боже!

Чому йому так страшенно добре?

Хіба він не міг схуднути на п’ятнадцять кілограмів, як я? Хіба він не міг втратити свою кляту вищість. Хіба він міг мати опухлі від плачу очі, як я, замість тих неймовірних блакитних очей, які, здавалося, створені лише для того, щоб змусити будь-яку довбану дівчину тремтіти?

Коли я зайшла до маленької вітальні, то побачила Емі, яка допомагала Дженні одягати сукню, а її помічник віддавав накази

тим з нас, хто мав піти за кілька хвилин.

По той бік дверей почала грати музика, і я відчула руку, що виникла на моїй талії, я б сказала, навіть занадто низько.

Перш ніж я встиг щось сказати, Емі жестом попросила нас йти першими, і Ніколас обережно підштовхував мене, поки ми обоє не опинилися перед зачиненими дверима.

Я глибоко вдихнула, намагаючись заспокоїтися.

— Візьми мене під руку, Ноа, — сказав Ніколас, і, клянусь Богом, від його голосу, який просто шепотів моє ім'я, в мене мороз пішов шкірою. Я так давно не чула, як він це говорить. Зрештою я зробила те, що мала, і відчула як під моєю рукою напружуються його м'язи.

Заграла весільна композиція і ми покрокували до вівтаря — це був наш останній вихід разом.

Церемонія була прекрасною, Ліон мало не розплакався, коли побачив Дженну, і я теж знову не змогла стримати сліз. Дідько, чому я така сентиментальна?

Мої друзі прочитали обітниці, сказали одне одному «так», і кількома простими словами об'єдналися на все життя. Коли вони нахилилися для неймовірного поцілунку, від якого почервонів майже кожен гість, я не змогла не поглянути на Ніколаса, і, на мій подив, він робив те саме. Ми не відводили очей від одне одного і поринули у той магічний момент, коли все навколо ніби зникає і має значення лише людина перед тобою. Чи дійсно сьогоднішній вечір мав бути останнім?

Нарешті я опустила очі, бо від того, як він дивився, у мене затремтіли ноги.

Нам довелося вийти за кількома хлопцями, і цього разу, коли я поклала свою руку на його, я страшенно боялася, що це мій останній фізичний контакт з ним. Простий контакт, коли ми навіть

не торкаємося одне одного, але ця маленька дія на святі, була останнім, що я повинна була зробити в його компанії. Це було так страшенно боляче, що коли ми пройшли через ворота, я майже одразу відпустила руку і пішла в інший бік. Мені потрібно було заспокоїтися, так, і зробити це максимально швидко.

Розділ 9. НІК

Зі сталевим вузлом в животі я дивився, як вона йде. Я не міг відірвати від неї очей усю церемонію, і навіть не зрозумів, коли молодята сказали одне одному «так», доки оплески не вирвали мене з мрійливих думок.

Дідько… навіщо вона була такою неймовірно красивою? Навіщо вона зводила мене з розуму таким нестерпним чином? У мене свербіли руки від бажання просто торкнутися її. Чітке усвідомлення того, що я ніяк не зможу зробити щось подібне, опустило мій настрій на нуль.

Коли я побачив її у сукні, яка вдало підкреслювала кожен її вигін, у сукні з цим клятим мереживом у зоні декольте, моя рука почала функціонувати окремо від розуму: я поклав долоню на її талію нижче, ніж дозволено. Простий дотик до неї змусив мене знову відчути себе живим, вперше після десяти бісових місяців.

Я не міг дочекатися, коли закінчиться уся ця вистава, яку ми вдвох грали, мені потрібно було піти, повернутися до свого життя, де все під контролем. Ноа завжди перевертала мій світ з ніг на голову, перевертала його з ніг на голову і робила з мене людину, яка повністю залежала від неї. І це б повторилося. Вона відійшла від мене, коли ми підійшли до вітальні, і всередині себе я був дуже вдячний за це. Я не міг терпіти її поруч.

Вечірка почалася майже одразу. На іншому боці виноградника був встановлений дивовижний білий намет із таким же білими

столами й тисячами червоних троянд. Було одразу зрозуміло, ще саме ці квіти полюбляла наречена. Самих молодят я побачив у колі гостей, і в цей момент просто не міг не відчути хвилю заздрощів. Багато пар приєдналися до них поки офіціанти пропонувати канапе та охолоджені келихи рожевого шампанського.

Невдовзі ми перейшли до банкетної зали і я, як ідіот, шукав Ноа.

Її ніде не було.

Дідько, вона вже не твоя справа, просто забуть про неї. Звернувши увагу на свій внутрішній голос, я помітив темноволосу дівчину з великими зеленими очима, яка вже через декілька хвилин використовувала усі свої чари, задля спроби спокусити мене. Я майже не звертав на неї уваги, тому, коли вона сказала, що ми вже знайомі, мені довелося сфокусувати на ній свій погляд, щоб не нагрубити.

— Вибачте... не пам’ятаю, — сказав я, не докладаючи особливих зусиль, щоб впізнати її.

Дівчина підійшла до мене ближче та спромоглася порушити кордони мого особистого простору, водночас обливши мене ароматом своїх дорогих парфумів, до речі, надто різких, як на мене.

— Нумо, не грай дурня... це була одна з найкращих ночей у моєму житті, — сказала вона, і я мовчки вилаявся, згадавши, що трахав її приблизно місяць тому.

Я гадки не мав, як її звуть, і збирався попрощатися, не замислюючись про рівень грубості до неї, бо в цей момент я нарешті побачив Ноа. Вона була в іншому кінці кімнати й просто висіла на руці Луки. Ця поза змушувала її посміхатися так, як вміла лише вона.

Ревнощі, які були приспані рівно до цього моменту, прокинулися, з ревом голодного лева, і мені довелося повільно видихнути, щоб не втратити контроль над собою.

Зі мною таке траплялося не вперше відтоді, як я приїхав до Хемптону; ба більше, коли я зрозумів, що дівчиною, яка тренувалася з тим хлопцем на дорозі, була саме Ноа, мене охопив такий напад божевілля, що я витратив дві години, б'ючи боксерську грушу в спа-центрі Hilton, перш ніж відчув себе готовим йти до Тавіша.

Стів зробив мені найсуворішу догану століття та чітко дав зрозуміти, що я не можу влаштовувати таке шоу, як сьогодні, що я не можу ні з ким битися, що я повинен бути, одним словом, святим. Оскільки я був власником компанії, я не міг дозволити собі скандалити, тим паче через ревнощі. З цієї причини я тримався якомога далі від усіх, працював й спілкувався тільки з економістами, банкірами та інвесторами, і лише зрідка приводив додому жінку, і все для того, щоб тримати свої проблеми якомога далі. Деякі проблеми, які можна описати простим словом: Ноа.

— Ти справді мене не пам'ятаєш? — наполягала темноволоса дівчина, знову привернувши мою увагу.

Ноа досі була з Лукою, і його рука лягла їй на спину. Зараз мені потрібно було відволіктися. Терміново.

— Звичайно, я пам'ятаю, — сказав я, і взявши її за руку та завбачливо перемістивши нас так, щоб я міг розмовляти з нею та контролювати Ноа. Водночас ніби знаючи, що я спостерігаю за нею, вона підняла голову й подивилася на мене.

Я посміхнувся, як придурок, яким загалом і був, а потім перевів погляд на брюнетку.

— Хочеш танцювати? — спитав я, повертаючи погляд на Ноа, яка тепер, здавалося, зосереджувалася лише на Луці. Він відвів

її в куток, і вона сміялася так, як я знав, робила тільки заради ввічливості.

Я поклав руки на талію дівчини й спробував зосередитися на ній, що було максимально складно, оскільки Ноа крутилася поруч. Тепер, коли брюнетка була набагато ближче до мене, я зміг згадати, де ми познайомилися: в одному з клубів у центрі міста. Я кинув її в одному з приватних клубів — це було швидко і холодно.

Роздратований я провів рукою по спині дівчини, поки не поклав її на потилицю.

— Хочеш нагору? — прошепотіла мені дівчина.

«Нагору». Пропозиція була спокусливою, але проблема полягала в тому, що я не відчував до неї *абсолютно нічого*. Абсолютно нічого порівняно з тим, що пробудила у мені Ноа: простий дотик її руки кілька годин тому викликав у мене ерекцію, яку я ледве зміг приховати, а ця дівчина… ця дівчина була протилежністю, її протилежністю у всьому.

— Не зараз, можливо, пізніше, — відповів я, зупиняючись наприкінці пісні. Саме тоді нам сказали, що ми можемо заходити на вечерю.

На щастя, я не сидів за одним столом із брюнеткою, хоча вийшло не краще, і мене посадили за стіл молодят, з батьками Дженни, мамою Ліона, Лукою та Ноа. Вона зиркнула на мене лише раз на самому початку вечері, а увесь залишок часу провела, розмовляючи та сміючись із Лукою та іншими, старанно вдаючи, що не знає мене і, що мене просто не існує.

Відтоді як я приїхав, два дні тому, щоразу, коли я повертався, я бачив, що вона дивиться на мене; щоразу, коли ми були разом, вона, здавалося, хотіла підійти до мене; ба більше, вона це зробила, вона це зробила, і я ледь не з'їхав з глузду, коли вона сказала, що досі кохає мене.

«Кохає мене. От лайно!» Мій стакан голосно вдарився об стіл, і майже всі в кімнаті припинили розмову та подивилися на мене. Я просив вибачення й підвівся, щоб піти у ванну.

Чому мене раптом занепокоїло те, що Ноа не наглядає за мною?

Я ненавидів відчуття її погляду на собі, я ненавидів жаль і біль в її очах, бо фізично відчував ці емоції. Я ненавидів відчувати провину, коли це була не моя помилка. І тепер я був розлючений, розлючений, бо вона, задавалося, просто випробовувала мене, щоб подивитися що ж врешті-решт я зроблю.

Я знав лише одне: мені краще бути обережним.

Розділ 10. НОА

Я намагалася триматися якомога далі від нього, щосили змушувала себе не дивитися. Лука дуже допоміг мені: після церемонії я опинилася далеко від усіх — у мене був момент зриву, мені потрібно було кілька хвилин на самоті, щоб зібратися — і він простягнув мені руку, допоміг мені сісти й сказав щось максимально абсурдне, що змусило мене посміхнутися.

Хто ж знав, що задиркуватий брат Ліона виявиться таким веселим? Він пообіцяв, що не залишить мене на самоті цієї ночі. Він сміявся наді мною, кажучи, що я схожий на собачку Ніколаса, мовляв, я постійно дивлюсь на нього очима забитого ягняти. Я не була такою, і якщо Лука помітив, я впевнена, що Ніколас теж.

Я не збиралася змушувати його почуватися некомфортно, я не хотіла, щоб він жалів мене. Отже, ми домовилися: Лука мав стати моїм рятівним кругом тієї ночі, ми були разом, тому що так я могла уникнути будь-якої спокуси зламатися, зламатися або\та благати Ніколаса пробачити мені. До речі, це вже багато разів спадало мені на думку, відтоді як ми з Ніком зустрілися.

Коли я побачила, як він танцює з тією дівчиною, як фліртує з нею, мені здалося, ніби моє серце схопили й стиснули до крові. І якщо я почувалася так через звичайний танець, то я насправді не могла уявити як мав почуватися він, коли дізнався, що я спала з кимось іншим.

Я не була дурепою, і чудово розуміла, що Ніколас не став монахом, розлучившись зі мною; щобільше, я була впевнена, що список дівчат, з якими він спав, просто нескінченний.

Лука побачив, що я спостерігаю за Ніком, і одразу вилаяв мене, а потім вщипнув за стегно. Відтоді я втратила Ніка з поля зору, я зосередилася лише на людях прямо переді мною.

Звичайно, стало набагато важче, коли ми опинилися за одним столом. Час від часу мій погляд збивався на нього, і щоразу після цього мене щипали під столом. Останній удар Луки змусив мене розсміятися від лоскоту, який я відчула. Саме тоді Ніколас ледь не розбив свій стакан, грюкнувши ним об стіл. Одразу після цього він підвівся і зник у напрямку ванної кімнати.

— Він ревнивий, — заявив Лука, неохоче дивлячись на Ніка.

Ревнивий?

— Він не…він просто не витримує мене поруч, — пригнічено відповіла я; потім я зробила ковток зі свого келиха шампанського.

Наступного разу Ніколас з’явився якраз тоді, коли люди почали вставати з-за столів, щоб потанцювати. Тепер Нік був разом із дівчиною, яка висіла на його руці.

Перший танець був за молодятами. І незабаром атмосфера повністю змінилася: світло змінилося, танцмайданчик заповнився людьми, які активно рухали тілами, і більшість з них на додачу тримали в руках міцні коктейлі.

Лука потягнув мене танцювати, і я була рада піти від Ніколаса, щоб не бачити, як він практично лізе під стіл із брюнеткою. Господи, я відчувала огиду, огиду і цілковиту заздрість.

Ми почали танцювати як друзі. Лука поводився добре, жодного разу він не натякав мені на щось непристойне. У якийсь момент до нас приєдналися Ліон та Дженна, й ми всі четверо почали танцювати, при цьому ми сміялися та просто гарно проводили час — це було справді найкращі хвилини вечора.

Ніколас у той час був далеко від мене, і один Бог знає, що він робив з тією дівчиною, і хоча моя кров кипіла, магія напоїв, які я випила, допомогла зробити все більш терпимим

А те що трапилося далі… я повинна визнати, що це була моя вина.

В якийсь момент я повернулася в танці й побачила його... я побачила, як він цілує шию дівчини, що сиділа в нього на колінах. І це було навіть не найгірше: він дивився на мене, коли це робив. Його губи на шиї брюнетки, а очі сфокусовані на мені.

Я посміхнулася, і раптом перестала танцювати. І що я зробила… дідько, чи збиралася я вчитися чомусь в цьому житті?

Лука підійшов до мене, усвідомлюючи, де мої очі, він підійшов мені щось сказати, тому нахилився до мого вуха, щоб я могла його почути через громові звуки музики... а потім…

А потім стара версія Ноа захопила мій розум і все полетіло до біса. Усе те, чому я навчилася ці місяці, усі сеанси у психолога, усі мої намагання полетіли до біса. Чому? Тому що я схопила Луку за шию, потягнула вниз і притулила свої губи до його губ.

Найдивніше було те, що він зовсім не відштовхнув мене; щобільше, я відчула, як його язик увійшов до мого рота, а його рука опинилася на моїй спині, притягуючи сильніше до себе.

Що він робив?

У мене не було часу думати про це, тому що раптом хтось смикнув його назад, і наступне, що я знаю, — Лука лежить на землі з розбитою губою і в крові. Я підняла очі й побачила зовсім божевільного Ніколаса. Він подивився на Луку, який махав рукою від болю, а потім на мене. Я відчула справжній холод, коли побачила його образливий ... і страшенно розлючений погляд. Він стиснув щелепу й повернувся до мене спиною. Через деякий час Лука почав підводитись — точніше, ті, хто був навколо нас, допомогли йому, — і я побачила, як Нік пішов у протилежному напрямку від вечірки.

Я не знаю, що зі мною сталося, можливо, високий вміст алкоголю в тому ексклюзивному шампанському настільки небезпечно вплинув на моє судження, але я пішла за ним, звичайно, я пішла за ним, і далеко не для того, щоб просити вибачення.

Він пішов туди, де проходила церемонія, там досі все було ідеально: від стільців до квітів. Людей не було, тільки оглушлива музика лунала десь далеко.

— Куди ти йдеш, Ніколасе? — запитав я його вголос. Мене похитувало поки я йшла сходами.

Він обернувся, почервонівши від гніву, і помітив, що я пішла за ним.

— Ти не мав права робити те, що ти зробив! — люто заревіла я.

Гаразд, так, я була божевільною та напівп’яною… також розлюченою, і все це разом було не дуже не вдалою комбінацією.

Я підійшла до нього тоді, коли він, здається, дуже серйозно розміркував, що зі мною робити... Господи, це було навіть страшно! Але я не злякалася, навпаки. Напад ревнощів, який він щойно продемонстрував, чітко дав зрозуміти, що він не міг мене забути. Я відмовлялася в це вірити, і якщо заради його

правдивого зізнання в цьому мені треба було зіткнутися з його гнівом, то я була готова це зробити.

Я штовхнула його, коли підійшла.

— Ти брехун! — кричала я. Мої кулаки знову поворухнулися, цього разу я з усієї сили вдарила його по грудях. — Ти довбаний брехун, Ніколасе!

Спочатку він навіть не здригнувся, але через кілька секунд я побачила, як його груди підійматися й опускаються. Він дозволив мені вдарити його ще два рази, поки його руки не злетіли й не схопили мої кулаки. Цей контакт збудив мене більше.

— Ти хочеш сказати, що забув мене? Твої дії доводять протилежне! Ти сказав, що нас ніщо не розлучить!

Він подивився на мене недовірливо.

— Це ти порушила усі наші довбані обіцянки, це ти зруйнувала все! Ти нічого не варта, Ноа, для мене ти нічого не варта, — його слова зупинили мій напад, залишили мене повністю приголомшеною. Мій живіт стиснула болісна судома.

Я ковтнула, щоб прочистити горло. Наші очі зустрілися, і я здивовано дивилася на нього, я погано його бачила, я погано його бачила, усе раптом стало розмитим... мені знадобився деякий час, щоб зрозуміти, що я не бачу його чітко, тому що очі наповнені сльозами.

— Як ти можеш таке казати? — сказала я, і мій голос надломився двічі.

Ніколас спостерігав за мною. Стоячи переді мною, він виглядав таким же божевільним, таким же нещасним, як і я... Як це могло статися, як він міг сказати ці слова... мені?

«Бо це довбана правда».

Йому було байдуже. Він повернувся до мене спиною і почав відходити

— Я зробила кляту помилку, Ніколасе! — я кричала, але він продовжував йти. — Твоя божевільна колишня змусила мене повірити, що ти мені зрадив! Ти плутався із Софією прямо у мене під носом, а я все зруйнувала?! Ти змусив мене зробити найгіршу помилку в моєму житті! Ти змусив його використовувати мене, використовувати мене так, ніби я… ніби я…!

Я не могла продовжувати говорити, бо ридання не полишали мене. Дідько, я була така розлючена, така розбита… однак все, що я говорила, справді мало сенс: якби не його брехня, я б ніколи не опинилася в становищі, щоб піти до того, хто скористався мною. Слабкістю, він скористався моєю слабкістю.

Коли я подивилася знову, він був прямо переді мною, він повернувся. Він гнівно глянув на мене, з таким чистим гнівом, зі страхітливим гнівом, що я мало не відступила від шоку, але потім він зробив останнє, чого я очікувала могла очікувати: його рука обхопила мою талію, а його губи вдарилися об мої. На мить мені здалося, що мені сниться кошмар, один із тих, що мучили мене останнім часом: там я була з Ніколасом, як і раніше, ми були щасливі, ми цілувалися, а потім він залишав мене, і я не могла нічого зробити, щоб це зупинити. Я бігла, бігла за ним, але мої ноги рухалися недостатньо швидко.

Але це був не сон. Його рука підняла мене над землею, притиснувши мене грудьми до свого неймовірно твердого торсу, поки його голодний язик занурювався мені в рот. Якщо розуму знадобилося кілька секунд, щоб засвоїти те, що відбувається, то моє тіло, здавалося, спалахнуло миттєво від цього контакту. Мої руки міцно обхопили його шию, майже втягуючи його в себе. Господи, як мені був потрібен цей контакт! Це було так, ніби вся моя енергія, яка була втрачена за ці місяці, знову повернулася у тіло. Його друга рука схопила мене ззаду, піднявши над землею, а його язик жадібно пестив мій. Я міцно схопила його за

волосся, але воно було не таке, як раніше: воно було коротке, занадто коротке, щоб смикати так, як я любила це робити. Важко дихаючи, він вів рукою вгору по моїй спині, поки долоня досягла моєї потилиці, і потім його губи почали віддалятися від моїх. Нік подивився на мене: його зіниці були розширені, розширені від хвилювання, бажання, чистого фізичного бажання, яке я думала, що більше ніколи не побачу в його погляді.

Ми дивилися одне одному в очі, я хотіла сказати йому стільки всього... але потім щось змінилося... щось клацнуло в його голові, щось знову завдавало йому болю, і я знала, що знову втрачаю його.

У повному розпачі я притягнула його шию до себе і знову приклалася губами до губ, але тепер я не отримала тієї ж відповіді. Я відчула, як його руки ослабли, а потім він і зовсім опустив мене на землю. Я панікувала, панікувала, що він піде, панікувала, що він знову залишить мене. Сльози знову навернулися, я відірвала губи від нього й вперлася обличчям у шию. Обнявши його руками, я, наче маленька дитина, відмовлялася його відпускати.

— Я не можу цього зробити, Ноа, — чітко заявив Ніколас, хоча його голос, здавалося, був забитий від почуттів.

— Ні, — заперечила я, міцно тримаючи його. Мої сльози заплямували його сорочку, але мені було байдуже, я не могла відпустити його, він мені був потрібен, а я йому, ми мали бути разом.

Одразу після цього його руки залишили мою талію й піднялися до моїх зап’ясток, йому довелося напружитися, щоб розірвати мою хватку. Через секунду він вже тримав мої руки перед собою і дивився мені в обличчя.

— Не залишай мене, — жалібно благала я. Я благала, я знаю, але він поїде, і я більше його ніколи не побачу, а це відчуття вбивало мене.

— Коли я заплющую очі, я бачу тебе з ним, — зізнався він, ковтаючи слину. Його очі, здавалося, зустрілися з моїми, з очима, які благали його залишитися, захистити, любити мене знову.

— Я навіть не пам’ятаю, Ніколасе, — сказав я, відмовляючись відпускати.

Це правда, я не могла пригадати, що сталося тієї ночі: я знала, що спала з ним, але я не була частиною цього акту. Все сталося, тому що я не мала сили сказати «ні». У той час для мене нічого не мало значення, бо моє життя перетворилося на пекло.

Я побачила, як його очі стали мокрими, і я чітко відчула, що вмираю.

— Я не можу цього зробити, пробач, — він відпустив мене.

Він розвернувся й пішов геть, залишивши мене там.

Незабаром Дженна дізналася, що сталося на майданчику, і через дві години знайшла мене в положенні сидячи на одному зі стільців для церемонії, я обіймала ноги й намагалася взяти себе в руки. Той поцілунок, його слова — це все не принесло мені нічого корисного, все стало тільки гірше.

Я відчула її руки навколо себе, хоча й не до кінця не усвідомлювала її присутності. Я жахливо звинувачувала себе за те, що зіпсувала її особливий день.

— Вибач, Дженно, — перепрошувала я, намагаючись перестати плакати.

— Вибач, Ноа, це моя провина, — сказала вона, і я подивилася на неї. — Вся ця ситуація: те, що ви були хрещеними, те, що я посадила вас обох в одну машину, уяви. Я навіть кімнати вибрала так, щоб вони були поруч, — моя подруга подивилася на мене із сумом на обличчі, але навіть так вона була просто дивовижною.

— Я хотіла дати тобі ще один шанс, я подумала.. я подумала, що якщо я трохи все пришвидшу...

— Ми цілувалися, — зізнався я, усвідомлюючи, що, попри той поцілунок, той останній поцілунок, нічого між нами не покращиться, як би я не старалася. Дженна виглядала здивованою й розгубленою. Вона озирнулася, ніби хотів зрозуміти, що сталося, і чому Ніка немає зі мною поруч.

— З *нами* все покінчено, Дженн, — сказала я, і мені довелося затиснути рот рукою, щоб приглушити ридання. Боже, яка я була жалюгідна… але, чорт забирай, як це боляче… як боляче втрачати його!

Дженна знову обійняла мене, і я дозволила їй втішити себе. Там ми були обоє: вона в найщасливіший день її життя, і я, людина, яка знову потонула у своїх стражданнях.

Очі Дженни знову зустрілися з моїми, і я побачила в них певну рішучість.

— Я не повинна тобі це говорити, Ноа, я справді не повинна, але я знаю Ніка, і я бачила абсолютно щасливу людину протягом тих місяців, які він був з тобою. Попри усі ваші проблеми, він ніколи не був таким зосередженим, таким... як це сказати? Таким нормальним. Ніколи не був таким, тільки з тобою. Все його життя було лайном, я бачила, як він плакав у дитинстві, коли його мати пішла, я бачила, як він плакав місяцями, поки не загартувався і не створив ту броню, яку тепер так гордо носить всюди. Тобі вдалося проникнути в його душу, тому..я не кажу, що це буде легко, Ноа, але, дідько, він — кохання всього твого життя! Я хочу, щоб мої найкращі друзі були такими ж щасливими, як я зараз, мені це просто необхідно. Я прошу тебе, Ноа, я прошу тебе не відпускай його, скільки б дурниць він тобі не говорив, скільки б разів він стверджує, що не любить тебе або що він не може вас пробачити. Не відпускай. Має бути спосіб все повернути.

Я підвелася зі стільця і подивилася на неї. Сумна посмішка торкнулася моїх губ.

— Я знаю, що ти хочеш вірити в те, що говориш, Дженн... я теж, — заявила я, дивлячись у бік місця, де він зник. — Але я розбила йому серце. Я думала, що він мене зрадив, і я думала, що помру, і я справді помирала, тож я знаю, що це за відчуття. Він не зможе мені пробачати, він ніколи не пробачить.

Дженна знову хотіла щось сказати мені, але, здається, її вперше забракло слів. Я підійшла до неї й поцілував її в маківку.

— Насолоджуйся цим днем.

Після цього я що сили намагалася повернутися до дівчини, якою була весь тиждень. Я відмовилася залишати Ліона та Дженну, тож залишилася на вечірці стільки, скільки було потрібно. Я змусила себе танцювати й насолоджуватися святом навколо. Одного разу я зіткнулася віч-на-віч з Лукою.

Його зелені очі дивилися на мене з осторогою, але без натяку на образу за те, що я буквально використала його, щоб викликати ревнощі Ніколаса.

— Вибач, — я щиро просила пробачення, сподіваючись, що моїх слів буде достатньо, щоб пом’якшити ситуацію. Я поводилася, як повна дурепа, як незріла дитина, яку я заприсяглася залишити в минулому. І головне: якщо я своєю дурнуватою поведінкою дала Луці якусь примарну помилкову надію, то мені було дуже шкода.

— Все добре, — сказав він, потім схопив мене за руку й притягнув до своїх грудей. — Спокійно, — сказав він, перш ніж я встигла відскочити та запанікувати через те, що, на мою думку, могло відбутися між нами. — Мені байдуже, що ти використовуєш мене, щоб змусити цього ідіота ревнувати, бо насправді для мене ти робиш теж саме. Бачиш ту дівчину? — спитав він мене, непомітно піднявши палець на маленьку групу

дівчат, які стояли біля барної стійки. Я весело кивнула, раптом зрозумівши, що він хотів мені сказати.

— Блондинка, яка спостерігає за нами так, ніби їй байдуже на те, що я з тобою, — він показав, повертаючи мене і, безсоромно поклавши руки на нижню частину моєї спини. Він майже торкався моєї сідниці, на що я люто подивився його. — Ми переспали близько місяця тому; насправді ми трахалися стільки, скільки я себе пам'ятаю, чи щось подібне, якщо бути точним, ти розумієш, що я маю на увазі, — я закотила очі. — Я втратив з нею зв'язок, коли потрапив до в'язниці, а потім ми знову зустрілися на одній із моїх вечірок. Вона донька найкращої подруги моєї мами, і я хочу, щоб вона зовсім збожеволіла від картини, що я намацую тебе так, ніби збираюсь зробити щось набагато серйозніше.

Я засміялася і штовхнула його. Лука відреагував, приклавши руку до серця, наче його дуже образили, а потім повільно підтягнув мене до себе й прошепотів мені на вухо зовсім іншим тоном.

— Не обтяжуй себе, Ноа, — сказав він мені, а потім подивився в очі. — Те, що ти зробила — неправильно, але всі ми робимо помилки.

Не те щоб порада Луки була для мене чимось новим, але вона дала мені зрозуміти, якою жалюгідною я була в ті дні, коли Ніколас був поруч. Я не могла зробити більше, і, попри те, що я зробила серйозну помилку, яку майже не можливо пробачити, попри це я знала, що не все було моєю провиною: його брехня, наше минуле та інтенсивність стосунків привели нас, майже силою, до точки неповернення.

Я продовжувала танцювати з Лукою, а також з іншими. Це тривало доти, доки нареченому й нареченій не настав час йти, бо вони вже виконали усі ритуали на весіллі: вони розрізали торт, якого я ледве торкнулася, а Дженна кинула букет. Чи ні?

Мені здалося, що насправді вона цього не зробила, оскільки після кількох секунд дійства з квітами, вона повернулася і підійшла до мене з усмішкою на губах. Я майже рефлекторно прийняла букет, коли вона мені його піднесла.

— Це для того, щоб ти знала, що я досі вірю, що твій день настане, Ноа, і він настане поруч із людиною, яку ми з тобою добре знаємо.

Мені забракло слів і я відчула знайомий вузол в животі. Я захоплювалася її рішучістю, її надією, але цей жест лише ще більше занурив мене в смуток.

Раптом я не змогла більше терпіти цього натовпу, тому, коли Дженна поцілувала мене в щоку і побігла з Ліоном до лімузина, який мав доправити їх до розкішного готелю, щоб наступного дня відправитися в райський медовий місяць, я сіла в одну з багатьох машин, які були доступні для гостей, і попросила водія відвезти мене додому.

Мені потрібно було закінчити цю ніч.

Розділ 11. НІК

Я знав, що облажався, поцілувавши її минулого вечора, але я не міг нічого з собою вдіяти, вона була поруч, кричала на мене, звинувачувала мене! Вона назвала мене брехуном! Брехуном? Я навіть не зрозумів, що вона, чорт забирай, мала на увазі, але я повинен був щось зробити. І це щось мало два варіанти: або поцілувати її, або зовсім втратити самовладання

Бачити огидні руки Луки на її тілі, його губи на її шкірі… Ноа точно вирішила покласти край тим краплям самоконтролю, які, на її думку, у мене ще залишалися.

Побачивши її з кимось іншим, я знову пережив усі ті образи, які мені майже вдалося викинути зі свого мозку. Було зрозуміло, що тепер, коли я побачив її знову все, наче повернулося у вихідну точку, це було схоже на ту прокляту ніч, коли я дізнався, що мене обманули.

Відчуття її стрункого, дорогоцінного та набагато тоншого тіла, ніж я пам’ятав, змусило мене на кілька хвилин збожеволіти. Мої стіни впали, на кілька секунд я став тим собою, яким був раніше, я знову став тим хлопцем, який повністю і шалено закоханий у дівчину. Коли я відсторонив її, щоб подивитися на неї, щоб наповнити себе тим світлом, яке вона завжди випромінювала, я побачив те саме в її очах, я побачив ту саму тугу, те саме стримане бажання, те бажання, яке приваблювало нас, але разом з тим я бачив і щось інше: я бачив жаль, я бачив розпач, я бачив ностальгію. У цю мить я відчув, ніби у моє серце встромили ніж, я знову відчув те саме страждання, яке я відчув, коли дізнався правду.

Образи... кляті образи, якими мучила мене моя уява, знову проектувалися в моєму мозку, як фільм: Ноа гола, у ліжку, зітхає від задоволення, таким чуттєвим способом, таким невинним; ті звуки, які вона випускала своїми губами, ті звуки, які зводили

мене з розуму, які ставили мене на коліна. Однак ті чуттєві звуки викликав не я, їх викликав інший; чиїсь руки пестили її тіло, не повільно і шукаючи її насолоди, а різко: вони пестили її без турботи, без тієї любові, яку я вкладав у кожну свою ласку. Але Ноа вони подобалися, вона насолоджувалась ними, бо вона кричала не моє ім'я...

У такі моменти я відчував, ніби відро з крижаною водою виливається мені на голову, і тому я був просто зобов'язаний відштовхнути її від себе попри те, що вона міцно щосили чіплялася за мою шию, попри те, що відмовлялася розлучатися. Можливо, вона думала, що я не зможу відштовхнути її, але я це зробив, зробив і не пошкодував.

І тепер, після того, як я не спав цілу ніч, у мене знову був один із тих епізодів слабкості, тих епізодів, коли мені хотілося все послати до біса і забути, піти до її довбаної кімнати та благати закінчити те, що ми почали.

Я зрозумів, що треба їхати. Я спакував свою валізу, мовчки вийшов зі своєї кімнати, але, як повний ідіот, не зміг не зупинитися біля дверей Ноа. Я на секунду заплющив очі, розлютившись від усвідомлення того, що вона за кілька метрів від мене, що вона, безумовно, провела ніч у сльозах через нашу зустріч, і через те, що ми нічого не змогли зробити, щоб щось виправити. Коли були сили, я пішов.

Я поклав свій мізерний багаж у багажник і вмістом пляшки з водою, яку я знайшов у там, намочив обличчя, щоб освіжитися, оскільки майже не спав: після вечірки я взяв свою дошку та пішов до пляжу Джорджіка, де годинами безперервно серфінгував, намагаючись заспокоїтися, намагаючись зрозуміти всі ті причини, які нібито тримали мене якомога далі від Ноа, усі ті причини, які, здавалося, зникли, коли я цілував її. Я займався серфінгом на цьому пляжі, поки не почало світати.

А потім вирішив повернутися, прийняти душ і покінчити з цією поїздкою

Розділ 12. НОА

Я не чула, як він пішов, але відчувала його відсутність. Ось і все, все закінчилося, тепер я мала просто повернутися до того самого розпорядку дня, як завжди.

Я попрощалася з усіма гостями, які ще планувати залишитися тут на кілька днів. Мама Дженни обійняла мене, а її батько запропонував відвезти мене на станцію, де я сяду на потяг до Нью-Йорка. Дорогою він запитав мене про плани на літо, і я сказала йому, що окрім днів, які я збираюся провести в цьому місті, я проведу решту літа, працюючи. Я не хотіла надто багато пояснювати за свою роботу, оскільки я розмовляла з нафтовим магнатом, який, швидше за все, навіть не зрозумів би, якого біса я працюю офіціанткою, якщо я досі падчерка його найкращого друга-мільйонера. Однак він був дуже стриманим, і я це оцінила.

— Де ти збираєшся зупинитися на ці дні, Ноа? — спитав він мене, коли ми їхали прекрасними вулицями. Було рано, але на перехрестях уже були люди: одні вигулювали собак, інші гуляли у руках з великими пакунками, на яких було видно логотипи ексклюзивних брендів... і ці перехожі майже всі були в темних окулярах. Мені було шкода, що я змушена була покинути це місце, не маючи можливості пізнати його достатньо, у мене не було на це часу через всі весільні клопоти. Я подивилася на батька Дженни й сказала йому назву мотелю, який я забронювала у Нью-Йорку. Мене не хвилювало, що це було занедбане місце, я навряд чи збиралася проводити там час, мені це було потрібно лише для сну та прийняття душу. Решту свого часу я планувала присвятити дослідженню цього чудового міста. Батько Дженни кинув на мене трохи здивований погляд, коли я сказала йому назву мотелю, вона навіть не здалася йому

знайомою, що не було дивним, враховуючи те, що у нього була нерухомість там на додачу до будинку в Хемптоні.

Мені було максимально не зручно, коли він почав наполягати на тому, щоб зняти мені номер у готелі в центрі міста, а саме в «Хілтон» Я подякувала йому за пропозицію, але пояснила, що не потребую подання від когось. Ті люди, люди, які мали багато грошей, вірили, що ті з нас, хто не живе у розкоші обов'язково нещасливі, але це неправда. Я не проти залишитися в мотелі. Боже мій, це було не так вже й погано!

— Ноа, я не хочу втручатися, але Нью-Йорк — це не Лос-Анджелес. Це місто може бути небезпечним і цей рівень небезпеки підвищується, якщо ти їдеш туди сама, — він продовжував наполягати, поки ми не дійшли до вокзалу.

— Містере Тавіш, немає потреби мені допомагати, я можу подбати про себе, у мене все буде гаразд, справді… крім того, я буду не одна, я йду зустрітися з подругою, так що ви не хвилюйтеся, — добре, це була невелика вигадка, але абсолютно нешкідлива. Батько моєї подруги, здавалося, був зовсім не переконаний; щобільше, він виглядав засмученим і справді стурбованим, наче мій тато.

— Ну, у тебе є мій номер, раптом щось знадобиться. Цього тижня я буду в Хемптоні, але в мене є багато друзів у Нью-Йорку, друзів, які готові допомогти, якщо буде потрібно.

Друзі… ну, звісно, я вже знала, що мали на увазі ці люди, коли говорили про «друзів». Варто було лише побачити Стіва та його роль у житті Лейстерів. Мені не потрібен був охоронець, дякую.

Я люб'язно попрощалася з ним і поквапилася зайти на станцію, у випадку якщо він збирався подзвонити моїй матері чи щось подібне... я чекала чого завгодно.

Я сіла у вагон, віддала квиток доволі приємній жінці й сіла на своє місце, дивлячись у вікно й бажаючи скоріше потрапити до

чудового міста. Я намагалася забути обіцянку Ніка відвезти мене до Нью-Йорка, показати цей мегаполіс. Відтоді минуло майже ціле життя, принаймні мені так здавалося.

Перше, що я зробила, зійшовши з поїзда, це взяла таксі до мотелю, де забронювала номер.

Коли ми їхали містом, я була приголомшений тим, що бачила у вікно. Дивовижні хмарочоси здавалися нескінченними, а людей на вулицях було так багато, що я відчувала себе маленькою мурашкою. Це було напрочуд, напрочуд, але водночас дивно.

Коли таксист звернув на маленьку темну вуличку, а була четверта пополудні, мені стало трохи ніяково. Однак він не мав злочинних намірів: це був мотель, який, хоч і не був моторошним, але й не мав нічого спільного з фотографією, яку я бачила на вебсайт.

Таксист поставив мою валізу, я дала йому мізерні чайові, і він поїхав, залишивши мене там. Я глибоко вдихнула і зайшла до закладу, який більше нагадував притулок для безхатченків, ніж мотель.

Дівчина за стійкою, ледве відвела погляд від свого журналу, коли я підійшла

— Ім'я? — сказала вона, голосно й огидно жуючи жуйку.

Я завжди ненавиділа жуйку.

— Ноа Морган. На моє ім’я є бронь, — відповіла я, озираючись навколо себе.

Виявилось: це був не мотель, а досить пошарпана будівля, де бронювали номери.

Зітхнувши, дівчина відкрила шухляду й витягла звідти ключ.

— Беріть і бережіть, бо запасного ключа немає. Сніданок складається з того, що ви візьмете в автоматах, а вже обід і вечерю шукати для себе самостійно.

Я кивнула, намагаючись, щоб мої перші кілька годин у Нью-Йорку не засмутили мене. Урешті-решт, мені потрібно було тільки ліжко. Крім того, коли я проходила повз автомати, то побачила, що в них є печиво Oreo… Чого я могла ще бажати? Я залишила свою валізу у відведеній мені крихітній кімнатці й пішла гуляти.

Я залишила клаустрофобну та темну вулицю, де був мотель, і почала гуляти містом. Я дізналася, що кількома вулицями далі розташований Центральний парк.

Не знаю, як пояснити, що це за магія, але вже за кілька хвилин прогулянки в мене з’явилося бажання тут пожити. Було спекотно, люди лежали на траві й засмагали, діти гралися з м'ячем та собаками... Також було багато бігунів та інших спортсменів. Неймовірна атмосфера: природа посеред міста, повного забруднення та заторів.

Я підійшла до озера, там плавали качки, яких, точно, дуже часто годували. На секунду я підняла голову до неба і я дозволила собі заглибитися у те відчуття цілковитої самотності, самотності, яка тішить, самотності посеред місця, де ніхто не знав ні мене, ні мою історію, де немає Ніколаса, немає моєї матері, немає Вільяма, немає людей, які могли оцінювати мене через призму розриву із хлопцем, немає тих, хто міг би дивитися на мене з жалем чи роздратуванням. Це було жахливо, новина про наш розрив зі швидкістю блискавки поширилася по коледжу, де Нік був легендою. Ми стали тією парою, якою всі захоплювалися, на яку дивилися скоса. А розуміння того, що саме я дала маху не робило краще. Люди бувають дуже жорстокими.

Я провела решту дня в парку, там я читала, потім купила хот-дог і ще трохи прогулялася. Будь-хто міг подумати, що я божевільна,

бо з усіх місць, де повинен побувати турист, я обрала парк. Я зробила це, тому що іноді добре знайти час, щоб просто побути десь у натовпі, просто побути одним із багатьох. У той момент усе, що я хотіла для себе — це спокій.

Хоча це й тривало недовго.

У мене мало не стався серцевий напад, коли я звернула за ріг у вуличку, де був мотель, і побачила там високого чоловіка у костюмі, який з'явився майже з тіні. Я вже збиралася бігти, але в останню мить впізнала хто це був. Я приклала руку до серця, намагаючись оговтатися від шоку.

— До біса, Стіве! — випалила я, навіть не шкодуючи про слова Що в біса таке він тут робив?

— Ноа, — просто сказав він, дивлячись на мене поглядом спідлоба. Він обійняв мене рукою і майже силою загнав в мотель. — Візьми свої речі, будь ласка.

Я нахмурилася, дозволивши йому провести себе до кімнати, ми пройшли повз портьє, яка, здавалося, була у такому ж стані, як і я. Мені вдалося оговтатися від заціпеніння звільнитися від його руки.

— Що відбувається, Стіве? — огризнулася я, помітивши, що в мені зростає злість. — Навіщо ти приїхав?

— Ніколас сказав мені забрати тебе, бо це місце небезпечне, — Стів відповів звичайним тоном. Містер Лейстер наказав, і його лакеї підкорилися. Яке щастя, що я більше не належала до того дурного кола!

— Я нікуди не поїду, — відповіла я, проходячи повз нього й відкриваючи двері своєї кімнати. Що я планувала робити? Залишити Стіва там, грюкнувши йому дверима перед обличчям? Він не винен у тому, що працює на ідіота.

— Ноа, забуть про Ніколаса, тобі не варто ходити самій в Нью-Йорку і тим паче в цьому районі, це небезпечно. Просто дозволь мені відвезти тебе туди, де тобі нічого не загрожуватиме.

Господи, це абсурд!

— Але як ти мене знайшов?! — я не могла втриматися від крику. Я повернулася до нього спиною і вхопилася руками за голову.

Вікно біля ліжка виходило на тупик із пожежними сходами. Звідти я могла бачити сміттєві баки та людей, які курили в кутку. Мушу визнати, що це виглядало не дуже добре, і я навіть серйозно думала про те, щоб витратити свої останні заощадження на трохи більш пристойне житло, але мене дратувало, що мене змусили це зробити, тим паче, що це був Ніколас. Він втратив будь-яке право піклуватися про мене.

— Що саме Ніколас сказав тобі робити? — запитав я, звертаючись до нього.

Стів відповів на мій погляд.

— Він сказав мені витягнути тебе звідси й відвезти до нормального готелю.

Що? Він командував мною, але навіть не збирався показуватися сам? Прекрасно.

— Я хочу з ним поговорити, — зажадала я, схрестивши руки.

Стів подивився на мене з сумнівом.

— Після роботи в нього запланована вечеря, — я відчула укол у серці, і здоровий глузд ледве не вдарив мене в гомілку. Що, дурепо, думала, що він став ченцем чи що?

— Коли? — запитала я, намагаючись утриматися від тремтіння голосу.

Стів зітхнув.

— За пів години, — відповів він.

— Тоді зателефонуй йому.

Стів витримав мій погляд на кілька секунд, а потім кивнув. Однак перед тим, як зателефонувати, він узяв валізу, яку я так й не встигла розпакувати, і провів мене на вулицю, де була припаркована машина. Він відчинив двері для мене, сам всівся за місце водія і тільки після цього набрав номер Ніка.

— Ніколасе, Ноа хоче з тобою поговорити, — оголосила він, коли на виклик відповіли та перевів розмову на гучномовець.

— Я не хочу з нею говорити, — проголосив Нік через секунду.

Я вимкнула гучномовець і приклала телефон Стіва до свого вуха.

— Ти більше не називаєш моє ім’я? — я знову не втрималась і звинуватила його.

— Тільки якщо це буде вкрай необхідно, — відповів він. Я знала, що можу покласти слухавку будь-якої миті, тому спробувала заспокоїтися, але не втрималася і сказала все, що сказала.

— Ти не називаєш моє ім’я, але ти посилаєш Стіва відвезти мене до нормального готелю… поясни мені це, Ніколасе, тому що я дуже заплуталася. Мені здалося, що мої слова певним чином вплинули на нього, тому що я почула, як він зітхає в трубку.

— Грег подзвонив мені й сказав, що дуже схвильований тим, де саме ти зупинилася, — недбало прокоментував він.

Клятий Грег Тавіш! Чому б йому не займатися своїми справами? Врешті-решт він не мій батько.

— Отже, ти зробив це для Грега? — запитала я, і навіть почула розчарування у своєму голосі.

— Припини, Ноа, — сказав, і я почула зміни в його голосі, як він сповнився гніву.

— На твоє ім’я є бронь в Hilton, хочеш нею скористатися? Не хочеш? Чудово! Мені насрати.

Я не встигла більше нічого сказати, бо він поклав трубку. Стів мовчки дивився та очікував на моє рішення. Я не збиралася робити те, про що просив Нік. Він поцілував мене, а потім мовчки пішов. Тепер він намагається зняти мені готельний номер… і що я маю з цим робити? Він міг прикидатися скільки і як забажає, він міг сказати мені, що йому байдуже, що я роблю чи не роблю більше… але я його знала: це був Ніколас, і це була його злість.

У той момент я прийняла ризиковане рішення.

— Відвези мене до нього додому.

Здавалося, що Стіва ця ідея не надто захоплювала, але я сказала йому, що або так, або я залишаюся тут. Усвідомлюючи, що ставлю його між молотом і ковадлом, я відчула себе трохи винною, але я швидко відштовхнула від себе провину: це дійсно був єдиний спосіб змусити мене залишити цей мотель.

Усю поїздку я дивилася у вікно. Хоча я не хотіла зізнаватися в цьому, але ж в машині зі Стівом я почувала себе безпеці, якщо хочете, навіть захищеною. Мені довелося визнати, що рішення приїхати в таке місто, як Нью-Йорк, наодинці, було досить божевільним і навіть трохи страшним.

— Майже приїхали, — повідомив мене через деякий час Стів.

Я почала нервувати ще більше, ніж до цього, коли ми зупинилися біля неймовірної будівлі, високої, як й інші, із дивовижними краєвидами на Верхній Іст-Сайд. Річка була праворуч від мене, а трохи далі було добре видно верхівки дерев Центрального парку.

Це зайняло у нас трохи більше пів години, і я вирішила, що ця частина парку протилежній тій, яку я відвідувала зранку.

Я почала гратися своїм волоссям. Що я збиралася йому сказати? Річ не в тому, що ця розмова змусила мене нервувати, ні. Річ у тому, як все змінилося: він Ніколас Лейстер, який жив сам у квартирі посеред Нью-Йорка, він був юристом і бізнесменом...я не знала його. Я знала Ніка, який ходив на вечірки, Ніка, який обіймав мене, Ніка, який ризикував своєю шиєю на вуличних перегонах та в бійках за гроші. Ніка, в якого я була закохана, Ніка, який обожнював мене і помер би, якби прожив понад двадцять чотири години, не почувши мене, не розмовляючи зі мною та не побачивши мене.

Де був той Нік зараз?

Стів зупинився на стоянці тієї величної будівлі, і я відчула, як нерви заволоділи мною.

— Він вдома? — запитала я, поки ми йшли до ліфта.

— Ні.

Я глибоко вдихнула і побачила, як Стів набирає код поруч з іншими кнопками на стіні. Я був здивований, коли побачив, що там 62… — Боже, 62 поверхи… — і код був для горища.

Поїздка на ліфті здавалася мені надзвуковою, і коли в кабіні пролунав дзвін дверей, порушуючи тишу, що запала між нами двома, я не змогла не підскочити.

Двері відчинилися у досить великому холі із дзеркалом, яке виявилось прямо навпроти мене. Треба сказати, що мені було важко впізнати себе в цьому відображенні: я здавалася справді ніякою, тому поквапилася змінити вираз обличчя: я не могла виглядати нервовою, я мала виглядати впевненою у собі. Я б хотіла одягнути щось інше, а не просту джинсову спідницю,

рожеві Converse і базову білу футболку. Я виглядала, як п’ятнадцятирічна дівчинка.

Перш ніж піти за Стівом, я потягнула резинку, яка тримала моє волосся, і розпустив його… це допоможе, чи не так?

Я пішла за Стівом у квартиру. Дідько! Це не мало нічого спільного з квартирою, яку він орендував у Лос-Анджелесі… це було… це гра в іншій лізі.

Я знала, що він успадкував великий статок від свого діда, і я також знала, очевидно, що гроші ніколи не були для нього проблемою, але ця квартира була краще за будь-які слова та характеристики.

Вона була дуже велика, без стін, за винятком деяких колон, які були кордонами деяких зон. Кухня була праворуч, а дивани в центрі виходили на великі вікна, які відкривали місто у всій його красі. Паркетна підлога сяяла, а деякі сегменти були вкриті товстими бежевими килимами, які, мабуть, були достатньо м’якими, щоб на них спати.

З одного боку, поруч зі скляним мінібаром, були темні величні мармурові сходи.

Ніколас жив зараз тут? Він жив один?

Стів знову зітхнув і нахмурився, дивлячись на мене.

— Ти впевнена, що хочеш це зробити, Ноа? Йому це не сподобається.

— Будь ласка, Стіве, — сказала я, майже благаючи. — Дозволь мені зробити це по-своєму… мені просто… мені просто потрібна можливість поговорити з ним.

Стів дивився на мене, як на дитину, яка щойно дізналася, що Санта-Клауса насправді не існує: з жалем.

Він з жалем кивнув і, сказавши мені повідомляти йому, якщо мені щось знадобиться, пішов.

Я піднялася нагору і раптом відчула сильну втому. Я відчинила перші двері, які знайшла: це була кімната, я не знала, чи то Ніка, чи кімната для гостей, але я лягла на ліжко й подивилася на стелю.

Я чекала його... я чекала, поки він повернеться, і коли він повернеться, я зроблю абсолютно все необхідне, щоб він знову повірив у мене, в те, що було нашим, у прощення і в любов.

Розділ 13. НІК

Я сів у машину й виїхав зі стоянки офісу, поклавши ногу на педаль газу. Мені не слід було скасувати вечерю, я повинен був піти, я повинен був розповісти людині все те, що я дуже хотів, всі ті речі, які я досі тримав у собі, і які, я був упевнений, одного разу вирвуться назовні. Я вщипнув перенісся, намагаючись заспокоїтися. Я не міг з'явитися у такому стані. Точно ні. Це було б неправильно. Не чесно.

Мені потрібно викинути Ноа з голови. Я був упевнений, що вона не відмовиться від готелю, вона не була дурною, вона знала, що було б божевіллям залишитися в цьому занедбаному районі, і якщо вона мене не послухає — це не моя проблема. Маленький внутрішній голос крикнув мені: «Брехун!». Крикнув голосно й чітко, але я проігнорував його. Я пробирався через місто до одного з наймодніших ресторанів, сподіваючись, що ніч буде тихою.

Коли я віддав швейцару ключі від машини, щоб той припаркував її, я побачив біля дверей темноволосу дівчину. Сукня, яку вона одягла, була елегантною та дорогою, босоніжки на підборах

робили її набагато вищою, ніж вона була насправді, а її темне волосся мерехтіло, спадаючи вниз по спині.

Її очі спалахнули, коли вона побачила мене, хоча й намагалася це приховати, як могла.

Я відчув біль провини в грудях, але я вже все чітко сказав їй, і вона, здавалося, зрозуміла.

— Привіт, — сказав я, вимушено тепло посміхнувшись.

Її білі зуби блиснули, коли я обійняв її за талію й нахилився, щоб швидко поцілувати в щоку. Пахло малиною з лимонною сумішшю… завжди пахло якимись фруктами, і мені це подобалося.

— Я думала, що ти не прийдеш, — зізналася вона, коли я злегка штовхав її ззаду, поки вона не зайшла в ресторан. Зараз все було заплутано, і останнє, чого я хотів, це наші спільні фото.

— Сталося дещо непередбачуване. вибач, — прокоментував я, а потім назвав офіціантові своє ім’я, щоб той відвів нас до столика, який я зарезервував майже місяць тому.

Місце було приємне, тепле, чому сприяло тьмяне освітлення.

Звучала жива музика, яку грав піаніст. З якоїсь дивної причини це світло та приємна музика розслабили мене. Я глибоко вдихнув і насолоджувався тим, що сиджу перед цією жінкою, жінкою, яка підтримувала мене після того, як я розлучився з Ноа, тією, яка була поруч зі мною. Жінкою, яка стала просто хорошим другом.

— Ти гарна, — сказав я їй, знаючи, що це змусить її посміхнутися. Причина, чому з нею було інакше, була зрозуміла, принаймні мені.

Софія сором’язливо посміхнулася й із готовністю взяла меню. Офіціант підійшов до нас і кожен замовив різний сорт вина.

Вона більше любила біле вино, я, навпаки, червоне або, точніше, хороше Бордо 82-го року. На мить я згадав Ноа, вона не мала жодного уявлення про вино, їжу і ще багато про що. Її простота захопила мене, змусила мене повірити, що я можу навчити її всьому, що я можу подарувати їй світ. Я прокашлявся, змушуючи себе повернутися до реальності.

Вона вже в готелі? Чи приймає душ? Чи плаче?

Спить?

Їсть? Чи може сумує за мною?

«Стій!» — наказав я собі й зосередив погляд на своїй красуні-супутниці.

Стосунки із Софією виникли, якось самі по собі. На початку, після Ноа, я став людиною, яка ледь з ким могла вести зв’язну розмову, мені все заважало, я був запальний, злий на світ, ображений. Я не хотів ні з ким спілкуватися.

Я зачинився у квартирі, занурившись у жалість до себе. Телефон дзвонив, а я не звертав на нього уваги; електронні листи накопичувалися у вхідних, а я навіть не читав їх... Я став кимось повністю самознищенням. Я пив до втрати свідомості на ліжку, ламав меблі. Навіть двічі поранив руку.

Я влаштував бійку в барі, хоча, на щастя, рана була невеликою. Мій розум був в постійному циклі ненависті, смутку та розчарування.

Нікому, навіть Ліону допомогти мені; мій батько прийшов до мене, накричав на мене, потім спробував поговорити зі мною більш ввічливо, потім знову накричав на мене, і зник. Я не хотів нікого слухати, мені було нецікаво... у ті моменти я відчував нестерпний біль у грудях, почувався зрадженим.

Поки одного разу в моїй квартирі не з’явилася Софія.

Вона завжди була розумною дівчиною, з чіткими ідеями. Вона кричала на мене щосили, і не тому, що вона про мене дбала чи хвилювалася за мене, а тому, що від цього залежала робота, а я майже не приходив на фірму.

Вона кричала на мене, вона звинувачувала мене в багатьох речах, вона була настільки розлючена через моє ставлення — за її словами, незріле та ірраціональне — що я зміг придумати лише один спосіб, щоб заткнути їй рот.

Я схопив її за талію і притиснув до стіни. Ми дивилися одне на одного, я розбитий, вона збентежена, і потім я просто робив те, що хотів, те, чого потребувало моє тіло і те, що хотів зробити мій хворий розум, щоб помститися Ноа.

Ми трахалися всю ніч, без зупинки, без відпочинку. Найкращим у всьому цьому був момент, коли на ранок Софія просто встала, одяглася і пішла, не сказавши ні слова.

Наступного дня я пішов на роботу. Вона говорила зі мною так, ніби нічого не сталося, ніби ми ті ж самі колеги, які просто терплять одне одного і ділять один кабінет. Я поводився так само як вона, ніби нічого не сталося, поки, одного разу, вона не встала, не зачинила двері кабінету, не підійшла до мене і не переконала зробити це знову.

Прояснимо одну річ: ми обидва знали, що нічого більшого не буде.

Софія знала, що я був спустошений Ноа, і їй просто потрібен був хтось хто б час від часу зігрівав її ліжко. Коли ми про це поговорили, вона не здригнулася і прийняла мої умови: це просто секс, ми можемо робити все, що хочемо.

Звичайно, я зустрічався з іншими, і Софія могла вільно зустрічатися з іншими чоловіками, якщо хотіла, хоча ми ніколи про це не говорили. Вона знала, що робила, і, здавалося, приймала це, а мені було байдуже, з ким вона гуляла, спала чи

зустрічалася на каву. Звичайно... я ставився до неї з повагою, якої вона заслуговувала. Вона була моєю подругою, єдиною, хто мені допомагав, змушував вставати з ліжка і зосереджуватися на роботі.

Зараз ми вечеряли в гарному ресторані, вона сказала мені, що їй потрібно зі мною поговорити, а я.., а я міг тільки думати про те, що Ноа в місті, що я вмираю від бажання зустрітися з нею. Думати про, що я хочу зайнятися з нею коханням так, як вмів тільки я, щоб нагадати її, кого вона зрадила і чого її не вистачає.

Я провів рукою по чолу й зосередився на Софії.

— Я маю попросити тебе про одну послугу, — сказала вона мені після того, як ми поговорили про якісь банальні теми й насамперед про роботу. Здавалося, Софія ніколи не відпочивала, її амбіції не мали меж, а тепер ще її батько балотувався на пост губернатора Каліфорнії. Вона була дівчиною, яку всі розігрували й, здавалося, всі знали.

Для мене це не мало значення, але коли вона почала говорити, я змушений був звернути на неї увагу

— Мені потрібно, щоб ми офіційно оформили все.

Я дивився на неї, не розуміючи жодного слова.

— Перед публікою, звичайно, — уточнила вона, підносячи келих до губ. — Батько вимагає, щоб ми виглядали стабільно, щоб ми були міцною одиницею. Він постійно знайомить мене з дядьками, з дітьми своїх друзів, які хочуть бути зі мною лише тому, що я дочка сенатора Рістона Ейкена. Це насправді жахливо, я не можу цього терпіти.

— Почекай, почекай, — сказав я, намагаючись зрозуміти її слова. — Ти що плануєш повідомити пресі, що ми разом? Як офіційна пара і все таке?

Софія кивнула й піднесла равіолі до рота.

— Звісно, ти можеш продовжувати робити те, що хочеш… якщо будеш обачним. Але на загал мені потрібен офіційний хлопець. Ти б зміг зробили це для мене?

Іншим разом я б точно розсміявся їй в обличчя, але саме зараз, відразу після того, як я поговорив з Ноа, поцілував її на весіллі Дженни, і відчув, як минуле повертається до мене знайомим обличчям... саме зараз те, про що мене просила Софія не здавалося поганою ідеєю.

Я почув тихий голосок всередині, який нагадував мені про наслідки прийняття пропозиції Софії. Я знав, що якщо я це зроблю, якщо я підтверджу, що зустрічаюся з нею, якщо в пресі з'явиться новина про те, що ми зустрічаємося, Ноа дуже постраждає. Згода зробить мене справжнім дурнем, але, можливо, це єдиний спосіб показати Ноа, що ми просто мусимо нарешті перегорнути сторінку.

Я прийшов додому десь о першій годині ночі. Софія запитала мене, чи не хочу я переночувати з нею в готелі — вона була у Нью-Йорку, вирішувала справи компанії, в якій я вже не працював — але я відхилив її пропозицію: я був не в настрої.

Я прийшов до квартири, яка була освітлена лише тьмяним світлом. Я поклав ключі на кухонний стіл і повернувся, щоб налити собі ще алкоголю.

Ця квартира належала другу мого батька, який, дізнавшись, що я переїжджаю до Нью-Йорка, запропонував її мені за ціною, від якої я не міг відмовитися. Я хотів почати з нуля, в місці, яке я міг би назвати своїм, і тому не погоджувався на пропозицію батька переїхати у квартиру, яку він мав у Брукліні, на околицях офісів, розкиданих по Мангеттену. Я не хотів згадувати, чим і як я жив у тому місті в дитинстві.

Дізнавшись, що мій батько зраджував матір практично весь їхній шлюб, моя ненависть до неї трансформувалася і перетворилася на щось інше. Частина мене більш-менш розуміла, чому все

пішло до біса. Тепер я ненавидів свого батька за те, що він змушував мене жаліти її. Я ненавидів свою матір — це не змінилося, але вся ця історія з матір'ю Ноа змусила мене переосмислити, виправдана ця ненависть чи ні.

Обман. Як я міг звинувачувати свою матір у тому, що вона втратила розум, якщо я втратив його з тієї ж причини?

Я б ніколи не пробачив того, що вона мене покинула, цьому не було виправдання, але хто я такий, щоб оцінювати реакцію людини, яка пережила щось подібне? Я знову подумав про Ноа... було важко бачити, як майбутнє, яке ти створив з однією людиною, усі ці образи того, що мало статися, зникли прямо перед твоїм носом.

Я уявляв собі повноцінне життя з нею, я знав, що це не будуть легкі стосунки... я не був дурним, і точно знав, що наші стосунки не були ідеальними, але проблеми прийшли від третіх осіб. Я б поклав руку у вогонь за Ноа, і якби хтось натякнув на те, що вона може зрадити мені з кимось іншим, я б назвав його божевільним… і ось як вийшло. Я допив все, що було у келиху і пішов до своєї кімнати.

Я зайшов, і навіть не увімкнувши світло, зняв сорочку та залишив її безладно лежати на підлозі. Завтра заберуть у пральню. Я повернувся до ліжка з наміром увімкнути одну з ламп і буквально завмер, коли побачив, хто лежить на моєму ліжку.

Моє серце почало шалено калатати в грудях так, що мало не стало боляче аж у вухах дзвеніло. Моє дихання прискорилося, все моє тіло відреагувало на Ноа, яка спить на моєму ліжку, це було ніби повернення в минуле. Ніби я повернувся, а вона чекала на мене: з її м'якою шкірою, з її руками на простирадлах, з її волоссям, розкиданим по матрацу.

Я заплющив очі на мить і майже відчув, як це було б лежати поруч з нею, відтягувати білі простирадла від її тіла і дозволяти своїм пальцям погладжувати її. Я б повільно повертав її до

себе, вона розплющувала б очі, напівсонна, але точно усміхнена, щаслива бачити мене, з тим блиском, який їй завжди вдавалося випромінювати кожного разу, коли я торкався її. *«Я чекала на тебе»,* — казала б вона мені, і я наповнювався б тією любов'ю, яку ніколи не думав, що зможу відчути. Я ліг би на неї зверху, обережно відкидав би її світле волосся й повільно прикладав би свої губи до її, набряклих від сну, м'яких і болючих від мого дотику. Моя рука спускалася б по її спині, прослизала крізь западину її хребта і трохи підіймала б її над матрацом, щоб тіло прилипло до мого. Я б ніжно цілував верхівку її шиї, доки не дійшов би до її вуха, а потім вдихав би запах шкіри, аромат, який не був фруктовим, чи солодким, чи чимось схожим на будь-які дорогі парфуми, він пах просто Ноа… лише нею.

Я розплющив очі, змушуючи себе повернутися в реальність. Я майже хотів, щоб картина її в моєму ліжку — була ілюзією. Як би мої руки не свербіли від бажання доторкнутися до неї, я не збирався їй піддаватися, я не мав уявлення, що вона тут робить, але я дозволив гніву поглинути будь-які інші емоції й вийшов із кімнати.

Розділ 14. НОА

Я почула шум, і мої очі розплющилися. Спочатку я не розуміла, де я, але запах навколо мене заспокоїв: *я вдома.*

Я була з Ніком.

Мені знадобилося кілька секунд, щоб зрозуміти, що останнє речення не має жодного сенсу... принаймні зараз. Я підвелася в цьому незнайомому ліжку і завдяки тьмяному світлу, яке просочувалося крізь напіввідчинені двері, змогла роздивитися навкруги. Нарешті, з вузлом у животі, я піднялася з ліжка й пішла до вітальні. Світло було вимкнено, горіло лише кілька тьмяних лампочок, які не дадуть спіткнутися, якщо серед ночі

захочеться випити склянку води. Я ходила босоніж, поки не побачив його: він був на дивані, перед маленьким скляним столиком, де стояли келих і напівпорожня пляшка, сидів Нік, спершись ліктями на коліна та кинувши голову на руки.

Напевно, для нього було важким ударом знайти мене у своєму ліжку так, ніби нічого не сталося, ніби це була моя квартира, і я мала якесь право чекати його тут Я відчувала себе зловмисником.

Мабуть, я видала якісь звук чи він просто помітив мою присутність, бо в момент його голова повільно повернулася в мій бік. Його очі сяяли, і коли я побачила, що його щелепи сильно стиснулися, мені захотілося бігти в протилежний бік. Але я знала його, знала його досить добре, щоб розуміти, що попри всю ненависть, яка, здавалося, поглинула його, любов, яку він відчуває до мене або відчував, досі схована в його серці, як і в моєму. Вона просто чекає правильного моменту для того, щоб накрити нас з головою.

— Що ти тут робиш, Ноа? — запитав він, і я ледь не впала на місці від того, наскільки знищено звучав його голос.

— Я до тебе, — відповіла я, знизавши плечима. Мій голос здавався відлунням його. Ніколас відкинувся на спинку дивана й заплющив очі, важко зітхнувши.

— Ти мусиш піти… ти мусиш піти з мого життя, — сказав він, усе ще не дивлячись на мене.

Він нахилився, збираючись налити собі ще один келих, але я не хотіла, щоб він був п’яним, ні, я хотіла, щоб він був тверезим, тверезим зі мною, бо мені потрібно, щоб він зрозумів, що я збиралася сказати.

Я зробила крок, щоб стати ближче, підняла пляшку, торкаючись при цьому своїми пальцями його, і вирвала її з рук Ніка, а потім поставила назад на стіл, якомога далі від нього

Він подивився на мене, поки я стояла між його ніг, і в цей момент я помітила, що очі Ніка були червоні, але не лише від алкоголю.

Я простягнула руку з наміром погладити його волосся. Господи, мені потрібно було стерти цей вираз болю з його обличчя, цей біль, який був там через мене, але його рука схопила моє зап'ястя раніше, ніж я змогла щось зробити. Мені було байдуже, бо його рука вже торкнулася моєї шкіри, і цього мені було достатньо.

Іскра, та іскра, яка завжди спалахувала між нами двома, це відчуття вогню, чистого тілесного бажання, того бажання, яке ми відчували з тієї самої миті, коли я зайшла на кухню старого будинку й знайшла його там. З того моменту я зрозуміла, що щось моє перестало мені належати. Мабуть, це було серце.

Він вагався кілька секунд, які здалися годинами, але потім підтягнув мене ближче, і моє тіло зіткнулося з його грудьми. Знайомі долоні допомогли мені сісти до нього на руки так, щоб обидва коліна опинилися на дивані, поруч із його стегнами. Мої руки взяли його за шию, а його зупинилися біля моєї талії. Наші погляди зустрілися в тіні, і я боялася продовжувати якісь дії. Я вагалася, і він теж; це було так, ніби ми збиралися стрибнути зі скелі, нам могло пощастити впасти на воду, чи, навпаки, все може обернутися нещастям і ми розіб'ємося о десятки каменів, але дізнатися про це можливо тільки стрибнувши

Він дивився на мене секунду, яка, здавалося, тривала цілу вічність, а потім все ж таки притиснувся ротом до мого, він зробив це так різко, що моя голова не змогла цього сприйняти... мої губи розкрилися від натиску, і його язик заполонив мій рот, змушуючи здригатися. Йому не знадобилося багато часу, щоб знайти мій язик, який миттєво згорнувся з його, наче від цього залежало наше життя. Мої руки взяли його за шию, щоб наблизити до мене, а його пестили мої стегна, від коліна вверх, і там вони міцно їх стискали, змушуючи наші тіла скручуватися від напруги, яка потім переходить у задоволення від дотику; я ледь

не закотила очі, все було давно... я давно нічого, абсолютно нічого не відчувала. Я навіть повірила, що моє тіло мертве, що моє лібідо зникло після нашого розриву, але як я помилялася! Звичайна ласка, простий дотик рук цього чоловіка змусили мене просто втратити розум.

Я відірвалась від його рота, щоб відновити нормальне дихання, і його губи протягнули поцілунки по моїй щелепі, від чого мороз пройшов по шкірі. Мої пальці ковзали по його шиї й пестили її. Зверху на ньому не було одягу, тому я могла бачити як його прес напружується, коли мої пальці, мої нігті торкалися його шкіри

Ніколас гортанно заревів і відклонився від моєї шиї, шукаючи мій погляд.

— Чого ти хочеш від мене, Ноа? — спитав він, схопивши мої руки й майже силою відштовхнувши їх від свого тіла.

Я подивилася на його тулуб, на піт, що вкривав його шкіру від напруги, яку ми обидва відчували при думці, що те, що мало статися, переверне наші світи... знову.

— Просто... ти можеш змусить мене забути…на кілька хвилин, — попросила я з клубком у горлі. — Просто.. ти можеш вдати, що пробачив мені.

Я відчула, як його груди підіймаються й опускаються, а також як він послаблює напругу, з якою тримав мої руки. Я звільнила їх і знову заплуталася пальцями у його волоссі, змусивши його зосередитися на мені, а не на будь-чому навколо нас. Цього разу я приклала свої губи до його. Господи, вони смакували як рай! Поцілунки з ним — це те, за чим я сумувала найбільше, я була залежна від його поцілунків і мені потрібно було більше, мені потрібно було відчувати ці губи всюди, мені це було до болів необхідно.

— Я зроблю це, — запевнив він, відриваючись від дивана, щоб притиснутися до мене.

Наші носи майже стикалися.

— Я забуду на кілька хвилин, що ти зробила зі мною, з нами, але завтра.. завтра ти підеш, підеш з мого життя. Назавжди.

Моє серце зупинилося, я думаю, що це сталося насправді, але я змусила себе проігнорувати все, що відчула щойно. Він збирався забути. Він дійсно сказав це? Мені цього було достатньо, а завтра, воно буде завтра.

Я кивнула, знаючи, що він бреше, але я не збиралася відмовлятися від можливості бути з ним. І менш ніж за пів години він змусив мене знову відчути себе живою, я просто не могла відмовитися від цього.

Його руки схопили мої стегна, він піднявся з дивана, взявши мене з собою. Я обхопила його шию руками й притиснулася губами до його. Які вони були на смак, як вони пахли! Вони пахли ним, моїм Ніком, людиною, яку я кохала шалено, майже відчайдушно.

Він поніс мене до своєї кімнати й майже побожно поклав на матрац, дуже обережно, ніби боявся, що я зникну. Він залишився біля ніг, спостерігаючи за мною. Зрозумівши це, я сперлася на лікті, щоб сісти й відповісти йому на цей погляд. *Як він міг бути таким ідеальним?*

Його волосся було скуйовджене, його губи виглядали більш червоними після моїх поцілунків, його щетина була надзвичайно лестивою. Раніше я дряпала нею шкіру, але зараз мені було байдуже; раптом мені захотілося відчути цей дотик іншими частинами мого тіла. Я тремтіла, тремтіла від бажання, чистого й тілесного бажання до цього чоловіка.

— Ми не будемо трахатись, — сказав він, коли я потягнула на себе ремінь його штанів. Здивування, мабуть, було занадто явним на моєму обличчі й розчарування також, тому що він усміхнувся мені не так, як раніше, не з теплом, хтивістю та

любов’ю, а скоріше як хтось, хто пояснює очевидне десятирічній дитині. — Але ми можемо зробити дещо інше.

Він влаштувався між моїх ніг, поклав руку мені на живіт і, натискаючи, змусив мене повністю лягти на матрац. Після цього він нахилився наді мною, зірвав з мене спідницю й безладно кинув її на підлогу. Коліном він розсунув мої ноги, і невдовзі його руки потягнули мою сорочку верх, знявши її через голову.

На мить його погляд зупинився на моєму тілі, на моїх грудях, прикритих рожевим мереживним бюстгальтером, який не був чимось особливим, але був дуже зручним, принаймні я подумала так, коли вдягла його того ранку, перед тим як вийти на прогулянку містом.

Він злегка насупився, а долоня його руки, яка досі лежала на моєму животі, пересунулася вбік і трохи підняла мене, поки його губи не вперлися в мій пупок.

— Ти схудла, — сказав він пошепки так, що я ледве розчула.

Його рот стягнувся вниз, поки він не досяг верху моїх трусів, поки його пестили мої ноги зверху вниз. Його очі шукали мої, і я ледь не знепритомніла від надмірної хтивості, яку вони, здавалося, випромінювали. Він піднявся з ліжка, став навколішки й швидко стягнув з мене нижню частину білизни.

Я відчула певні сумніви. І справа не в тому, що мені було соромно, ні, просто минуло багато часу відтоді, як мене хтось торкався, місяці, і навіть більше з того моменту, як це робив Нік.

Я рухалася трохи невпевнено, і він, здавалося, помітив це, тому що, попри те, що його дихання вказувало, що він вмирає від бажання продовжувати, попри це він майже хвилину просто дивився на мене з проханням заспокоїтися. Це було кілька секунд, але це був Нік… Нік із минулого, який просто витріщився на мене. Я заплющила очі й залишила у голові цей образ свого Ніка доти, доки не заспокоїлася.

— Нік…

— Тсс.

Його рот окреслював лінії моїх стегон, спочатку це були лише поцілунки, але потім я відчула його зуби на своїй шкірі; фактично, він злегка вкусив мене, щоб потім чуттєво провести у цьому місці своїм язиком. Я поворухнулася на ліжку, і його рука притиснула мій живіт до матраца.

— Будь ласка… — майже благала я, втративши сором і звиваючись від кожного дотику. Він ігнорував мене і продовжував цілувати всюди, крім тієї частини, яка потребувала найбільшої уваги.

— Чого ти хочеш, Ноа? Скажи мені, я хочу почути, як ти це скажеш.

Я заплющила очі й відкинула голову на матрац. Боже, чому?

Я відчувала, що його рот вже майже не торкається моєї шкіри.

— Скажи, Ноа, скажи, що ти хочеш, і ти це отримаєш.

Я боялася зізнатися у своїх бажаннях, принаймні вголос, і він це знав. Це кара, яку він придумав для мене? Я розплющила очі й побачила, що він чекає.

— Поцілуй мене, — попросила я задиханим шепотом.

Він нахилився і ліг на мене зверху; його губи торкнулися моїх, він грубо поцілував мене, і я розчаровано застогнала. Коли його губи притиснулися до моїх, я відчула кілька секунд полегшення, лише кілька секунд, бо я тільки він зрозумів, що зробив, то одразу підвівся, тримаючись на руках.

— Все не так, як раніше, Ноа, — сказав він, беручи мене за підборіддя. — Ти більше не мила недосвідчений Ноа, яку потрібно вчити, що робити.

Я подивилася йому в очі й побачила, що гнів, який він так добре стримував, починає вириватися назовні. Мені не сподобалося те, що я побачила, тому я трохи забарилася, поки мої губи знову не зустрілися з його губами. Швидко. Потім я штовхнула його плечима, щоб притиснути до свого тіла, відчути, як він знову прив’язаний до мене. Мої ноги обхопили його талію, і я відчула, як він шипить. Раптом мені захотілося зробити все максимально швидко, я не хотіла, щоб був час для сумнівів чи докорів. Моя рука прослизнула в його джинси, і я відчула, як Ніколас програє битву.

Я вже забула, як це – тримати його в руках, як це – помічати, як він втрачає контроль, як його дихання уривається від моїх пестощів.Я хотіла знову відчути цей зв’язок, хотіла, щоб ми рухалися разом, отримували задоволення просто, без ігор, об'єднавшись як одне ціле і дозволяючи всьому іншому йти своїм рядом

Ми перекотилися на матраці, і я сіла верхи. Я почувалася трохи невпевнено в цій позиції, але я не збиралася дозволяти йому це бачити. Тремтячими руками я смикнула його джинси, а коли не змогла зробити це до кінця, він допоміг мені. Через кілька секунд він був повністю голий, а на мені був лише бюстгальтер. Він знову перевернувся і притиснув мене до свого тіла.

— Я ж сказав тобі, що ми не будемо трахатись, — уточнив він, тримаючи мої руки над головою.

— Чорт забирай, Ніколас… — розчаровано запротестувала я, мені було потрібно, щоб він торкнувся мене, мені потрібен був цей дотик понад усе на світі.

Без попередження один із його пальців ковзнув у мене. Я зробила мимовільну гримасу на обличчі.

На мій і його також подив, він завдав мені болю.

— Ти не…?

Я почервоніла від сорому. Що я мала сказати? Що відтоді, як це сталося, я не дозволяла нікому, тим паче хлопцю, подивитись на мене двічі? Що мій сексуальний апетит випарувався, як вода в пустелі? Що з відтоді, як ми востаннє робили це в його будинку, коли я малювала на його шкірі, я нічого не відчувала? Я не жалюгідна, в жодному разі, але моє тіло видавало мене.

Щось змінилося в його виразі обличчя, я не знаю, це полегшення чи що інше, але мені більше не потрібно було благати, він сам знову став навколішки біля ліжка, і притягнув мене. Його язик почав малювати кола по найчутливішій частині мого тіла. Я голосно застогнала, і це спонукало його продовжувати.

Він здавався таким же нужденним, як і я. Його палець знову увійшов у мене, цього разу обережніше, і замість болю я відчула полегшення; тиск почав ставати сильнішим, його рот продовжував працювати, а рука рухалася вгору по моєму животу, поки не прослизнула під ліфчик і не стиснула мої груди.

Це було занадто довго, занадто довго без цього, занадто багато стриманих емоцій. Моя спина відірвалася від ліжка, і я закричала, просто не маючи можливості контролювати себе. Оргазм спустошив усе, підняв мене на п’яте небо і запалив тіло пекельним вогнем.

Ніколас продовжував гладити мене, поки його дотик не став болісним, і він відірвався, щоб дати мені трохи часу для відновлення. І зробила це максимально швидко. Мені потрібно було більше, як і йому. Це було помітно, оскільки правою рукою він вже почав пестити себе, його очі були прикуті до моїх, у його погляді можна було знайти душу, яка хоче піддатися, але не може.

Ми не збиралися робити цього, але я також не збиралася зупинятися. Тому я підвелася, підтягнула його і змусила сісти.

Його дихання було неконтрольованим, і цього разу я була не проти взяти все у свої руки.

Я відсторонилася й стала на коліна між його ніг, не відводячи від нього очей.

— Що ти збираєшся робити? — запитав він мене хрипким голосом.

Шляху назад не було, ми вже вступили в цю гру пристрасті, любові й ненависті водночас, і не виберемося з неї так легко. Я не відповіла йому і продовжила робити те, чого ніколи раніше ніколи не робила. Я гадки не мала, що робити, але, здається, йому подобалося. Я розплющила очі, шукаючи його. Здавалося, це зводило його з розуму. В якийсь момент його рука ніжно взяла моє за волосся, і почала спрямовувати мене.

— Дідько..

Він не дав мене закінчити. Він відірвав мене від себе, підняв і поклав на ліжко. Він потерся об мене, а потім його рука взяла верх, і почала робити те саме. Його очі палили моє тіло, і я відчула, як другий оргазм загрожує нокаутувати мене.

Ми отримали полегшення одночасно, не дивлячись одне на одного, майже не торкаючись одне одного, просто дивлячись одне на одного і дивуючись, як ми дійшли до цього моменту.

Я заснула в його ліжку, але не в його обіймах, а просто на подушці. Коли все закінчилося, він просто вийшов із кімнати.

Мабуть, хвилини прощення підійшли до кінця, і, якщо чесно, в мене не було сил, щоб почати думати про все це. Мої почуття були на поверхні, і мені просто хотілося заплющити очі, заплющити їх і не аналізувати те, що сталося, тому що якби я це зробила, то я б зрозуміла, що все, що сталося, було затьмарене холодом. Це було не кохання, ні, просто плотське полегшення; ми дозволили своїм почуттям і емоціям сховатися в

недосяжному куточку нашої душі, щоб дозволити найпримітивнішим інстинктам зайняти їх місце.

Я б хотіла, щоб Ніколас обійняв мене міцно і сказав, що все буде добре; однак він пішов, і я не бачила у собі сили йти за ним.

Дозволивши сну та втомі опанувати себе, я заплющила очі й розслабилася.

Розділ 15. НІК

Я пошкодував про все одразу ж після того, як вийшов із кімнати. Я піддався спокусі, знову відкусив заборонене яблуко, і наслідки, я впевнений, будуть жахливими.

Серце боліло, звісно ж, якщо зі мною це було можливо. Біль був таким сильним і глибоким, що я змушений був триматися якомога далі від неї. Я зачинився у своєму кабінеті, і намагався щосили вдавати, що Ноа не спить зараз у моєму ліжку, я намагався забути про її оголене тіло, про її руки, що пестили мене, про її рот, який приносив мені задоволення. Вона це зробила так добре, так добре, що розсердила мене.

Чи робила вона це іншим?

Ця думка зводила мене з розуму. Не мало значення, що в ліжку вона виглядала такою ж, як завжди... тою самою чистою Ноа, яку я знав. Вона спала з іншими, коли була зі мною.

Хто сказав, що я не робив цього після розриву?

Ноа у чиїхось руках…дідько, мені потрібно було вибратися з цього, мені потрібно було забути про відчуття, коли вона під мною, про те, якою м’якою була її рука, про те, якими солодкими були наші поцілунки.

Її аромат досі переслідував мене, навіть після того, як я прийняв душ. Раптом квартира здалася мені маленькою. Я просто хотів увійти в ту кімнату і покінчити з тим, що залишилося незавершеним.

Я одягнув спортивні штани, білу футболку Nike, кросівки й пішов бігати в Центральний парк. Була тільки п'ята ранку, але на вулицях вже були люди, які займалися спортом. Я навіть не розминався, я просто біг, біг і щосили бажав, щоб коли я приїду додому, Ноа уже пішла, щоб вона виконала те, про що я просив, щоб вона просто зникла з мого життя.

Я хотів, щоб вона це зробила? Так, це єдине, що я чітко розумів. Бути з нею було дуже боляче, і я не бачив у собі сили пробачити те, що вона зробила, я просто не був здатний.

Я повернувся додому через дві години, і все здавалося таким же, як і коли я пішов. Я зайшов у кімнату й знову знайшов її на ліжку.

Вона спала на животі, простирадло прикривало її лише наполовину, тому оголена спина просто кричала, щоб я пестив її доти, доки Ноа не прикинеться. Я б її цілував, повільно займався б з нею коханням, а потім ми йшли б снідати в одну з найкращих кав’ярень міста. Я б купив їй шоколадку, я б показав їй усі куточки, які, здавалося, приховувало це місто, а потім, коли вона втомилася б оглядати визначні пам’ятки, ми повертались б сюди, і я знову б опускався між її ніг і змушував би її кричати моє ім’я.

Мені довелося дати собі ляпаса, щоб повернутися до реальності: нічого з цього не станеться, все закінчилося тієї ночі, коли я дізналася, що була в обіймах іншого чоловіка.

Я пішов у ванну і прийняв холодний душ. Вийшовши, одягнений лише в сірі штани піжами, я побачив, що вона сиділа, притулившись спиною до узголів’я ліжка, міцно стиснувши простирадло в руках, прикриваючи їм оголене тіло. Її очі дивилися на мене з сумнівом, ніби вона просто не мала

уявлення, що робити. Я нахилився, підняв білу футболку, яка лежала на підлозі, а потім кинув їй.

— Одягайся, — наказав я, намагаючись звучати спокійно, намагаючись контролювати себе.

Здавалося, Ноа вагалася. Я подивився на її обличчя, її розпатлане волосся та той рот, який хотів сильно вкусити. Це було надто важко, мені довелося змусити себе покинути цю кімнату. Я пішов на кухню, взяв мобільний телефон і подзвонив Стіву.

Він переїхав до міста і жив у квартирі неподалік. Мій батько наполіг, щоб відтепер він працював на мене, і я був радий, що маю когось, кому я довіряю.

— Мені потрібно, щоб ти забрав її звідси, — сказав я, помітивши відчай у своєму голосі.

Стів зітхнув на іншому кінці лінії, і я знав, що він зробить, як я прошу. Він мені винен. З самого початку він не повинен був привозити її сюди. Я поклав трубку, зварив каву, а потім на кухні з'явилася вона.

Вона не була одягнена, принаймні не у свій одяг. На ній була моя біла футболка, яка сягала трохи вище її колін. Вона виглядала так, наче пройшла через ванну, оскільки її волосся не було таким розпатланим, а обличчя виглядало свіжим і чистим, без сліду вчорашніх поцілунків.

— Я подзвонив Стіву. Він забере тебе, — сказав я, поки наливав собі чашку кави. Я намагався говорити спокійно, ніби так й треба, ніби вигнати людину, в яку закоханий, було найнормальнішою справою на світі.

— Я не хочу йти, — сказала вона пошепки. Я помітив, як вона змінилася після нашого розставання. Вона була така худа...

вона так схудла, що вчора ввечері, побачивши її тіло, я боявся просто його зламати.

Вона більше не була тією Ноа, яку я пам’ятав, тією сміливою дівчиною, тією, яка протистояла мені в будь-який час доби, тією, яка робила моє життя набагато цікавішим.

Сварки з нею завжди були жорстокими, а тепер... тепер здавалося, що переді мною налякане оленятко. І це мене дратувало ще більше.

— Чого ти хочеш, Ноа? – запитав я, охолоджуючи тон голосу. Я не хотів досягти того моменту, коли я можу втратити контроль і випустити всю накопичену злість, яка, як я знав, досі була в мені. Мені потрібно було дати їй зрозуміти, що нічого не зміниться. — Ти нічого не можеш сказати чи зробити, щоб змінити те, що сталося. Минула ніч була доброю, але те, що ми зробили, може дати мені будь-яка інша дівчина, мені не цікаво грати з тобою в цю гру.

— Ти досі кохаєш мене, — сказала вона, роблячи крок уперед. Вона хотіла торкнутися мене, але я відступив. Відступив, відчуваючи огиду до себе, огиду за те, що вчора ввечері дозволив речам вийти з-під контролю. Я не хотів давати їй помилкову надію, це не було моїм наміром.

— Я кохав тебе, — спокійно зазначив я. — Кохав, Ноа, у минулому часі. Ти зрадила мене, і, можливо, є люди, які можуть пробачити щось подібне, але ти знаєш мене досить добре, щоб розуміти, що я не такий, як вони.

— А я знаю? — відповіла вона, майже несвідомо обіймаючи себе. — Ти не можеш прикидатися, що те, що сталося кілька годин тому, не вплинуло на тебе так само як на мене… я бачила це у твоїх очах, Ніколасе, я бачила це вчора ввечері, я бачила це в день весілля Дженни: ти досі маєш почуття до мене, ти досі…

— Що ти хочеш, щоб я тобі сказав, Ноа? — люто вигукнув я. Насправді я сердився не на неї, а на себе, сердився, що не зміг стриматися, сердився, що впав не раз, а двічі, сердився, що не міг сховатися, сердився, що, попри всі мої зусилля, я досі маю почуття до тієї дівчини. — Цілком очевидно, що ти знаєш, як грати в цю гру набагато краще за мене.

Ноа тупо кліпала очима.

— Я не граю, я просто хочу...

Вона не закінчила речення, але її і не треба було цього робити, бо я чудово знаю, що саме вона хоче.

— Тобі треба йти, — сказав я через кілька секунд. Я взяв чашку і повернувся, щоб поставити його в раковину

— Як ти це робиш? — запитала вона, і її тон змусив мене знову повернутись до неї обличчям. Спалах гніву промайнув у очах кольору меду. — Поясни, як ти живеш далі, бо я не можу!

Це було смішно. У мене більше не було життя. Моє життя складалося з нескінченної роботи, роботи, де любов більше не мала місця. Я був щасливий без усього цього сентиментального тягаря. Кохання було лайном. Я відмовився від усього заради кохання, і подивіться, куди це мене привело.

Я знав, що мені буде дуже боляче. Дуже боляче, якщо дійсно покінчити з цим, якщо я дійсно хочу побачити, як вона вийде за двері й ніколи більше не повернеться.

Я витріщився на неї, і мою увагу привернуло те, чого я раніше не помічав: на ній був срібний кулон, який я подарував їй на вісімнадцятий день народження.

Я підійшов, не зводячи з неї очей. Моя рука піднялася до її потилиці й майже без зусиль знайшла застібку кулона. Ноа, загублена у моєму погляді, не зрозуміла, що я зробив доти, доки я не відійшов і не поклав кулон у задню кишеню

— Поверни мені, — недовірливо попросила вона, не зовсім розуміючи, що я зробив.

Я стиснув щелепу.

— Ти повинна припинити чіплятися за те, чого більше не існує. До біса це.

— Дай мені цей кулон, Ніколасе, — наполягала вона крізь зуби.

— Для чого? — запитав я, підвищивши тон, чим змусив її підстрибнути. — Якого біса ти досі його носиш? Хочеш випробувати мою чутливість?

Ноа кліпнула кілька разів, здивована моїми словами, а потім сильно штовхнула мене в груди.

— Хочеш знати, чому я його одягаю?! — люто закричала вона. — Це просто нагадує мені тебе. Неприємно це чути? А це клята правда! Я сумую за тобою!

Я не хотів чути правду, принаймні не таку правду. Я не хотів почуватися винним, я не хотів зізнаватися в тому, що я теж за нею сумував... дідько, я не хотів зізнатися собі, що мені було боляче забирати його. Я подарував його для того, щоб вона завжди носила мене з собою, я подарував його для того, щоб показати, як сильно я її кохаю

Мені потрібно було покінчити з цим. Раз і назавжди.

— Я з кимось, — оголосила я, пильно дивлячись на неї.

Ноа завмерла там, де вона була, гнів покинув її глибоко посаджені очі, коли вона повільно сприйняла мої слова. На кілька секунд вона ніби розгубилася, але потім ніби знайшла голос, щоб знову заговорити.

— Що ти... що ти маєш на увазі?

Я заплющив очі й з огидою провів рукою по обличчю. Я повинен був це робити? Це було необхідно? Було необхідного робити ще гірше, набагато гірше? Так.

— У мене є стосунки, Ноа, стосунки з Софією.

Здавалося, мої слова влучили їй у груди, ніби я просто зараз вистрілив прямо в серце. Почувши це ім'я, її очі розширилися, і вона подивилася на мене так, ніби я її зрадив, ніби я щойно звільнив її від обману.

У мене свербіли руки від бажання пригорнути її до грудей і сказати, що це брехня, але я не міг цього зробити, я повинен був закінчити це, і краще зробити це швидко, без сумніву.

Вона опустила погляд. Надворі світало, і перші промені світла залили квартиру, забравши з собою темряву брехні та тіні того, що ми зробили кілька годин тому. Все вже було сказано, дороги назад не було. Коли вона знову подивилася на мене, я чітко зрозумів, що своїми словами повністю знищив її.

— Це завжди була вона, чи не так? — її голос уривався тричі…і моє серце ще тричі. Я відчув гнів через те, з якою легкістю вона повірила. Невже я не показував, як сильно її любив? Невже так легко можна було повірити в це, і так складно осягнути, що для мене завжди існувала тільки вона?

Я міцно стиснув кулаки.

— Так, — сказав я голосно й чітко. — Я був закоханий у Софію відтоді, як познайомився з нею, відтоді, як побачив її обличчя; вона красива, розумна, у нас однакові захоплення та амбіції. І вибач, Ноа, але з нею все легше. Немає драми, немає проблем. Софія — жінка, а не дівчина.

Сарказм був таким ясним… хлопче, все було ясно, настільки ясно, що будь-хто, зміг би помітити. Будь-хто, окрім Ноа. Вона

затиснула рота долонею й кліпнула, щоб прояснити очі й позбутися сліз.

— Увесь цей час... — відповіла, зробивши крок до мене так, ніби хотіла штовхнути мене. Це не спрацювало, це було більше схоже на слабку спробу змусити мене побачити розум. Тепер, коли я озираюся назад і згадую про це, я думаю, що саме в той момент ми завершили те, що обидва почали: обидва зламані, обидва зруйновані... і єдиний спосіб це виправити був виключений.

— Тобі краще піти, — додав я з тією невеликою силою, що в мене ще залишилася.

Вона більше навіть не намагалася подивитися на мене. Просто відійшла і попрямувала до моєї кімнати.

Після цього я тільки один раз переконався, що Стів довіз її до готелю

ЧАСТИНА ДРУГА

Перебороти це... або щось подібне

Розділ 16. НОА

Можна сказати, що я була дурепою або точніше тієї маленької самоповаги, яка в мене залишилася, вже не вистачало, щоб рухатися далі. Однак слова Ніка глибоко вразили мене. Я їм повірила, просто так.

Після мого перебування в Нью-Йорку, де я не виходила з кімнати до того дня, коли мені потрібно було їхати в аеропорт, я повернулася до своєї квартири, почуваючись найдурнішою та найнещаснішою людиною на землі.

Нік та Софія… Софія та Нік. Прокляття, як мені було боляче від однієї думки про це. Від однієї думки про те, що він мені брехав. Я не була цілковитою дурепою, я прекрасно знала, Ніколас кохав мене, в цьому не було сумніву, навіть найкращий актор країни не зміг би приховати те, що він відчував до мене, але мені легко було уявити, як він закохався в неї.

Я прибула до Лос-Анджелеса спустошеною, так, але водночас я повністю вилікувалася від страху.

Раніше, до весілля, весь час поки ми з Ніком не бачилися, я мала надію, що ми знову побачимося. А коли це станеться, то він просто не зможе ігнорувати свої почуття до мене і все рано чи пізно повернеться. Ми будемо разом. Я трималася за гарячий цвях, а зараз нарешті усвідомила, що більше цього цвяха немає. Більше немає того, за що мені триматися

Коли зайшла у свою квартиру, я помітила, що маю пропущений дзвінок від матері. Ймовірно, вона хотіла знати, чи нормально я доїхала, і хоча я знала, що вона не наважиться запитати про це, але вона точно хотіла переконатися, що зустріч із Ніком не зламала мене. Знову

Відновити стосунки з матір’ю було нелегко. Після розриву мені довелося мати справу не лише з тим, що Нік покинув мене, а й із несприятливою сімейною ситуацією. Того вечора, на ювілейній вечірці Лейстерів, я дізналася дещо. Те, що змінило моє бачення життя, зокрема моєї матері, Те, що змусило мене навіть ненавидіти її. Розмовляти з нею знову було важко, я спочатку навіть не хотіла її бачити, категорично відмовлялася пускати її у свою квартиру.

Якби не підтримка Дженни, я не знаю, як би я взагалі вибралася з цієї бездонної ями, в яку потрапила. Через пару місяців після того, як Нік поїхав до Нью-Йорка, я вирішила відповісти на її дзвінок. І вона говорила і говорила. Вона пояснила мені свою сторону історії. Вона пояснила мені, що її стосунки з Вільямом

почалися майже випадково; мені було лише шість років, вона тоді працювала в готелі, і справи з батьком уже почали виходити з-під контролю. Одного разу її попросили принести їжу одному з гостей, що не входило в її роботу, але того дня одна з офіціанток захворіла, і їй довелося заміняти дівчину. Гостем виявився Вільям, Вільям Лейстер, на тринадцять років молодший, зі світом у своїх руках, багатий, красивий і привабливий; просто дивлячись на Ніка, я розуміла, що вона могла побачити в ньому. Моїй матері на той час ледве виповнилося двадцять чотири роки, ніколи в житті вона не була з кимось іншим, крім мого батька, від якого вона завагітніла мною, коли була зовсім молоденькою; вона не могла насолоджуватися своєю молодістю, вона повинна була нести відповідальність з тієї хвилини, коли дізналася, що у неї буде дитина. Коли Вільям почав залицятися до неї, її світ перевернувся, з нею ніколи так не поводилися, їй ніколи не говорили таких добрих речей, їй ніколи не дарували квітів. Мій батько мудак, завжди ним був, навіть до того, як почав втрачати себе.

Відтоді у них був роман, роман, у якому Вільям дізнався про моє існування та існування мого батька лише через шість років. Стосунки у них були позашлюбні, але Вільям вважав, що це тільки з його боку. Вони бачилися зрідка, лише коли він їздив до Канади.

Вільям дізнався все у день, коли мої матері подзвонили й сказали, що я в лікарні з ножовим пораненням. До цього вона старанно приховувала сліди від ударів косметикою. Її дуже пощастило, що мій батько ніколи не бив її по обличчю або, принаймні, намагався не робити так.

Для Вільяма все це було шоком, він навіть і не думав, що жінка, яка зводила його з розуму, яка перевернула його світ, жінка, заради якої він кинув би все, виявляється була заміжня і мала доньку, і, ще гірше, її чоловік постійно бив її. Відтоді все ускладнилося. У матері забрали опіку, почуття провини довело її до жахливого стану; погане ставлення, якого вона зазнала з

боку мого батька, плюс той факт, що їй не дозволяли піклуватися про мене.

Вона покінчила з усім, з Вільямом і зі навколишнім світом, вона почала пити, до такої міри що їй потім довелося пройти сеанс детоксикації, який, до речі, оплатив Вільям.

Тільки після кількох місяців лікування, які мені довелося провести у названій родині, тільки після цього матері повернули мене.

Моя мати не хотіла більше бачити Вілла. *«Ніколи нікого більше не буде»,* — сказала вона собі. Відтоді вона заприсяглася жити зі мною і для мене.

— Я ніколи не зможу пробачити собі те, що трапилося тієї ночі, Ноа, — зізналася мама здушеним голосом. — Твій батько ніколи не піднімав на тебе руки, а я… я була дурепою, я була засліплена любов'ю, яку відчувала до Вілла, який у той час був тою єдиною людиною, яка тримала мене, окрім тебе. Ми так мало бачилися, а коли бачилися, я була така щаслива, я почувалася такою особливою… такою живою. Вільям збирався бути в місті лише тієї ночі, і мені необхідно було його побачити… він був потрібен мені майже так само, як повітря для дихання.

Того дня я тримала телефон біля вуха і весь час думала, що мама розповідала мені те що я відчуваю з Ніком. Я розуміла її, я розуміла принаймні ту потребу втекти, і я знала, що я також не повинна засуджувати її: вона завжди була поруч зі мною, вона жертвувала собою, щоб я могла вчитися, щоб я могла мати краще життя.

Зрештою я пробачила їй, я повинна була, бо вона — моя мати. Звісно ж наші стосунки не повернулися до того рівня відвертості, який був раніше, але принаймні я прийшла додому і ми разом поїли. Я тоді багато плакала, а вона мене обіймала і казала, що жалкує через те, що все так сталося з Ніком. Я завжди сказала собі, що моя історія з Ніколасом була справжньою. Життя могло

розлучити нас. Це могло статися через проблеми та відсутність довіри, але все одно ми не були вигадкою.

Залишивши валізи на своєму ліжку, я майже машинально хотіла торкнутися кулона, який весь цей час служив мені якорем, але згадала, що його більше немає, і з жалем опустила руку

Я мала продовжувати жити; зрештою, він же це зробив.

Наступні кілька місяців пройшли краще, ніж я очікувала. Коледж, заняття та робота — це навантаження допомагало мені відволікатися від зайвих думок. Я більше нічого не знала про Ніколаса, принаймні не з перших вуст, тільки з преси, бо, звісно, новина про те, що Ніколас Лейстер зустрічається з донькою сенатора Ейкена була на перших шпальтах багатьох газет.

Мені було боляче бачити їх разом. Занадто боляче!

Але водночас це допомогло мені перетворити мій смуток на злобу, а також на холодне відчуження Я сказала собі, що це все на краще, що мені абсолютно байдуже. Очевидно, я обманювала себе, але ця брехня допомагала. Допомагала просто жити життя.

Я була настільки зайнята, що я не встигла усвідомити, як наблизилися свята, День подяки. Я довго думала про це, довго думала і вирішила прийняти запрошення матері, вирішила побути на це свято з нею, вирішила почати налагоджувати стосунки після майже року нашого холодного перемир’я.

Наступного дня мені доведеться їхати додому до Вільяма, а це було понад годину. Увесь час я провела, слухаючи музику та підраховуючи, скільки мені доведеться заплатити наприкінці місяця та, як я після оплати всього зможу купити нову книгу, яку просили в нас для занять з права. На щастя, квартира була оплачена. Я відмовилася від грошей Вільяма, і мені довелося почати шукати нову квартиру, але хазяйка повідомила мені, що за рік уже сплачено: Браяр, точніше, її батьки заплатили за два

роки вперед, а потім не стали вимагати повернення платежу, коли вона з'їхала, тому я могла спокійно жити. Хоча питання з житлом було вирішено, принаймні поки що, я все одно ледве кінці докупи стягувала. Я влаштувалася на роботу в кафетерій в кампусі, але два дні тому мій бос сказав мені, що не збирається продовжувати мій контракт. Відкрився ще один бар за два квартали від нас, і ми втратили багато клієнтів, тож їм довелося скоротити персонал, коштом мене.

Отже, мені було просто необхідно щось придумати. І максимально швидко

Оскільки я збиралася провести всі вихідні вдома у мами та Вілла, то вирішила для зручності взяти з собою валізу. Я не збиралася брати багато одягу, ні. Валіза більше знадобиться для підручників, бо в мене був іспит з права одразу після канікул, і мне, на жаль, доведеться вчитися.

Я ненавиділа цей предмет, не знаю, чи тому, що він нагадував мені Ніколаса, чи просто тому, що запам'ятовувати закони мені не до душі, але боже, він просто нестерпний!

Мені довелося прийняти це як обов'язкове. Цей курс зосереджувався здебільшого на авторських правах, правах на зображення та всьому подібному. Я з нетерпінням чекала того дня, коли зможу забути про всю цю фігню, яку я могла б запросто погуглити, якщо одного разу вона мені знадобиться.

Оскільки я не користувалася валізою відтоді, як поїхала до Хемптону на весілля Дженни то, я не здивувалася, коли знайшла там усілякі речі: як-от зубну щітку, яку я думала, що загубила, пару чорних мереживних трусиків, мою водостійку туш і, на мій подив, візитну картку Лінкольна Бексвелла. На картці було написано, що він юрист, публіцист і громадський діяч.

Я пам'ятаю його, він був одним із друзів родини Дженни, був на весіллі, і він досить милий. Якщо я правильно пам'ятаю, він дав мені візитку на випадок, якщо я коли-небудь зацікавлюсь

роботою в цій галузі. Ого, я не могла у це повірити! Я зовсім забула про його пропозицію, особливо після того, як Ніколас підійшов і дав свій недоречний коментар, змусивши мене відійти від них обох.

Я й гадки не мала, яку роботу можуть запропонувати дев'ятнадцятирічній дівчині, студенці коледжу, такій, як я, але мені не було чого втрачати, тому треба спробувати. Я подивилася на свій годинник і побачила, що дзвонити вже пізно, тож вирішила зателефонувати вранці по дорозі до Вілла. І якщо світ не ненавидів мене так сильно, як здавалося, то я точно буду мати роботу

Зранку було досить холодно, і опалення в моїй машині не таке хороше, як хотілося. Моя мама дуже наполягала на тому, щоб я знову користувався своєю Audi, але ця ідея мене не влаштовувала. Вона наполягала на тому, що це подарунок, і що він мій. А якщо я ним не скористаюся, то це тільки тому, що я занадто горда. Можливо, вона мала рацію, моє стареньке авто вже ледве дихало, а дозволити собі нове, я, звісно ж, не могла, тому я б скористалася цією поїздкою, щоб поміняти свій транспорт. Зрештою, це правда, що це був подарунок, і машина просто стояла там, і, дідько, це була Audi.

Коли я вже була на шосе, то подумала, що це якраз прийнятний час для дзвінка Лінкольну Бексвеллу. Спочатку були просто гудки, а коли я вже збиралася покласти слухавку якась жінка сказала «доброго ранку».

— Доброго ранку, я хотіла б поговорити з Лінкольном Баксвеллом. Я Ноа Морган, падчерка Вільяма Лейстера, — сказала я притулившись. Я не звикла використовувати ім'я Вілла, щоб відкривати перед собою двері, але це мене не сильно нервувало.

— Хвилинку.

Містер Баксвелл звернувся до мене через кілька хвилин.

— Вибач, що змусив чекати, Ноа, так? — Баксвелл перепросив в дружній і ввічливій манері.

Мені було ніяково повідомити йому причину мого дзвінка, але він же дав мені візитку недаремно, чи не так?

— Доброго ранку, містере Бексвелл. Так, я Ноа Морган, ми познайомилися..

— На весіллі Дженни Тавіш, так, так, я пам’ятаю, ти зведена сестра Ніколаса Лейстера, правильно?

Я на секунду заплющила очі.

— Так, це я, — сказала я з легким сарказмом.

Гаразд, Ноа.

— Чим я можу тобі допомогти?

Був час жебракувати, так би мовити.

— Я згадала той день, бо тоді на весіллі, ви розказували про проєкт LN..

— LRB, — послужливо уточнив він.

Дідько, треба було б хоча б вивчити назву, а то тепер він точно подумає, що я якась…

— Так, вибачте, LRB.. правда в тому, що я хотіла б прийняти вашу пропозицію і попрацювати у гарній компанії, яка незабаром відкривається. Я майже не проходила стажування за межами кампусу, і хотіла б спробувати себе у різних галузях, перш ніж зупинитися на спеціалізації… Було зрозуміло, чого я хочу, чи не так?

Містер Баксвелл захоплено кивнув.

— Не біда, Ноа, я посмикаю за якісь мотузочки, і попрошу мою секретарку зателефонувати тобі. Правда я здивований, що ти подзвонила мені, але я буду радий мати тебе в моїй команді, ти справді працьовита дівчина. Надійшли моєму секретарю свою академічну довідку, розклад занять, а також будь-яку довідку, яку вдасться отримати. Моя компанія суто комерційна, мені потрібна хороша команда, яка готова полегшити моє життя, тому, якщо ти впораєшся з документами, то я можу організувати тобі роботу на декілька годин на день, не перериваючи ваш університетський графік, добре?

Я майже закричала від радості. Боже, як легко, я не могла в це повірити! Гаразд, так, я могла попросити Вілла про послугу, але так було краще; крім того, саме Баксвелл дав мені візитку, так?

Я подякувала йому і попрощалася. Я була настільки щаслива, настільки, що мало не зіткнулася з автомобілем попереду.

Я більше не була безробітною, ура!

Розділ 17. НІК

Я дивився на екран свого комп’ютера, не знаючи, що відчувати, оскільки все те, що зараз відбувалося здавалося мені повним божевіллям.

Це був електронний лист від Енн, соціального працівника Медді; у повідомленні вона пояснила мені, що оскільки більше немає жодних сумнівів щодо того, хто був батьком моєї сестри, і після судових позовів, які мій батько порушив проти моєї матері за те, що вона роками приховувала цю інформацію, він нарешті отримав опіку. А візити, про які я раніше домовився були скасовані, тепер тільки мої батьки могли дозволити або заборонити бачитися із сестрою. Ті батьки, які брехали й мені, і моїй сестрі, змушуючи дитину повірити, що її батько не був її

батьком, ті батьки, які знищили усе, що вона думала, що знає, про свою родину.

Коли я дізнався про все це, я був щасливий, дідько, звичайно, я був щасливий, моя сестра нарешті стала моєю, повністю, а не якоюсь зведеною.

Я завжди ненавидів думку про те, що Медді має іншого батька і не може вважатися мені цілковито рідною, я ненавидів години відвідин і Грейсона, який дувся щоразу, коли я забирав малу кудись. Але це позаду. Було зрозуміло, що тепер усе буде набагато легше, принаймні я так думав.

Сестра нічого не розуміла; ба більше, кілька разів, коли мій батько відвідував її, вона сильно плакала. Вона не хотіла йти з незнайомцем, вона не хотіла залишати свій будинок, вона не хотіла нічого знати про свого нового тата.

Я зітхнув, приклавши руку до голови. Зараз я був посередником для Медді й мого батька, який, здавалося, втратив будь-які навички, коли справа стосувалася маленьких дітей. Насправді справа не в тому, що він ніколи не мав терпіння, ні, просто треба було бачити, які стосунки він мав зі мною. Що мене здивувало, так це його зусилля та рішучість спробувати завоювати прихильність малої.

Батько не на мить не вагався та одразу розпочав оформлення усіх необхідних документів, щоб отримати спільну опіку і дати усім зрозуміти, що Медісон Грейсон тепер Медісон Лейстер. Але ще не все вирішено, навіть близько. Усе це божевілля приносило не аби-які страждання Медді й це дратувало мене найбільше.

Її батько, ну, той, який, нібито, був її батьком більше ніж п'ять років, умив руки майже одразу; він не хотів мати нічого спільного ні з моєю мамою, ні зі своєю, нібито, донькою. Це самий той сучий син, який не хотів брати участь у процесі адаптації, через який мала пройти моя сестра.

Нам довелося дуже делікатно, але чітко пояснити їй, що її батько більше не її батько і що тепер у неї є новий батько, який дуже її любить. Зазвичай у таких випадках відбувається те, що батько, який не є біологічним батьком, бореться за опіку з тим, хто вважає дитину своєю або ж принаймні хоче продовжувати бути частиною її життя. Але в нас був точно не такий випадок, з боку колишнього батька так точно. Сама ж Медді лише повторювала, що любить свого батька, свого справжнього батька, і що не розуміє, чому він перестав любити її й віддав її іншому батькові.

Моя сестра була дратівливою. Вона перетворилася з тієї чарівної та вічно усміхненої дитини в скривджену та ображену на всіх дівчинку. Окрім зрозумілого стресу через батька, Медді все ніяк не могла звикнути до нового місця, після того, як мати вирішила переїхати з Лас-Вегасу.

Єдиний, кого вона, здавалося, хотіла бачити, і єдиний, кому вона телефонував пізно ввечері, щоб заснути — це я. Їй було страшно, їй не сподобався її новий будинок, вона сказала, що її іграшки вже не ті, її друзі були далеко, і вона не хотіла йти до тієї потворної школи, до якої вона зараз ходила: вона хотіла жити зі мною; так, саме це вона казала мені кожного разу, коли я розмовляв з нею телефоном.

— Коли ти прийдеш за мною, Ніку? — запитувала вона, дуючись. — Коли ми підемо до чортового колеса? Коли мій тато повернеться? Коли мама буде така, як раніше?

Її питання ранили мене і водночас зводили з розуму, бо через них я чітко бачив, як мама нехтувала нею. Гаразд, їй нічого не бракувало, вона їла і була здорова, але ж цього було недостатньо. Аякже все інше?

Я продовжував читати лист, у якому Енн розповідала мені, що батько попросив Медді провести День подяки з ним і його родиною. Суддя погодився дозволити їм вибрати, коли саме проводити час разом і моя мати погодилася.

Наприкінці Енн нагадала, що усі офіційні візити скасовані й, що тепер усе моє спілкування з сестрою буде регулюватися тільки батьком, до речі, він теж повідомив мене, що хоче, щоб я провів свята у нього вдома. Таку пропозицію батько аргументував тим, що саме моя присутність допоможе Медді краще пристосуватися до усієї атмосфери.

Чесно кажучи, я не мав бажання йти в той дім на якусь вечірку. Як на мене, сімейні трапези, зустрічі просто перестали мати сенс. Чи збирався я сидіти за одним столом з людиною, яка роками брехала мені? Чи збирався я вести милу родинну розмову з жінкою, яка стала причиною розлучення моїх батьків? Все це точно ні.

Крім того, сам похід туди завдасть мені болю, і не лише через мої дитячі спогади, а й через набагато більш болючі спогади, які зрештою замінили собою все інше.

Для мене бути там означало бачити Ноа всюди: на сходах, коли вона спускається у піжамі або ж у гарних сукнях і босоніжках на високих підборах, щоб потім пристрасно поцілувати мене десь на останній сходинці, а ось Ноа снідає на кухні, Ноа у своїй кімнаті, Ноа у моєму ліжку, повністю оголена у той момент, коли займалися коханням, обоє вперше, бо для мене це теж був перший раз, коли в мене була близькість з людиною, яку я по-справжньому кохав.

Я знав про неї небагато, тільки те, що час від часу розповідав мені Ліон, але було зрозуміло, що вона знала те, що було у пресі, яка невпинно переслідувала мене.

Я був у довбаних журналах не лише через стосунки із Софією, а й через масові звільнення співробітників компанії. У багатьох газетах вони називали мене злим і безсердечним, і це, до всього іншого, дуже нервувало.

Я завжди знав, що керувати бізнесом буде нелегко, тим паче таким великим, як компанія мого дідуся. Я все це знав, але

тепер, коли вся інформація стала доступною для всіх, тепер, коли люди, здавалося, знають абсолютно все. Тепер все стало надто важко: неможливість просто займатися своєю справою, без людей, які взагалі не тямлять у бізнесі, але при цьому активно коментують мою діяльність у своїх дурнуватих статтях. Так, мені довелося звільнити багато людей, так, мені довелося закрити дві компанії, але разом з тим я також відкрив одну, в які зможуть працювати якраз ті звільнені до цього кадри. Я зміг створити компанію, яка працевлаштує набагато більше людей, ніж вдавалося раніше. Поясність це людям, які просто полюють на сенсаційній заголовок.

Я відвернувся від комп'ютера.

Вже наступного дня, я зателефонував батькові й сказав, що згоден провести вихідні у нього. Наче в мене був вибір. Сестра зараз була найважливішою людиною в моєму житті. Для неї я повинен був стати найкращою версією себе. Я мав піклуватися про неї, я мав переконати свою маленьку дівчинку, що вона досі може довіряти старшим.

Медді було вже сім з половиною років, вона швидко дорослішала і з кожним днем розуміла все більше, зараз її було неможливо обдурити: морозиво та іграшки — це вже не працювало. Те, що вона пережила цими місяцями змінило її, тепер вона просто відмовлялася комусь вірити.

Я вийшов з кабінету й пішов взяти склянку води. За кілька хвилин після я зайшов до своєї кімнати й встромив погляд в оголену спину Софії. Вона вже давно мала піти. Першим нашим правилом було: ми не ночували разом, і це правило з кожним днем ставало все більш розмитим.

Я сів на маленький диван і почав спостерігати за нею: її темне волосся на моїй подушці, її вигини під білими шовковими простирадлами. Вона була дуже вродливою й рішучою, як біс, але водночас досить ніжною. Вона не була землетрусом, який

знищував все навколо себе, ні, вона скоріш за все належала до касти земних людей. Вона могла б з легкістю розв'язати питання за допомогою слів, аргументів і широких спокусливих посмішок.

Вона мені подобалася, звичайно ж подобалася, вона не дурна, весела, розумна, непогана в ліжку і, до того, ж з хорошої сім'ї.

Софія була б ідеальною дівчиною, ідеальною супутницею життя. Вона була б тією жінкою, яка завжди поруч, яка підтримує вас і дає поради, яка обіймає вас, коли вам це потрібно. Вона точно була б гарною матір'ю тією самою, яка б працювала б днями, щоб мати можливість віддати дітей до найкращої школи. Була б матір'ю, яка знає все, але водночас нічого, матір'ю, яка бачить дітей тільки пізно ввечері, вже сплячими.

Софія була саме такою і навіть краще, але вона — не Ноа.

Розділ 18. НОА

Я доїхала до будинку Вілла близько одинадцятої ранку, якраз вчасно для того, щоб поснідати чимось смачним і гарячим. Мати вийшла зустріти мене, закутавшись у в'язану шаль, яка, як я вважала, була набагато дорожчою, ніж здавалася. Її світле волосся було коротше, ніж минулого разу, коли я її бачила, приблизно до плечей, а її блакитні очі дивилися на мене з ніжністю й очікуванням, коли я вийшов із машини й підійшла привітатися. Я піднялася сходами й дозволила їй обійняти мене.

Я не була в цьому будинку, здається, цілу вічність. Відтоді, як розлучилася з Ніком. Ми з мамою зазвичай зустрічалися або в мене або в якомусь затишному ресторанчику.

Отож, тепер я мала два дні провести з матір'ю та її чоловіком. Не дуже гарна ідея, але принаймні, я була впевнена, що не зустріну тут Ніка. Він просто ненавидів такі події. Навіть раніше,

коли ми були разом, вмовити його поїхати було майже неможливо. Ніколас ніколи не проводив День подяки зі своїм батьком — мені пощастило.

Я пройшла на кухню, де Вілл по-дружньому розмовляв із Преттом. Еста обняла мене з теплою посмішкою, а потім так само зробив і Вілл: він нахилився й обійняв мене, що здавалося набагато більш втішним, ніж я очікувала. Я не могла згадати, що саме мати розказувала мені про нього, тому робила висновки сама: попри те, що він довгий час був коханцем моєї матері, він точно знав, як треба піклуватися про неї, як зробити її щасливою. Мені навіть не хотілося думати про те, що могло статися, якби Вільям не відправив мати тоді на лікування, я не хотіла думати про те, що було б з нею або зі мною. Може я б не змогла вже більше повернутися до неї з названої родини.

Ми провели залишок ранку, надолужуючи згаяне у нашому спілкуванні. Я досі не хотіла говорити про своє звільнення з роботи або щось інше на цю тему, бо не хотіла чути вмовляння матері щодо необхідності зосередитися лише на навчанні, а ще, звісно ж, наголошення на тому, що в неї є можливість мене забезпечувати. Я обходила все це, як могла, тому ми говорили про кардинально інші речі, і коли усі тривіальні теми закінчилися, мне зацікавив вислів Вілла.

— Мені довелося довго боротися за можливість провести свята з донькою. Але тепер, коли наче можу це зробити, то взагалі не розумію, як завоювати її прихильність

«Ой... Медді, чорт забирай, це все ще була липка тема чи ні?»

Я подивилася на матір, яка здавалася розслабленою, набагато більш розслабленою, ніж тієї клятої ночі, коли усі дізналися правду.

— Медді збирається провести тут канікули? — я спитала так, наче не хотіла цього. Останнє, що я знала з приводу цієї теми

було тільки те, що Вілл уже отримав опіку і тепер треба знайти правильні слова, щоб пояснити дитини, що взагалі сталося.

Останнє, що я чула від матері на цю тему, було те, що Вілл уже отримав опіку, і вони шукають, як змусити дівчину зрозуміти, що сталося.

— Час надолужити згаяне, — відповів Вілл, підводячись з-за столу й ласкаво мені усміхаючись. Він вийшов з кухні, але не раніше, ніж поцілував маму в щоку. Коли Вілл пішов я спробувала дізнатися трохи більше.

— Що відбувається, мамо? — запитала я, підносячи чашку кави до губ.

Мама сіла навпроти мене й глибоко зітхнула.

— Вільям почувається винним у всьому, що сталося. Він щосили хоче впорядкувати нарешті своє життя. Назавжди. Зараз все шкереберть. Не думаю, що комусь сподобається новина про наявність семирічної доньки від божевільної колишньої дружини.

Я здивовано подивилася на матір. Вона ніколи не говорила таким тоном, принаймні, зі мною. Я знала, що все, що відбувалося було для неї важким ударом. Роками, після клятого випадку зі мною, її стосунки з Вільямом не були ідеальними, вони були максимально нестабільною парою: вони зустрічалися, сварилися і розлучалися. Все було важко і не зрозуміло. І навіть у такому стані було неприємно дізнатися, що майже одночасно з їхньою кризою від Вілла вагітніє дружина.

— Як ти живеш? — запитала я з відчуттям жалю до неї.

— Коли у трагедії залучені діти — це завжди лайно, — відповіла вона. Їй, мабуть було дуже важко, бо вона не часто вживала подібні слова. — Дівчинка не розуміє, що відбувається. Вілл

докладає максимум зусиль, щоб завоювати її прихильність, але Медді навіть не помічає його та постійно плаче.

Бідна Медді. Така мила, така маленька, а вже бідна Медді. Я добре пам'ятаю ті моменти, коли їздила з Ніком забирати її. Він був для неї справжнім батьком: він обожнював її, вона була його маленькою дівчинкою, до якої він мав просто безмежне терпіння. Я не можу уявляти, як її було боляче дізнатися, що її батько не був її батьком.

Як все правильно пояснити дитині? Навіть мені, здавалося дорослій людині, було б важко сприйняти таку новину. Розмірковування на цю тему привели мене до логічного висновку, який напружив усі мої почуття.

— Мамо, а Нік приїде? — у мене скрутило живіт, коли мати подивилася на мене.

— Не хвилюйся. Ніколас просто ненавидить бути тут. Звісно ж, що Вільям запросив його провести канікули, як і щороку, але впевнена, що він не погодиться.

Відповідь мене зовсім не переконала, на відміну від матері, я знала, що він не залишить Медді тут саму, особливо зараз.

— Скільки днів Медді буде тут? — запитала я намагаючись заспокоїти своє серцебиття.

— Усі вихідні.

Нік точно приїде і залишиться. Дідько, мені доведеться пережити його присутність знову.

Ранок Дня подяки виявився холодним і дощовим. Навіть пізніше небо залишалося досить хмарним, і мені було сумно від розуміння, що сонця у такий день не буде. У Канаді День подяки ми святкували в жовтні, а не в листопаді, і там завжди було більше шансів на те, що погода все ж буде більш-менш хороша. Я прокинулася рано, надто рано, але вирішила більше не

залишатися у ліжку і, швидко вставши, одягнула теплий лавандовий халат і домашні капці.

Мама сказала, що людей буде небагато, але серед гостей буде декілька друзів Вілла з маленькими дітьми. «Принаймні Медді буде з ким гратися» — подумала я собі на це. Мати так й не підтвердила, що Нік збирається приїхати й, тим паче залишитися, тому я намагалася себе, що він або приїде, залишить сестру та поїде далі розважатися зі своєю новою дівчиною, або проігнорує запрошення і продовжуватиме свої суперпроєкти мегапідприємця.

Я спустилася на кухню поснідати й побачила, що Претт була дуже зайнята.

Вона дивилася на індичку, яка, як я добре знала, мала бути в духовці вже пару годин. На кухонному столі лежали картопля, горох, спеції та всіляка їжа, вже готова до приготування.

— Привіт, Претт, — усміхнулася я, сідаючи навпроти неї й вдихаючи цей вишуканий аромат.

Кухарка витерла руки об фартух і тепло мені всміхнулася.

Я завжди знала, що подобаюся її, хоча у суперечках вона завжди була на боці Ніколаса. Я багато разів приходила до неї, щоб поговорити про нього особливо перші місяці знайомства. Претт готувала для Лейстерів багато-багато років, вона пам’ятала Ніка ще зовсім маленьким і, звісно ж, добре його знала. Насправді вона його дуже часто балувала і це іноді мене дратувало.

— Можна тобі допомогти?

Я не проти готувати; щобільше, мені подобалося це робити, особливо в такі особливі дні. Спочатку вона, звісно, говорила, що це не це не обов’язково і що вона впорається сама, але я наполягла й ось ми обоє надзвичайно зайняті: ми чистили

картоплю, щоб зробити пюре, місили тісто, щоб зробити гарбузовий та яблучний пиріг. І ще багато й багато інших речей.

Ранок промайнув непомітно. Коли все було майже готово, Претт подала нам дві склянки сидру та смачні сирні булочки, щоб ми могли себе таким чином нагородити за добре виконану роботу.

Час на годиннику змусив мене відскочити від стола, якщо я хотіла виглядати нормально перед гостями, то вже точно пора почати приводити себе до ладу. Я попрощалася з Претт і сказала, що обов'язково прийду, коли треба буде розібратися з індичкою вже за столом.

Після кількох годин перебування в оточенні їжі та спеції, я вирішила прийняти ванну з додаванням улюбленої солі: з ароматом лимона та манго. Поки набиралася вода, я вирішила вибрати, що одягну. Зрештою я вибрала бордову спідницю, яка кріпилася на талії двома чорними ремінцями. Це було дуже гарно. Доповнення стала легка блузка, що щільно прилягала до тіла і мала маленькі симпатичні ґудзики на спині.

Я спустилася у вітальню, коли мама приймала пару гостей з дітьми: восьмирічними близнюками зі світлим волоссям, зачесаним назад, у блакитних шортах і навіть з краватками. Мені здалося, що це близькі друзі Вілла, бо мама прийняла їх із помітним ентузіазмом, і, на диво, вони знали мене, бо вони дуже тепло привіталися. Зі свого боку я вимучено посміхнулася і тримала такий вираз обличчя поки вони не зникли у глибині вітальні, де була решта гостей. Майже одразу після цього у двері знову подзвонили, і, щоб втекти від допитливих очей, занадто добрих гостей, я без жодних думок у голові, пішла до дверей.

Очі кольору глибокого льоду впились у мене, щойно я відчинила. Я завмерла, мовчки, спостерігавши за ним, як повна дурепа. Я відчула суперечливі емоції: тугу, бажання, злобу, кохання — ця

суміш переповнювала мене мої груди й позбавляла можливості сказати хоча б декілька слів.

Минуло понад три місяці, відколи я востаннє його бачила, але вони здалися мені подихом, коли я усвідомила, як яскраво я пам’ятаю все, що ми робили тоді. Я відчула, що мені стає гаряче від однієї лише думки про це, і я подумки старанно заохочувала себе блокувати будь-які фантазії, які можна було віднести до категорії «не рекомендовано особам до вісімнадцяти років».

Клятий Ніколас. Він виглядав неймовірно: у темних джинсах, білій сорочці з розстебнутими першими двома ґудзиками та сірих конверсах. На його обличчі було здивування, було чітко зрозуміло, що він зовсім не очікував мене побачити. Біля нього була Медді, яка була зростом приблизно йому до лінії поясу, вона тримала його за руку. Наряд дівчинки складався з: шотландського сірого плаття в червоно-білі смужки, лакованого взуття та червоної пов’язки на голові в тон сукні.

Весь цей уважний розгляд тривав лише кілька секунд, тому що, щойно Медді впізнала мене, вона відпустила руку Ніка й кинулася до мене.

— Ноа! — схвильовано вигукнула вона, обіймаючи мене руками за талію.

На мить мої очі зустрілися з Ніком, який уже змінив свій початковий вираз подиву на холодну незворушну маску. Мої руки автоматично взялися за добре розчесані кучері Медді, і я зібрала усі свої сили, щоб відвести від нього погляд.

— Привіт, красуне! — я привіталася з нею, помітивши як вона виросла з того часу, коли я бачила її востаннє. Ця дівчинка точно стане справжньою красунею. І тепер, коли я знала, що вона донька Вілла, я бачила помітну схожість Медді з Ніком, яка, як я вважала раніше, повинна була передатися їм від матері, але зараз я чітко розуміла, що це не так. Ці широко розплющені очі й ті довгі вії, без сумніву, були рисами обличчя Вілла. Медді трішки

відсторонилася від мене і почала з посмішкою дивитися поперемінно на нас з Ніком,ніби чогось чекаючи.

Я помітно напружилася, коли Нік ступив уперед, поклавши одну зі своїх великих рук на мою талію та торкнувшись губами моєї щоки. Це був швидкоплинний поцілунок, який більше нагадував ледве відчутний дотик до шкіри, але навіть такий контакт змусив все волосся на моєму тілі встати дибки.

— З Днем подяки, Ноа, — сказав він одразу після того, як відійшов.

— З Днем подяки, Ноа! — закричала Медді, підстрибуючи вгору та вниз і міцно тримаючи мене за руку.

Я швидко зрозуміла у чому справа: Нік не захотів, щоб його молодша сестра дізналася про те, що між нами відбувається, а точніше те, що він ледве стримував огиду кожен раз, коли дивився на мене. Медді багато разів бачила нас разом, вона бачила, як Нік обіймав, цілував мене, як ми сміялися. Нік тисячі разів говорив Медді, що ми його дівчата, його улюблені дівчата і що він просто шалено нас обожнює.

Тепер точно напругу можна було зрізати ножем, як і холод. Дійсно, поцілунок, який він щойно мені подарував, був дуже фальшивим і вимушеним. Він гадки не мав помітить дівчинка брехню чи ні, але точно хотів, щоб я прийняла його угоду. Але ж не так сталося, як гадалося. Тої реакції, яка могла б бути раніше більше не буде. Я роздратовано нахмурилася. Я не збиралася проходити через це знову, а тим паче прикидатися перед маленькою Медді.

Ніколас завдав мені болю, і це було навзаєм, але на відміну від почуттів Ніколаса мої були завжди відкриті та зрозуміли.

Вибач, Ноа, але з нею все простіше. Немає драми, немає проблем. Софія — жінка, а не дівчина.

Я міцно стиснула губи й кинула на нього отруйний погляд; а після я вимушено посміхнулася й потягнула Медді до будинку.

Ніколас увійшов за мною, зняв своє чорне пальто, що було доповненням до його образу, який я оцінила раніше, й повісив його на вішалку.

Увійшовши, Медді вже не здавалася такою усміхненою, а її маленьке личко стягнулося в гримасу, яка коливалася від страху до огиди. Я стала біля неї на коліна й зняла її маленьке червоне пальто. Я простягнула руку, щоб віддати його Ніколасу, який взяв річ і теж повісив.

Потім у залі з'явилися Вілл і моя мама. Нік підійшов до Медді, яка стала між нами, сховавши свою маленьку голівку за моє тіло. Вона раптом здалася нервовою та сором'язливою.

— Привіт, Медді! — привіталася мама, підходячи до нас. — Я мама Ноа. Можна мені роздивитися твою сукню?

Почувши, що це моя мати, Медді підвела на мене очі, і я спокійно їй усміхнулася, ніби заохочуючи її вийти зі схованки.

— Ти мама Ноа? — спитала вона, зацікавлено визираючи, щоб роздивитися маму з ніг до голови.

— Так, я її мама, ще я дружина твого тата, Вілла, — відповіла мати, коли чоловік підійшов до нас. Нерви Вілла легко можна було відчути у повітрі. Я ніколи не бачила його таким і зрозуміла, що ці вихідні були для нього дуже важливі.

Медді підняла свої маленькі блакитні очі на батька, а потім насупилася.

— Він не мій тато, — її голос був різким. Господи, їй усього сім, а вона вже вміла зупиняти своїми словами дорослих! У цей момент Нік вирішив втрутитися: він нахилився, підняв Медді на руки й почав її лоскотати. Дівчинка швидко відволіклась і засміялась.

Вілл, зі свого боку, здавалося, оговтався від того, що донька так відкрито не сприймала його, і змусив себе посміхнутися.

—Давайте поїмо, — весело запропонував він. — Їжі є на цілий полк, тож сподіваюся, ви зможете від душі наїстися!

Ми всі пішли до вітальні, де були інші гості. Здавалося, Медді була рада, побачивши, що є двоє дітей, з якими можна було б пограти. Вона побігла до поїзда з дистанційним керуванням, який Вілл залишив спеціально для дітей. Вона сіла й із задоволення спостерігала як хлопці намагаються запустити вагони по коліях. Я помітила, що Вілл не міг відірвати погляду від Медді, і мені спало на думку, що він готовий зробити все, що можливо й неможливо, щоб заслужити визнання доньки.

Я вже збиралася приєднатися до всіх, коли Нік схопив мене за лікоть і потягнув назад до зали.

— Ти залишаєшся на вихідні? — запитав він мене, і я зрозуміла за виразом обличчя, що для нього опинитися зі мною під одним дахом — це така ж несподіванка, як і для мене.

— Я їду в понеділок, у мене іспит з права у вівторок, — пояснила я так, ніби його це цікавило. Правда в тому, що тепер, коли він знову був поруч зі мною, я не могла не думати про його останні слова, про фотографії, їхні із Софією фотографії, які я бачила в пресі. Уся та лють, яку я відчувала і яку намагалася заховати глибоко у собі, знову виринула на поверхню, не даючи мені можливості тримати все під контролем.

— Вони мали попередити мене, — сказав він більше собі, ніж мені. Його слова мене дратували. Він не єдиний, хто був, м’яко кажучи, не в захваті від цієї ситуації.

Я збиралася піти, але він знову схопив мене за руку. Я просто ненавиділа його дотики, тому смикнула рукою, щоб вирвати її. Я встала прямо перед ним і помітила, що його погляд був десь між збентеженням і роздратуванням.

— Перш ніж зайти в кімнату… — почав він, не дивлячись мені в очі, — знай, що моя сестра нічого не знає про наш розрив.

Як я і думала.

— Ти не сказав сестрі, що ми більше не разом? — я звинувачувала його, тримаючись у своїй люті.

— Вона ж дитина, вона б не зрозуміла.

Я подивився на стелю, пирхнувши.

— А який твій план, а, Ніколасе? Удавати, ніби нічого не сталося? Я думаю, ми вже спробували, але це не спрацювало.

Дідько, я не повинна була згадувати нашу пікантну зустріч у Нью-Йорку, але ж я мала на увазі зовсім інше. У відповідь Ніколас перевів погляд спочатку на моє тільки й тільки потім на обличчя, там він побачив щось таке, що, здається засмутило, але він швидко це приховав, провівши рукою по волоссю. Коли він повернувся до мене, то виглядав трохи нервовим і стурбованим.

— Я знаю, що мені не варто просити тебе про це, але я не хочу розповідати їй все це, прийманні не прямо зараз, коли її батьки розлучилися і вона змушена звикати до нової родини, — я трохи заспокоїлася, коли побачила наскільки він змученим. У його очах можна було побачити справжній біль, і я знала причину: його маленька сестричка, та чарівна дівчинка зараз по-справжньому страждала. — Медді обожнює тебе і постійно розпитує про тебе, а я..

— Ти приховав від неї правду, — закінчила я за нього.

— Гарний спосіб сказати «я збрехав», але так, так й було, — сказав він, злегка посміхаючись.

Я подивилася на його губи. Я не могла згадати, коли він востаннє посміхався мені, і на мить просто задивилася на красу його посмішки.

— Слухай, я не хочу сваритися, добре? Пропоную просто спробувати порозумітися цими вихідними заради Медді та нас самих. Обіцяю не поводитися, як виродок.

Я нервово закусила губу. *Порозумійтеся, хіба це можливо?*

Я не знала, чи зможу зробити те, про що він мене просив. Не тоді, коли один погляд на нього завдавав мені фізичного болю, який тільки посилювався від згадки про його закоханість в іншу. Я відвернулася від нього та заглянула у вітальню. Медді була сама. Вона була розгублена і налякана у родині, яку зовсім не знала, і це нагадало мені мене у той день, коли я вперше прийшла у цей дім.

— Гаразд, — сказала я, уникаючи його погляду. — Спробуємо. Заради Медді.

Він збирався щось відповісти, але хотіла якомога швидше втекти від нього.

Повернувшись до вітальні, я зрозуміла, що, попри те, що наша зустріч відбулася в холі, Вілл і моя мати помітили нашу відсутність і з осторогою спостерігали за нами, щоб оцінити моральний стан після такої сцени.

Я не звертала уваги на їх погляди й поквапилася приєднатися до столу, де Претт вже подавала страви. Нік зробив так само й одразу звернувся до сестри, яка вже встигла розплакатися, поки нас не було.

— Ніку, не залишай мене саму, — благала вона, коли він підхопив її й посадив на коліна.

— Мені треба було дещо сказати Ноа, дитинко, але тепер я знову поруч. Хочеш картоплі? — тепло сказав він. Я дивилася на них, терпляче чекаючи, поки дівчинка поїсть. Він двома ніжними поцілунками прибрав сльози, які котилися по її щоках. Ця сцена нагадала мені ті моменти, коли він так само цілував мене, а

потім торкався губ, він завжди говорив, що вони ставали такими м’якими, коли я плакала. Ніби прочитавши мої думки, він підняв очі й подивився на мене. Я відчула знайомий вузол в животі й подивилися на свою тарілку. Я майже нічого не з’їла і, коли принесли десерт, то мого апетиту вистачило тільки на те, щоб кілька разів відкусити пиріг, хоча він й був просто неймовірно смачним.

Після обіду ми всі влаштувалися у вітальні. Медді майже миттєво знайшла собі розвагу у вигляді все того ж потягу із дистанційним керуванням, а Нік сів на один із диванів й щойно він це зробив Тор, його собака, підійшов до господаря, щоб той його погладив. Без попередження Н, наше кошеня, яке вже виросло у великий клубок шерсті, і яке мені, на жаль, довелося віддати, щоб не мати проблем, це маленьке диво застрибнуло Ніку на коліна. Ці двоє не дуже добре порозумілися, але принаймні вони терпіли одне одного.

Нік був здивований, побачивши Н, і я присягаюся, що він винувато подивився на мене, коли наші очі зустрілися. І це було зрозуміло, адже це був наш кіт і виходить, що він покинув і його також.

— Заради Бога... хто з’їв Н? — сказав він, нахмурившись, коли кіт вештався та ньому та муркотів, не пам’ятаючи, що він наш спільний ворог.

Зрадник!

Медді кинула маленький поїзд і побігла гратися з кошеням. Я була рада, що, якщо мала буде проводити більше часу тут, то в неї буде домашня тваринка, яка зможе її розважити. Нік знову підняв на мене свій погляд, і перш ніж він встиг щось сказати чи запитати, я майже втекла з вітальні на кухню. Я не хотіла пояснювати йому те, чому так сталося із нашим улюбленцем.

Вже за десять хвилин я, одягнувши фартух, люб’язно балакала із Претт й одночасно допомагала висушити столове приладдя,

яке вона мила. Жінка розповідала мені історію з дитинства Ніколаса, з якої я, на диво, голосно сміялася.

— Одного раз він, не придумавши нічого кращого, набив усі свої кишені цвіркунами, десятками маленьких цвіркунів. Варто було мені почати знімати його одяг перед купанням, як усі ці неприємні істоти вилізли й, стрибаючи, заполонили ванну кімнату, включно із водою у ванній. Нам зі Стівом знадобилося близько трьох годин, щоб вивести усіх клятих цвіркунів з дому. На щастя, коли батько повернувся хлопчик вже був у ліжку, нагодований і виснажений. Пам’ятаю, Вільям навіть похвалив мене за хорошу спробу приборкати нашого маленького монстра. Якби він тільки взнав…

Я сміялася від картинки у своїй голові: маленький Нік з великими блакитними очима та скуйовдженим волоссям, одягнений в шорти, полює на цвіркунів, щоб скоїти своє зло. Я була впевнена — фактично, я б поклала руку у вогонь, — що його намір був саме таким — привернути увагу Претт та Стіва.

Я почула позаду себе кашляння, і ми обидві здригнулися: він, притулившись до стіни, не зводив з мене очей. Я перестала сміятися, щойно побачив його, хоча Претт продовжувала усміхатися й хитати головою.

— Розповідаєш всім про мої злочини, Претт? Брудну білизну перуть вдома, наодинці. Тобі має бути соромно.

— Ти залишав нас зі Стівом брудними кожного разу, коли повертався з вулиці, так, сер, — відповіла вона, повертаючись, щоб продовжити миття посуду.

Я була вражена його поглядом. І так я і стояла: напівмокра від мила, з волоссям, безладно зібраним в пучок. А він задумливо дивився на мене.

— Ти плануєш повертатися? Люди починають питати «де ти?»

«Люди чи ти, Ніколас?» — хотіла запитати я, але вчасно прикусила язика. А потім зняла фартух.

— Заради Бога, як я можу пропустити такі веселощі, — саркастично відповіла я, підійшовши до дверей.

Саме в цей момент різкий крик пролунав по всьому будинку. Ніколас кинувся до вітальні, випереджаючи мене.

— Ми старші, тому гратимемо першими! — сказав один із близнюків Медді, яка стискала маленькі кулачки по обидва боки свого тіла. Вона спочатку подивилася на Ніка, а потім на Вілла, ніби хотіла отримати підтримку від дорослих.

— Цей поїзд належить моєму батькові, тому я гратиму першою! Правда, Вілл?

Вільям витріщився на Медді так, ніби слова, які щойно зійшли з її вуст, були неправдивими. Ми з Ніколасом здивовано глянули на дівчинку, а мама просто посміхнулась зі свого місця. Коли настала черга Вілла відповідати, то він і з властивою йому витонченістю підійшов до дітей і заговорив, ставши біля них навколішки.

— Цей потяг був моїм у дитинстві, а потім перейшов Ніку і тепер настав час, щоб у нього з'явився новий власник. Будеш за ним доглядати, Медді? Дивись, це наша сімейна реліквія, тільки Лейстери можуть ним гратися.

Здавалося, що Медді була повністю поглинена словами Вілла, вона уважно його слухала, а після запитання серйозно кивнула.

— Отже, хлопці потяг належить моїй доньці, тож якщо вона хоче пограти першою, то вам доведеться зачекати, хоча я знаю, що Медді добра й любить ділитися, — Вілл знову сів, і Медді подивилася на нього. Вона кивнула і звернулася до близнюків, які виглядали досить сердито.

— Я дам вам подивитися, але не дозволяю нічого чіпати! – дуже рішуче уточнила дівчинка.

Майже всі в кімнаті вибухнули сміхом.

Післяобідній час минув без подій: діти гарно гралися, Нік з його татом пішли до його кабінету, щоб обговорити робочі моменти, а я балакала з мамою та її подругою. Усі були зайняті своїми справами, коли раптом почули грюкіт дверей та крики.

— Дідько, я не повинен давати тобі більше пояснень, ніж було на нараді, — я почула протест Ніка. — Думаєш, я хотів це робити? В мене не було вибору! Проблема в тому, що ніхто не мав в собі достатньо сміливості, що прийняти це рішення, а тепер, звісно, тебе непокоїть те, що прізвище Лейстер пов’язують з такими неоднозначними ситуаціями.

У вітальні запала тиша, коли Нік і його батько з’явилися посеред сварки.

— Треба було хоча б зі мною порадитися. Це занадто ризиковано. Ні, Ніколасе, послухай мене! — крикнув Вілл, коли син відкрив рота, щоб перервати його. — Якщо щось піде не так, то ти просто знищиш компанію!

Чоловіки були розлючені, тільки шум дитячого потягу зміг відволікти їх. Ніколас виглядав ніби от-от вибухне або з’їсть батька живцем. В якийсь момент він відчув, що я дивлюсь на нього й у відповідь кинув на мене крижаний погляд, який змушував тремтіти від страху.

— Саме час почати мені довіряти, — сказав Ніколас і вийшов з будинку, грюкнувши дверима.

Я озирнулася й помітила, що Медді дивиться на всіх широко розплющеними очима. Я поняття не мала, що саме могло бути причиною такої сварки, мені не хотілося спостерігати за чимось

таким й, тим паче ловити на собі погляди, на які точно не заслуговую. Я встала й підійшла до заляканої дівчинки.

— Медді, хочеш побачити мою кімнату?

Вона кивнула, не відриваючи погляду від дверей, через які хвилину тому вийшов її брат. Я ввічливо посміхнулася гостям, які досі були у кімнаті, і пішла до сходів з Медді на руках.

— Ти тут живеш, Ноа?

— Я тут жила, мила, жила.

Розділ 19. НІК

Я покинув батьківський дім, пішовши до одного з численних барів на набережній. Я сподівався, що, зважаючи на погоду, вони будуть безлюдні, бо мені зараз було просто необхідно побути на самоті.

Я, звісно, не очікував на батькове схвалення, коли розказував про свої плани стосовно компанії, але й таке відверте обурення стало для мене несподіванкою. Відколи я очолив бізнес виявилось, що в корпорації є кілька малих підприємств, які вже давно підлягають ліквідації. Вони просто завдавали нам клопоту і приносили смішні доходи. Спочатку майже ніхто не підтримав мою ідею виставити щось на продаж, але я все одно хотів це зробити й на отримані гроші відкрити нове підприємство з іншим вектором розвитку. Загалом же корпорація працювала, як годинник: кожним з елементів керували справжні професіонали.

Зрештою після кількох місяців плідної роботи мені вдалося виставити на продаж те, що приносило більше втрат, ніж прибутків, і це виявився тільки початок. Я зіткнувся з великою

кількістю проблем: численні звільнення та відкриття нового підприємства з нуля.

Це було дуже важке рішення, але зрештою правильне. Мене не аби як розлютило те, що мій батько не міг довіряти мені, і до того ж він вірив, що я можу зруйнувати компанію. Я без проблем порозумівся з членами правління, але, чорт забирай, одна справа виступати перед ними, як бос, і зовсім інша — перед батьком. Крім того, Ноа стала свідком частини нашої дискусії, що ще більше дратувало мене. Я замовив віскі й випив його одним махом. Цей дурнуватий обід виявився гірше, ніж я очікував.

Я оплатив рахунок і вирішив, що мені потрібно повернутися. Мені не слід було йти, не слід було залишати Медді саму, хоча, як би мені не було важко це визнавати, я точно знав, що Ноа потурбується про неї. Медді мало кому довіряла, серед цієї компанії одразу після мене була якраз Ноа.

Ноа. Я не знав чи вважати помилкою перемир'я, про яке ми домовилися. Набагато легше було ігнорувати те, що я відчуваю до неї, коли все навколо оповито люттю. А от розмовляти з нею так, як ми сьогодні, як дорослі люди, було надто небезпечно.

Іноді, набагато частіше, ніж я міг зізнатися вголос, я уявляв, як прощаю її, я уявляв, як забуваю все, що сталося, все, що ми зробили одне одному, і я намагався уявити, яким тоді буде життя тут і зараз. Але щоразу, коли в мене наче виходить це зробити, пам'ять підкидає думки про причину нашого розриву і все знову згорає у полум'ї гніву та ненависті.

Клята Ноа. Будь проклята за те, що так просто зіпсувала все!

Коли я прийшов додому, то помітив, що це вийшло пізніше, ніж я планував. Світло було вимкнено, і в усьому будинку, за винятком вітальні, панувала тиша.

Я знав пальто, залишив ключі біля входу і пішов туди, де хтось був. На підлозі, спиною до дивана, сиділа Ноа. Вона одягла зручний светр і окуляри, а волосся зібрала у пучок. Вона була повністю занурена в читання, а навколо було розкидано кілька відкритих книжок. Також, оглядаючи кімнату я помітив, що вогонь у каміні майже згаснув.

— Що ти робиш? — тихо сказав я, заходячи в кімнату.

Ноа мовчала та продовжувала читання, навіть не рухаючись, поки я не підійшов і не взяв книгу, яка лежала біля її ніг. Це виявився підручник «Закон комунікації та публічності. Том 1»

— Вчу, — нарешті холодно відповіла вона.

Я дивився на неї й вивчав її вираз обличчя, я не хотів, щоб вона почувалася незручно в моїй присутності. Я знав, що вона терпіла мене тільки заради Медді, й що, мабуть, нам треба було проводити разом якомога менше часу, але, чорт забирай, зараз мені потрібна була вона.

— Розумію. Погано сприймаєш? — сказав я, повертаючись до неї спиною й підкладаючи дрова в камін. Я нахилився, щоб переконатися, що тепло зосереджено в центрі. Ноа поставила деревця занадто далеко одне від одного і тому вогню не вистачає, щоб обігріти усю кімнату. Коли полум’я спалахнуло, потріскуючи й палаючи, я випрямився і повернувся, виявилося, що вона спостерігає за мною. Я помітив, що її щоки почервоніли від спеки. Правда в тому, що було не так вже й холодно, але це Ноа, їй завжди холодно. Я добре пам’ятав зиму, ту зиму, яку ми провели разом, і пам’ятав як вона притискалася до мене під ковдрою, щоб зігріти свої замерзлі ноги.

— Тільки дещо,— сказала вона, повертаючи погляд на книги. — Медді заснула в моєму ліжку, щоб ти знав.

Я кивнув, підійшов до дивана біля неї й сів. Ноа сиділа на підлозі, але нам все одно було зручно дивитися одне на одного.

— Дякую, що піклуєшся про неї, — сказав, тримаючись на відстані. Ноа дивилася на з осторогою, наче хтось, кого переслідує великий пес, який може бути або ніжним або може підскочити й вкусити вас без вагань.

— Будь ласка. Насправді це Вілл одягнув її піжаму й розповів казку.

Я кивнув, занадто уважно спостерігаючи, як її щоки почервоніли від мого пильного погляду.

— Потім він намагався змусити її спати в новій кімнаті, — продовжила вона, і я нахилився вперед, відволікаючись від того, як ворушаться її губи, — але вона наполягала, що хоче спати зі мною. Вона дуже багато питала про тебе. Тобі не слід було йти

— Мені треба було подумати, — виправдовувався я, помітивши те, що досі залишалося непоміченим: на її лівій щоці, біля ока, був білуватий шрам, рівний, наче чимось порізаний. — Що в тебе там? — запитав я та здивував її, коли простягнув руку й обхопив її підборіддя, щоб краще роздивитися. Якого біса?!

Ноа здригнулася від мого дотику й відхилилася, змусивши мене відпустити.

— Нічого, — відповіла вона, втупившись поглядом у книжку.

— «Нічого» не залишає слідів. Що в біса з тобою сталося?

— Я впала, — відповіла вона, знизавши плечима.

— Ти впала? Де? Коли ми бачилися востаннє, у тебе цього шраму не було.

«Або був?» — я не був впевнений, востаннє, коли ми бачилися, я був не зовсім в собі.

Ноа згорнула книгу й трохи роздратовано подивилася на мене.

— У мене він з’явився пів року тому, тому все ж таки він був, коли ми бачилися. Я впала разом з мотоциклом, нічого особливого.

— Відколи в тебе є мотоцикл? — я коли прийшов був абсолютно спокійним, зараз же був готовий щось зламати, я не розумів, чому раптом так розлютився.

— Він був не мій, а товариша. Що з тобою?

Я встав і пішов геть, але був такий розлючений, що не міг не випалити перше, що спало на думку.

— Тільки ідіот буде їздити на мотоциклі, більшість смертельних ДТП відбувається якраз через людей, які їздять на цих дурних мотоциклах!

Ноа підвилася, стиснувши губи й безладно кинувши книгу на диван.

— У тебе є мотоцикл!

— Я не ти, в мене не буває нещасних випадків.

— Ти натякаєш на те, що я незграбна ідіотка?

Я стиснув шелепу.

— Не треба їздити на мотоциклі — це єдине, що я маю на увазі, — відповів я, намагаючись заспокоїтися. Ноа потрапила в аварію, серйозну аварію кілька місяців тому. Де я був тоді? Далеко.

Ноа взяла і зупинилася переді мною, перш ніж піти.

— Шкода, що ти більше не можеш наказувати мені, правда, Ніку?

Я дивився, як вона йде, з гірким смаком гніву у роті.

Розділ 20. НОА

Наступного дня я прокинулася раніше, ніж звикла у відпустці, була вагома причина, і я була схвильована. Без особливого шуму я повернулася до дівчинки, яка лежала поруч зі мною, вона спала так солодко, що я просто задивилася на неї. Вона була маленька, але уві сні вона постійно рухалася, навіть більше, ніж вдень. І цим вона точно нагадувала людину, яка теж зараз спить недалеко від мене.

Я не хотіла збудити Медді, поки буду збиратися, тому я вирішила віднести її в іншу кімнату. Її маленькі руки обхопили мою шию, і я вийшла з кімнати. Я не знала, чи буде гарною ідеєю віднести її до кімнати, яка відтепер вважається її кімнатою, я точно не хотіла, щоб вона злякалася, коли прокинеться, тому я вирішила все ж таки зупинитися перед кімнатою Ніка. Це було б кращим варіантом. Вони б разом спали б набагато довше і, прокинувшись Медді б відчувала себе в безпеці.

Я повільно відчинила двері, почуваючись дуже некомфортно, ніби зараз прокрадаюся у приватну власність Ніколаса. А раніше все було не так. Я прокрадалася сюди сотні разів, просто, щоб мати можливість побути в його обіймах. Я до болю стиснула губи, щоб відігнати ці спогади з голови. Нік міцно спав, його тіло займало більшу частину ліжка, і, як завжди, у його кімнаті було хоч в око стель як темно. Я залишила двері відчиненими, щоб хоча б щось бачити, і підійшла до ліжка. Коли я поклала її на ліжко, Медді автоматично згорнулася клубочком і почала смоктати великий палець, така ж сонна, як вона була в моїй кімнаті кілька хвилин тому. Я натягнула на дитину ковдру. Ніколасу ніколи не було холодно, він не вмикав опалення і тому повітря у кімнаті було просто крижаним. Коли я накривала Медді, то не помітила, що майже половина ковдри заплуталася в ногах Ніколаса, і хоча я робила все дуже обережно, без різких рухів, Нік все одно розплющив очі. Усмішка з’явилася на його

обличчі, і я завмерла на місці. Він простягнув руку й потягнув мене на матрац поруч із собою.

— Що ти робиш, Веснянко, шпигуєш за мною? — запитав він, і, почувши, що саме він вимовив, моє серце шалено забилося. Рік. Рік минув відтоді, як він звертався до мене так востаннє.

Він піднявся, і без попередження, знайшов мої губи; це був невинний і швидкий поцілунок, оскільки я відсторонилася майже одразу, наче обпалена вогнем. Потім Нік, здавалося, усвідомив, що саме зробив. Він розплющив очі, озирнувся навколо, побачив спочатку свою сестру, потім мене, і через секунду зітхнув, щоб не вилаятися.

— На мить я подумав, — сказав він.

— Знаю, — перервала я його.

Ми обоє розуміли, що саме це було. Я піднялася з матраца, бажаючи просто зникнути.

— Я принесла Медді, бо не хочу, щоб вона прокинулася сама, — Нік кивнув, дивлячись на маленьку дівчинку, а потім озирнувся на мене.

— Почекай, чому? Куди ти йдеш? — спитав він, стягуючи з себе ковдру й проводячи рукою по обличчю.

«У мене є справи», — я не хотіла розповідати йому куди збираюся йти.

Ніколас кивнув, нахмурившись, а потім широко розплющив очі, усвідомивши, що саме я від нього приховую.

— О, ніі! — надто голосно вигукнув він.

— Тсс, — посміхнулася я. — Ти її розбудиш!

Нік підвівся з ліжка, взяв мене під руку і повів до своєї ванної кімнати. Він зачинив двері й поблажливо подивився на мене.

— Ти божевільна! — випалив він, приховуючи сміх.

— Не смійся надомною!

Нік недовірливо похитав головою.

— Ти ненавидиш шопінг, ти докучаєш своїй мамі, тому що вона тратить на це цілий день і ось диво — настає п’ятниця після Дня подяки й ти справжній шопоголік. Можеш мені пояснити як так?

— Я вже пояснювала тобі колись, — відповіла я, повертаючись, щоб піти, але він зупинив мене, перегородивши дорогу своїм клятим тілом. Він усміхався. Ніколас усміхався, дивлячись на мене. Мене так здивував цей факт, що я дозволила йому стримати себе.

— Це Чорна п’ятниця — люди роблять покупки до пізньої ночі, є гарячий шоколад, магазини не зачиняються, — сказав він, ліниво намагаючись повторити мою манеру говорити.

Я була здивована, що він згадав ті самі слова, якими я пояснювала свою одержимість цим днем, особливо враховуючи, що говорила я це два роки тому.

— Якщо знаєш, то навіщо питаєш? — роздратовано поцікавилася я.

Нік похитав головою, досі посміхаючись.

— Я сподівався, що ти виросла і забула цю дурницю, яка зветься Різдвом.

Хоча він звертався до мене жартуючи, мій розум все одно вловив слово «виросла». Я знову згадала, що він сказав мені в Нью-Йорку, і відчула, що до мене знову повертається гнів.

— Дай мені спокій, гаразд?

Я вийшла з ванної, перш ніж він зміг відкрити рота. Боже, іноді я забуваю, яким він може бути дурнем.

За пів години я спустилася на кухню. Сьогодні я хотіла відчувати себе максимально комфортно, тому обрала джинси й широкий білосніжний светр. Чорна п’ятниця — це божевілля, а я стала справжнім експертом у пошуку найкращих розпродажів.

Попри те, що було доволі рано, вже через п’ять хвилин після того, як я налила собі каву, на кухні з’явилися Нік і Медді. Вони були в піжамах та з однаково розкуйовдженим волоссям. Нік перекинув Медді через плече, а вона сміялася, погрожуючи збити його з ніг. Побачивши мене, Медісон насилу змусила брата відпустили її, й коли він це виконав, дівчинка підбігла, щоб сісти поруч зі мною. Я допомогла їй вміститися на стільці, поки Нік наливав собі ранкову каву.

— Я хочу такий сніданок, як у Ноа! — сказала вона і показала на мій шоколадний пончик.

Нік подивився на неї, нахмурившись.

— Спочатку виміряй рівень цукру, гноме, — вказав він, залишаючи на столі перед нею маленький прилад разом зі склянкою гарячого молока.

Медді зітхнула, але почала робити те, що попросив брат. Я дивилася неї та до кінця не вірила, що вона у свої сім років вже може робити це сама. Я перевела погляд на Ніка, який був зайнятий збиванням яєць, і відчула потребу теж щось робити.

— Тобі допомогти, люба? — сказала я, хоча навіть не уявляла, який рівень цукру був прийнятний.

— Я сама, — відповіла Медді й почала робити все чітко по пунктах: вона дістала з коробки спочатку смужку, потім пристрій — прищіпку із ланцетом для уколу. Вона надягає його на палець і клацає, щоб зробити прокол. Коли на пальці з’являється капля крови, мала з неймовірною майстерністю, вмінням, яке випливає з того, що вона робить це приблизно три рази на день з моменту, коли ця принцеса взнала свій діагноз, притискає

палець до смужки, а потім відправляє її до спеціального апарату. Через декілька секунд маленький монітор загоряється і пищить, а до столу підходить Нік, щоб прочитати результат.

— Тут написано ніяких пончиків, Медді, але у мене для тебе є дещо краще — печиво і яблуко, — сказав Нік у руках з чашкою кави, печивом та фруктами й сів поруч з сестрою.

Я проклинала той момент, коли вирішила, що пончики — це гарна ідея для сніданку. Я не хотіла викликати заздрощі у бідної дитини й тому встала та викинула у смітник цей заборонений продукт.

— Мені не подобається це печиво, — запротестувала дівчинка, схрестивши руки.

Нік подивився на неї, зітхнувши.

— Ти завжди їси це печиво, Медісон, і воно тобі подобається.

— Ні! — крикнула вона і вскочила зі стільця, щоб втекти.

Нік простягнув руку і впіймав її на льоту. І в цей момент на кухні з’явився Вілл, також у піжамі, він похмуро подивився на сина.

— Що за галас? — спитав він і озирнувся, помітивши мене. — Чого ти зібрана?

Я закотила очі й обійшла його, щоб взяти яйця, які Нік залишив на вогні. Я поклала їжу на тарілку і понесла до столу, поки Медді здивовано дивилася на батька.

— Їж свій сніданок, — наказав брат малій, знову саджаючи за стіл.

Вілл узяв свою чашку і газету, що лежала на столі, і теж сів. Тоді він зрозумів, що троє: Нік, Медді та я, дивимось на нього в очікуванні.

Вільям подивився спочатку на Ніка, потім на мене — я кивнула у бік Медді — і тільки після цього його погляд упав на дівчинку, що сиділа прямо навпроти.

— Гм, — сказав він, прокашлявшись через секунду. — Як ти спала, Медді?

Дівчина мовчки опустила печиво в склянку з молоком, потім поклала його в рот і тільки після відповіла на запитання.

— Я спала з Ніком і Ноа.

Вільям напів захлинувся кавою. Він перевів погляд з Ніка на мене.

— Якого біса?! — вигукнув він, залишаючи чашку на столі.

Ніколас швидко перевів на мене погляд і почав пояснювати. Через кілька секунд Вільям кивнув, дивлячись на нас похмуро. Раптом я відчула, що з мене досить

— Я пішла, — оголосила я, поставивши чашку у раковину, потягнулася до своєї сумки

Вілл дивився на мене, піднявши бров

— Ти знову будеш лізти у те пекло?

Ніколас усміхнувся за чашкою кави, і я хотіла кинути йому в голову свою сумку.

— Так, Вільяме, я збираюся ходити по магазинах і я дуже хочу пройти через це пекло, тому що я мазохістка, гаразд? — роздратовано відповіла я, якраз у той момент, коли мама вирішила приєднатися до нас.

Боже мій, я вже й забула, як це – жити вдома.

— Тримайся якомога далі від натовпу, Ноа, — порадила мама, пройшовши повз мене.

Я похитала головою, шукаючи в сумці ключі від машини.

— Куди йде Ноа? — спитала тоді Медді.

— Я йду за покупками, Медді, — сказала я, перш ніж хтось встиг зробити ще один дурний коментар. Очі дівчинки розширилися від усвідомлення моїх слів.

— Я теж хочу! — крикнула вона, здивувавши всіх нас. Вільям дивився на неї поверх газети.

— Ти точно дочка своєї матері, — сказав він крізь зуби, повертаючись до читання.

Я посміхнулася, коли Нік нахмурився на свою сестру.

— Ти чув це, Ніку? Медді хоче піти по магазинах, — прокоментувала я, насолоджуючись ситуацією, наче дитина

Нік зиркнув на мене своїми очима й повернувся до маленької дівчинки.

— Ні. Медді хоче піти зі мною на пляж, правда, гноме?

Медді глибоко вдихнула перш ніж відповісти:

— Ні!

Як добре було помститися!

— Ну-бо, Медісон, ти казала, що хочеш навчитися серфінгу!

— Я ненавиджу серфінг! Я хочу на Родео Драйв!

Всі розреготалися, крім Ніка, який дивився на дівчинку так, ніби вона перетворилася на чудовисько.

— Гаразд, я пішла, — повідомила я, виходячи з дверей.

Нік наздогнав мене на вулиці.

— Ти ж не думаєш, що я буду проходити через це сам? — сказав він, гнівно дивлячись на мене.

— Проходити через що? — запитала я, намагаючись не розсміятися.

— Якщо мені доведеться провести день в пошуках того, що купити й ще в компанії семирічної дівчинки, то ти зробиш це зі мною.

— Я йду не на Родео-драйв, я йду в Беверлі-центр, — відповіла я, знизавши плечима, з усмішкою на губах. Нік зиркнув на мене своїми блакитними очима, і я просто насолоджувалася своєю маленькою помстою.

— Я заберу тебе пообідні, і краще тобі взяти слухавку, коли я зателефоную.

— Ніколас..

— І їдь зі Стівом: паркування сьогодні буде божевіллям, крім того, так буде простіше потім повертатися.

— Я хочу поїхати на своїй машині.

— А я хотів займатися серфінгом і насолоджуватися пляжем взимку, але тепер мушу ходити по магазинах, все це через тебе, — випалив він.

Десять хвилин потому Стів вже відвозив мене одного з найбільших торгових центрів міста. «Беверлі-центр» — торговий центр, що розташований у Беверлі-Гроув, районі в центрі Лос-Анджелеса, який був лише за десять хвилин від Беверлі-Хіллз. Так-так, я перетнула місто, щоб дістатися туди. Тепер мені доведеться поквапитися, якщо треба ще зустрічатися з Ніком і його сестрою, але, дідько, Чорна п’ятниця варта всього клопоту. Як завжди, відбувалося справжнє божевілля: все було набито вщерть, черги сягали дверей магазинів, діти бігали туди-сюди й плакали без зупину. Люди, одягнені у найзручніші черевики, входили й виходили з магазинів, ніби полювали за чимось.

Мені подобалося ходити самій, бо тоді нічого не відволікало. Крім того, тільки в такі моменти, я могла бути швидкою, настільки швидкою: мені потрібно було тільки п’ять хвилин знаходитися в магазині, щоб зрозуміти чи може є там щось що мені сподобається, чи ні; я не витрачала час на пошуки речей, вони самі просто кликали мене.

До другої години дня я змогла купити вже майже всі різдвяні подарунки. І раптом мій телефон завібрував у кишені — це Ніколас надіслав мені повідомлення.

«Я заберу тебе у дверей Масу’s за десять хвилин»

Чудово. Моє бажання зустрічатися з ним було практично нульовим.

Розділ 21. НІК

Я знав, що Ноа не любить ходити по магазинах з кимось, тому ранок ми провели з Медді разом. Ми ходили в книгарню, в магазин іграшок і на дитячий майданчик. Вона благала мене купити їй один костюм. Тоді як усі дівчата її віку носили корони та сукні принцес, моя сестра – дивачка обрала костюм черепашки-ніндзя. Так, тепер я гуляв по Беверлі-Гроув з мініатюрною черепашкою-ніндзя та кількома пакетами речей, які вона не збиралася купувати.

Як казав мій батько, моя сестра точно була донькою своєї матері.

— Де Ноа? — запитувала вона майже безперервно відтоді, як я сказав, що ми зустрінемося.

— Я теж хотів би знати, — відповів я, стоячи біля торгового центру. Я чекав, коли вона нарешті з'явиться. Стів миттєво відреагував на мої слова привезти її сюди, навіть попри те, що трафік був шалений. Тільки-но я дістав мобільний телефон, щоб зателефонувати їй, як Ноа з'явилася. Вона була навантажена сумками, светр, який вона одягла зранку, тепер був зав'язаний навколо талії, а сама Ноа залишилася у простій майці, довжиною до пупка.

Медді побігла їй назустріч, а я просто закріпив сонцезахисні окуляри на голову й витріщився на неї, як ідіот.

— Мені подобається твій костюм, Медді! — сказала вона, усміхаючись. Минуло стільки часу, відколи я бачив цю посмішку востаннє, що мені стало боляче.

— Там був і твій розмір, ми можемо купити, якщо хочеш, — прокоментувала моя молодша сестра, і Ноа розсміялася.

Ноа — черепашка-ніндзя. Це вже занадто. Хоча, якщо підібрати костюм трохи іншого плану, або такий, де мінімум елементів.. це

вже дуже добре. Подібні думки змусили мене знову спустили окуляри, щоб приховати мої хтиві погляди.

— Привіт, — привітався я, коли вона підійшла ближче.

— Привіт, — досить сухо відповіла Ноа.

Я насупився.

— Дозволь допомогти тобі, — запропонував я, беручи з її рук пакети. Спочатку вона опиралася, але з рештою дозволила. Її очі не дивилися на мене, тільки на Медді.

— Давно ви тут?

— Десь дві години, — відповів я, і діставши телефон, перевірив повідомлення. Стів стояв у кутку з абияк припаркованою машиною і чекав на нас.

— Нумо, пакети.

За п’ять хвилин ми нарешті залишили божевілля позаду. Ми разом відправилися пообідати у заклад якомога далі від усіх магазині та торговельних центрів.

Поки ми їли, моя сестра без зупину розмовляла. Чесно кажучи, я гадки не мав, що я роблю чи що відбувається, але раптом у мене виникла майже справжня потреба побути наодинці з Ноа. Вона майже не розмовляла зі мною, і, хоча між нами двома все було напружено, насправді більше, ніж напружено, я думав, що наше перемир’я справді пройде краще. Вийшовши з ресторану, я помітив, що в будівлі навпроти є дитячий майданчик, один з тих, що з кольоровими м’ячами, батутами та гірками

— Медді, ти хочеш туди? — запитав я, показуючи на те, що є раєм для будь-якої дитини до десяти років.

Моя сестра підстрибнула від радості, а Ноа подивилася на мене похмуро. Гм, це вийшло не так непомітно, як мені хотілося. Я

заплатив, щоб маленьке чудовисько протримали там годину, і запропонував Ноа прогулятися.

— Ти дуже тиха, — сказав я, коли ми вийшли на пішохідну вулицю, повну барів та магазинів. — Ти втомилася?

Ноа продовжувала дивитися вперед.

— Так, мабуть. Я дуже рано встала.

Ми продовжували йти мовчки. Це було навіть смішно. Ми ніколи не мовчали настільки довго, якщо були разом. Ноа, та дівчина, хто не мовчить навіть під водою, дівчина, яку мені багато разів доводилося заглушати поцілунком або відволікати ласками, щоб дати собі відпочити від галасу. А тепер.... тепер, здавалося, що вона цікавиться чим завгодно, окрім мене.

— Гаразд, перестань! Що з тобою в біса таке? — запитав я роздратовано.

Вона подивилася на мене здивовано.

— Зі мною все добре, — сказала вона, хоча й помітно вагалася в кінці речення. — Просто це не те, на що я очікувала. Ми повинні були бути з твоєю сестрою, навіщо ти відправив її на цей довбаний майданчик? Ти знаєш скільки там хвороб можна підхопити? Воші, наприклад! Тепер я впевнена, що ми всі матимемо воші, просто, тому що ти вирішив змінити свої плани! Ми мали втрьох йти через парк додому; крім того, мені ще потрібно було зробити покупки. Ти ж не подумав, чи закінчила я? Звичайно ні, бо ти звик усім наказувати: «Побачимося за десять хвилин», — передражнила вона мій голос. — Можливо я була не готова, ти про це подумав? І не дивись на мене *так*. Мені не комфортно.

Я здивовано розплющив очі, намагаючись стримати бажання розсміятися.

— Чому не комфортно? — запитав я з удаваною недовірою.

Ноа зупинилася і повернулася до мене.

— Бо так! — вона відповіла, вказавши на нас. — Ти і я. Ти поводишся так, ніби ми досі разом, — вона випалила так, ніби кілька слів коштували їй життя. — Я погодилася на перемир'я заради Медді, але не збираюся обманювати себе, і я була б дуже вдячна, якщо й ти не будеш цього робити. Або тобі нагадати, що ти сказав, коли ми бачилися востаннє?

Дихай глибоко, просто дихай. У глибині душі я прекрасно знав, що Ноа мала рацію. Я сказав їй, що закоханий у Софію, сказав для того, щоб змусити її йти далі. Я зробив це, але знав, що все буде не просто.

— Я ставився до тебе як до друга, не більше — сказав я, ставши серйозним.

Ноа озирнулася навколо, вона здавалася враженою.

— Я віддаю перевагу твоїй ворожості, — випалила вона, і я відчув майже фізичний біль у грудях. — Я дійсно віддаю перевагу цьому, я можу з цим впоратися, я, чорт забирай, звикла до цього; але те, що ти робиш зараз… — вона похитала головою, дивлячись у землю. Я б хотів підняти її підборіддя, змусити її подивитися на мене.

— Я знаю, що ти робиш все заради сестри, але це боляче. Це завдає болю і бентежить мене. Я не хочу проводити з тобою час, я не хочу йти на прогулянку, чи обідати. Я не хочу відповідати на твої запитання про мотоцикл. Це моє життя, яке тебе більше не стосується. Так – так, я знаю, що сама зіпсувала все, але ти прийняв рішення. Прийняв рішення й, будь ласка, дотримуйся його.

Я перевів погляд на дерева позаду себе, почуваючись лайном. Так, я робив це для Медді, але частина мене дійсно хотіла провести з нею час, тому що, дідько, я так сильно сумував за нею.

— Добре, — сказав я коротко. — Ходімо знайдемо Медді.

Я розвернувся і пішов вулицею. Поки Ноа стояла поруч зі мною, я відчув щось липке та невідоме. Відчуття того, що вона поруч, але водночас за милі від мене. Усвідомлення подібної реальності зуміло перетворити мене на крижану статую. На цей раз остаточно.

Ми проходили повз якісь магазини й вже повертали на дитячий майданчик, коли перед нами з'явилася моя мама. Так. Моя мама. Я зупинився, як тільки побачив її. Попри те, що була постанова суду, я продовжував відмовлятися від зустрічей з нею. Усі побачення з сестрою проходили через няню, яка завжди приводила мені Медді. Знову побачити її — це дуже не приємна неприємна несподіванка. Особливо якщо згадати, що ми не зустрічалися з того самого дня, коли вона вирішила виплюнути всю правду.

Як завжди, вона виглядала прекрасно: кашемірова сукня, високі підбори, зібране у пучок волосся. Все було ідеально, хоча мені здалося, що я побачив темні кола під її очима.

— Ніколасе! — вигукнула вона, здивовано.

Перш ніж заговорити, я сильно стиснув щелепу.

— Так, мамо, який неприємний збіг — ось так зустрітися.

Вона розправила плечі, прийнявши, здається, мій удар. Насправді мені наплювати, бо наші стосунки вже давно в поганому стані. В поганому стані? Що я кажу? Їх просто немає.

— Привіт, Ноа, — привіталася моя мати, повертаючись до неї.

З огляду на обставини та минуле, я не помилився б, якби подумав, що моя мати була в списку найзапекліших ворогів Ноа; ба більше, вона безперечно мала привілейоване місце десь у перших рядках цього переліку, бо Ноа не відповіла на привітання.

— Ми поспішаємо. Вибач, — сказав я твердо з наміром йти далі. Проте мати зробила крок уперед і поклала руку мені на плече.

— Я хочу поговорити, Ніколасе.

— Моя секретарка повідомляла мені про це, але я думаю, що вона була досить лаконічною у своїх відповідях, коли казала тобі, що мені це не цікаво.

Рефлекторно я взяв Ноа за руку; раптом я відчув, що тону, і мені захотілося якнайшвидше вибратися звідти. Я потягнув її, і ми проскочили повз з явним наміром піти, не озираючись.

— Це стосується Медді, Ніколасе, — оголосила мама позаду мене.

Це мене зупинило. Я неохоче обернувся до неї.

— Про все, що стосується моєї сестри, ти можеш говорити з батьком, а він вже подбає про те, щоб мене проінформувати.

Мама ніби зламалася, вона подивилася на мене благальними очима, і всі мої захисні сили впали. Моя мати благає?

— Дай мені кілька хвилин, Ніку, будь ласка.

Я подивився на Ноа, яка раптом виявилася такою ж заінтригованою, як і я.

— Гаразд, — погодився я. — У чому справа?

Моя мати видихнула. Це було щось середнє між здивуванням і полегшенням. Вона повела нас до кафетерію, що був поруч. Ноа сіла поруч, а вона — навпроти. Мені було настільки не зручно, що я хотів покінчити якнайшвидше.

— Починай. В нас мало часу.

Попри те, що моя мати, здавалося, виявила певну слабкість, попросивши мене приділити їй кілька хвилин, у відповідь на

останній коментар вона розправила плечі й не дуже привітно подивилася на мене.

— Дуже добре, оскільки ви навряд чи намагаєтеся бути трохи тактовним зі мною, я також збираюся скоротити формальності. Я скажу максимально коротко, — сказала вона, пильно дивлячись на мене. — Я хвора, Ніколасе.

Навколо столу запанувала тиша, тиша, яку порушив звук биття кришталю — впала чашка, яку тримала мати.

— Що ти маєш на увазі, коли говориш «я хвора»? — сказав я розлючено. Це напевно була якась хитрість, мабуть, у неї була мета, але мені здалося вкрай жалюгідним те, що мати використовувала такі теми.

— Що я маю на увазі? — відповіла вона, і тепер, коли я придивився, я побачив, що її суворий вираз обличчя похитнувся, виявивши страх і невпевненість, яких я ніколи не бачив раніше. Вона глибоко вдихнула й подивилася на мене, перш ніж випалити наступні слова.

— У мене лейкемія.

— Що ти, в біса, кажеш? — я відповів майже миттєво, помітивши, як мій голос просів на дві октави.

Мати зчепила руки на колінах і відкинулася на спинку крісла.

— Про діагноз я знаю вже довго. Понад півтора року. Я хотіла тобі сказати, але не хотіла телефоном, хоча ти й не береш слухавку. Твій батько знає кілька місяців, він обіцяв, що не скаже, я хотіла сама. Я знаю, що ти мене ненавидиш, але ти мій син і... — її голос почав тремтіти, і раптом я відчув, що падаю. Просто падаю і падаю у яму, яка не має дна. Здається, що я забирався розбитися. Це були секунди: я розбивався, і я не знав, що буде далі, але точно нічого доброго. І тоді я відчув, як хтось сильно

стиснув мою руку, я відчув маленьку теплу руку, яка потягнулася під столом і обіцяла не відпускати.

Я подивився на Ноа, яка була поруч і дивилася на мою маму з… співчуттям? Я відчув, як мої пальці вчепилися в неї, ніби вона раптом стала моєю єдиною точкою опори, тому що те, що мені розповідала мати, просто не могло бути правдою.

— Я не хочу, щоб ти мені жалів, я просто хочу пояснити тобі причини своїх вчинків. Усе, що зробили з Медді, з Грейсоном, з батьком…

— Що ти маєш на увазі? — сказав я, прочищаючи горло, коли помітив, що вузол, який утворився, заважає мені говорити.

— Я передаю повну опіку над Медді твоєму батькові.

— Навіщо? — запитав я, наче отямившись від шоку.

— У наступні кілька років мені доведеться мати справу з дуже складними ситуаціями, Ніколас, ситуаціями, свідком яких я не хочу робити свою доньку. Коли я дізналася про все це, то одразу зрозуміла: якщо зі мною щось трапиться, останнє, чого я б хотіла, це щоб моя дочка залишилася під опікою Грейсона. Він егоїст, який ледве здатний дивитися на щось, крім власного пупка. Я робила помилки, боже, я зробила стільки помилок у своєму житті, і добре знаю, що я ще дуже далека до образу людини, яка заслуговує бути почутою, але Медді.. Медді для мене дуже важлива, я піклуюся про неї, Ніку. І я хочу цього. Хочу, щоб, якщо зі мною щось трапиться, якщо все закінчиться не так, як я сподіваюся, моя дочка була з сім’єю, яка її любить і захищає.

— Чекай, чекай, — перебив я. Ти кажеш, що мій батько знав? І ти згодна на повну опіку? Як це?

— Усе, що сталося з Грейсоном, розлучення, з’ясування того, хто був батьком Медді. Все це я почала, бо була ймовірність, що

Медді була донькою твого батька. І я не помилилась, як і не помилилась, припустивши, що щойно Вільям дізнається, що Медді його донька, він одразу захоче бути частиною її життя. І саме цього я й хочу.

Я дивився на неї з недовірою. Все що сталося, все про що ми дізналися — це сталося тому, що мати хотіла, щоб мій батько подбав про Медді в тому випадку, якщо..? У випадку, якщо вона помре?

— І що ти збираєшся робити? — раптом запитав я, відчуваючи, як у мені підіймається гнів. — Ти хочеш залишити Медді у мого батька? Ти хочеш поступитися своїми правами й удавати, що твоя дочка не сумує? Це божевілля!

— Ніколасе.. — почала говорити Ноа.

— Ні! — випалив я, підводячись. — Так не робиться, чорт забирай! Ти плануєш зробити з нею те саме, що зробила зі мною?

Мама глибоко вдихнула, не дивлячись на мене.

— Сідай, будь ласка,— попросила вона, зберігаючи спокій, хоча я бачив, що її це майже не вдавалося.

Я знову сів, бо мої ноги раптово затремтіли, все моє тіло напружилося, увесь мій клятий мозок закрутився вихором безглуздих думок про те, як можна виправдати дії моєї матері.

— Я не покидаю її, Ніколасе, я просто передаю опіку її батькові. Передаю опіку на той проміжок часу, поки я намагатимуся вибратися з цього. Я спілкуюся з найкращими лікарями країни й збираюся розпочати хімієтерапію в лікарні MD Anderson у Х’юстоні. Лікарі налаштовані оптимістично, але це може зайняти декілька років. Ти ж не хочеш, щоб я взяла її з собою до Х’юстона? Хто буде піклуватися про неї, поки я буду лікуватися? Я просто думаю, як буде краще для всіх.

Я мовчав. Це все лайно, справжнє лайно.

А потім раптом я відчув дотик іншої руки, яка взяла мою. Я розплющив очі і побачив руку матері. Невже її руки завжди були такими кістлявими? Я помітив кола під її очима, помітив наскільки вона схудла відтоді як ми бачилися востаннє. Мої пальці діяли самі по собі й вчепилися в неї майже без дозволу.

— Я дуже шкодую, Ніку, — вигукнула вона, а через мить відпустила мене, щоб витерти сльозу, яка вирвалася з її самовладання. — Твій батько зможе краще пояснити, ніж я. Дякую, що послухав мене.

Мати почала вставати, і я раптом відчув порожнечу в грудях і голові.

— Почекай, — сказав я, почуваючись таким розгубленим, як ніколи в житті. — Я дам тобі.. я дам тобі свій особистий номер, щоб ти могла мені зателефонувати і сказати, коли плануєш їхати або коли подумаєш.. — я вийняв із кишені гаманця одну зі своїх візитних карток і ручкою написав на звороті свій особистий номер. Мама взяла її та посміхнулася.

— Дякую тобі, сину, — сказала вона перед тим, як перевести погляд на Ноа. — І тобі теж.

За десять хвилин ми вже були на дитячому майданчику та забирали Медді. Я відчув, ніби раптом моє життя стало не моїм, ніби я грав роль, яка мені не належить, раптом я так розлютився на життя за те, що воно зіграло зі мною так, за те, що поставило ще одну перешкоду на моєму шляху. Я відчув як мої м’язи напружилися настільки, що я не знав як цього позбутися.

Медді вийшла з майданчика і підбігла до мене, я чекав її з розпростертими обіймами; мені раптом знадобилося її обійняти, я хотів забрати її під шкіру і позбавити її усього болю, з яким їй доведеться зіткнутися в такому молодому віці. Мало того, що той, кого вона досі вважала своїм батьком, пішов без наміру

бачитися з нею знову, але тепер ще й її мати захворіла та залишила її з невідомим чоловіком.

Частина мене відчула раптове бажання посадити її в літак і взяти з собою, відвезти до Нью-Йорка, де я міг би подбати про неї, але… я не був її батьком, як би мені не хотілося бути ним. У той момент.

Я міцно обняв її й підняв з землі. Вона була розчервоніла від бігу і надзвичайно збуджена. Медді розмовляла без зупину. Я ледь усвідомлював все, що виходило з її вуст, мабуть, Ноа це зрозуміла, бо вона почала відволікати Медді, відповідаючи на її питання замість мене.

Час — валюта, яку неможливо накопичити. Тепер час здавався вирішальним. Час витрачений. Час, який залишився. Я не міг перестати думати, чи вийде щось у моєї матері? Чи допоможуть їй в Х'юстоні? Чи була ця наша зустріч останньою? *Сотні питань розривали мій мозок на шматки.*

Ми повернулися додому. Всі разом вийшли з машини, я майже механічно пішов до будинку. Дійшов до дверей й зупинився.

Я знав, що Ноа не зводила з мене очей, і коли я не зайшов до будинку, а застиг у дверях, не в змозі зробити більше кроку, вона повернулася до мене, запитавши щось, чого я не почув.

— Мені потрібно… Мені потрібно побути самому, ти можеш… можеш подбати про…?

Ноа вагалася, наче хотіла щось сказати, але не наважувалася.

Нарешті вона кивнула, і я взяв ключі від машини, які мені кинув Стів. Він стурбовано дивився на мене, але не мав достатньо сміливості, щоб підійти до мене й спитати *«що відбувається?»*

Я сів у машину і зник на кілька годин.

Повернувся я додому майже опівночі. У мене було багато часу, щоб подумати. Подумати й віднайти той момент, коли я по-справжньому облажався. Усе в житті має свої наслідки, про які ти згодом, швидше за все, пошкодуєш.

Я піднявся нагору в напівтемряві, не вмикаючи світло. А навіщо?

І коли я проходив біля дверей Ноа, гострий, сильний біль стиснув моє серце. *Там, за тими клятими дверима, було кохання усього мого життя*… те саме, яке завдало мені шкоди.

Чи ненавиділа мене Ноа?

Я ненавидів її. Люто ненавидів її. І саме у цей момент я ненавидів її найбільше, тому що саме в цей момент вона була мені життєво необхідна: мій розум наказував мені піти на її пошуки, а моє серце з надією чекало когось, хто зможе забезпечити мені внутрішній спокій, якусь перерву від постійного болю.

Я відчинив її двері, навіть не постукавши. Вона була у своєму ліжку, оточена книжками. Моя сестра спала поруч із нею, витягнувшись на матраці. Мала смоктала великий палець, як це робила з десятимісячного віку. Я озирнувся на Ноа, яка обережно згорнула книгу, зняла окуляри, і тільки після цього звернула увагу на мене.

— Де ти був? — запитала він, не підвищуючи голосу. — Тебе не було п’ять годин. Ніколасе, ти в порядку?

Я підійшов до неї, взяв книжку з її рук і поклав на тумбочку.

— Я хочу з тобою поговорити, — сказав я, показуючи на двері. Ноа вагалася, і це щось запалило в мені. — Ти мені винна, — додав я крізь зуби.

Ми спостерігали одне за одним декілька хвилин. Нарешті, нічого не кажучи, вона підвелася з ліжка й пішла за мною до моєї кімнати.

Коли наші погляди зустрілися, я більше не міг стримуватися, я обійняв долонями її обличчя і щосили поцілував. Її спина вдарилася об двері, і я знову відчув, як починаю дихати на повні груди. У темряві, що нас оточувала, я ледве міг зрозуміти, наскільки вона напружена. *Вона не хотіла?* На підтвердження моїх думок за кілька секунд Ноа відвернулася від мене.

— Не роби цього, Ніколасе, — попередила вона мене ледь розбірливим шепотом.

Моя рука відкинула пасмо її волосся й обережно заклала його за вухо, роблячи контакт якомога довшим. Її аромат оточував мене. Я божеволів від бажання, від кохання. Цей її запах такий характерний, такий насичений, такий особливий. Я міг забутися, напитися, просто відчувши її запах.

І це було саме те, чого я так потребував.

Моя рука погладила її щоку, а вона у відповідь заплющила очі, різко видихнувши. *Вона страждала так само як і я? Чи страждала вона від того, що була далеко від мене?*

— Чому я не можу про тебе забути? Чому я не можу забути? Чому я відчуваю, що ти єдина хто може мені зараз допомогти?

— Ніколас… — сказала вона, розплющуючи очі, щоб подивитися на мене.

Те, що я відчув, коли ми зустрілися поглядами, було настільки сильним, що я нахилився й ткнувся обличчям у її шию; я доторкнувся губами до м’якої шкіри її горла, повільно, ледве торкаючись її, потім погладив кінчиком носа лінію від волосся до ключиці. Моя рука потяглася до її талії, і я притягнув її до себе. *Мені потрібно було більше, набагато більше.*

Руки Ноа лягли на мої груди: спочатку я подумав, що вони гладять мене, але через кілька секунд зрозумів, що Ноа відштовхує мене.

— Ти не при собі, ти насправді не хочеш цього, — заявила вона.

Я трохи відсторонився від неї. Мої руки рухалися по її голім стегнам, ледь прикритим нічною сорочкою. Дійшовши долонями до її дупи, я зупинився. Зупинився, щоб подумати, чи шкодуватиму я про те, що може статися.

Мої губи цілували її щоки, куточок її напіврозкритого рота, її повіки, потім знову шию. Я більше не цілував. У цей момент я відпустив себе: я смоктав і кусав, як мені хотілося. Я був загублений у цьому, загублений у якомусь підвішеному стані, паралельному всесвіті, де того, що сталося просто не існувало.

Ноа уривчасто видихнула — це підштовхнуло мене діяти далі. Я підняв її на руки так, щоб вона обхопила мене ногами. Її долоні обхопили моє обличчя, і ми знову побачили одне одного, наче зустрілися через вічність. Я не бачив злоби в її очах, я не бачив нічого, окрім любові, яку я відчував до неї, любові до мене, яка, я був упевнений, продовжує жити в її серці, любові, яка мала зникнути. Зникнути до біса.

— Ти мені потрібна, — зізнався я їй в губи. Її дихання змішалося з моїм, і мені здалося, що я втрачаю свідомість від задоволення.

Нарешті я знайшов контакт, який заспокоїть мій біль.

Я більше не вагався, я перестав триматися, грати, коли її губи торкнулися моїх у несміливій відповіді на мої слова. Я кинувся на неї, на її губи. Моє тіло притиснуло її до дверей, а її губи розкрилися, щоб прийняти мене. Я поцілував її так, наче це був наш перший раз. Я притиснувся до її тіла. Мені потрібно було чогось торкнутися, мені потрібно було щось, що полегшило б тортури, яким він піддавав своє тіло.

— Я збираюся зайнятися з тобою коханням, Ноа, — оголосив я так, ніби це було щось неминуче, те, що мало статися. — Усе стало лайном відтоді, як ми розлучилися, моє життя продовжує розвалюватися з кожним днем; я ненавиджу потребу в тобі, я

ненавиджу знати, що зараз ти єдина, хто здатен змусити мене забути хоча б на кілька хвилин, що моя мати помирає.

Я відчув, як у мене навернулися сльози, і я поцілував її, щоб вона цього не помітила.

Вона похитала головою, і місячне світло, що освітлювало кімнату крізь вікно, дозволило мені побачити сльози, що змочили її шкіру.

— Ти знаєш, що це лише погіршить ситуацію, — прошепотіла вона, притискаючись чолом до мене й заплющуючи очі.

Я відчував, як шалено калатало її серце, майже одночасно з моїм.

— Гірше вже не може бути... все не може бути більш заплутаним, ніж зараз, — відповів я і стиснув її підборіддя пальцями, дивлячись у її яскраві сумні очі.

— Це завдасть нам ще більше болю... — прошепотіла вона знову. — Вранці нічого не зміниться.

Я поцілував одну з її сльозинок, зачерпнувши її кінчиком язика.

— Тієї ночі в Нью-Йорку ти попросив мене діяти так, ніби я тобі пробачив, — сказав я, знову притуляючи губи до її шкіри. — Тепер мені потрібно, щоб ти зробила те ж саме для мене.

Я відчув тремтіння її тіла біля свого. Я з силою приклався до її губ, обертаючись разом з нею до свого ліжка.

Розділ 22. НОА

Він не відсторонився від мене, коли підійшов до ліжка, його рот почав цілувати кожну частину мого тіла. Він цілував мене з нескінченною ніжністю, поки руки роздягали мене: спочатку він повільно, майже до болю повільно підіймав мою нічну сорочку,

аж поки я сама не стягнула її через голову й не кинула біля себе. Я зі справжнім подивом спостерігала, як він скинув сорочку й штани, залишивсь тільки у спідній білизні.

Я змусила себе відвести погляд від його тіла просто для того, щоб моє серце не зупинилося тут і зараз. Я спостерігала, як у нього потемніло в очах, коли він побачив мене перед собою. Було таке враження, ніби ми не могли повірити в те, що збираємося зробити.

Все, що відбувалося зараз відрізнялося від того, що сталося в Нью-Йорку. Тоді ми обоє були ображені й злі, наша зустріч тоді була холодною та сексуальною, але тепер, після нашого перемир'я, після того, як ми провели кілька днів без жодних суперечок, і після того, як почули такі жорстокі новини, після цього всього ми були емоційно перенасичені.

Кінчики його пальців провели по моїй спині, поки сам Нік уважно дивилися на мене. На мені був чорний мереживний бюстгальтер, нічого модного, нічого такого, що я б одягла, якби знала, що щось подібне станеться. *Бо хіба я збиралася дозволяти щось подібне?*

Мої очі спалахнули сумнівами з домішками страху, і він це зрозумів, бо притягнув мене ближче й притиснув губи до мого вуха.

— *Будь ласка, Ноа,* — благав він, проводячи рукою по моїй спині.

Його рот опустився, щоб торкнутися верхньої частини моїх грудей.

Я заплющила очі, затамувала подих. Я так сильно шкодувала, шкодувала про те, що він так впливає на мене, на моє тіло. Шкодувала, що не маю сили, йому відмовити.

Раптом Нік змусив мене обернутися: моя спина зіткнулася з його грудьми. Його гарячі та вологі губи гралися з моєю шиєю,

цілували мою потилицю; його інша рука спустилася по моєму животу, вниз і вниз, поки не прослизнула в мою білизну, він торкнувся мене одразу, без сорому і зайвих вагань.

Його рот доторкнувся до мого вуха, щоб майже відразу лизнули мою чутливу шкіру. Я задихано стогнала і хотіла, щоб це було справді заняття коханням, я щосили хотіла забути про наше минуле і вдати, що ми разом. Я потребувала можливості вдати, що ми робитимемо це на його ліжку, як вперше, як тоді, коли він позбавив мене цноти й вперше сказав мені *«я тебе кохаю»*

Він зняв з мене спідню білизну, обережно поклав мене на ліжко, а потім дозволив собі насолоджуватися мною. Він цілував мої груди, поки я не почала вигинатися від бажання. Його рука погладила мою ліву ногу, схопила мою щиколотку, підняла її, поки підошва моєї стопи не вперлася в матрац біля його стегна. *Нік цілував мене так, наче моя шкіра мала смак шоколаду.*

Він мучив мене своїми губами декілька довгих, майже болісних хвилин, поки я не відчула, що може просто вибухнути від наступного дотику. *Дідько, я майже втратила зв'язок з реальністю.* Він щось запитав і я просто кивнула, навіть не зрозумівши, про що йде мова.

Він обережно підніс свій рот до мого, і я відчула на собі вагу його тіла. Ми вивчали одне одного протягом кількох нескінченних секунд, поки він, нарешті, не схопив мене за талію і швидким рухом увійшов у мене.

На диво, мені стало боляче, і я мимоволі закричала. Його очі подивилися на мене, в цьому погляді була розгубленість та занепокоєння.

— Скільки часу минуло відтоді, як ти робила це востаннє? — спитав він мене на вухо.

Нік рухався і кожен його рух змішував біль та задоволення в одне ціле. Я більше не розуміла, де я, що я роблю, я не

усвідомлювання більше нічого, окрім почуттів, яких я не переживала протягом багатьох місяців.

— Занадто багато, — відповіла я, міцно притискаючись до його тіла.

Ніколас зупинився. Його очі шукали мої.

— Занадто багато — це…ти нічого не робила після того, що сталося в Нью-Йорку? — запитав він з недовірою.

— Я не робила нічого відтоді, як ми розлучилися, Ніколасе.

Його очі спалахнули, і він міцно поцілував мене, продовжуючи рухи. Його поштовхи сповільнилися, його рухи стали більш люблячими, його рот знову цілував мене, смикав мою нижню губу, а потім солодко смоктав її. Я схопилася за нього, зосередившись на можливості отримати задоволення від нашої близькості.

Я притиснулася щокою до його плеча.

— Скажи мені, що ти мене кохаєш, — попросила я зірваним голосом. Моє прохання змусило його зупинитися. — Будь ласка…

— Не вимагай від мене цього, — відповів він, пильно дивлячись на мене. —*Забути тебе — найгірша річ, яку мені доводилося робити в житті. Я навіть не знаю, чи зможу повернутися до реальності після цього.*

— Тоді залишайся зі мною, — благала я, користуючись вразливістю моменту. Мені було байдуже, як це виглядало. Він був мені потрібен так само чи більше, ніж я йому.

Мої руки впилися в його волосся, і коли я почала повільно гладити його, його очі заплющилися. Я намагалася цілувати його скрізь. Я чіплялася за нього, як могла.

— Скажи мені, Ніку… будь ласка, — повторила я тремтячим голосом.

Його рот змусив мене замовкнути. *Він хотів, щоб я замовкла, він хотів, щоб я усвідомлювала лише факт зіткнення наших тіл. Нічого більше.* Цієї ночі він дозволив мені відчути тільки один бік нашого минулого: його тіло, спітніле, притиснуте до мого, шкіра до шкіри. Він сам здавався злим, схвильованим і сумним — усе одночасно.

— Нумо, Ноа, дай мені те, що я хочу, дай мені те, що мені потрібно… будь ласка.

Його поштовхи ставали сильнішими, швидшими. Я знову почала втрачала зв'язок з тим, що було навколо мене, з почуттями, з проблемами. Нічого не мало значення, окрім того, що до мене наближався оргазм. Той самий оргазм, який зруйнує все: від мого тіла до цього моменту, моменту, коли ми буди разом.

Нарешті я закричала від задоволення, закричала, вигинаючись у спині й відриваючись від ліжка. Він продовжував рухатися, поки голосний стогін не сповістив мені про те, що Нік досягнув оргазму.

Це було ідеально, так, але він не сказав *«Я кохаю тебе».*

Коли ми оговталися, Ніколас пішов у ванну, і я подумала, що буде як того разу в Нью-Йорку, коли він вийшов після душу, кинув мені футболку і попросив одягнутися, але *сталося зовсім не так.*

Зовсім не так. Повернувшись у кімнату, Ніколас ліг поруч і притиснув мене до свого тіла. Я нічого не зрозуміла. *Це щось означало?*

Я притулилася щокою до його грудей, відчуваючи, ніби мені у вени влили рідке щастя. Я не хотіла, щоб він пішов, я не хотіла втратити його. Я не мала стільки сили, щоб пережити це знову. Я

міцно обійняла його і заплющила очі. Я була виснажена. Ніколас почав водити пальцями по моєму волоссю, вгору-вниз, гладити його, поки я не відчула, що хвиля сну накриває мене.

Я знала, що після того, що сталося мені снитимуться прекрасні моменти: картини того, як ми знову, як ми знову кохаємо одне одного до нестями; в подібних картинах не буде ненависті, не буде злості, не буде нічого, окрім кохання, про яке ми будемо говорити одне одному щодня.

Ранок неминуче приніс із собою цілий вирій думок. Я розплющила очі рано в ранці, було ще зовсім рано. Коли я раптом осягнула, що те, що сталося в цій кімнаті, більше не повториться: Ніколас був *з* кимось іншим. Із Софією. Він був *з нею.*

Я подивилася на нього. Він спав, і його рука притискала мене до грудей так, ніби він ніколи не хотів відпускати мене. Я б віддала усе, щоб завмерти ту мить, але я знала, що коли його очі знову розплющаться, на мене подивляться злоба й жаль, і сама не знала, чи готова я була до цього.

Я була йому потрібна. Він побачив в мені ліки проти болю. Новина про хворобу матері зламала його, йому потрібно було зализати рани.

«Ти винна мені» — це його слова. І це правда. Я була йому винна, чорт забирай, я була винна.

І зараз, через кілька годин, я зрозуміла, що все, що сталося — неправильно. Це нічого не означало. Ця ніч — просто ще один болісний спогад, ще один пункт з величезного списку.

Обережно, щоб не розбудити Ніколаса, я відтягнула його руку від себе. Кращім рішенням стало б просто піти. Піти від нього. Піти від його сестри. Піти від будь-яких болісних спогадів. Я не могла продовжувати це. Не могла. Мені потрібно було подолати це, подолати просто заради того, щоб вижити.

Ніколас був частиною мене, я завжди матиму велику рану на серці, дірку, кульове поранення на тому місці, де він був. Що я кажу? Моє серце завжди належатиме тільки йому! Завжди! Але зараз мені потрібно будо вижити: знову стати собою, знову полюбити себе, спромогтися пробачити себе.

Я знайшла Медді у своїй кімнаті, вона досі спала так само як я її залишила кілька годин тому. Я зібрала речі якомога швидше і тихіше. Коли я вийшла зі своєї кімнати, вже одягнена і готова їхати, замість того, щоб відчути полегшення, полегшення від того, що я нарешті знайшла в собі сили завершити цю історію, замість цього відчуття, подібного до щастя, я відчула наче згортаю, відкладаю книгу, яка торкнулася моєї душі, книгу, яку я завжди буду пам’ятати.

Я відчула, що, попри те, що я закінчила чарівну та неймовірну книгу, попри те, що я буду завжди хотіти її знову прочитати, попри все це моя улюблена книга ніколи вже не буде такою, як уперше. Там, того ранку, я закривала важливий розділ свого життя. Величезний розділ, так. Але треба пам’ятати, що після однієї глави завжди йде інша, завжди, навіть якщо наступний розділ — епілог.

Поїздка додому була нестерпною. Моє тіло кричало, щоб я повернулася, залізла до Ніка в ліжко і спала стільки, скільки нам було відведено, але мій розум продовжував наполягати на тому, що я дурепа, абсолютно дурепа, яка думала, що одна ніч щось змінить. Поверне його мене.

Я постійно дивувалася, чому, якщо ми з Ніком розлучилися понад рік тому, я плакала зараз, ніби ми справді покінчили з усім тільки вчора. Одного разу мені довелося навіть з’їхати з дороги, вимкнути двигун і обійняти кермо, щоб схлипнути, не ризикуючи зіткнутися з кимось.

Я плакала через те, ким ми були; я плакала через те, ким ми могли б стати. Я плакала через його хвору матір; я плакала

через його молодшу сестру. Я плакала через нього, через те, що зуміла розчарувати його; через те, що розбила йому серце; через те, що змусила його відкритися коханню, просто щоб показати йому, що кохання не існувало, принаймні без болю, а цей біль міг позначити вас на все життя.

Я плакала за тою Ноа, тою Ноа, якою була з ним: тою Ноа, сповненою життя, тою Ноа, яка, попри своїх внутрішніх демонів, уміла любити всім серцем; я знала як любити його більше, ніж будь-кого, і це теж було те, про що варто плакати. Коли ти зустрічаєш людину, з якою хочеш провести решту свого життя, дороги назад немає. Багато хто ніколи не пізнає це відчуття, вони думають, що знайшли його, але вони помиляються. Я знала, я знаю, що Нік був коханням мого життя, чоловіком, якого я хотіла бачити батьком моїх дітей, чоловіком, якого я хотіла мати поруч із собою у прості й важкі часи, у хворобі та здоров'ї аж доки смерть не розлучить нас.

Нік був моїм коханням. Він був моєю половиною, а тепер настав час навчитися жити без неї.

Розділ 23. НІК

Я не заперечував того факту, що дуже сильно любив свою молодшу сестру, любив і був готовий бачити у будь-який період доби, але не сьогодні. Сьогодні я точно не очікував побачити її поруч на ліжку, щойно розплющив очі. Я сів, намагаючись зосередитися, намагаючись визначити, чому ліва частина мого ліжка порожня, чому вона порожня, і головне: чому я не помітив як моє ліжко спорожніло. На останнє питання у мене знайшлася відповідь майже одразу: я не помітив як Ноа пішла, тому що зумів міцно заснути. Вперше за рік.

— Де Ноа? — безперестанку питала моя сестра, стрибаючи на матраці.

Це питання спіткало мене зненацька. В якому сенсі?

— Хіба вона не своїй кімнаті? — сказав я, нарешті підводячись з ліжка. Я провів рукою по обличчю, намагаючись очистити голову. Не сильно допомогло. Я пішов у ванну, щоб вмитися. Мені потрібно було зосередитися на новому дні, дні, в якому мені доведеться дати багато пояснень, в першу чергу собі. Вчора був не простий секс, ні. Зовсім ні. Це було щось набагато більше, це були мої минулі почуття, яким дав свободу. І вперше за довгий час почувався добре.

— Її немає, Ніку, — сказала Медді.

Нахмурившись, я пішов до її кімнати, відчинив двері, відчинив і побачив, що там нікого немає. Я шукав її речі. *Порожньо*. Її книжки та її маленька валіза зникли.

— До біса!

Я вилаявся собі під ніс.

— Ти сказав погане слово.

Я подивився навколо і зрозумів, що зараз не найкращий час, щоб бути з Медді. Я не контролював себе.

— Гноме, йди на кухню, Претт приготує тобі сніданок. Нумо! — я підбадьорював її, щоб якомога швидше залишитися самому.

— Ноа, пішла, так? — запитала вона засмучено.

— Я не знаю, зрозуміла? Тепер мерщій на кухню, я не збираюся повторювати ще раз, — сказав я їй, і з того, як вона пильно подивилася на мене своїми гарними блакитними очима, я зрозумів, що це матиме наслідки після деякий час.

Не сказавши на це нічого, Медді розвернулася і побігла до сходів.

Я пішов у свою кімнату на пошуки свого телефону. Я нишпорив всюди близько десяти хвилин, поки не знайшов свій мобільний. Навіть не замислюючись, я набрав її номер. Двічі. *Нічого.*

«Чорт забирай, Ноа! Якого біса ти вирішила піти ось так?»

Я був розлючений, я був буквально за крок до того, щоб сісти в машину і поїхати за нею. Чому вона пішла? Я поводився з нею погано? Ні, звичайно, ні. *Я поводився з нею як завжди, як тоді, коли ще були разом.* Так, гаразд, вона хотіла більшого, просила мене про більше.

«Скажи мені, що ти мене кохаєш»

Я не міг їй цього сказати. Занадто боляче.

Я спустився в поганому настрої. На кухні були всі: тато з моєю сестрою про щось жваво розмовляли, а Рафаелла дивилася на них з усмішкою на губах. Коли вони помітили, що вийшов, я пробуркотів, щось подібне на *«доброго ранку»*.

За декілька хвилин я побачив, що машина Ноа досі стоїть надворі. У цей момент мене охопило справжнє полегшення, у мене з'явилася надія на те, що вона не поїхала. Але щастя не продовжилося занадто довго. Якщо машина була на місці, то, де тоді сама Ноа, де її речі? Я доводі швидко знайшов відповідь на це питання: вона поїхала на «Ауді», машина більше не стояла у гаражі.

Вона пішла. У той момент я зрозумів, що те, що я не сказав їй те, що вона хотіла почути, виштовхнуло її сильніше, ніж уся моя попередня брехня. Одна не сказана фраза зробила все. *І Ноа зробила те, що хотіла: перегорнула сторінку.* Але чи хотів я, щоб вона це зробила? *Хотів.* Але якщо хотів, то чому знову відчув ту порожнечу, коли дізнався, що вона пішла? Якщо я хотів, щоб вона перегорнула сторінку, то чому так боляче?

Мій настрій став ще гірше, коли батько покликав мене до свого кабінету. Він хотів поговорити. Після сварки, яка була у нас на День подяки, ми більше не розмовляли, й щось підказало мені, що цього разу він не хоче говорити про роботу. Точно не про неї.

— Твоя мати зателефонувала мені вчора і повідомила, що ви бачилися. Я зрозумів, що вона тобі все розповіла щодо свого стану здоров'я, чи не так? — сказав він, коли я зайшов до кабінету.

Я нервово засміялася і підійшов до бару, щоб налити собі випити. Була тільки десята ранку, але мені було байдуже. Без алкоголю не витримаю цей день.

— Ви, виявляється, так добре спілкуєтеся останнім часом, все одне одному розповідаєте. Я навіть здивований. Як Рафаелла це сприймає, тату? Або вона теж не в курсі?

Мій батько не відповідав на мої відверті провокації, він просто чекав поки я вип'ю та заспокоюся. Заспокоюся настільки, щоб сприймати інформацію. Але не вийшло, замість того, щоб заспокоїтеся, я направив на батька увесь свій гнів.

— Коли ти збирався мені сказати?! — кричав я.

—Твоя мати просила мене не робити цього, — відповів він з удаваним спокоєм.

Я саркастично засміявся.

— Дійсно? Так цікаво спостерігати як ти розповідаєш або приховуєш щось, залежно від рівня шкоди для тебе самого. Ось, наприклад: ти без проблем приховав від мене той факт, що ти зраджував мою матір практично протягом усього шлюбу; ти з легкістю приховав від мене причини вашого розриву. Ти дозволив мені повірити в те, що вона просто пішла. Просто пішла без будь-яких пояснень!

Батько підвівся і повернувся до вікна.

— Твоя мати не збиралася повертатися, Ніколасе. Вона знала про наслідки свого рішення залишити тебе тут. Я нічого тобі не казав, бо не хотів, щоб ти сподівався на щось, щодня чекав на неї. Не хотів давати тобі надії, яка б не справдилася, не хотів, щоб ти ганявся за брехнею.

— Все моє життя — клята брехня, — мені потрібно було заспокоїтися, мені потрібно було контролювати тремтіння, яке, здавалося, хотіло охопити моє тіло і руки. Я міцно стиснув кулаки. — Що буде з Медісон?

Батько повернувся до мене.

— Вона має залишитися тут. Так буде краще, — відповів він.

Я похитав головою. Краще? Що він знає про визначення поняття *«краще»?*

— Ніколасе, твоя сестра має бути в безпеці та теплі. Я не хочу, щоб її оточенням стали лікарі, я не хочу, щоби вона жила в лікарні, я не хочу, щоб вона спостерігала за тим, як мама проходить хімію. Вона дуже маленька для цього.

— Її потрібна матір.

Мій батько пильно дивився на мене. Останній раз він дивився на мене в дитинстві — це викликало клубок у горлі. За декілька секунд батько підійшов ближче і обережно поклав руку мені на плече.

— Це не те саме, що сталося з тобою, Ніку, — сказав він.

Почувши це, єдине, що я зміг зробити — міцно стиснути щелепу. — Я не дозволю цьому статися знову, обіцяю; Медді побачить свою маму, вона підтримуватиме з нею зв’язок, я більше не зроблю такої помилки.

Я похитав головою, слова застрягли в горлі.

— Я ніколи не просив пробачення за це, я прошу зараз. Я був неправий, Ніколасе, я думав, що роблю якнайкраще для тебе, я думав, що мене буде достатньо, я думав, що твоя мати може тільки зашкодити тобі, може завдати болю. А я хотів боротися за тебе. За твоє майбутнє. Так роблять батьки, синку, вони кажуть і роблять усе можливе, щоб їхня дитина почувалася захищеною. А я знав тільки такий спосіб. Я побачив тільки таку можливість зберегти тебе.

Мої очі сльозилися, і я кілька разів кліпнув, щоб чітко бачити. Дідько, це було останнє, чого я очікував. Життя продовжувало робити мені сюрпризи. Воно продовжувало мене бити мене з різних сторін, і тільки іноді ці удари чергувалися з чимось хорошим.

— Не дозволь Медді залишитися без матері, — сказав я, мій голос надломився.

І я мав на увазі не тільки можливу фізичну смерть своєї матері. Батько точно зрозумів мене.

— Я зроблю все, що тільки зможу, щоб ніхто з вас не залишився без матері, Ніколасе.

Останнім спогадом цього дня стала така картина: батько обіймав мене, що застало мене зненацька. Я не міг пригадати, коли востаннє він робив щось подібне, я не міг пригадати, коли востаннє хтось інший, крім Ноа, потребував такого ніжного прояву від мене. Така маленька деталь змусила мене усвідомити, що я маю близьку людину, маю батька. Маю справжнього батька.

Розділ 24. НОА

Через два тижні після Дня подяки я отримала бажаний дзвінок. Вони найняли мене! Секретар сказав мені, що Саймону

Роджеру, одному зі старших партнерів фірми, потрібна молода, активна права рука, готова полегшити йому життя. Я мала почати в понеділок о сьомій ранку, і, хоча це було стажування, вони заплатять мені трохи більше, ніж я отримувала у кафетерії, ідеально.

Коли я прийшла до офісу в свій перший день, досить гарна жінка зі світлим волоссям і великими карими очима скерувала мене туди, де на мене чекав містер Роджер.

Я постукала до його дверей і почекала кілька секунд, поки він не сказав мені зайти.

Коли я увійшла, я побачила чоловіка, набагато молодшого, ніж я очікувала, його зріст і бездоганна поведінка на кілька хвилин збентежили мене.

У нього були зелені очі та світле волосся, майже на відтінок світліше за моє. Його темно-синій костюм і сіра краватка чудово сиділи на ньому, і я зрозуміла, що надто довго дивилася на нього, коли посмішка розпливлася по його обличчю.

— Ноа Морган, так? — спитав він, підводячись зі стільця, застібаючи гудзики на костюмі однією рукою й через секунду простягаючи другу.

Я стиснула її з меншою силою, ніж було потрібно.

— Так, це я, — сказала я, почуваючись трохи дурною.

Роджер відійшов від столу, обійшов його й знову сів. Він жестом попросив мене зробити те саме, і я поспішила сісти в одне зі шкіряних крісел навпроти нього. Його кабінет був досить простим: дерев’яний стіл, два стільці перед ним, комп’ютер Mac, більший за будинок, і кілька полиць із папками.

— Коли Лінкольн сказав мені, що сестра Ніколаса шукає тут роботу, я був дуже здивований, дивлячись на твою успішність і

рекомендації, які ти маєш, я радий, що ти волієш працювати на мене, а не на Лейстера.

Мені більше не хотілося чути ім’я Ніколаса, але враховуючи, що вони були знайомі, мене не здивувало, що він згадав сім’ю.

— Так, ну... Мабуть, працювати на вітчима ніколи не буває гарною ідеєю, — прокоментувала я дружнім тоном.

Роджер підвів очі від папки, яку він читав, і подивився на мене з усмішкою.

— Я мав на увазі не Вільяма, а Ніколаса, але, мабуть, ти маєш рацію, — визнав він, кладучи папку на стіл і весело дивлячись на мене. — Робота проста: в основному ти відповідатимеш за виконання моїх доручень, за те, щоб був присутнім на зустрічах, робити нотатки та допомагати мені з усім, про що я тебе прошу...

Я кивнула, розуміючи, що збираюся бути чимось на зразок його секретарки.

— Твій брат міг би знайти тобі щось краще, якщо б ти віддала перевагу…

— Ні, ні, останнє, чого я хочу, — це звернутися до Ніколаса; крім того, я мала би поїхати до Нью-Йорка, правда? – сказада я весело посміхаючись. Я влаштовуюся на роботу і дуже хочу почати!

Тоді Роджер подивився на мене, нахмуривши брови.

— Ну, це правда, що Ніколас зараз у Нью-Йорку, але ця компанія так само його, як і Лінкольна, і моя, хоча я розумію, що він хоче почати з низу, це говорить багато про нього... Мої думки раптом замерзли, і мені стало холодно.

— Вибачте... Здається, я не зрозуміла, — прокоментувала я, відчуваючи, як холодний піт тече по спині. — Це компанія Ніколаса?

Роджер подивився на мене, як на ідіотку, і вказав на емблему, що стояла на столі, викарбувана на прозорому склі. Клянусь, у мене мало не стався серцевий напад:

Це не могло бути правдою.

LEISTER, ROGER & BAXWELL INC.

LRB, чорт!

Це була компанія Ніколаса?!

— Це проект, який ми розпочали разом, хоча він є мажоритарним акціонером… Я думав, що ти знаєш, — зізнався він, здивований моєю абсолютно неосвіченою реакцією.

Як я могла бути такою ідіоткою? Кому прийде в голову з'явитися на роботу, не провівши спочатку невеликого дослідження?

— Правда в тому, що у мене з братом не дуже хороші стосунки... — почала я пояснювати. Я подзвонила, тому що Лінкольн Баксвелл запропонував мені роботу кілька місяців тому, але я навіть не знала, що ця компанія належить Ніколасу… Я… — Я подивилася на нього й відчула, як збентеження піднялося до моїх щік. — Вибачте, я не повинна була витрачати ваш час, я зараз піду.

Роджер підвівся майже одночасно зі мною і схопив мене за руку, перш ніж я вибігла звідти.

— Зачекай, Ноа, — попросив він, дуже ніжно вимовляючи моє ім'я.

— Чи можу я допомогти тобі? — запитав він, відпускаючи мене, коли побачив, що я припинила втечу.

— Так, звичайно, це те, чому я віддаю перевагу, — відповіла я, бажаючи надати всьому цьому менш пафосного відтінку.

Саймон усміхнувся, піднявши куточок губ.

— Ніколасу не обов'язково знати, що ти тут працюєш, якщо це те, про що ти хвилюєшся, — спокійно почав він. — Він працює з Нью-Йорка і, наскільки мені відомо, не має наміру залишати його. Я глибоко вдихнула, і мої думки пролітали в голові зі швидкістю тисяча на годину. Я дуже добре знала, що Ніколас не збирався повертатися до Лос-Анджелеса, тим більше зараз.

— Твоїм начальником буду я, а не він, — додав він, щоб переконати мене.

Господи… я можу це зробити? Чи можу я працювати на Саймона Роджера, знаючи, що один із босів компанії був моїм колишнім хлопцем, тим самим колишнім хлопцем, якого я не хотіла бачити знову протягом тривалого-довгого часу? Якби я отримала будь-яку іншу пропозицію роботи, я б не сумнівалася ані секунди... але я не могла знайти нічого кращого за це.

— То, що скажеш? — наполягав він.

Я проковтнула усі свої страхи й застереження й нарешті кивнула. Роджер усміхнувся мені, показуючи свої гарненькі білі зуби.

— Ласкаво просимо до моєї команди… Я дуже сподіваюся на гарну співпрацю з тобою.

Вимушено посміхнувшись, я попрощалася і вийшла з його кабінету. Бляха, Ніколас... чому так до біса важко триматися подалі від тебе?

Минали дні, і я зрозуміла, що не буду зустрічати Ніка, головним чином тому, що він все ще був у Нью-Йорку й керував звідти справами LRB, я змогла розслабитися та спокійно піти на роботу. Правда в тому, що мені подобалася моя робота, вона не залишала багато часу на роздуми, а це саме те, що мені було потрібно. Я працювала цілий ранок, за винятком того часу, коли мені потрібно було йти на лекцію, а потім поверталася в офіс і допомагала Саймону з усім, що йому було потрібно.

Тижні пролетіли, і незабаром настали свята. Різдво я провела з моєю мамою, Віллом і Медді, оскільки Нік чітко дав зрозуміти, що він не зможе бути з нами через роботу, хоча глибоко в собі я знала, що він залишить ці свята мені.

Останню ніч року провела з Дженною та Ліоном. Мій друг намагався не говорити про Ніколаса, коли ми були разом, але ця тема з'явилася майже ненавмисно.

— Він не закоханий у неї, Ноа, — запевнив він мене за вечерею, — але він пішов далі.

Його останнє речення було сказано, наполегливо дивлячись на мене. Дженна наполягала на тому, що, оскільки я була самотньою, я повинна більше виходити на вулицю, зустрічатися з людьми, розпускати волосся... Коли ми почали відлік до Нового року, я подумала, що, можливо, я мала рацію і настав час почати зустрічатися з іншими людьми.

Одного з небагатьох ранків, коли мої заняття дозволяли мені бути в офісі, Саймон зупинився біля мого маленького кабінету, з'єднаного з його дуже темними дерев'яними дверима.

Я підвела очі від екрана комп'ютера й побачила, як він підійшов ближче, щоб стати перед стільцем. Він сперся обома руками на спинку й дивився на мене з усмішкою.

— Ти гарно справляєшся з роботою, Ноа, — сказав він з блиском гордості в очах. Я вже помітила, що він взяв мене під свій захист, я була наймолодшою у його команді, а також у всій команді, і він мене захищав і навчав, як свою ученицю. Я багато чого навчилася за той короткий місяць, що провела тут, і була дуже вдячна йому.

— Дякую, Саймоне, — відповіла я, червоніючи. Це була одна з речей, які траплялися весь час.

Сьогодні він був одягнений у сірі костюмні штани та білосніжну сорочку, рукави якої були вже засучені до ліктів. Його світле волосся було злегка зачесане, а зелені очі дивилися на мене з придушеною веселістю.

— Я прийшов запитати чи не хочеш ти чогось випити. — Я трохи нахмурилася, але він продовжував говорити. — Всі йдуть, ми хочемо відзначити те, що ми підписали контракт з Coca-Cola на нову весняну кампанію. Давай, не дивись на мене так. Ти молода, пам’ятаєш?

Я весело посміхнулася і відчула легке хвилювання в животі. Минуло багато часу з тих пір, як я ходила кудись розважатися, і якби вони всі пішли, я була б не єдиною, хто сказав би «ні», чи не так?

Я прийняла пропозицію, а також його ввічливість, допомігши мені одягнути пальто. Надворі було холодно, тому, як тільки я вийшла на вулицю, то обмотала блідо-блакитний шарф навколо шиї. Коли ми вийшли з будівлі, зовні були тільки він і я.

— А де інші? — запитала я з сумнівом.

— Вони, мабуть, уже в барі, не всі так старанно працюють, як ти.

Я проігнорувала цю насмішку-лестощі й пішла за ним. Ми завернули за ріг високої будівлі компанії й пішли вулицею в оточенні натовпу людей, машин… як зазвичай у годину пік. Ми розмовляли, гуляючи, і я була здивована тим, як легко було спілкуватися з ним поза роботою, і якою розслабленою я почувалася з ним.

Я все ще сміялася з жарту, який він щойно розповів мені, коли він раптом замовк.

— Я можу бути з тобою щирим? — Він запитав, дивлячись мені в очі.

Я занервувала від зміни в тоні… але кивнула, обережно дивлячись на нього.

— Щирість завжди краща за брехню.

Я знову посміхнулася, його рука відкинула пасмо мого волосся й заправила його за вухо. Цей жест змусив мене знову пережити забуте відчуття, відчути легке тріпотіння метеликів у животі.

— Ти мені подобаєшся, Ноа... Ти мені дуже подобаєшся, і я хотів би запросити тебе на вечерю, — зізнався він, і зробив це без сорому, з такою самою впевненістю, як чоловік, який багато чого досяг у дуже короткий час і хто геніальний, смішний і можу бути гарним начальником.

— Ти хочеш запросити мене на вечерю зараз... чи ми все ще можемо випити з колегами?

Я нервувала і була переконана, що він це бачить.

— Чесно кажучи, я вигадав це… Я хотів запросити тебе на пряму, але боявся, що ти відмовиш, тому я тобі трохи збрехав.

— Розумію... — сказала я, не знаючи, чи потішило мене те, що він мені збрехав.

— Давай, я просто хочу познайомитися з тобою ближче... Поговоримо, повечеряємо в гарному місці, замовимо найкраще вино з меню, і кожен сьогодні поїде до себе додому.

Це звучало добре, але...чи було це побаченням?

Ресторан, до якого він мене привів, був шикарним, але недостатньо шикарним, щоб я почувалася некомфортно, принаймні. На стінах були різнокольорові вінілові пластинки, хоча всі вони були альбомами 1980-х років, а всі столи були накриті дуже милими маленькими червоно-білими картатими серветками з невеликою свічкою в центрі, і все це допомогло зупинити час. Затишна та домашня атмосфера.

Ресторан був італійським, тож принаймні я була впевнена, що мені сподобається їжа.

Я замовила равіолі з сирним соусом, а він замовив овочеву лазанью. Правда в тому, що я насолоджувалася вечерею, розмовою заради розмови та обміном запитаннями, які ми ставили, щоб краще пізнати один одного. Минуло багато часу з тих пір, як у мене було побачення… до того, як я була з Ніколасом, я була зі своїм хлопцем Деном, а тим часом я ледве встигала зустрічатися з хлопцями та просто тусуватися, знайомлячись з кимось іншим.

Він розповів мені, що він був старшим сином, єдиним братом серед чотирьох сестер, які звели його з розуму. Він також походив із дуже заможної родини — його батько був архітектором, а мати — лікарем, — і він був тим диваком, який присвятив себе маркетингу та телекомунікаціям.

Вечеря пройшла швидко, і ми пішли назад, поки не дійшли до парковки біля роботи. Моя червона Audi була поруч з його: випадковості життя.

— Добре, Ноа, — почав він говорити, коли стало очевидно, що далі йти нема куди. — Мені було приємно повечеряти з тобою сьогодні, і я хотів би повторити це якомога швидше.

Я засміялася, все пройшло так добре, що мені навіть не вірилося. Ні драми, ні плачу, ніяких витівок, просто хлопець і дівчина сидять разом і обмінюються інформацією про своє життя. Так, мені сподобалося наше побачення, але я напружилася, коли він ступив уперед і нахилився, збираючись поцілувати мене.

Це прийшло інстинктивно, я повернула обличчя, і його губи м’яко зіткнулися з моєю щокою.

— Хм, — вигукнув він, щось між потіхою та огидою.

Я помітила його, який він був гарний, у такий милий, чоловічий спосіб, зовсім не схожий на чарівну красу Ніка.

— Вибач… Мені сподобалася вечеря, але я б краще рухалася повільніше, — виправдовувалася я, почуваючись дитиною, дурною дитиною, яка не може навіть поцілувати хлопця в губи, який щойно витратив понад сто доларів на вечеря.

Саймон погладив мою щоку кінчиками пальців. Мені сподобався цей контакт.

— Дуже добре… ти не проста, але мені так більше подобається.

Нічого більше не кажучи, він повернувся до своєї машини й поїхав.

Мені знадобилося кілька секунд, щоб усвідомити все, і коли я це зробила, то не могла перестати плакати.

Розділ 25. НІК

Я подивився на розклад свого дня, який мені щойно передала секретарка, і зітхнув, розуміючи, що ледве встигатиму дихати. У період між відкриттям LRB і закриттям двох інших компаній я зрозумів, що навряд чи зможу колись робити щось інше, окрім як днями зникати на роботі. Я не скаржився, тому що мені подобалося працювати, особливо над новим проектом, початок якого мені так дорого коштував.

Я подивився на ранкову газету і вилаявся собі під ніс. Саймон Роджер зателефонував мені того ранку, щоб дати настанови щодо того, як потрібно поводитися з пресою: за його словами, ми не могли собі дозволити попадати на перші шпальти поганих газет, за його слова, імідж — це найголовніше, і, звісно ж, я розумів, що він мав рацію, але, чорт забирай, у мене не було часу позувати перед камерами, пояснюючи причини своїх

рішень. Мені потрібен був час для того, щоб втілити свою ідею, яка якраз й покликана була з часом виправити усі непорозуміння з громадськістю.

Задзвенів телефон, і я не замислюючись підняв слухавку. Це була Софія.

— Я зайнятий, — сказав я трохи швидше, ніж мав би.

— Як завжди, — просто сказала вона. — Твоя секретарка сказала, що наступного тижня ти летиш до Лос-Анджелеса.

— Я збираюся відвідати офіси LRB, щоб переконатися, що все працює як треба.

— Вона ще сказала, що планується вечірка з нагоди відкриття.

— Я бачу тебе Ліза дуже добре поінформувала, — роздратовано сказав я. — Роджер впевнений, що вечірка — це гарний піар.

— Ти не думав, що треба повідомити мені про це? Нагадую, ми не бачилися понад місяць.

Я підвівся зі стільця і пішов налити собі чашку гарячої кави. Правда в тому, що я був настільки зайнятий роботою та спогадами про свою останню зустріч з Ноа, що навіть не думав про Софію.

— Звичайно, я думав повідомити тобі, просто я ще не все підготував для цієї поїздки.

Здається, я чув думки Софію навіть на відстані.

— Тоді побачимося у твоїй квартирі? — ентузіазм, з яким вона говорила викликав в мене посмішку.

— До зустрічі, — сказав я, знову сідаючи. — Ти маєш ключ, чи не так?

Я не міг не порівняти, як я спілкувався з нею і як подібні розмови проходили з Ноа. Я дав Софії ключ кілька місяців, тому що їй іноді доводилося залишатися в Лос-Анджелесі по роботі, а моя квартира якраз була вільною.

Я ніяк не наважувався їй продати, і можна було сказати, що мені бракувало часу займатися цим, але насправді я просто не міг відпустити усі ті спогади, які зберігали стіни моєї квартири.

Я прилетів до Лос-Анджелеса рано вранці, тому я міг без проблем потрапити на нараду персоналу, яка мала відбутися опівдні. Я хотів переконатися, що добре все добре, переконатися, що я не припустився помилки.

Крім того, я хотів побачити свою сестру, оскільки вона не поверталася в Лос-Анджелес після Нового року. Ноа більше не з'являлася, і щось всередині мене воліло її побачити. Її мати сказала, що вона вирішила залишитися в кампусі через велике навантаження, але я добре знав, що справжня причина — це я.

Остання ніч, яку ми провели разом, майже два місяці тому, досі була в моїй пам'яті: кожен поцілунок, кожне слово, кожен звук, кожне відчуття. Я гадки не мав як би все склалося, якби вона не пішла на ранок. *Чи зміг би я покинути її? Чи вистачило б у мене сили сказати їй, що ця ніч нічого не означає?* Я ніколи не отримаю відповіді на ці питання, я ніколи не зможу сказати собі правду щодо цього. Доля захотіла, щоб Ноа прийняла рішення. І вона це зробила. Тепер треба продовжувати жити далі.

Тепер у мене була Софія, хоча для мене це було радше обов'язком — виправдати очікування. Виконати обов'язок. Я хотів колись мати дітей, хотів мати дружину. Я ніколи не збирався нікого кохати так, як кохав Ноа, але я не міг зупинити своє життя. Наша історія — це біль, який завжди буде зі мною, це те, що залишиться назавжди у моїх клітинах. Однак це не означало, що я не мав докладати зусиль задля того, щоб отримати те, чого хочу, або захочу одного дня.

Стів чекав мене в аеропорту, він приїхав у Лос-Анджелес заздалегідь, щоб мати змогу провести кілька днів зі своїм старшим сином, який завтра закінчував коледж. Я посміхнувся, коли побачив його, і ми разом пішли до машини.

— Як Аарон? — спитав я, коли влаштувався на сидінні й увімкнув мобільний телефон, щоб перевірити пропущені дзвінки та повідомлення.

— Радий, що нарешті закінчує навчання.

Я розгублено посміхнувся й глянув на час на своєму наручному годиннику.

— Тобі краще поквапитися, бо я не хочу спізнитися на зустріч, яку сам скликав.

Стів зробив, як я просив, і нам знадобилося трохи більше пів години, щоб доїхати до міста й зупинитися біля будівлі, яка коштувала мені декілька мільйонів нервових клітин. Офіс зустрів мене метушнею, яка, я впевнений, була викликана моїм приїздом.

— Доброго ранку, містере Лейстер, вас чекають у конференц-залі, — оголосила секретарка, імені якої я не знав.

— Дякую. Можете принести мені кави? — запитав я й усвідомив, що все ж таки спізнився. — Без цукру, дякую.

Секретарка поспішила до кавника в сусідній кімнаті, а я перетнув хол до конференц-залу. Коли я відчинив двері, я з подивом почув, що всі сміються, на своєму місці нікого не сиділо; ба більше, вони оточували щось, і це щось примушували їх сміятися. Я крадькома підійшов, знаючи, що ніхто не чув, як я увійшов, і помітив дівчину з довгим світлим волоссям, яка, сидячи на стільці, намагалася побороти Саймона Роджера. Мені знадобилося приблизно дві секунди, щоб зрозуміти, що дівчина, яка там сиділа — це Ноа.

Я нічого не розумів, просто мовчки, дивився, як вона сміється і тисне на руку того ідіота, який, очевидно, дозволяв їй перемогти, принаймні на деякий час. Мої очі на кілька секунд зупинилися на їхніх стиснутих руках.

— Якщо за десять хвилин, які мені знадобилися для того, щоб дістатися сюди, ви встигли влаштувати цей цирк, то я навіть не хочу уявляти, що тут робити, коли мене немає, — сказав я настільки голосно, що всі завмерли й витріщилися на мене.

Ноа вскочила на ноги, почувши мій голос. Я був настільки вражений, побачивши її знову, особливо тут, що лють враз охопила всі мої почуття; у той момент для мене ніщо не мало значення, ні співробітники, на яких я хотів справити гарне враження, ні той факт, що якби там не було Ноа, я б посміявся разом з ними і можливо навіть сам би взяв участь у поєдинку.

Я придивився до неї й знову відчув, як весь мій світ закрутився.

— Зустріч скасовується, — мало не крикнув я. — Завтра я хочу, щоб ви всі були тут о сьомій ранку, і ми побачимо, чи зможе хтось з вас зберегти роботу, бо це компанія, а не довбаний спорт майданчик.

Мій погляд люто свердлив Роджера, який був надто близько до моєї дівчини, чорт забирай, до Ноа.

Я повернувся, щоб вийти за двері, але перед цим крикнув:

— Морган, до мене в кабінет!

Розділ 26. НОА

Я дивилася на двері, занурившись у тишу, яку також підтримували всі ми, хто там зібрався.

— До біса боса!, — вигукнув один, коли він схопив свої речі й вийшов із кабінету.

— Зрештою те, що пишуть у газетах, було правдою, — прокоментував інший, і я обернулася, щоб поглянути на нього. Багато хто дивився на мене з жалем, тому що я була єдиною, кому він дзвонив і на кого кричав. Саймон стояв біля мене і говорив мені на вухо.

— Хочеш, я піду з тобою? — запропонував він, і все, що він змушував мене відчувати за останні кілька тижнів, перестало мати сенс.

Нік був там.

— Заспокойся, все добре, я знаю, як з цим боротися, — відповіла я, і він подивився на мене насуплено.

Ми ходили вечеряти ще кілька ночей після того першого разу. Одного разу під час одного з них я закінчила тим, що розповіла йому про себе та Ніка. Зайве говорити про здивування Саймона, коли він зрозумів, що мої з ним стосунки були далекі від братерських. Я посміхнулася Саймону й вийшла із кімнати до кабінету, який Нік, як бос, тримав у будівлі, хоча він був майже порожній. Підійшовши до дверей, я постукала, перш ніж зайти, тим більше, що ті, хто проходили повз, не зводили з мене очей.

— Заходь! — гукнув він з іншого боку дверей. Коли я це зробила, я побачила, що він нервово крокує по кабінету.

— Якого біса ти тут робиш?

Я глибоко вдихнула і побачила, як він зняв піджак, грубо кинув його на стілець і почав закочувати рукава сорочки до ліктів.

— Я тут працюю, — відповіла я, нахмурившись. — Я думала, ти знаєш.

Нік зупинився, смикаючи краватку, і витріщився на мене з недовірою.

— Про що ти, в біса, говориш?

— Я втратила роботу і згадала про візитівку, яку мені дав Лінкольн Бексвелл на весіллі Дженни. Я подзвонила йому, і він сказав, що знайде мені щось, — Я знизила плечима, сказавши це, ніби це було надто легко, наче так й було насправді. Нік сперся на стіл і витріщився на мене.

— Чому ти мені не подзвонила?, — запитав він, і я почула в його голосі легкий відтінок розчарування. — Я знайшов би тобі щось набагато краще.

Я закотила очі.

— Ти навіть не знаєш, яка моя роль у компанії.

— Так, — погодився він, наближаючись до мене. — На кого ти працюєш? — Щось підказувало мені, що він не збирається розважатися, але я не могла йому брехати, йому знадобилося менше ніж кілька хвилин, щоб дізнатися, що я тут роблю, і я навіть не хотіла його дратувати. Більше.

— Я працюю на Саймона… я ніби його помічник.

Ніколас глибоко вдихнув, і йому знадобилися секунди, щоб видихнути.

— Його помічницею? — насмішкувато повторив він, багатозначно піднявши брови.

І що, в біса, це означає?

Я подивилася на нього, схрестивши руки.

— Що це означає, Ніколасе? Ну, я допомагаю йому з розкладом, ношу йому каву…

— Каву? — сказав він, вимовляючи це слово так, наче це була образа.

— Ага, знаєш, оте коричневе, що ти п’єш вранці…

— Не жартуй зі мною, — обірвав він мене, сідаючи за стіл й дивлячись на мене… — Хіба тобі не варто вчитися? Ти все ще наполягаєш на тому, щоб працювати, коли тобі це не потрібно?

— Кому це справді не потрібно, то це вам, містере Лейстер, — сказала я, вимовляючи його ім’я з великим наголосом.

Ніколас подивився на мене, як директор, який дивиться на учня, який погано поводився.

— Ти дуже смішна сьогодні вранці... Чи дурість під час роботи створює тобі гарний настрій? — Ми не повинні були грати в боротьбу в робочий час, але він сам почав.

— У гарному настрої бо бачу, як ти ревнуєш, коли бачеш, як мені весело з твоїми працівниками.

— З Роджером, ти маєш на увазі?

— Співробітниками, — наполягала я.

— І я не ревную, я просто розлючений, коли бачу, як ти витрачаєш час людей, які мали б працювати, щоб цей бізнес процвітав.

— Тож тепер я винна, що ми вбивали час, поки чекали, коли ти вирішиш з’явитися на зустрічі, яку ти скликав…

— Ну… давай не будемо говорити про провину, Ноа, ти могла б отримати весь удар.

Господи, іноді я забувала, яким він може бути нестерпним!

— Я можу піти? — запитала я, сердито дивлячись на нього.

— Ні.

Його очі блиснули на мої, з гнівом, люттю, бажанням...

— Ти добре виглядаєш, — сказав він після напруженої мовчанки. Комплімент застав мене зненацька. — На щастя, ти вже повернула скинуті кілограми, ти мені не подобаєшся скелетом.

Я не очікувала такого коментаря.

— Ти називаєш мене товстою?

Нік розсміявся, і цей звук ледь не спричинив у мене зупинку серця.

— Ти виглядаєш товстою?

Ні, звичайно, я не була товстою, я ніколи не була товстою, і це правда, що кілограми, які я втратила після нашого розриву, поступово повернулися. Тепер я виглядала здоровішою. Це був хороший знак, це означало, що життя йде далі.

— Ти теж непоганий, — сказала я йому, уникаючи відповіді на його запитання.

Мені здається, відстань між нами, починає відчуватися добре. Мій тон був холодним, навіть я це зрозуміла, і Нік замовк, дивлячись на мене і, мабуть, згадуючи, як і я, останні миті, які ми провели разом.

— Ти ще чогось хочеш? — спитала я, витягаючи нас обох із тієї бульбашки, в яку ми, здавалося, самі себе помістили. — Я повинна продовжувати працювати.

Нік кивнув, не зводячи з мене очей. Що він хотів мені сказати, дивлячись на мене таким чином? Я повернулася до нього спиною і пішла до дверей. Перед виходом повернулася до нього.

— Ти повинен більше поважати своїх працівників, Ніколас, вони хороші люди, і всі вони з нетерпінням чекали сьогоднішньої

зустрічі з тобою.

Нік трохи відхилив голову назад, здавалося, розмірковуючи, що мені відповісти, але врешті він просто кивнув. Одразу після цього я пішла і залишила його самого, мабуть, щоб у нього був час подумати.

Зустріч наступного дня була набагато кращою. Нік був доброзичливим і кумедним до всіх, але він не вибачився за свою поведінку напередодні. Зрештою, він був босом, і я вважаю, що знайти персонал, який сміється та грає в залі засідань, не було б добре для будь-кого, хто керує компанією. Здавалося, він усіх кинув у кишені, усіх, крім Саймона, який дивився на нього з холодною ввічливістю. Мені не подобалося таке ставлення, але я теж нічого не могла зробити. Нік ставився до мене з повагою, яку я заслуговувала, і дотримувався безпечної відстані між нами, за що я була вдячна. Час від часу я зустрічалася з ним поглядом, ніби застала його зненацька, поки він спостерігав за мною. Я не могла заперечувати, що мені подобалося, що він був поруч, і водночас це мені шкодило, але я намагалася зосередитися на роботі, і він також не мав багато нагод поговорити зі мною, його зустрічі були приватними і майже ніколи не вимагали моєї присутності: Я була лише стажистом. Однак усе погіршилося того дня, коли я вийшла із офісу й зустрілася віч-на-віч з нею… із Софією. Ми дивилися одне на одного, і хоча всередині я відчувала, що вмираю, я з усіх сил намагалася зберігати спокій.

— Рада тебе бачити, — сказала я найвеселішим і спокійним тоном, яким тільки могла. Софія кинула на мене здивований погляд, а Нік, який прямував до кабінету Саймона і почув, що я казала, стояв біля неї й дивився на мене насторожено, але не міг приховати інтересу у своїх світло-блакитних очах.

— Якщо ви мене вибачте… — Я повернувся на каблуках і пішла прямо до ванної кімнати, де я дала собі хвилину, щоб зробити все можливе, щоб не заплакати.

— Нічого страшного, Ноа… ти почала це в минулому пам’ятаєш? Дихай, дихай... не давай йому задоволення побачити що він впливає на тебе.

Образ їх двох разом, пліч-о-пліч, переслідував би мене вічно.

Побачити їх на фото було не те ж саме, що побачити особисто; Я була шокована, побачивши, як обличчя Софії засяяло, щойно вона відчула його поруч, помітивши, як рука Ніколаса легенько лягла на її поперек...

— Бляха, ні, не плач зараз, не роби цього , не будь дурною…

Я швидко встала і трохи бризнула водою на обличчя, обережно, щоб не зіпсувати макіяж. Потім я дістала свій блиск для губ і додала їм ще один шар впевненості, я мала виглядати сильною, такою ж сильною, як зріла Ноа, якою я показала себе хвилину тому.

Коли я вийшла із вбиральні, Ніка та Софії вже не було там, де я їх залишила. Я пішла до кабінету Саймона, постукала, і коли він помахав мені, я опинилася віч-на-віч з Ніком, який підійшов, щоб відчинити мені двері. Його очі уважно вдивлялися в моє обличчя, і я відвела погляд, негайно пройшла поміж нього й підійшла до свого боса.

— Я дам тобі всі ці номери, які ти просиш, Ніколасе, не хвилюйся, — сказав йому Саймон.

Він неуважно кивнув. Його очі все ще були прикуті до мене.

Чому ти стоїш і дивишся на мене, Ніколас? Іди зі своєю дівчиною, дай мені спокійно страждати!

Нік ніби почув мої думки, тому що кивнув, рушив до дверей, зачинивши їх за собою. Саймон перевів на мене погляд і наблизився до мене, поки не взяв мене за руки.

— Все гаразд?

Я твердо кивнула й підійшла до нього, який сперся на стіл; Він притягнув мене ближче. Ми з Саймоном лише цілувалися, ми не пішли далі, і ми робили це лише двічі. Я знала, що не можу продовжувати грати в той факт, що нам по п'ятнадцять років: йому було двадцять вісім, і він більш ніж чітко дав мені зрозуміти, що йому це подобається, подобається занадто сильно. Коли він взяв моє обличчя у свої долоні й приклав свої губи до моїх, я щось відчула, я відчула легке поколювання, але нічого спільного з тим сп'янінням, яке я відчувала, коли Нік дивився мені в очі. Саймон, здавалося, зрозумів, що я була розсіяна, і у цю мить думала про все, крім нього.

— Я хотів тебе дещо запитати, — оголосив він, відриваючись від мене й обходячи свій стіл. Він відкрив шухляду й дістав білий конверт кольору слонової кістки.

— За пару днів вечірка з нагоди відкриття компанії. Всі колеги підуть, і я хотів би, щоб ти супроводжувала мене.

Я злегка відкрила рота, майже на межі автоматичної відмови. Піти з ним удвох? Це було б все одно, що кричати на даху, що у нас щось є, але хіба це не була б гарна ідея, щоб відволіктися від почуттів до Ніколаса? Він напевно пішов би з Софією, тож у чому була б проблема?

— Що скажеш? — з надією спонукав Саймон.

— Що мені доведеться піти і купити сукню... якщо мій бос дозволить, звичайно.

Саймон усміхнувся зі справжньою радістю, і я пішла звідти, перш ніж пошкодувала про це. Я йшла у лігво Лева.

Наступного вечора я пішла випити з Дженною. Ми не бачилися кілька тижнів і вирішили провести дівочий вечір, щоб трохи повеселитися, тому що мені потрібно було відчути, що мені все ще дев'ятнадцять, і Дженні, тому що мені потрібно було випустити її «старе я», ту Дженну, яка не була заміжня і ту, яка

не проводила більше трьох днів удома. Тож, як годиться, я одягла червону шкіряну міні-спідницю, прозорі панчохи та облягаючий теплий светр темного кольору, подарунок від мами, а також чоботи на високих підборах, до колін. Я закрутила волосся, яке розпустила, і нафарбувала губи того самого кольору, що й спідниця. Після деякої боротьби з GPS я дісталася до пабу, де ми мали зустрітися.

Моя подруга чекала мене біля дверей і зустріла мене з величезною ппосмішкою.

—Сьогодні ти виглядаєш дуже гарно. Йдемо на полювання? — запитала вона дуже схвильовано.

— Той факт, що я стала гарною, не обов’язково має бути пов’язаний з чоловіками: я одягаюся для себе. Крім того, ти одружена.

Дженна, здавалося, не чула від мене жодного слова.

— Це досить пристойний бар, це не клуб, розумієш? Ти можеш поговорити, світло тьмяне… Ти побачиш, що менш ніж за півгодини, хлопці, почнуть пускати слюні на ттебе.

—Я думала, що сьогодні ми вип'ємо, порозмовляємо та повеселимося наодинці... Мені не цікаво шукати хлопця, і, щоб ти залишалася спокійною, у мене є... щось із моїм босом.

Дженна розширила очі.

— Нічого собі! — вигукнула вона, ніби це викликало у неї більше захвату, ніж сама ідея полювання на хлопців у барі.

Я зневажливо знизила пплечима.

— Запроси мене на першу чарку, і я тобі розповім, але попереджаю, що розповідати нема чого…

Дженна ще більш схвильовано кивнула і практично потягла мене до приміщення. Воно було не дуже великие, але набите людьми. Дженна замовила порції чогось смачного та рожевого, і ми сіли за маленький столик у кутку.

Раптом та сама розмова мене наздогнала: — Розповідай, швидше, ти трахаєш боса?

— Я не трахаю його, ми ходили вечеряти, і, ну... ми поцілувалися... двічі, — уточнила я.

Дженна витріщилася на мене.

— Двічі? — повторила вона уже добре знайомим тоном, — Не рухайся так швидко, подруго, щоб я не подумала, що ти повія.

— Замовкни! — наказала я, кинувши в неї один із арахісових горішків, які подали разом із напоями. Дженна засміялася, але продовжувала дивитися на мене, наче я була якимось мутованим жуком з іншої ггалактики.

— Серйозно, Ноа, я розумію, що секс — це щось особливе для тебе і всіх інших, але трахання заради трахання також має свої переваги.

Я сміялася з неї, весело хитаючи головою. Але Дженна не здалася легко, і вона витратила наступну годину, намагаючись знайти мені побачення на вечір. Коли я збиралася познайомитися з п’ятим хлопцем за вечір, я подивилася на годинник і вирішила, що час йти сспати.

—Мені дуже шкода, Дженно, але я мушу йти, якщо хочу завтра прийти на роботу вчасно. Не дай Боже, щоб дон Естірадо покликав мене до свого кабінету з криками.

Вона розсміялася.

— Я не питала, як у тебе з ним справи, — прокоментувала вона з цікавістю, але водночас обережно.

Тема Ніколаса вже давно стала чимось, що змушувало нас почуватися трохи незручно. Незважаючи на те, що ми були близькі, Дженна знала Ніка з дитинства, і хоча вона завжди була поруч зі мною, у глибині душі вона не могла пробачити мені, що я так розбила йому ссерце.

— Поки ми тримаємося на відстані, я думаю, що все добре, — сказала я, знаючи, що брешу, як шахрай: присутність Ніка вплинула на мене більше, ніж я хотіла визнавати. Саме тоді я помітила Ліона, високого, симпатично й вродливого, який заходив у двері бару. Щоб знайти нас він не витратив багато часу, ніби в наших головах був радар. Я привітала його веселою посмішкою, і Дженна звільнила йому місце, біля себе.

— Як справи, Ноа? — спитав чоловік моєї подруги, водночас поклавши велику руку на її оголене коліно.

— Чудово, але втомилася, — відповіла я, залишивши склянку на столі й готова негайно йти додому.

Тепер, коли я знала, що Дженна не залишиться одна, настав час тікати. Я попрощалася з ними і вийшла з приміщення в напрямку, де припаркувала машину. Вже було пізно, але я почувалася комфортно, передавши Дженну Ліону: ми всі знали витривалість Дженни, і в мене не було сил встигати за нею. Я сіла в машину і помчала у напрямку автостради. У п’ятницю ввечері рух був інтенсивним, тому я вирішила, що замість того, щоб приєднуватися до каравану, який був за кілька метрів, краще вибрати інший маршрут, навіть якщо це займе більше часу.

Я увімкнула радіо, щоб відволіктися, і, проїхавши приблизно десять хвилин, відчула дивне відчуття в машині. Кермо почало чинити опір, і мені було важко його тримати прямо. Лайно! Я почала сповільнювати швидкість, усвідомлюючи, що перебуваю на глухій дорозі, посеред нічого, брудній і слизькій від дрібного дощу, який падав майже весь день. Я зупинилася на правій стороні дороги й увімкнула аварійні фари. Я намагалася

пригадати, що робити в таких випадках, і, вийшовши з автомобіля, оповита майже повною темрявою і освітлюючи все лише фарами автомобіля, відкрила багажник у пошуках ліхтарика, світловідбивного жилета та трикутника аварійки. Але, на мою біду, я їх не знайшла. Я шукала, як одержима, у багажнику, наповненому всякими дурницями, допомагала собі ліхтариком мобільного... марно. Повз мене проїхала машина на такій швидкості, що я з криком відскочила.

— Придурок! — кричала я.

Я світила ліхтариком на колеса своєї Ауді, поки не переконалася, що воно дійсно пробито, воно пробито і в мене немає ні запасного колеса, ні домкрата, ні чогось, що могло б мені допомогти в цій ситуації. Все це було в моєму старому жуку. Я проклинала себе за те, що була такою дурепою, бо забула перекласти автомобільні речі. Я дістала свій мобільний телефон і подзвонила єдиній людині, яка я знала, прийде мені на допомогу, щойно я натисну зелену кнопку виклику. Він підняв слухавку з першого разу.

Розділ 27. НІК

Була друга година ночі, і я гадав, що, в біса, я роблю в оточенні дурних людей, які лизали мені дупу заради того, щоб подружитися зі мною.

Ми були в клубі в центрі міста, в одному з тих місць, де мій батько любив зустрічатися з друзями або\та укладати контракти. Як на мене, кращою локацією для переговорів було б, наприклад, поле для гольфу; батько кілька разів брав мене з собою на ігри, коли я був маленький. Цей спорт мені подобався, не так сильно, як серфінг, але теж непогано, я залюбки обговорив би робочі питання під час партії. А от зустрічі в таких місцях, як цей клуб, наводили на мене поганий настрій.

Мені доводилася миритися з тим, що мене оточувати чоловіки в костюмах, які сиділи на шкіряних диванах, курили сигари й вважали себе богами всесвіту, богами, що спроможні абияк змінювати пункти в контракті, над яким мої люди працювали майже пів року.

На це свято бізнесу я потрапив раптово, мене запросили скористатися можливістю поговорити з партнерами, і через таку терміновість, я зовнішньо відрізнявся від інших: джинси, повсякденна сорочка та краватка — все, що Стів зміг знайти у моїй квартирі за десять хвилин до цих, так би мовити, переговорів.

Діставши з пачки ще одну сигарету, шосту за ніч, я побачив, як Стів відходить від натовпу й відповідає на телефонний дзвінок. На мить я подумав, що він дзвонить мені, щоб забезпечити алібі, а потім зі спокійною душею забрати мене звідси; однак його співрозмовником виявився хтось інший, але він одразу після дзвінка попрямував до мене.

— Мені потрібно ненадовго відійти, — оголосив він, дивлячись на мене дуже серйозно.

— Відійти? Що сталося? — спитав я, відійшовши зі Стівом у куток кімнати.— Якщо це шахрайство ти придумав задля того, щоб витягнути мене звідси, я підвищу тобі зарплатню, Стіве.

Мій особистий охоронець посміхнувся, але похитав головою.

— Щойно дзвонила Ноа.

Моє тіло автоматично напружилося, почувши її ім’я.

— Схоже, вона проколола колесо, і немає нічого під рукою, щоб це виправити. Вона просто стоїть посеред дороги, — повідомив він мені, хитаючи головою та клацаючи зубами. — Вона попросила в мене допомоги.

«Почекайте, що?»

— Я поїду, — вирішив я, на мій подив, я дуже хотів їй допомогти. — Дай мені адресу.

— Ніколасе, вона запитала, чи я з тобою, і дуже просила тобі нічого не говорити.

Я весело посміхнувся.

— Видно, що ти її не послухав. Я поїду, Стіве, і це не запитання.

Він розчаровано зітхнув.

— Добре, я візьму таксі, щоб повернутися додому. Висилаю адресу на телефон; Усе, що треба, є в багажнику, — терпляче пояснив він.

Я дружньо поплескав його по плечу й підійшов до чоловіків у костюмах.

— Панове, вибачте, що я змушений вас покинути: трапилося щось, що вимагає моєї присутності, — сказав я, радіючи їхнім обуреним обличчям. — Ми можемо продовжити зустріч в офісі, в більш прийнятний час. Гарного вечора.

Я пішов, навіть не давши їм можливості відповісти: Ноа завжди була моїм найкращим виправданням.

Дотримуючись вказівок навігатору, я доїхав до місцеперебування Ноа. Я почав хвилюватися, коли побачив, що машина знаходиться в майже безлюдній місцевості, на одній із тих проклятих проїжджих доріг, якими багато хто їхав, щоб уникнути великих заторів. Я казав Ноа, що не можна лізти в такі місця, бо це небезпечно, але вона завжди робила тільки так, як хотіла.

Я побачив її машину недалеко від виїзду. Вона стояла в дуже небезпечному місці: на цій частині дороги не було аварійних трикутників чи чогось іншого і будь-хто міг збити її.

Я кліпнув фарами, щоб сповістити про своє прибуття. Потім припаркувався поруч з нею і вийшов з машини. Вона не очікувала мене побачити й тому кілька секунд просто витріщалася на мене.

Я підійшов і коротко оглянув її: фари освітлювали кожен вигин фігури, її обличчя та волосся. Світлі пасма магічно поблискували. Вона була схожа на ангела, оточеного темрявою.

— Що ти тут робиш? — запитала вона, схрестивши руки.

Вона намагалася видати цю позу за вияв гніву, але я бачив, що вона завмерла переді мною.

Мініспідниця, яка була на ній, присягаюся не залишила б жодного чоловіка байдужим, і я теж не зміг не податися спокусі. Мій розум, майже ненавмисно, почав повільно роздягати її. Я б побився об заклад, що на ній були тонкі мереживні підв’язки, які щільно прилягали до її прекрасних стегон.

Я зупинився прямо перед нею, вторгнувшись у її особистий простір: з Ноа завжди було важко дотримуватися дистанції, вона як магніт притягувала до себе.

— Так, ти зустрічаєш людину, яка хоче допомогти? — сказав я, бажаючи її міцно обійняти.

— Я телефонувала Стіву, а не тобі, — відповіла вона, дивлячись убік.

Здавалося, що мій погляд викликав у неї дискомфорт.

— Вийшло так, що Стів працює на мене.

— Стів казав, що я можу завжди зателефонувати йому, якщо виникне якась проблема.

— А як ти думаєш, хто наказав йому це тобі сказати?

Я не міг не посміхнутися у відповідь на її приголомшене обличчя.

— А ти що не мав чим зайнятися? Дивно, ти ж зараз така зайнята людина. А як же Софія? — запитала вона неохоче.

Згадка про Софію погіршила мені настрій: я досі пам’ятав вираз обличчя Ноа, коли вона побачила нас в офісі. Попри те, що вона вміло контролювати себе, я знав, що ця зустріч справила на неї враження. Нескінченно болісне враження, подібне до того, яке я відчував від думки, що вона може «рухатися далі» з кимось іншим.

— Вона з батьками в Сан-Франциско… Іди сюди, — сказав я, потягнувши її за руку до багажника своєї машини, де зберігалося все необхідне для заміни колеса.

Я нишпорив у речах, поки не знайшов жилет.

— Одягни це, будь ласка

Ноа висмикнула свою руку й узяла жовтий жилет, який я простягнув їй. На диво, вона спокійно одягла його. Я повторив її дію із запасним жилетом.

— Сподіваюся, що не треба пояснювати, наскільки безвідповідальним є те, що в тебе нічого немає на випадок надзвичайної ситуації, — сказав я, витягаючи запасне колесо з багажника. — Бери домкрат й мерщій за мною.

Ноа зробила, як я сказав. Багато дівчат навіть не знали, що таке домкрат, але не вона. Я був впевнений, якщо віддати все у руки Ноа, вона змінить колесо швидше за мене, і її наступні слова підтвердили це:

— Я зможу зробити це сама, тобі не обов’язково лишатися тут, — сказала вона, присідаючи біля мене, коли я схилився перед спущеним колесом.

— Не кажи дурниць і не відходь від машини, — відповів я, підводячись і вихоплюючи з багажника попереджувальні

трикутники. Варто було мені тільки відвернутися, як Ноа сама схопилася за домкрат під машиною і почала сильно штовхати.

Я схопив її за плечі й відтягнув, лаючись собі під ніс.

— Ти можеш почекати? — я розлючено огризнувся на неї. Я подивився вниз і побачив, що її коліна вимазані грязюкою, а панчохи порвалися об камені. — Тобі не потрібно мені нічого доводити, я знаю, що ти цілком здатна змінити колесо, але невже тобі так важко прийняти мою допомогу?

— Я не потребую твоєї допомоги, Ніколасе, — заявила вона.

Я обернувся до неї, намагаючись контролювати хвилю емоцій, яка накрила мене після кількох, здавалося, простих слів.

— Тобі колесо не потрібне? — запитав я, дивлячись на неї серйозно.

Ноа міцно стиснула губи.

— Я можу забрати його. Але май на увазі, що евакуатору може знадобитися від двадцяти до сорока п’яти хвилин, щоб приїхати й забрати тебе. І це не враховуючи штраф, який ти можеш отримати за відсутність запасного колеса в багажнику.

— Ось чому я не хотіла, щоб Стів тобі розповідав. Ти завжди вказуєш мені на помилки, і робиш це так, ніби тебе нудить від мене, — випалила вона, навіть не кліпнувши.

Як вона помилялася! *Насправді я вважав за краще о другій годині ночі стояти посеред дороги з Ноа, ніж бути де-небудь іще.* І це була проблема.

Злий більше на себе, ніж на неї, я повернувся спиною і мовчки взявся до роботи. Протягом усього процесу Ноа дивилася на мене, не відриваючись, наче хотіла зробити дірку в моїй спині.

Коли роботу було скінчено, я підвівся і побачив, що Ноа, спершись на машину, продовжує гіпнозувати мене поглядом.

Раптом повз нас на великій швидкості промайнув автомобіль, і я рефлекторно зробив крок в бік; вона притулилася до дверей, і я зрозумів, що готовий віддати життя, щоб стати цими дверима.

Наші погляди зустрілися в напівтемряві, і раптом я відчув майже болісне бажання доторкнутися до її шкіри й переконатися, що її температура піднялася так само які моя. Не відриваючи погляду, я поклав долоню на її стегно, прослизнувши палацами під її сорочку.

— Ти змерзла, — сказав я і притиснувся ще ближче, бажаючи відчути її; однак майже миттєво її рука опинилася між нами. Вона поклала її мені на груди й злегка штовхнула назад.

— Ніку, не роби цього, — попередила вона мене, уникаючи мого погляду.

— Я просто не хочу, щоб ти переохолодилася, — сказав я так тихо, що, здається, вона навіть не розчула слів.

Здавалося, що навколо все зникло. Всередині мене зникли перешкоди. Я просто хотів цілувати її допоки не зійде сонце. Я ненавидів те, що не міг просто обійняти її, ненавидів те, що вона не просила зігріти її. Я ненавидів те, що вона більше не посміхається, коли я наближаюся до неї. Я хотів цілувати її, чорт забирай, я навіть не вагався, бо для чого можуть бути створені ці губи, якщо не для того, щоб я їх цілував?

Але Ноа не дала мені жодного шансу: вона присіла і прослизнула під моєю рукою.

— Мені треба їхати, — сказала вона без жодних вагань, і сховалась від мене у салоні машини.

Коли вона відсторонилася, мене стало по-справжньому холодно, хоча, як на мене, ніч була доволі теплою. Я не хотів,

щоб вона пішла з відчуттям, що між нами щось змінилося.

Я був ідіотом, я не міг нічого з цим зробити, я просто не міг думати раціонально, коли вона була поруч.

— Гей, Ноа, — сказав я, підходячи до вікна машини. Вона запинила руку, яка вже тримала ключ у замку запалювання й опустила скло, щоб краще мене бачити. — Це більше не повториться, я обіцяю.

Я гадки не маю, що промайнуло в її голові, але я точно знаю, що ніколи не зможу забути цей погляд.

Розділ 28. НОА

Я не збираюся згадувати ту набридливу сварку з Ніком, тому що я не знаю, що завдало мені найбільше болю: те що він збирався мене поцілувати чи його обіцянка більше цього не робити.

Мені подобалося, що я мала достатньо самоконтролю, щоб покласти цьому край, перш ніж щось трапиться. Переважно, тому що знала, як важко мені було оговтатися після того, як ми переспали минулої відпустки.

Ніколас був саме таким: імпульсивною людиною, яка робила те, що хотіла, не думаючи про наслідки. Він хотів сексу і він отримав його з Софією. Фу!

Одна лише думка про це змушувала мене виривати все волосся на голові, але я не планувала бути тією дівчиною. Ні, я не планувала бути дівчиною, яку хлопець кидає після сексу, а щоразу, коли його перемикає вони знову трахаються. Ні, аж ніяк.

Тому я зосередилася на тій людині, яка хотіла чогось більшого, ніж просто переспати зі мною, на тій, яка запросила мене на інавгураційну вечірку LRB. Я трохи нервувала через цей вечір,

особливо тому, що Ніколас буде там з Софією, і я не була певна, що зможу з цим впоратися.

Коли настав день вечірки, я одягла блакитну сукню з невеликими вставками, коротку, яка обтягувала тіло. ЇЇ я не могла носити цілий рік, адже була надто худорлявою. Аж до того, що мені доводилося підкладати щось в бюстгальтер, щоб декольте хоч якось сиділо. Дивлячись на себе в дзеркалі, я посміхнулася, бо вже впізнавала себе у відображенні: так, там були мої груди. Ті, що зникли кілька місяців тому і які, на щастя, я змогла повернути.

Я взула туфлі на підборах, які Дженна залишила мені минулого тижня: вишневі лабутени, які ідеально пасували до сумочки такого ж кольору, зі стразами. Схопивши своє довге елегантне чорне пальто, різдвяний подарунок від матері, я вже збиралася вибігати, коли почула автомобільний гудок Саймона.

Як тільки я вийшла на вулицю, Саймон негайно вийшов із автомобіля, з наміром мене зустріти.

— Ти виглядаєш приголомшливо, — сказав він, поклавши руки на мою талію й нахилившись до моїх губ.

О, Боже, чому я не відчула дискомфорту, коли він мене цілував…?

Через секунду я відійшла від нього й застібнула блискавку на своєму пальті, оскільки надворі було досить вітряно. Саймон приїхав на гарному, старовинному, сірому Porsche, і я не могла не згадати той день, коли нік втратив своє Ferrari… Я все ще не знала, як він міг мені пробачити, але саме в той момент ми закохалися.

Що зробив би Саймон, якби розбив або подряпав свою дорогоцінну машину?

Він відчинив мені двері, як справжній джентльмен, і ми разом пішли в напрямку, де проходила вечірка.

Приміщення було величезне, із високими стелями та гарними намальованими малюнками на стінах.

Я була здивована, побачивши таку кількість людей, адже компанія була новою, хоча, звичайно, вона була лише одна з багатьох у корпорації. Я впізнала декого, вони привіталися зі мною і запитали про мою маму та Вілла. Тепер, коли Нік був босом, Вільям вирішив відступити. Крім того, у своєму віці він був батьком маленької дівчинки і активно брав участь у її житті. Я розсіяно озирнулася, коли Саймон взяв два келихи шампанського й один простягнув мені.

— Ти когось шукаєш?

Лайно.

Я втупилася в нього очима і піднесла келих до губ, похитавши головою.

— Я просто милувалася цим місцем... тут гарно, — відповіла, відпиваючи ще один великий ковток зі свого келиха.

Оскільки Саймон займав важливу посаду в компанії, він мав обов’язок вітати майже всіх. Спочатку він тягав мене за собою, але майже через годину я вирішила, що з мене досить, і попрямувала до бару, виправдовуючись болем у ногах. У той момент, коли офіціантка міняла мій порожній келих на ще одне охолоджене рожеве шампанське, мої очі, як магніт, метнулися до вхідних дверей.

Ну... ось вони: король і королева балу.

У елегантній, довгій, бежевій вечірній сукні – Софія виглядала шикарно.

Її волосся було розпущене і темними хвилями спадало на плечі, а обличчя, навпаки, сяяло у світлі кімнати.

Він був… чудовим. Так, чудовий саме те слово. Темно-сірий костюм, біла сорочка, світло-блакитна краватка і це обличчя, яке закликало до гріха і до поганих, небезпечних, заборонених речей.

На щастя, світло раптово погасло, що свідчило про початок вечері і з’явився Саймон, щоб провести мене до нашого столу. Він приділяв мені всю свою увагу: ми розмовляли, їли, сміялися, і невдовзі після десерту він запросив мене станцювати на майданчику, де вже були інші гості та колеги.

Попри те, що ми прийшли разом, ми хотіли бути стриманими при відвідувачах вечірки та не привертати зайвої уваги до наших ще новонароджених стосунків, тому ми були більше схожі на друзів, ніж на пару. Я б збрехала, якби сказала, що мені не приємно було бачити, як Ніколас не веселиться.

У якийсь момент я опинилася на самоті, випиваючи напій, уже п’ятий за цей вечір, і тоді Нік нарешті вирішив підійти.

Софії я ніде не бачила, але відчувала її присутність, ніби вона спостерігала за нами. Саймон пішов, і я уявлення не мала де він, але я була щаслива у компанії мого друга-бармена.

— Ти нормально повернулася додому вчора ввечері? — спитав Нік, підійшовши до мене в барі й похмуро дивлячись на мене.

— Я чудово доїхала, дякую. «Колесо було на колесах», — відповіла я, не втримавшись від сміху над власним жартом. — Тобі варто присвятити себе цьому, — додала я, подолавши ще один келих.

— Заміні коліс? — сказав він, дивлячись на мене зі смішинкою. — Добре, що я не віддаю своє майбутнє у твої руки…

Я ввічливо посміхнулася йому і знову піднесла келих до губ, на що Ніколас нервово зиркнув.

— Ти прийшла з Саймоном, — ствердження, а не питання.

— Дуже різко... Ти зрозумів це тому, що ми сиділи разом, чи тому, що я не відходила від нього весь вечір?

— Я зрозумів це з першої миті, коли побачив вас у кабінеті. Я думав, що між вами нічого немає… За це можуть звільнити.

Я подивилася на нього, зауваживши, що він набагато більш напружений, ніж намагався здатися на перший погляд.

— Його чи мене? Кого б ти хотів позбутися першим?

— Ти чудово знаєш відповідь, — сказав він, пильно дивлячись на мої губи. Я вчинила те саме, але потім почала шукати його очі. Мені довелося зосередитися.

— Я просто знаю, що зараз я починаю новий розділ у своєму житті, — прокоментувала я, не відриваючи погляду від нього. Як і рік тому. — До речі, я дуже рада за тебе, Ніку. Мені приємно бачити, що ти знову закохався, що ти щасливий, що у тебе є

дівчина, яку ти покохав з першого погляду. — Мої слова пролунали так сильно, що я подякувала ангелам за те, що Саймон з'явився саме в цей момент, бо я не уявляю, що могло б ще вирватися з моїх вуст. Я втратила контроль, і це може бути небезпечно.

— Все добре? — запитав він, стоячи біля мене.

Ніколас звернувся до мого начальника.

— Чудово, — відповів він із дивним блиском в очах. — Ти збираєшся приїхати на вечірку, коли все це закінчиться?

Саймон подивився на мене, а я не могла відвести очей від Ніка. Що, в біса, він задумав?

— Ноа, ти хочеш піти?

Піти з ним і Софією? Ні, дякую, Навіть під загрозою смерті.

Але перш ніж я встигла відповісти, нізвідки з'явилася Софія й обхопила руку Ніка, який мимоволі напружився від її дотику.

— Привіт, друзі, — привіталася вона із явно фальшивою посмішкою.

Я зробила те саме, насолоджуючись єдиною можливістю помститися протягом вечора.

— Чесно кажучи, я справді хочу піти, — відповіла я, обхопивши Саймона за талію, і він у відповідь обійняв мене за плечі.

Нік не пропустив деталі.

— Побачимося там невдовзі, — прошипів він.

Після цього залишилося лише попрощатися з гостями, не з усіма, звичайно, і подивитися, як Нік піднявся на сцену і подякував усім за те, що вони прийшли.

Там, нагорі, у своєму костюмомі, бездоганною поведінкою та тріумфом в очах, він був втіленням досконалості. Він став тим, ким завжди прагнув бути, перевершив усі очікування і вже захоплював світ.

Я відчула гордість, а потім закортіло порізати його на дрібні шматочки і по черзі обсмажити на пательні.

Я слідувала за Саймоном до машини, прямуючи туди, куди запросив нас Нік. Це був клуб, дуже сучасний, і він був приблизно за десять хвилин від того місця, де ми були. Після прибуття я була вдячна за те, що змогла зняти пальто й замовити ще один напій.

Саймон весело поглянув на мене, коли я покликала бармена та попросила подвійну порцію текіли. Поставивши келихи перед нами, я підійшла до нього. Музика та тьмяне світло спонукали мене зробити крок вперед і притулитися до його губ, які автоматично відповіли з ентузіазмом. Я відчула алкоголь у його диханні, коли він засунув свій язик мені в рот, і я дозволила своєму линути йому назустріч.

— Подвійна порція текіли, — оголосив офіціант, змушуючи нас розійтися.

Саймон поцілував мене… добре? Так, добре.

Я безсоромно лизнула тильну сторону долоні й посипала на неї сіль, простягнувши її партнеру, який через секунду дивився на мене, наче пприголомшений.

— Що таке? — спитала я, беручи склянку однією рукою, а другою — шматочок лимона, готуючись.

Саймон засміявся й повторив за мною.

— Ти не уявляєш, що робиш з чоловіками, чи не так? — запитав він, підходячи до мене.

Правда полягає в тому, що ні. Єдиний чоловік, якого я думала, що змусила щось відчути, зізнався мені, що врешті-решт закохався в іншу.

А якщо говорити про короля Риму… Мій погляд у цей момент скочив на пару, яка щойно пройшла через двері. Я знову подивилася на Саймона, змусивши посмішку з'явитися на своїх губах, цокнула своєю склянкою об його, піднесла її до губ і випила одним махом. Текіла обпалила мені горло, і перш ніж я встигла закашлятися, я відкусила шматочок лимону.

Краєм ока я побачила, як Нік помітив нас і попрямував у нашому напрямку із Софією, яка йшла позаду. Я хотіла втекти в протилежний бік, але передумала, залишившись біля бару. Саймон, який стояв до них спиною, не помітив їхнього наближення, тож поки Нік не підійшов до нас, шепотів мені на вухо якийсь жарт.

Я розсміялася, наче він розповів мені найсмішніший анекдот у світі, а потім схопила його за руку, і він повернувся до Ніка.

— Я бачу, ви почали розважатися без нас, — прокоментував Нік, показуючи офіціантові, щоб він приніс нам ще одну порцію.

Ой, ні, мені досить! Моє тіло не витримає цього.

— Вибачте, нас не познайомили, — сказав Саймон Софії.

Нік секунду дивився на мене, потім повернувся, щоб представити їх.

— Саймон, це Софія, Софіє, це Саймон, один із інвесторів LRB, я розповідав тобі про нього… — сказав Нік надто невимушено.

Ніколас навіть не дивився на мене. Більше того, він так мене ігнорував, що я навіть почала лютувати, адже Саймон, здавалося, звертав увагу на кожне сказане слово. Я потягнулася до текіли, але Нік випередив мене, взяв і підніс її до своїх губ, без солі та без лимона, старомодним способом.

Можливо, це була гарна ідея, поки що припинити пити алкоголь, і я була вдячна, що саме в цю мить із динаміків прогриміла знайома пісня. Це дало мені ідеальний привід піти звідси.

— Потанцюєш зі мною, Саймоне? — спитала я, обіймаючи його рукою і кліпаючи очима, намагаючись бути звабливою.

— Звичайно, — відповів він, залишивши свій напій на барі та вибачившись перед іншими. Я відчула крижаний погляд Ніка на своїй шиї, настільки прикутий до мене, що я майже відчула дірку, яку він зробив у моїй шкірі.

На танцполі люди стрибали, а я рухалася у ритмі музики. Я повернулася до Саймона спиною і дозволила йому обійняти мене за талію. З його рукою на моєму животі я почала тремтіти, коли його рот почав кусати мою шию у вишуканий, чуттєвий і нічим не пристойний спосіб.

— Те, що ти робиш, мене вб'є, дівчинко, — сказав він мені, і його кляте прізвисько нагадало мені те, як Нік завжди називав мене: «Веснянка»... Я надто довго не чула цього слова.

Мої очі автоматично перевелися на бар, шукаючи його, але його там не було.

Куди, в біса, він дівся? Я влаштувала цей маленький виступ для нього, і усвідомлення, що він не був поруч і не спостерігав за мною, мене сильно розлютило.

Я отямилася, і перш ніж Саймон знову поцілував мене таким обурливим способом, вибачилася і сказала йому, що мені потрібно піти у вбиральню. Я пішла звідти, тупочучи, розлючена, а також дуже, дуже п'яна, а текіла піднялася швидко, дуже швидко. Але перш ніж я встигла зайти у ванну кімнату, перш ніж я навіть дісталася до довгої черги дівчат, які чекали, щоб увійти, чиясь рука сильно смикнула мене за зап'ясток і вивела мене в переповнений коридор, обставлений маленькими червоними, зеленими та синіми миготливими лампочками. У мене трохи

запаморочилося в голові, але потім моя спина вдарилася об стіну, і рот, який я дуже добре знала, врізався у мене, тоді як гаряче, жадане, тверде тіло притиснуло мене до стіни, просунувши одне коліно між моїх ніг і сильно натиснувши.

Спочатку я опиралася, бо не хотіла, щоб він торкався мене. Ні, навіть мертвою. Я була розлючена, розлючена через те, що він був із нею, розлючена через те, що він не дивився на виступ, який я для нього влаштувала, і через те, що він нічого не зробив, щоб Саймон не торкався мене. Де був той Нік, якого я знала?

Що з ним сталося? Його рука схопила мої зап'ястя, підняла їх до маківки й утримувала там. Я ледве могла рухатися, оскільки його таз притиснув мене до стіни. Другою рукою він схопив моє підборіддя, а великим пальцем погладив нижню губу. Він нічого не сказав, абсолютно нічого, а просто опустив голову й засунув палаючий язик мені в рот, поки він майже не торкнувся мого горла. Коли наші очі зустрілися в тіні, я побачила те, що змусило мене здригнутися: він страждав від того ж, що й я. Від простору, величезного простору, який утворився між нами, який майже неможливо подолати, прірви між нашими життями. Він був із Софією вже давно, довше, ніж тривали наші стосунки, і я… ну, я зробила величезний крок, перейшовши від неможливості навіть розмовляти з особою протилежної статі до побачень і поцілунків з моїм босом.

Що це було? Щось, що допомогло б нам зрозуміти, що ми повинні бути разом? Чи можна ще щось врятувати? Щось відновити? Чи залишилося щось за, що можна триматися?

Мабуть, ні. Нік ніби почув мої думки, ніби з тим поцілунком, який ми подумки пов'язали. Коли він побачив, що я перестала боротися, він відпустив мої руки, які я поклала на його плечі. Одразу після цього я притягнула його до свого тіла, а потім обійняла за шию й притиснулася до нього, прагнучи відчути його біля себе.

Мені потрібно було відчути, що він нікуди не піде. Ми цілувалися у відчайдушному поцілунку, поцілунку, який ми не повинні дарувати одне одному, поцілунку, який був для нас уже заборонений.

Через кілька секунд він відокремився від мене і погладив губами моє вухо.

— Він ніколи не змусить тебе відчувати те, що змушую відчути я, не забувай про це, — прошепотів він у мою шкіру.

Я не знала, що на це відповісти… Що я могла йому сказати? Що було не так?

Ми обидва знали, що це неправда і ніколи не буде.

— Ноа… — сказав він, побачивши, що я мовчу. Реальність його слів вразила мене, залишивши мене приголомшеною на місці.

Чому, сказавши моє ім’я, здавалося, що він ставить мені питання, дуже важливе питання?

Перш ніж я встигла щось зробити або сказати, я відчула різке, болюче гиготіння в животі. Я відштовхнула його слабкими руками, повернула за ріг і мене знудило. Ніколасу знадобилася секунда, щоб відреагувати, але він обхопив моє волосся у хвіст, щоб воно не впало мені на обличчя, і не дав мені звалитися, поки з мене вивертався увесь клятий алкоголь, який я влила у своє тіло. Якийсь час мене нудило і я змушувала себе не думати про те, як я брудню підлогу в цьому тьмяно освітленому коридорі.

Принаймні нічого не було видно, і музика заглушала звук моєї блювоти.

Коли я нарешті подумала, що все скінчилося, я підвелась, і Нік вивів мене через задні двері клубу.

— Ні, ні, — відмовилась я. Мені потрібно повернутися, адже Саймон ще був там і він хвилюється.

— Я зараз відвезу тебе додому, — сказав він таким тоном, ніби це не підлягає обговоренню.

Автомобіль Стіва виїхав із-за рогу після того, як Нік подзвонив йому.

Він сів зі мною на заднє сидіння.

— Ти почуваєшся краще? — запитав він мене дивним тоном.

Правда в тому, що ні, мені було зовсім недобре. Зараз я хотіла повернутися додому і випити величезну склянку води. Потім почистити зуби і накритися дуже теплою ковдрою, тому що змерзла. Мене пройняло тремтіння, яке швидко переросло у спазми. Чорт… це мене сильно вразило.

Нік підтягнув мене до себе, зняв піджак і накинув його мені на плечі. Він тримав мене, доки мені не довелося покласти голову на його плече, де я майже миттєво заснула або ж втратила свідомість.

Я відкрила очі й похитнулася, коли Нік витягнув мене з машини.

— Поїдь, знайди Софію і відведи її у квартиру. Тоді приїжджай забрати мене, — сказав він Стіву, навіть не дивлячись на нього, коли підняв мене.

— Я можу ходити, — слабко поскаржилася я.

Підійшовши до дверей, він посадив мене, нишпорив у моїй сумці, поки не знайшов ключі, і ми увійшли до моєї квартири. У той момент, коли Нік кинув мене на ліжко, я зігнулася вдвоє, у мене болів живіт.

— Мені потрібно в туалет, — прокоментувала я, намагаючись приховати, як погано себе почувала. Я не хотіла, щоб він знав,

наскільки я була безвідповідальна.

Проклята текіла, прокляте шампанське і проклятий джин. Тільки я могла подумати про змішування трьох різних видів алкоголю.

— Тебе буде вивертати? — запитав він і я почула нотку роздратування в голосі.

Я підвела очі й побачила, що він дивиться на мене з огидою.

— Ти можеш йти, Ніколасе, — злісно сказала я.

— Що? Я можу йти? О, дякую за дозвіл.

— Ти розбудиш мого сусіда по кімнаті, — попередила я, сердито дивлячись на нього.

— Мені наплювати, — випалив він.

Я стиснула щелепи й сіла, щоб йому не довелося дивитися на мене зі своєї клятої висоти. Цей рух ледь не вбив мене, у мене було величезне бажання вирвати, і коли я це зробила, підвівшись, я помітила ще дещо... Чорт, це напевно жарт.

Я відштовхнула його від себе і пішла прямо у ванну. Коли я увійшла, то побачила, що у мене щойно пішли місячні.

Звідси і кляті судоми.

Навіть не звертаючи уваги на те, де знаходиться Ніколас, я скинула свій одяг, кинула його в кошик для білизни й ступила під крижану воду. Це допомогло, звичайно. Я не залишалася там надовго, достатньо, прийняти швидкий душ і допомогти своєму розуму прояснитися. Вставивши тампон та закутавшись у рушник, я покрокувала до своєї кімнати, сподіваючись, що він уже пішов. Але ні, ось він, сидить у ногах мого ліжка.

— Можеш йти, — сказала я, прямуючи до шафи, ледь на нього глянувши.

— Я піду, коли вважатиму це потрібним. А тепер випий, — сказав він, подаючи мені велику склянку холодної води.

Я все ще була загорнута у рушник, а вода з мого мокрого волосся капала на килим у моїй кімнаті.

— Я збираюся одягнутися, тож розвертайся, — прошипіла я.

Ніколас закотив очі. Звісно ж, чого він там ще не бачив?

Але в той момент я взагалі не думала логічно.

Я дивилася на нього, доки він не повернувся і не став до мене спиною. Швидко, настільки швидко, наскільки дозволяв мій п’яний стан, я одягнула бавовняні трусики, шорти та піжаму.

— Ось і все, — оголосила я і підійшла до нього, щоб взяти склянку води, яку він простягнув мені.

— Ібупрофен теж, — сказав він, і я зрозуміла, що йому довелося відкрити тумбочку, щоб знайти його. Якщо я не помилялася, на моїй нічній тумбочці лежав його лист. Той, який він дав мені дуже давно і який я перечитувала надто багато разів. Набагато більше, ніж могла б визнати вголос.

Я взяла ліки з його рук і, випивши, лягла у ліжко, накрившись ковдрою до шиї й повернувшись до нього спиною, а обличчям до стіни.

Через кілька секунд я помітила, що він сидить поруч зі мною на матраці. Його пальці гладили моє волосся, ніжно розчісуючи його, і я заплющила очі від цього теплого, особливого дотику.

— Ти повинна викинути його... ці слова більше нічого не значать.

Сказавши це, він пішов.

Розділ 29. НІК

Стів висадив мене біля дверей багатоквартирного будинку, в який я ніколи не хотів повертатися. Повернення сюди через більше ніж рік було важким: спогади, кляті спогади були присутні в кожному кутку, у кожній кімнаті.

Для мене побачити її з Саймоном було все одно, що розрізали серце ножем. *Клятий Саймон Роджер, чорт збирай, як би я хотів розбити йому обличчя, поламати руки, вибити усі зуби просто за те, що він цілував її.*

Потім настав момент, коли я притиснув її до стіни, момент, коли я забув про все, що сталося, коли мені здалося, що ми готові видалити минулий рік з пам'яті й піти далі. Тримати її у своїх руках завжди було чимось магнетичним. Я завжди відчував, що між нами є той чистий потяг, проти якого нічого не можна вдіяти.

Однак, раптом мене щось вдарило — вдарило, наче каменем по голові: я усвідомив, що між нами встала невидима пелена, пелена, яку я раніше не помічав.

Що це було? Час? Невже наші життя вже майже повністю перероблені та розділені? Наше кохання залишилося тільки в пам'яті?

У той момент я відчув страх, коли усвідомив, що розлука між нами вже є чимось завершеним, відчутним і набагато більш реальним, ніж я думав.

Я зайшов у ліфт, думаючи про її обличчя, яке лежало на подушці, про її волосся, розсипане по білих простирадлах, про лист, який я бачив на тумбочці.

Невже ці слова втратили сенс?

Так, звісно. Якби сильно я не втрачав контроль, коли вона була поруч, якби сильно я її не хотів, якби сильно я не хотів повернутися в минуле, правда полягала в тому, що вона зрадила мене. Вона була з іншим.

Відчинивши двері, я помітив, що горить світло. Софія сиділа на дивані й дивилася на вимкнений телеекран з келихом вина у руках.

Я зняв піджак і поклав його на диван. Вона подивилася на мене, і в її очах я побачив щось, що мені не сподобалося.

— Ти був з нею?

Який сенс брехати? Звичайно, я був з нею. Це було легко зрозуміти. І Софія це зробила.

— Так, я відвіз її додому, їй було погано, — відповів я, повертаючись до неї спиною і наливаючи собі випити.

— Вона була з чоловіком, Ніколас. Він міг відвезти її додому.

Думки про Саймона як про чоловіка Ноа зводили мене з розуму.

— Ти маєш якісь сумніви щодо мене, Софіє? Ти ж знаєш, що я ненавиджу подібний контроль, — сказав я, поставивши пляшку на стіл.

Софія встала з дивана і впевненим кроком підійшла до мене.

— Наші стосунки — це більше не гра. І тобі доведеться брати до уваги мою думку, мої почуття. І так, Ніколасе, в мене є сумніви щодо тебе. Раніше мені було байдуже, що ти робиш чи не робиш, було зрозуміло, які у нас стосунки, але все змінилося. І тепер мені важливо, щоб ти дотримувався своєї обіцянки.

Я уважно подивився в її темні очі й побачив набагато більше, ніж вона хотіла мені показувати. Я зробив крок уперед, обхопивши пальцями її підборіддя.

— Я дотримаю свого слова, — сказав я. — Але я вимагаю того ж від тебе.

Софія на мить заплющила очі, а потім знову подивилася на мене, цього разу приховуючи багато речей.

— Я не збираюся в тебе закохуватися, не хвилюйся, — сказавши це, вона відсторонилася від мене і пішла до кімнати.

Я випив те, що залишилося у склянці й пішов за нею.

Тепер була моя черга виконувати обіцянки.

Розділ 30. НОА

Після того, як Нік пішов, я проспала пару годин, а потім мене розбудили болі в животі та новий приступ нудоти. Я мало не впала з ліжка, поспішаючи до туалету.

Я була настільки виснажена, що навіть не усвідомлювала, що мені потрібно йти на роботу. Я підвилася, як могла, і вмила обличчя. У мене були чорні розводи від залишків вчорашнього макіяжу і темні кола під очима. Я зробила макіяж і витратила майже всі засоби, які в мене були, намагаючись приховати свій реальний стан. Я схопила рюкзак, пальто, ключі від машини й поспішно вийшла з квартири. Останнє, чого я хотіла, це щоб у Ніка була ще одна причина звільнити мене; думаючи про це, я не могла не згадати наш палкий поцілунок минулого вечора. Поли я їхала за кермом, я переглянула повідомлення на своєму мобільному телефоні, що, до речі, не дуже добре робити, і побачила там десять пропущених дзвінків від Саймона.

«О, чорт забирай!»

Я забула, що більше не сама. Що я, в біса, збираюся йому сказати? Що мій колишній хлопець привіз мене додому після того, як засунув мені язика в горло?

Мені потрібна була кава, так, кава змусила б мене ясно думати, допомогла б впоратися з наслідками вчорашнього вечора, але все не могло бути настільки добре. Саме коли я увійшла до будівлі та попрямувала до ліфта там опинився Нік. Нік стояв у

строгому костюмі й дивився в екран свого мобільного, чекаючи на прибуття ліфта. Я глибоко вдихнула, проклинаючи свою удачу, і пішла туди. Я спочатку думала піднятися сходами, але підійматися на чотирнадцятий поверх із похміллям зовсім не хотілося Я зупинилася біля нього, і він підвів очі від телефону, щоб зосередитися на мені.

Дідько, я хотіла бути однією з тих, кому алкоголь стирає пам'ять. Тоді б ця ситуація була б менш незручною.

— Що ти тут робиш?

— Я тут працюю, — відповіла я, закочуючи очі.

Нік проігнорував мою легковажну відповідь.

— Я думав, що ти сьогодні не прийдеш, вчора ти була надто сумною…

— Ну, я не хотіла, щоб в тебе були приводи мене звільнити, — відповіла я, ігноруючи його присутність, як могла, а потім зайшла у порожній ліфт, коли двері розкрилися.

Ніколас пішов за мною, поклавши мобільний телефон у кишеню.

— Як почуваєшся? — запитав він з чимось дивним у голосі.

— Я в порядку, — сказала я, здивована от такої турботи.

Учора все знову вийшло з-під контролю; знаю, я провокувала його, я ніколи не думала, що він вчинить саме так.

«Викинь його…ці слова вже нічого не значать».

Його слова спали мені на думку, як порятунок із густого туману. Чому він сказав мені це? Щоб зробити мені боляче? Якщо він справді вірив, що ті давно сказані слова нічого не означали, то навіщо, в біса, він знову мене поцілував, навіщо він повів мене додому, щоб переконатися, що зі мною все гаразд, навіщо він запитував мене, як я зараз?

Треба було покінчити з цим, я не могла жити наосліп.

Ледве зупинившись, щоб подумати про те, що я роблю, я зробила крок уперед і натиснула на червону кнопку зупинки. Ліфт дивно загуркотів, видав пронизливий гудок і зупинився.

Я звернулася до Ніка, який був одночасно здивований і збентежений.

— Чому? — спитала я, схрестивши руки, намагаючись відчути себе захищеною перед ним, це єдиний спосіб удати, що між нами двома є перешкода.

— Чому що? — він відповів, нахмурившись.

— Чому ти мене поцілував?

У відповідь Нік витріщився на мене.

— Ти не повинен був цього робити.

Він скептично звів брови.

— Я не помітив як ти скаржилася.

Я відчула, як почервоніла. Ніколас усміхнувся так, що мені перехопило подих.

— І зараз ти скажеш мені, що маленький танець, який ти танцювала був не для того, щоб викликати у мене ревнощі.

Я широко розплющила очі, вдаючи обурення.

— Ти не центр всесвіту, Ніколасе. Це тебе не стосується, — збрехала я. — Крім того, як це стосується чогось? Ти вже вдруге це робиш. Ти мене шукаєш. Ти робив це в будинку свого батька і зараз це робиш. Мені це не подобається. Ти мене бентежиш і…

— І? — він перебив мене, зробивши крок у моєму напрямку. Цього разу я не відступив, а просто залишився на місці: я

збиралася впоратися з цим, мені набридли емоційні підйоми та падіння, які слідували за кожною нашою зустріччю, щоразу, коли я думаю, що можу це забути, з'являється він і робить речі, які змушують мене поставити під сумнів будь-яке своє судження.

— І мені це набридло, Ніколасе, пройшло багато часу, і я намагаюся йти далі.

— Рухатися далі з Саймоном? — у кожному з цих слів була щеплена отрута.

— З Саймоном чи кимось... я теж заслуговую бути щасливою, — рішуче заявила я.

— Я хочу те, що ми з тобою мали, Ніколасе… я хочу знову відчути… і якщо Саймон зможе.. — він не дав мені закінчити речення. Його рука схопила моє зап'ястя і сильно потягнула на себе, доки я не зіткнулася з ним.

— Повтори це. Повтори, що ти хочеш, щоб Саймон дав тобі те саме, що і я.

У мене перехопило подих від того, що він так близько, його аромат наповнював мої легені, і я хотіла відсуватися, щоб відновити контроль, але він зупинив мене, поклавши іншу руку мені на спину й притиснувши мене до свого тіла.

— Колись я буду з кимось іншим, Ніколасе. Ти не можеш вдавати, що мене ніхто не чіпає і що я у твоєму розпорядженні, коли тобі заманеться. Я з Саймоном, прийми це, так само як я приймаю те, що ти з Софією, — сказала я, відчуваючи гіркий присмак у роті навіть при згадці її дурного імені. — Пам'ятаєш Софію, свою дівчину? — з огидою додала я.

Ніколас змінив вираз обличчя: він дивився на мене кілька секунд, які, здавалося, тривали вічно, і під час яких я бачила, як гнів, який викликали в ньому мої слова змінював його.

— Ти граєшся з вогнем, Ноа, — він стиснув долоню в кулак.

— Я не граю. Це ти вдаєш, що граєш на обох сторонах.

Ніколас гірко розсміявся.

— Іронічно, що це твої слова.

Боже, завжди те саме! Чорт забирай, він коли-небудь перестане мені нагадувати? Не зводячи з нього очей, я простягнула руку й знову натиснула червону кнопку зупинки. Ліфт знову запрацював, а ми вдвох продовжували битися в найдовшій битві в історії. Перш ніж двері відчинилися, я зробила останній коментар:

— Як би нам не було боляче… ми обидва знали, що цей момент неодмінно настане.

Я побачила, що він збирався щось сказати, але двері розкрилися, і я прослизнула між ними, рятуючись від усього образливого, що він збирався сказати. Вперше відтоді, як ми розлучилися, я хотіла, щоб він пішов геть.

Вийшовши з ліфта, я попрямувала до офісу Саймона. Я повинна була йому все пояснити. Я знайшла його в кабінеті зі схрещеними руками та стурбованим обличчям.

— Що трапилося з тобою минулої ночі, Ноа? — запитав він, коли побачив мене, і я відчула, як червонію. — Однієї миті ти кажеш, що йдеш до туалету, а вже наступної — шукаю тебе всюди, хвилюючись… я думав, що з тобою щось трапилося, трясця, серйозно, більше ніколи не роби нічого подібного.

— Вибач, я знаю, що залишила тебе в безвиході, я..

— Я цілу голину шукав тебе, поки не прийшов хлопець у піджаку і сказав, що ти пішла додому... чому ти пішла?

Дідько, я почувалася винною… я просто цілковита ідіотка, яка підставила під удар те, що почала з Саймоном. Я зробила

нерішучий крок, обтяжений упущенням того, що, здавалося, йшло в правильному напрямку.

— Мені соромно про це казати. Я хотіла б сказати щось на кшталт того, що мені просто довелося піти, тому що хтось попросив мене допомогти у надзвичайній ситуації, або що моя подруга розлучилася зі своїм хлопцем і я повинна була її втішити, або що вивихнула щиколотку і була змушена піти до у відділення невідкладної допомоги, але це не так. Правда в тому, що я перестаралася з алкоголем. Я не хочу, щоб ти думав, що я дитина, яка не вміє пити або навіть гірше, але правда полягає в тому, що я була п’яна... і запевняю тебе, що похмілля, яке у мене зараз, є достатньою карою; пробач мені, будь ласка.

Я глибоко вдихнула, щоб оговтатися від свого монологу, і помітила, що Саймон почав дивитися на мене так, як раніше. Він відштовхнувся від столу й наблизився, поки не опинився в футі від мене.

— Наступного раз дай мені знати про це, і я доставлю тебе додому. Я знаю, що ми знайомі лише кілька тижнів, але ти мені подобаєшся, і я хочу, щоб ти мені довіряла..

Хлопці та дівчата, ось така зріла реакція.

Я подарувала йому посмішку, яка не досягала моїх очей. Він обняв мене за талію і притягнув ближче до свого тіла.

— Я добре провів час минулої ночі, але мені шкода, що все так вийшло.

— Все було чудово, поки я не вирішила випити третю порцію; я облажалася, але решта вечора пройшла неймовірно, я прекрасно провела час.

Саймон провів рукою по моїй темно-синій блузці й притягнув мене до себе. Після сварки з Ніком я хотіла, я потребувала налагодження стосунків з Саймоном. Він ніжно поцілував мене в

губи. Мої руки піднялися, щоб взяти його за шию і змусити його поглибити поцілунок, який мені потрібен був, щоб забути чоловіка, що був за кілька метрів від мене. Ми відсторонилися одне від одного, трохи прискорено дихаючи, і я побачила, як Саймон усміхнувся.

— Мені прощено?

— Ба більше, мені таке сподобалося.

Я засміялася, і двері кабінету відчинилися. Це була секретарка Ніка.

— Містер Лейстер скликав зустріч. Він хоче бачити усіх там.

Така велика зустріч — справжні, тортури. Була моя черга дбати про технічну сторону наради: проекцію та зміну слайдів. Це змушувало мене бути в центрі уваги: я стояла, а всі інші дивилася на мене зі своїх місць, особливо, звісно ж, Ніколас. Якби я не ловила б його погляд, змушуючи відвертатися, то всі б щось почали підозрювати, а це останнє чого я хотіла.

Коли нарада начебто закінчилась, Ніколас підвівся і попросив нас залишитися ще на кілька секунд.

— Я хотів би порушити складне, але важливе питання, — всі уважно дивилися на нього, не розуміючи, що саме він хоче сказати. — Я не знаю, чи всі знають статут компанії, тому наказав зробити копії, щоб всі співробітники точно мали змогу ознайомитися, — усі продовжували пильно слідкувати за босом, який дивився на підлеглих чисто професійним поглядом. — Братання між працівниками суворо заборонене.

Я здивовано розплющила очі й майже відчула погляд Саймона на Ніколасі. Раптом кімнату заповнила ніякова тиша.

— Це золоте правило, якого дотримуються в кожній компанії моєї родини. І я особисто вважаю його важливою умовою належного функціонування будь-якого бізнесу, — його погляд

охопив усіх нас, зупинившись спочатку на Саймоні, а потім на мені. — Якщо все зрозуміло, то можете продовжувати роботу, дякую.

Після слів боса, люди поквапилися вийти із зали, щоб вже за дверима почати обговорювати сенсаційну заяву.

Боже, це навіть смішно!

Я повернулася до Саймона й побачила, як він підвівся, але залишився в кабінеті. Ніколас закінчив складати свої речі в портфель і, подивившись на нас, поклав олівець, який тримав між пальцями, на скляний столик. Я знала, що це значить. Нік готував себе до нападу Саймона.

— Знаєш, Ніколасе, — сказав Саймон перед тим як обійти стіл і встати перед Ніком.

Я дивилася на них знервовано, не знаючи, що робити чи говорити. Мені не слід було зустрічатися вчора ввечері з Саймоном, принаймні перед Ніком, і тим паче не треба було говорити усе, що я сказала про нього в ліфті.

— Я вважаю, що це дуже добре, що ти вимагаєш від працівників дотримання ваших дурних правил — це правильна політика для великої корпорації, але ж ти не повинен забувати, що я не співробітник, а партнер цієї компанії. І це, Ніколасе, означає, що подібні накази щодо мого приватного життя, можуть бути виконані тільки у твоїй голові. Тому що повторюю я — партнер цього бізнесу і корпоративні кайдани на мене не розповсюджуються.

Ніколаса, здавалося, не здивувала ця словесна атака; ба більше, він не зводив очей з Саймона. Нік здавався спокійним, але я добре знала, що його просто розриває напад люті.

— Я володію шістдесятьма відсотками активів, що фактично залишає тобі двадцять, враховуючи, що сорок відсотків поділені

між вами з Баксвеллом. В угоді про партнерство було дуже чітко зазначено, що компанія перебуває під юрисдикцією Leister Enterprises, тому, якщо ти бажаєш запропонувати якійсь зміні у статуті, то без проблем можеш зустрітися із правлінням, тобто зі мною та моїми радниками

«Дідько!»

— Ніколасе, ти несправедливий, — сказала я собі під ніс. Я не могла повірити в те, що відбувається.

— Якщо одного дня хтось із вас захоче керувати компанією, ви можете робити з нею все, що завгодно, але поки що тут, в цій компанії, такі правила. Якщо я знову побачу вас разом у якійсь компрометувальній ситуації, або ж ситуації змусить мене підозрювати, що у вас романтичні стосунки, якщо це станеться, то я просто викину вас на вулицю. Зрозуміло?

Я продовжувала дивитися на Саймона і мені було його шкода. Було помітно, що він хотів вдарити Ніка, але хоч би наскільки цього не вимагала ситуація, він не збирався бити свого боса; він нічого не міг ні зробити, ні сказати, бо й так вже багацько всього наговорив, і тепер напевно боявся, що Ніколас чекає найменшої нагоди, щоб вигнати його з бізнесу.

Саймон схопив свої речі й вийшов із залу, грюкнувши дверима.

Ніколас обернувся до мене. Я досі стояла на своєму місці, як ідіотка, моя кров люто кипіла, я була зла й роздратована своєю безпорадністю. У той момент я ненавиділа його за те, що він був таким егоїстичним, за те, що він не кохав мене сам і не давав це зробити іншому, за те, що він продовжує гратися зі мною, знаючи, що моє серце продовжує плакати за ним.

— Ти теж збираєшся вийти з цих дверей, як розлючений підліток? Тому що мені все одно, — сказав він, збираючи свої речі так, наче нічого не сталося.

— Що з тобою, в біса, таке? — сказала я, підвищуючи голос і міцно стискаючи кулаки.

Ніколас кинув на мене отруйний погляд.

— Я намагаюся керувати компанією. І не збираюся дозволяти тобі спати з одним із моїх партнерів.

— Це тебе не стосується! — закричала я.

— Ти неймовірна, — сказав він, знизивши тон і сердито дивлячись на мене. — Іноді мені важко пригадати причини, чому я був закоханий у тебе, я думаю, і все це зводиться до досить захопливого сексу, так, це навіть віддалено не компенсує всі ті моменти, сповнені цілковитого лайна, які ти змусила мене пережити.

Відколи все це перетворилося на розмову про нас?!

— Ти говориш так, ніби сам клятий святий. Я нагадую тобі, що я переспала з іншим, тому що мене змусили повірити в те, що ти зробив те саме з двома дівками за моєю спиною. Зрада — це моя помилка, але як щодо тебе?! А ти, Ніколас? Зі скількома жінками ти спав відтоді, як ми розлучилися? Боже, я дозволила тобі робити зі мною все, що тільки заманеться, а ти все одно був з іншою! Я досягла дна з тобою. Ти ставишся до мене так, ніби я — твоя власність, або ж — іграшка, яка розважає тебе в моменти нудьги. Ти не дозволяєш мені рухатися далі, і це так егоїстично!

Ніколас поклав свої речі на стіл і підійшов до мене. Я була дуже розлючена, я важко дихала, мої руки тремтіли. Я випустила пару, мені потрібно було кинути йому в очі усе це, бо тримати всю цю отруту всередині себе було вже неможливо.

— Знаєш, чому? Тому що я не дозволю тобі рухатися далі, поки зроблю цього сам. Річ у тім, що я не хочу бачити тебе щасливою,

я не хочу бачити тебе ні з ким, ні з яким іншим мудаком, тому що я ще не закінчив з тобою!

Я штовхнула його з усіх сил, і відійшла до іншого кінця кімнати.

— Ти більше не торкнешся мене, — прошипіла я.

Мої слова викликали хижий блиск його розширених зіниць.

— Ти думаєш, що можеш робити зі мною, що хочеш, але це не так; поки ти з кимось іншим, наш вчорашній поцілунок — це останній дотик, який ми подаруємо одне одному.

Ніколас зупинився переді мною й поклав обидві руки на стіну, по одній з кожного боку моєї голови.

— Я не можу бачити тебе з ним — це зводить мене з розуму, — зізнався він, дивлячись на мене, з яскравою пристрастю та рішучістю в очах.

Я криво посміхнулася.

— Ну, я теж не божеволію від радості, коли бачу тебе з Софією.

Нік проігнорував мій коментар і притиснувся ближче.

— Мені потрібно бути в тобі, — сказав він без жодного сорому.

— Ні.

Нік подарував мені одну з тих криволінійних усмішок, які мені так подобалися.

— Ти чудово знаєш, що я можу змінити твою думку так швидко, що ти навіть не встигнеш усвідомити, як це сталося, — сказавши це, він взяв мене за підборіддя і великим пальцем погладив мою щоку, поки не досяг нижньої губи.

Я відштовхнула його руку.

— Я не збираюся грати в цю гру. Не цього разу, — заявила я, відстороняючись від нього. Секс — це більше не спосіб розв'язання проблем, Ніколасе, це тільки зашкодить нам ще більше. Я вже постраждала стільки, скільки може витримати моє тіло і навіть більше. Я не хочу втягувати в це інших. Ти з Софією, а я починаю щось із Саймоном — це реальність.

Ніколас похитав головою, знову розлютившись.

— Ти не починатимеш нічого з ним нічого починати, Ноа, — прямо пригрозив він мені.

Я озирнулася навколо себе. Якщо все буде так..

— Тоді я піду. Тоді я звільнюся, — сказала я, залишивши його приголомшеним. Я пішла, зачинивши за собою двері.

Ось і все. Більше в мене не буде можливості бачити його.

Розділ 31. НОА

Хоча рішення було прийнято поспішно, тієї ночі в ліжку я усвідомила, що все ж таки вчинила правильно. Мені треба було перегорнути сторінку раз і назавжди, але, працюючи на нього, я дозволяла собі цього не робити.

У мене було кілька пропущених дзвінків від Саймона. Він намагався зв’язатися зі мною, щоб запитати, чи я в порядку, але я ігнорувала його, зосередившись на своїй злості на Ніколаса. Так тривало доти, доки я не змусила себе заспокоїтися. Коли в мене це вийшло, я вирішила все ж таки прийняти один із дзвінків Саймона. Я запитала, чи можу я прийти до нього, і він, попри неабияке здивування, назвав свою адресу.

Мені не знадобилося багато часу, щоб дістатися до житлового комплексу, де він жив — це було лише за квартал від

колишнього помешкання Ніка. Коли я підійшла до його дверей, мені було більш ніж зрозуміло, що я збираюся робити.

Саймон зустрів мене зі стурбованістю на обличчі. Він був одягнений у сірі спортивні штани та темно-червону футболку вільного крою. Червоний колір у той момент я бачила всюди. Я навіть не дала йому привітатися, або ж собі передумати, і кинулася в його обійми одразу, як тільки він відчинив двері.

«Подивись на це, Ніколас Лейстер»

Саймон обійняв мене за талію, зачинивши вхідні двері, а коли його руки звільнилися, він схопив мене за талію й підняв із землі жестом, який дуже нагадав мені Ніка.

Дідько, чому хлопцям так подобається підіймати мене на руки?

«Ноа, зосередься. У тебе не повинно бути в голові нічого, крім Саймона, правильно?»

Коли він посадив мене на кухонну стійку, я відсторонилася, щоб побачити реакцію на свій напад. Саймон у відповідь дивився на мене так, наче ніколи не бачив.

— Коли ти подзвонила мені годину тому і сказала, що прийдеш, клянуся, це було останнє, чого я очікував від цієї зустрічі.

Я не хотіла говорити, що насправді це було не те що мені потрібно цієї миті, але це точно було способом викинути Ніколаса з голови, з душі.

Не зводячи очей із Саймона, тих темно-зелених очей із білявими віями, я потягнула футболку вверх та зняла через голову, залишивсь тільки у бюстгальтері.

— Чорт забирай, — вигукнув Саймон, смикаючи мене за шию і захоплюючи мій рот для поцілунку.

Я дозволила йому грати з моїм язиком скільки завгодно, але коли його рука почала ковзати по моїй голій спині, я мимоволі напружилася.

— Все гаразд? — спитав він, відриваючись і зупиняючи руку на застібці мого бюстгальтера.

— Просто.. ми можемо піти до кімнати?

Темрява.. вона була мені потрібна. Вперше за доволі великий проміжок часу.

Саймон усміхнувся, знову підняв мене та підніс до дверей у тьмяно освітленому коридорі.

— Я вмію ходити, — сказала я, не втримавшись.

— Знаю, але мені подобається відчувати тебе так, як зараз.

І я відчувала наскільки йому це подобалося. Його ерекція впивалася в мою шкіру, наче довбаний алюмінієвий стрижень.

Саймон поклав мене на ліжко, зняв з себе футболку й витягнувся наді мною, витримуючи всю свою вагу на руках. Він почав вкривати мій живіт дрібними поцілунками. Я заплющила очі. *Дідько, ні, чому? Чому мені так хотілося плакати?*

Саймон розстібнув верхній ґудзик на моїх джинсах, і мене раптом заполонили спогади про Майкла, про ту ніч, про його рот на моїй шкірі, про його губи на моїх. Все відчувалося так, ніби я знову переживала це: зрада, обман, найбільша помилка мого життя. *Невже я робила це знову?*

Ні! Дідько, я не робила нічого поганого! Саймон не був кимось, Саймон хотів чогось зі мною, Саймон піклувався про мене, піклувався більше, ніж Майкл, більше, ніж Ніколас…

Ніколас. Його обличчя з’явилося в моїй пам’яті, його кляті блакитні очі, які дивилися на мене так, ніби я була самим

дияволом, його губи, те, як він цілував мене, наче завтра не було, як він притискав мене до ліжка, бажаючи відчути мене поруч. Це завжди було настільки відчайдушно, що мені часто не вистачало повітря в легенях.

Руки, які зараз намагалися роздягнути мене — це не його руки. Вони ніколи не будуть його руками. І я не була впевнена, що колись зможу забути його дотики, що колись зможу насолоджуватися близькістю іншого чоловіка. Майже в нападі істерики та паніки я відштовхнула від себе Саймона й вскочила на ноги.

— Вибач…я не можу цього зробити, — просила пробачення я, застібаючи штани. Я істерично шукала вихід, як тварина в клітці, саме так я почувалася. В клітці. В полоні власних почуттів.

— Ноа, зачекай, вибач, якщо ти не готова..

— Мені потрібно йти, — сказала я, ігноруючи його.

Я вийшла у вітальну і знайшла там свою футболку, безладно кинуту на підлогу. Я підійшла туди й підняла її.

Потім Саймон схопив мене за руки, змушуючи подивитися на нього.

— Ти можеш пояснити, що відбувається? — огризнувся він на мене тоді. — Це через Лейстера? Бо якщо це через нього, то ти повинна знати, що мені наплювати на правила компанії. Чуєш?

Я похитала головою й витерла сльозу тильною стороною долоні.

— Мені просто потрібно зараз піти додому, — прокоментувала я, намагаючись контролювати свій майже панічний стан.

Саймон посміхнувся, подивився на мене, а потім кивнув.

— Гаразд, — погодився він, глибоко вдихнувши. — Колись… зателефонуй мені ще раз, добре?

Я кивнула. Мені справді було дуже шкода, що все так. Він не заслуговував мати справу з кимось настільки залежним. З кимось схожим на мене. Відчуваючи провину, я підійшла до нього й легенько поцілувала його в щоку, а потім схопила свою сумку й пішла, не оглядаючись.

Ніколас десять, Ноа мінус п'ять.

Розділ 32. НІК

Я не кинувся за нею, коли вона грюкнувши дверима, вибігла з конференцзалу. Я розумів, що сам все зіпсував. Я поводився, як справжній виродок, але думка про те, що Ноа «рухається далі» з кимось іншим зводила мене з розуму. Я, чорт забирай, розумів, що сам підштовхнув її перегорнути сторінку, і знав, що це означало, що мені доведеться дозволити їй заново побудувати своє життя з іншим, але варто було мені побачити її з Саймоном, як я починав сумніватися у своєму рішенні відпустити її. Я постійно думав чи міг я тоді помилитися.

Я провів ніч, обмірковуючи цю ідею, і наступного дня я з нетерпінням чекав моменту, коли я зможу поговорити з нею наодинці. На мій подив, Ноа сама зайшла до мене в кабінет, навіть не постукавши. Це нахабний жест викликав у мене бажання поцілувати її. Я оглянув її: штани, які вона носила, прилягали до тіла, як друга шкіра, а сорочка, хоч і елегантна, була занадто тісною для тих чудових вигинів, які я так добре знав; її щоки почервоніли, а губи трохи припухлі. Мені було достатньо швидкого погляду, щоб зрозуміти, що вона провела ніч у сльозах.

Ноа тримала у руці аркуш паперу, який вона підійшовши залишила на моєму столі.

— Моя заява на звільнення. Оскільки я наполовину стажист, вам не знадобиться двох тижнів, щоб знайти когось. Саймон може

обходитися сам, допоки ти не вирішиш запросити когось іншого, — сказала вона, не дивлячись на мене.

«Кляте лайно!»

Я підвівся. Коли я майже підійшов, вона розвернулася, щоб піти, але я встиг схопити її за зап’ясток.

— Дідько, почекай ти! — наказав я крізь зуби. Я сперся об стіл, щоб мати змогу не нахилятися до неї. Ноа швидко висмикнула руку і стиснула губи: вона була зла. — Не звільняйся, Ноа, не треба.

— Я хочу звільнитися, мені треба піти, — сказала вона, дивлячись на мене.

— Чому? Чому ти хочеш кинути роботу, яка приносить тобі хороші гроші? Невже ти готова відмовитися від гарного прибутку через такого ідіота, як Саймон? Я гадав, що ти більш прагматична.

— *Це через тебе, Ніколасе*. Я йду, бо більше не хочу тебе бачити.

— Почекай, почекай секунду, — пробуркотів я, намагаючись її зупинити.

На декілька секунд я відволікся. Я дивився в медові очі, а мій розум почав рахувати веснянки на її носі, хоча я вже давно знав точне число: загалом їх було двадцять вісім, двадцять вісім веснянок тільки на її носі. Я не хотів перестати бачити ці веснянки, я не хотів перестати бачити її.

— Мені здається, що ми не впоралися з цим. Як думаєш?

Ноа декілька секунд дивилася на підлогу, а потім знову зосередилася на мені.

— Ми вміємо тільки робити боляче одне одному, тільки це і…я… — її очі сльозилися, і я дивився, як вона сильно закусила губу; вона не хотіла, щоб я бачив її сльози, але було видно, що їй важко втримати емоції під контролем. — Мені потрібно подолати це, — прошепотіла вона.

Інстинктивно я підтягнув її до себе й обійняв. Я уткнувся обличчям у її шию і вдихнув полуничний аромат шкіри.

— Я так сумую за тобою, — зізналася вона кудись в мої груди. Її слова завдали мені фізичного болю, вони були ножові поранення, ножові поранення для моєї душі.

Нічого не кажучи, я схопив її волосся у свій стиснутий кулак, відтягнув назад і поцілував. Я потребував цього контакту, я потребував правильного прощання. Поцілунок — це те, що я міг їй дати, перш ніж сказати те, що повинен. Це не був глибокий поцілунок, це не був поцілунок, який вимагав продовження. Це було втілення прихильності, кохання та нескінченної туги. Мої губи притиснулися до її губи, наче даючи обіцянку відпустити, але не забути.

— *Ми нічого не можемо зробити, щоб змінити те, що сталося*, — сказав я, милуючись її обличчям і звертаючи увагу на кожну деталь. — І я хотів би думати, що одного дня злість всередині мене зникне, я сподіваюся, що так і станеться, Ноа, я справді сподіваюся. Але не зараз, зараз це здається чимось неможливим.

Вона уважно слухала мої слова.

— Ти ніколи не пробачиш мені те, що я зробила? — запитала вона тремтячим голосом.

— Зрада — це єдине, що могло зламати нас. Це єдина причина з мільйона, яка могла розлучити нас.

— Я знаю, — погодилася вона, витираючи сльози.

Ми поринули в дивну тишу, тишу, яка не була незручною, але здавалася прелюдією до важливого рішення. І це був якраз той момент, коли можна сказати те, що було в моїй голові.

— Ноа, те, що сталося в будинку мого батька…

Ноа швидко перебила мене.

— Ти про це шкодуєш, я знаю, тобі не обов'язково про це говорити.

— Я не шкодую про це, навпаки, я думаю, що це був хороший спосіб закінчити, тобі так не здається? Я хотів з тобою поговорити й запитати, чи з тобою все гаразд, але ти зникла. Зрештою я зрозумів, що так навіть краще.

Коли вона підняла очі, то світло, що проникало через вікно, відбивалося в медових зіницях. Я хотів би побачити в них щось інше, а не біль, який здавався таким же глибоким, як мій. *Як ми можемо…як ми можемо нескінченно страждати незалежно від того разом ми чи ні?*

— Я сьогодні їду і не знаю, коли повернуся. Ти можеш бути впевнена в тому, що я більше не доторкнуся до тебе, Ноа.

Ноа глибоко вдихнула, намагаючись стримати те, що можна помітити і її очах.

— Найгірше те, що, пори все, що трапилося, я не хочу, щоб ти йшов, — сказала вона, намагаючись контролювати себе.

Моя рука діяла окремо від мозку і мої пальці торкнулися її щоки. Її очі на секунду заплющилися, а потім сфокусувалися на моєму зап'ястку. Перш ніж я встиг щось зробити, вона узяла мою руку і повернула так, щоб побачити моє татуювання, зроблене півтора року тому. Татуюванням було те, що Ноа, розважаючись писала на моїй шкірі.

«Ти мій», — написала вона, і я майже одразу побіг витатуйовувати це на собі, ніби хотів раз й назавжди зробити ці слова реальністю.

Ноа без попередження торкнулася губами напису, і вся моя шкіра завібрувала так, ніби мене вдарили струмом. У цей момент я помітив, що починає відбуватися найгірше: я починаю відчувати, відчувати страх, відчувати, що стіна, яку я будував усі ці місяці, руйнується.

«Ти пошкодуєш про це, я знаю, ти пошкодуєш про це, а потім зненавидиш мене, тому що це змусить тебе пам'ятати мене, навіть якщо ти цього не захочеш»

Слова, які Ноа сказала мені після того, як дізналася, що я зробив татуювання, пригадалися мені так, наче вони були сказані вчора. Здавалося, що вона вже тоді знала, як все закінчиться.

— Я мушу йти.

Я збирався піти, я збирався вийти звідси й не повертатися, допоки тут не станеться кінець світу, але Ноа, здавалося, запанікувала, і її руки міцно схопили мої.

— Ні, ні, ні, ні, — почала повторювати вона. Ноа майже нічого не бачила через завісу сліз, її очі були настільки опухлими, що колір меду перетворився на рідкий та розплавлений еліксир. — Будь ласка… будь ласка, спробуймо ще раз, — благала вона, впиваючись нігтями в мою шкіру.

Я сильно стиснув щелепу. Дідько, навіщо вона все ускладнює?

— Нас більше немає.

— Я знаю, що ти спроможний на те, щоб покохати мене знову. Я знаю, ти не кохаєш Софію, ти кохаєш мене, тільки мене, пам'ятаєш? Ти сказав, що кохатимеш мене завжди. Я не просила тебе про це, тому що сподівалася, що час вилікує нас,

але цього не сталося. І тепер я прошу.. прошу тебе дати мені ще один шанс.

— Не проси в мене того, чого я не можу тобі дати, — перервав я її, схопивши за зап’ястя і відтягнувши від себе. Я міцно тримав її руки й дивився на неї.— Я більше не можу нікого кохати, той корабель уже відплив, розумієш? Я відкрився тобі тоді, знаючи, що це суперечить усім моїм інстинктам; я намагався, я справді намагався, але я не створений для кохання, мене не можна кохати й ти чітко дала мені це зрозуміти.

— Я кохаю тебе, — пошепки сказала вона, дивлячись мені в очі.

Я не хотів думати про те, як ми обидва могли виглядати ззовні: ми були сповненні поганого досвіду, ми не знали, що таке любити, бо нас побили, зламати ще в дитинстві, і тепер ми робили те саме з тими, хто намагався наблизитися.

— Ти не кохаєш мене, Ноа. Ти обрала єдину зброю, яка могла мене вбити й натиснула на курок.

— Я тут, я ще тут, і ти теж! Ти ледве можеш триматися подалі від мене — це щось означає, це має щось означати! Ти справді хочеш, щоб я прожила життя з кимось іншим? Подумай про це, Ніколасе, бо якщо ти підеш, якщо ти підеш, залишивши мене знову, то коли ти нарешті вирішиш повернутися, може бути пізно.

— Це погроза?

Одна лише згадка про Ноа з кимось досі зводила мене з розуму.

— Я чекала на тебе, я чекала тебе відтоді, як ми розлучилися. Вже минуло майже півтора року, а я досі чекаю, що ти до мене повернешся, і ти це робиш, але наполовину. Я не можу цього прийняти, ні зараз, ні ніколи, Ніколасе, бо якщо ти підеш, якщо ти залишиш мене знову, ми з тобою покінчимо назавжди.

У кімнаті запала тиша, і я побачив недовіру та розчарування в її очах.

Я глибоко вдихнув, перш ніж сказати

— До побачення, Ноа, — сказав я, відчуваючи жахливий біль у грудях.

Ноа відсторонилася від мене, наче мої слова обпекли її. Я знав, від чого я відмовляюся, але я не міг дати їй те, чого вона від мене вимагала. Вона зробила крок назад, і смуток поступився місцем чомусь іншому, темнішому, важчому для розшифровки.

— До побачення, Ніколасе

Вона пішла, не озираючись, і я зробив те саме.

Розділ 33. НОА

Читальна зала в університетській бібліотеці була забита студентами: наближалися кінцеві терміни виконання завдань і повторне складання деяких іспитів. Я не мала уявлення скільки вже знаходжусь тут, бо обрала стіл без вікон, щоб не бачити як щасливі вільні від навчання люди насолоджуються останніми днями зими.

Дженна була поруч зі мною, і здавалося, що вона зовсім не зосереджена на підручнику з біології, що лежав прямо перед нею.

— Вже? — запитала вона мене ввосьме.

Я розлючено глянула на неї.

— Давай, Ноа, з такою швидкістю я ніколи не закінчу це навчання, не здам іспити і все.

Я безсило засміялася, глибоко вдихнувши.

— Нам негайно потрібна кава, Дженно, я серйозно.

Моя подруга намалювала величезну усмішку на своїх губах, і ми разом зібрали речі та вийшли з цього самовільного ув’язнення.

Коли я вийшла, то зрозуміла, що скоро стемніє, і обійняла себе, щоб захиститися від крижаного вітру, який колихав дерева. Я провела у бібліотеці стільки годин, що втратила відчуття часу.

Два місяці, які я працював у LRB, допомогли мені дізнатися багато про реальний світ, але тепер, коли наближалися іспити, я була рада, що можу приділяти весь свій час навчанню.

Під час роботи я накопичила деяку суму, за яку зможу жити принаймні кілька місяців. Саймон запропонував знайти якусь подібну вакансію для мене в іншій компанії, і я була б вічно вдячна, але поки що *так* було краще. До того ж, наша ситуація… ну, це було б напружено. Я була з ним чесною і пояснила, що я все ще не перехворіла Ніком, і, що мені потрібно трохи побути наодинці. Час від часу ми бачилися, але як друзі: він забирав мене і ми йшли кудись їсти, або збиралися компанією, щоб піти з друзями на вечерю та погуляти.

Дженна протиснулась до мене біля бібліотеки, зчепила мою руку зі своєю, і ми разом пішли до найближчої кав’ярні.

Я випила потрійну каву з брецелем, а Дженна — гарячий шоколад. Ми сідаємо на одну з лавок у парку і намагаємося насолодитися нашим маленьким відпочинком.

— Я хотіла запросити тебе на день народження Ліона, збираюся організувати для нього свято у нас вдома. Це буде чудово, тому що він цього зовсім цього не очікує. Я йому сказала, що я можу піти тільки повечеряти, тому що наступного дня у мене дуже важливий іспит... Це брехня, враховуючи, що я закінчую складати всі іспити післязавтра, тому, коли він прийде додому, він буде наляканий до смерті.

Я посміхнулася, уявляючи цю сцену.

— Коли? — запитала я, потягуючи каву.

— Через пару тижнів. Попереджаю завчасно, тож приходь!

Якийсь час я грала жорстко, відмовляючись приходити, мені було весело бачити, як вона виймає всю свою зброю переконання, але нарешті я сказав «так, я прийду», і вона, здавалося, знову зітхнула спокійно. Справа не в тому, що я була особливо схвильована, я була виснажена більше, ніж будь-коли, навіть кава не змогла підбадьорити мене, але в цілому вийти з бібліотеки і відволіктися було добре для мене. Деякий час ми розмовляли про неважливі речі. Дженна розповіла мені, що кілька днів тому Ліон дуже розлютився на неї, бо він побачив її з молотком у руці з явним наміром щось полагодити. Для когось іншого це може здатися незначним, але Дженна нещодавно зламала палець тим самим молотком, і її чоловік суворо заборонив їй наближатися до його інструментів.

Мені було весело бачити, як Дженна дотримувалася його правил або, точніше, виходила за їх межі.

— Ти мала це бачити: *«Мої інструменти, мої правила!»* І поки я закочувала очі, він почав лагодити мій туалетний столик майже без мого прохання. Це хороша тактика, тобі так не здається?

— Коли я запитую його прямо, він каже мені, що зробить це, як тільки зможе, але коли він бачить мене з молотком у руці, він біжить закінчувати все, що я вдавала, що почала.

— Ти погана, — сказала я, підводячись із явним наміром піти, Дженна зробила те саме. Коли ми звернули на вулицю, яка вела нас прямо до бібліотеки, ми мало не зіткнулися з кимось. З тим, хто поклявся ніколи не повертатися: Майкл.

— Якого біса ти тут робиш?! — крикнула Дженна, сердито дивлячись на нього.

Майкл витріщився на мене, його очі блукали по всьому моєму тілу, затримавшись на моєму обличчі на кілька секунд занадто довго, перш ніж повернутись до моєї подруги.

— Я повернувся, — відповів він і одразу ж подивився на мене.

Моє з Майклом минуле було нелегко забути. Він не тільки зіпсував мої стосунки з Ніком, він зрадив мою довіру, скориставшись мною в момент повної вразливості.

— Ти сказав, що не повернешся, — дорікнула я його, нервово прилипаючи до Дженни. — Така була угода.

Майкл безтурботно знизав плечима.

— Люди змінюють свої рішення.

Я мовчала, не вірячи в те, що чую. Його поява, викликала в мене неприємні відчуття. Я згадала те, що ховала у глибині душі, те, що клялася ніколи більше не згадувати.

Майкл думав, що після того, як я розлучуся з Ніком, ми з ним щось почнемо.

Кілька днів я була одержима тим фактом, що повинна бути з ним, що повинна дати йому шанс. Послугу, яку він зробив мені, знявши звинувачення проти Ніка, він зробив лише для того, щоб потім шантажувати мене. Коли я виписалася з лікарні, він приходив до мене щодня після того, як Ніколас поїхав до Нью-Йорка, і коли я сказала йому, що між нами нічого не буде, він почав постійно дзвонити мені, звинувачував мене в тому, що я з ним граюся, намагався помиритися. Згадував про речі, які я ніколи нікому не говорила крім нього, він навіть намагався мене змусити бути з ним. Того дня я погрожувала йому подати в суд, щоб той заборонив йому наближатися до мене.

До мене прийшов його брат Чарлі, він зізнався, що у Майкла раніше вже була така проблема і якась дівчина мало не завершила його кар’єру. Того дня я дізналася, що Чарлі та Майкл

дуже страждали після смерті матері. Це вплинуло на них настільки, що Майкл став нестабільним, а Чарлі почав пити... Їм було нелегко подолати цю стадію, особливо після того, як вони залишилися сиротами, оскільки їхній батько покинув їх, коли вони були маленькими. Майкл піклувався про Чарлі, але той страждав розладом особистості та впав у депресію.

Нарешті Чарлі переконав свого брата влаштуватися на роботу в Арізоні, і він поклявся, що більше ніколи не турбуватиме мене.

Дженна дістала з кишені мобільний телефон.

— Я викличу поліцію, — погрожувала вона, така розлючена, якою я її ніколи в житті не бачила.

Я не зводила очей з Майкла, причини того, що мої стосунки розпалися і моє життя пішло до дідька. Дізнавшись усе, що він від мене приховував, я зрозуміла, що він мною скористався… Скільки б я йому не дозволяла, він скористався моєю ситуацією та використав усі мої зізнання в терапії, щоб відправити мене туди, куди він хотів.

— І що ти їм скажеш? — безтурботно запитав Майкл. — Я не зробив нічого поганого, я повернувся через рік, щоб відвідати брата і знайти роботу. Ти збираєшся це сказати поліцейським?

Дженна ступила вперед.

— Я збираюся розповісти їм, як ти загнав мою подругу в глухий кут і переслідував її тижнями, ти, придурок!

Майкл ледь глянув на Дженну, його очі були моторошно прикуті до мене.

— Це могло б спрацювати, якби Ноа подала на мене до суду одразу після того, що сталося… Але вона цього не зробила, тому у вас немає жодних доказів проти мене.

Я вважала, що вчинила правильно, не висунувши звинувачень, але тепер, бачачи його перед собою, і те як він спостерігає за мною, з таким зверхнім ставленням і прихованою злобою… я більше не була такою впевненою.

— Ходімо, Дженна, — сказала я подрузі, бажаючи якнайшвидше втекти звідси.

— Тримайся подалі від Ноа, чуєш? — попередила його Дженна, зовсім не звертаючи на мене уваги.

Майкл усміхнувся, як ідіот, кинув на нас поблажливий погляд і повернувся до мене.

— Ти дорогоцінна.

— Я проклята! — Відповіла я, помітивши, що в мені кипить гнів.

Я не чекала, щоб почути або побачити його відповідь. Я схопила Дженну, щоб переконатися, що вона не стрибає на нього. Байдуже, якщо вона вище на голову, він більше неї, вдвічі.

Ми зникли за дверима головного корпусу. Зробивши це та знаючи, що він більше нас не бачить, я зламалася, сіла на першу лавку, яку побачила, і почала глибоко дихати.

Дженна сіла поряд зі мною і почала бунтувати, намагаючись мене заспокоїти.

— Чому він повернувся? На скільки?

Я переконала себе, що Майкл був просто проблемним хлопчиком, як і багато інших, але що він не зможе заподіяти мені шкоди. Коли він пішов, я думала, що він зробив це заради мене, тому що він піклувався про мене і не хотів, щоб я його боялася, але тепер, коли знову побачила його, щось у мені підказувало мені бігти в іншому напрямку, щось підказувало мені що його повернення не принесе мені нічого доброго. Більше того, я відчувала, що повинна щось зробити, комусь сказати.

— Я подзвоню Ліону.

— Навіть не думай про це! — Сказала я їй, дивом прийшовши до тями і вирвавши з її рук телефон.

— Треба щось робити! — запротестувала Дженна зовсім роздратовано.

— Ні, ми нічого не будемо робити. Він сказав, що прийшов відвідати Чарлі. Сподіваюся, потім він знову зникне. *Це* було давно, я не думаю, що він тут через мене, Дженна.

Вона розширила очі, не вірячи своїм вухам, і подивилася на мене так, наче я збожеволіла.

— Ти чула, як він з тобою говорив?

Я кивнула, стоячи, раптом у мене з’явилися жахливі позиви до блювоти: будити старі спогади було зовсім недобре, особливо в біса зараз.

— Я не хочу проблем, Дженна. Я не хочу розповідати про те, що трапилося, і останнє, чого я хочу, це щоб Ліон дізнався про це та розповів усім, кого ви знаєте... Ми нічого не робитимемо. Більше нема про що говорити.

Моя подруга збиралася щось сказати, але я пішла вперед і знову взяла слово: — Я буду обережна, добре? І якщо я побачу щось, що мені не подобається, або він знову підійде до мене, ми разом підемо в поліцію, і ти зможеш розповідати кому хочеш. Але зараз ми будемо продовжувати навчання.

Дженна була розлючена на моє ставлення і перед поверненням до бібліотеки сказала мені.

— Минулого разу ти змусила мене приховати те, що сталося від усіх, але якщо я дізнаюся, що той сучий син наблизився до тебе, я подзвоню прямо Ніколасу. Ти мене почула?

Я проковтнула свої думки про цю погрозу і просто відпустила її.

Дні, що відбулися після сутички з Майклом, нерви та хвилювання повністю домінували наді мною. Я намагалася стримати ці почуття, особливо тому, що булп дуже зайнята, збираючи речі, щоб переїхати в нову квартиру. Напередодні я закінчила останній іспит, тож нарешті встигла вирішити питання про переведення.

Квартира була мансардою, яка знаходилася за межами кампусу. В єдиному просторі знаходилася: невелика кухня, вітальня і спальня. Також в квартирі була вбиральня з ванною. Тут не було нічого особливого, але це було єдине, що я могла собі дозволити.

Проблема полягала в тому, що в новій квартирі виникла проблема з водопостачанням, і я не зможу заїхати туди ще тиждень.

Я вже повідомила свого орендодавця, що зїжджаю, і запитала Дженну, чи можу я залишитися з ними на кілька днів, поки я не зможу десь оселитися. Моя подруга відразу дала мені притулок, а через кілька годин збиралася забрати мене, щоб допомогти перенести всі коробки на нову квартиру. Я не знала, що її супроводжуватиме Ліон.

Коли я відчинила двері, я була здивована, побачивши його там, ми давно не зустрічалися, і мені було приємно побачити його знову.

— Що трапилося, Ноа?! — Він привітав мене, обнявши своєю гігантською рукою.

— Дякую, що допомагаєш нам, Ліоне, та тобі не потрібно було приїжджати.

— О, ні, йому довелося, — відповіла Дженна, показуючи мені свої нові нігті, пофарбовані в ексцентричний червоний колір.

Я закотила очі й почала збирати ящики, які могла легко підняти, щоб віднести їх до вантажівки Ліона. Він займався важчими, а ми з Дженною завантажували в машину легшв. Погано те, що було більше легких, ніж важких, тому довелося багато нахилятися.

Одного разу, коли я нахилився, щоб взяти одну з коробок, повних книжок, у мене в спині з'явився такий пронизливий біль, наче кинджалом штрикнули. Я завмерла.

— Все гаразд? — спитав Ліон, підходячи туди, де я стояла зігнута навпіл.

Дженна заінтриговано спостерігала за нами, поки не помітила моє обличчя, яке, мабуть, було білим.

— Ноа!

Я глибоко вдихнула, щоб зрозуміти, чи вщух біль, і сіла на підлогу, як могла.

— Мені здається, я щойно зірвала собі спину, але все гаразд, — тремтячим голосом оголосила я.

— Для чого ти береш ці ящики!? Це робота Ліона, дурепо.

Я проігнорувала її коментарі, які вона почала кидати на мене, а біль стихав із приголомшливою повільністю.

Ліон присів біля мене й подивився мені в очі. Вони були неймовірно зелені, і мене вразив світлий контраст з його темною шкірою.

Тепер зрозуміло чому Дженна витратила половину своїх весільних обітниць на розмови про ці очі, вони зачаровували.

— Ти можеш встати? — запитав він мене, і ця ідея здалася мені найскладнішою.

— Хм… — я вагалася кілька секунд. — Я не впевнена.

Дженна похитала головою, коли Ліон провів рукою по моїй спині.

Я спробувала підвестися самостійно, але біль поширився на живіт, і я зіщулилася. Біль був такої сили, що здавалося, ніби в моє тіло встромляють з десяток ножів. Я вилаялась собі під ніс.

— У тебе напад люмбаго, подруго — сказала Дженна, коли Ліон нахилився й підхопив мене.

— Я віднесу тебе до машини, а вдома ти ляжеш і відпочинеш. Це пройде, ти зробила невдалий крок, от і все.

Я кивнула головою, бо ледве могла вимовити хоча б якийсь звук. Біль… дідько, біль був жахливим. Ліон посадив мене на переднє сидіння й закінчив завантажувати коробки в багажник. Коли ми нарешті змогли рушити з місця, я молилася про те, щоб якомога швидше доїхати додому та лягти.

— Якщо хочеш, я можу покликати свою масажистку, вона найкраща. Вона точно знає, як тобі допомогти, — запропонувала Дженна, підносячи M&M до своїх нафарбованих фіолетовою помадою губ.

В мене не було сил їй відповісти. Єдине чого я хотіла зараз — це опинитися якомога далі від усього цього. Коли ми нарешті добралися до квартири Дженни, я ледве рухалася. Ліон, стурбований моїм станом, знову взяв мене на руки, цього разу відніс мене до гостьової кімнати. Коли він опускав мене на ліжко, біль знову охопив моє тіло, змусивши заплющити очі.

— Ноа… ти впевнена, що з тобою все гаразд?

Через секунду після його питання на порозі кімнати з’явилася Дженна зі склянкою води та м’язовим релаксантом. Я одразу ж вихопила у неї воду і майже миттєво проковтнула ліки.

— Не хвилюйся, це мине, — сказала я, відчуваючи, як від болю паморочиться в голові.

Ліон не здався дуже переконаним, але допитувати мене у нього не було часу. Менш ніж за три години йому потрібно було бути в аеропорту. У нього була запланована поїздка до Філадельфії, яка мала тривати приблизно чотири дні.

— Я подбаю про неї, — сказала Дженна, лягаючи поруч зі мною на ліжко.

Ліон нахилився, щоб ніжно поцілувати її в губи.

— Тоді я спокійний. Якщо вам буде потрібна допомога з переїздом, то я вже казав, Лука повністю до ваших послуг. До побачення, Ноа, одужуй скоріше,— сказав він на прощання, скуйовджуючи моє волосся.

Коли Ліон нарешті пішов, я впала на подушки й почала повільно рахувати щось в голові.

— Ти впевнена, що не хочеш, щоб я відвезла тебе до лікарні? — здається у восьме запитала мене Дженна.

Раніше я сказала «ні», бо вважала ідіотизмом йти до лікарні через просте розтягнення спини, але тепер, коли біль, здавалося, посилювався, а не вщухав — ця ідея ставала дедалі привабливішою.

— Почекаймо, поки заспокійливе почне діяти, — сказала я неохоче, бо сама думка про те, щоб встати та кудись піти викликала черговий приступ запаморочення.

За дві години я зрозуміла, що щось не так. Щось, в біса, зовсім не так.

— Ноа, ти мене лякаєш, — заявила Дженна, спостерігаючи, як я корчуся від болю.

— Відвези мене до лікарні, — попросила я тремтячим голосом.

Спочатку я думала, що жахіттям буде дійти до машини, але ні. Виявилося, що справжнє пекло — це сама поїздка до лікарні швидкої допомоги. Прибувши на місце, я сіла у кімнаті очікування, поки Дженна заповнювала форми, які нам дали на рецепції. Ми доволі довго чекали медичний персонал, доволі довго для того, що я змогла не на жарт рознервуватися. Через деякий час я почала усвідомлювати, що все набагато гірше, ніж я думала, бо раптом глянувши вниз, я побачила, що область спідньої білизни була повністю запитана кров'ю.

Чорт забирай, щось відбувається!

Наступним епізодом, який я чітко усвідомила, був момент, коли мене на інвалідному візку везуть у кабінет невідкладної допомоги.

— Люба, ти мене чуєш? — сказала медсестра, допомагаючи мені змінити свій одяг на халат. — Лікар незабаром підійде, але перед цим мені потрібно поставити тобі декілька питань.

Я оглянула медсестру: у неї було руде волосся та надмірна вага; вона була дуже на товстунців із ««Аліси в Країні Чудес».

— Скільки у тебе тижнів? — запитала вона мене.

— Ні, це не продовжується тижнями, таке трапилося тільки сьогодні.

Медсестра глянула на мене насуплено.

А потім я раптом усвідомила, що саме вона мала на увазі й це наче повернуло мене до реальності, а ця реальність змусила мене почуватися так, ніби мене штовхнули з десятого поверху вниз.

— Про… про що ви говорите? — запитала я тремтячим голосом.

Медсестра глянула на мене спочатку здивовано, а потім з жалем.

— Люба…скоріш за все, у тебе викидень.

Боже мій! Що, в біса, казала та жінка?

В мені все завмерло, а слово *«викидень»* вдарило по голові, як гігантський молот.

«*Викидень», «викидень», «викидень»* — це неможливо, неможливо, тому що викидень передбачає вагітність, а я, я не була вагітною.

— Зараз приїде лікар. Не хвилюйся, я впевнена, що все буде добре.

Що буде добре? Що з того, що містить слово «викидень», могло вийти добре?

У моїй голові закрутився вирій думок: я рахувала на пальцях, запам’ятовувати дати та числа. І через деякий час активного мозкового штурму я дійшла однозначного висновку: це неможливо, неможливо. Така думка мене трішки заспокоїла. Було очевидно, що медсестра просто припускала, що могло статися і нічого більше. Я не розказувала нічого про коробки, про те, що скоріш за все, таку реакцію викликали тяжкості, які я підіймала. Тяжкості, а нічого подібного це, тому що це було неможливо, чи не так? Минуло занадто багато часу..

Двері відчинилися, перервавши мої думки. Мене привітав лікар середнього віку.

— Як справи, міс Морган? — запитав він, підійшовши до мене.

Я не відповіла і він жестом попросив мене лягти.

— Я зроблю УЗД, добре? — повідомив він, піднявши мою нічну сорочку й акуратно торкнувшись мого живота.

— Я не вагітна, — заявила я і продовжила повторювати це собі в голові.

Я не вагітна, я не вагітна, я не вагітна…

Лікар здивовано дивився на мене кілька хвилин.

— Ну, ми зможемо це підтвердити або спростувати вже за кілька хвилин, — сказав він, сідаючи поруч зі мною і підтягуючи маленький столик, на якому стояв ультразвуковий апарат. — Цей гель трохи холодний, але це нормально.

Я відчула холод, коли він намазав гель мені на живіт. Важко дихаючи від хвилювання, я повернула голову так, щоб слідкувати за діями лікаря. Він провів зондом по моєму животу, а потім натиснув кнопку й повернув екран, щоб могла бачити те, що й він.

— Гадаю, це підтвердження того, що ви помилялися, чи не так?

На чорно-білому екрані апарату було зображення дитини. Так, так, саме дитини, а не незрозумілого згустку клітин. У цієї дитини була голова, ноги та руку і займала вона сама більшу частину монітора УЗД.

— Боже мій, — вигукнула я, притиснувши долоню до рота. Я відчувала навіть не страх, а справжній жах в усьому тілі.

— Дитині приблизно шістнадцять тижнів, — повідомив мені лікар і продовжив ковзати зондом по моєму животу.

Я помітила, що він нахмурився від занепокоєння. Кілька секунд потому, секунд, які для мене стали вічністю, голосний звук заполонив кімнату. Чоловік полегшено зітхнув і повернувся до мене:

— У неї є пульс, міс Морган.

Раптом слово *«викидень»* отримало зовсім нове значення, і я відчула, що знову падаю, але цього разу в глибоку темну яму.

— Я втрачаю дитину? — запитала я тремтячим голосом.

Лікар знову повернув екран і вказав на чорну пляму, що оточувала дитину; кинувши погляд в це місце, я одразу зрозуміла, що подібного бути не повинно.

— Це досить велика внутрішньоутробна гематома. І положення, в якому перебуває дитина, небезпечне. Також, враховуючи, що ви щойно дізналися що вагітна, я так розумію, що ви думали, що менструація досі приходить регулярно, так?

— Зазвичай не дуже регулярно, але так...у мене були місячні останні кілька місяців, можливо, вони тривали не так довго, як потрібно, але я подумала...

— Чи приймаєте ви протизаплідні таблетки? — запитав він мене тоді.

— Так, я їх приймаю, щоб регулювати менструальний цикл.

— Часто ви пропускаєте приймання таблеток?

«Лайно!»

— Іноді, але якщо я пропускаю, то приймаю таблетку наступного дня.

— Тоді зрозуміло. Подібні пропуски призводять до того, що препарат втрачає свої контрацептивні властивості. Але це не так важливо вже, зараз важливо, що існує великий ризик викидня.

Мої очі повернулися до екрана ультразвуку.

Боже мій, це була дитина… дитина, про яку я навіть не знала. Дитина росте всередині мене. Я навіть не здогадувалась. Господи! Я вживала алкоголь.

— Лікарю... Я не знала, не знала..

Він спостерігав за мною, зберігаючи спокій.

— А тепер заспокойтеся, добре? Ми зробимо всі необхідні аналізи, щоб переконатися, що з вами та дитиною все гаразд. Ви були б здивовані, якби дізналися, скільки подібних до вашого випадків. Зміни зазвичай починають помічати на третьому-четвертому місяці, оскільки до дванадцяти тижнів матка все ще знаходиться в малому тазу, і тільки коли вона виростає за межі цієї області, вагітність починає проявлятися. Оскільки у вас кровотеча, то ми вимушені покласти вас до лікарні. Я розумію, що ви шоковані новиною, але зараз вкрай важливо поводитися максимально обережно і якомога більше відпочивати. Щойно кровотеча припиниться, я проведу тазовий огляд, щоб виміряти шийку матки; якщо все добре, то передчасні пологи в майбутньому виключені.

«Передчасні пологи»

Боже, я відчула, ніби мене раптово кинули в якусь зі слова словами *«дитина», «передчасні пологи», «гематома», «викидень»* Я навіть не сприймала його слів, я досі не сприйняла те, що було на екрані. Я наче була дуже далеко від цього місця.

— Прийде медсестра, візьме кров, щоб виключити додаткові ускладнення, хоча зараз головне — зникнення гематоми. Скоріш за все, у вас низький рівень прогестерону; у такому випадку ми наддамо вам усе необхідне для утримання дитини. Ви згодні? — лікар повідомив все це тоном, який, як я вважала, повинен був мене заспокоїти.

Я відчула паніку, цілу панічну атаку, мені хотілося втекти, зникнути з лікарні та повернутися до свого життя, до того життя, яке в мене було кілька годин тому.

— Лікарю... Мені лише дев’ятнадцять років, я не готова бути мамою.

Він кивнув.

— Це не входило у ваші плани, розумію, — тактовно вимовив він. — Але дитина є, і є ризик, що ви можете її втратити. Ви молода, а попереду кілька важких місяців, вам знадобиться підтримка близьких. Ви знаєте хто батько?

«Батько»

Ніколас Лейстер був батьком цієї дитини. І він був на іншому кінці країни, з іншою жінкою. І не мав жодного бажання бути частиною мого життя.

— Я… я знаю, хто він, але я не можу йому сказати.

Саме тоді увійшла медсестра, і лікар повернувся до неї, щоб розповісти усе, що вона мала зробити. Перед тим як виходити з кабінету, він тепло посміхнувся мені.

— Тобі потрібно заспокоїтися, люба, — сказала медсестра. — Ми поставимо тобі крапельницюз вітамінами та заспокійливим, щоб ти могла відпочити.

— Ні, ні, я не хочу заспокійливе. Ви не розумієте! Цього не повинно було статися, я не готова бути матір'ю, я не повинна бути мамою. Лікарі, самі лікарі говорили, що це малоймовірно, а тепер..

— А тепер ти на четвертому місяці вагітності, люба, і, судячи з твоєї історії та того, як прогресує вагітність — це диво.

«Диво»

Я заплющила очі, намагаючись заспокоїтися.

Чотири місяці! Клятий, клятий Ніколас Лейстер!

Розділ 34. НОА

Я не знаю, коли я заснула, але коли я відкрила очі, то побачила, що Дженна сидить у кріслі біля мого ліжка і дивиться на мене з блідим обличчям, сповненим занепокоєння. Побачивши, що я відкрила очі, вона підвелася і підійшла до мене, я лежала закутана під ковдрою та з крапельницею у лівій руці.

— Ноа, як справи? — сказала вона зі страхом у голосі.

Побачивши її там і згадавши все, я відчула, ніби ми обоє опинилися в іншому вимірі, ніби раптом моє життя стало не моїм життям, і те, що я щойно дізналася, зачинило всі двері, які були відчинені, ніби тепер була відчинена лише одна і я мусила пройти крізь неї.

— Думаю, добре, — відповіла я.

Дитина... по-перше, для мене, народження дитини завжди було чимось гіпотетичним.

Щоразу, коли я уявляла себе з дитиною, я думала, що, можливо, усиновлю її в майбутньому. Мені казали, що ті травми, які я отримала у дитинстві, можуть призвести до проблем. Мені сказали, що коли прийде час завагітніти, мені доведеться піти в клініку репродукції, і вони скажуть мені, як діяти далі. Жодного разу я не думала, що зможу завагітніти природним шляхом… клянусь Богом, я ж навіть пила протизаплідні засоби! Ніщо, абсолютно ніщо не вказувало на те, що це може статися.

Я підвелася в ліжку і скинула з себе ковдру. З надмірною обережністю я підняла свій лікарняний халат і втупилася на свій живіт.

— Значить, це правда… Я не можу в це повірити. — І не я це сказала, це сказала Дженна.

Я перевела на неї погляд і побачила, що вона стоїть бліда біля мене.

— Що я буду робити? — спитала я, поклавши руки на живіт і намагаючись зрозуміти, чи відчуваю я щось, що вказувало б на те, що в мене в утробі чотиримісячний плід.

Дженна похитала головою й сіла біля мене на ліжко.

— Ноа, хто батько?

Я знову подивилася на неї. Я думала, що це очевидно, хоча, якщо подумати, то ніхто не знав, що сталося на День подяки; Ну, ніхто, крім мене і Ніка.

— Ніколас, — прошепотіла я у відповідь. Лише промовлення його імені викликало біль у моїх грудях.

Очі Дженни розширилися від здивування, а потім величезна усмішка розпливлася по її обличчю.

— Ніколас? Наш Ніколас? Але коли? Як?

Чому, в біса, вона така щаслива?

— Це сталося на День подяки, після того, як Нік дізнався про хворобу своєї матері, він засмутився і сказав такі речі…

— Боже мій, Ноа, але ж це чудово! Почекай, ти сказала День подяки?

Її погляд бігав то до мого живота, то до мене. Через кілька секунд вона, відвела його, мабуть, щоб порахувати.

— Чотири місяці, Дженна, — сказала я без нотки щастя в голосі. Тобі лікарі не сказали?

— Ти жартуєш? Я навіть не знала, що мої підозри правдиві, доки менше п’яти секунд тому ти не підняла сорочку й не утупилася на свій животик так, наче бачиш інопланетянина.

— Ти щойно дізналася?

Дженна кивнула.

— Я тобі не родич, мені нічого не хотіли казати. Більше того, я боролася з медсестрами, щоб вони впустили мене до твоєї палати.

Я глибоко зітхнула, відчуваючи себе більш розгубленою, ніж за все своє життя.

Дженна взяла мою руку й поклала її на мій трохи випуклий живіт.

Ніхто, хто не знав, не міг сказати, що я вагітна.

— Ноа, я злякалася, тому що думала, що дитина від якогось хлопця, з яким ти зустрічалася в клубі, але це Нік! Твій Нік!

Це чудово.

Я відпустила її руку і зиркнула на неї.

— Що чудового, Дженна? — Відповіла я і помітила, як я засмучена, тому що машини, до яких я була підключена, почали наполегливо пищати. — Що я вагітна в дев’ятнадцять років від чоловіка, який мене більше не кохає і який живе з іншою?

Що тут чудового?!

— Ноа, заспокойся, я просто сказала…

— Ні! — крикнула я. — Нічого не кажи, не радій, бо це не добра новина, це фігня, я не хочу дитини, я не хочу виховувати дитину одна, а тим більше дитину Нікола.

Я відчула, як сльози почали котитися по моїх щоках, і нетерпляче витела їх. Я навіть не знала, що вагітна! Яка мати не знає, що у неї дитина всередині? Якою матір’ю я буду, якщо не можу нічого дати дитині?

Дженна здавалася такою ж розгубленою, як і я, і не знала, що сказати, вона ніби боялася відкрити рота.

— Ноа, як тільки Нік дізнається…

— Не смій! — Я обірвала її в паніці. — Навіть не думай комусь щось говорити, Дженно!

Вона подивилася на мене широко розплющеними очима, здивовано й абсолютно не погоджуючись зі мною.

— Ноа, ти повинна сказати йому, — сказала вона, проігнорувавши мої попередні слова.

Бляха, я хотіла встати й піти, я хотіла побути на самоті й подумати, але щоразу, коли я планувала якусь втечу в думках, до мене повертався образ ультразвуку.

Не встигла я знову відмовитися, як відчинилися двері, і в кімнату увійшов лікар.

— У мене є гарні новини, міс Морган, — оголосив він, тримаючи папку в руці. Він витріщився на все, що було перед ним, зняв окуляри й знову зосередився на мені. — У вас немає ніяких захворювань, викликаних вагітністю, серцебиття дитини сильне і нормальне, — продовжував він, коли я почала відчувати тепло в животі. Ви вже вступили в другий триместр, і хоча лікарі рекомендують повідомити вашій родині, що у вас ризикована вагітність, це не означає, що все піде не так. Протягом двох-трьох тижнів ви зможете дізнатися стать, і якщо ви помітите будь-які рухи в животі, це тому, що дитина вже може це робити.

Дженна дивилася на лікаря так, ніби той казав їй, що я ношу Хеллоу Кітті в животі, але я також відчула те відчуття запаморочення... це те, що просто забирало в мене дар мови.

Побачивши, що ми не відкриваємо ротів, він підійшов до столу і продовжив говорити, ніби нічого не сталося, ніби ми обоє не божеволіли перед ним.

— Кровотеча, з якою ви поступили опівночі, зупинилася, це добре, але краще зробити вимірювання шийки матки

найближчими тижнями.

— Я збираюся відправити вам прогестерон, тому що в аналізах виявилося, що він у вас дуже низький. Дуже важливо, щоб ви дотримувалися всіх вказівок, позначених на рецепті, який вам буде надано.

Я кивнула, трохи приголомшена такою кількістю інформації.

— Абсолютний відпочинок, міс Морган, «абсолютний» означає, що я хочу, щоб ви вставали лише для того, щоб піти у ванну, ви це розумієте?

Я кивнула, думаючи, як, чорт візьми, я збиралася пояснити в коледжі, що я не можу встати з ліжка, не розповівши, що ношу живу істоту в своїй утробі.

— Побачимось через два тижні. У разі повторної кровотечі слід негайно повернутися до лікарні. Якщо кровотеча коричневого кольору, це добре: це означає, що набряки спадають, гаразд?

Я знову кивнула, хоча в глибині душі знала, що є тисяча речей, про які я повинна запитати його.

— Ви говорили з батьком? — Цікаво.

Дженна стиснула губи, коли я сказала ні.

Чому, в біса, лікар це запитував? Це була не його справа!

— Було б добре, якби ви мали його підтримку, хоча б у ці тижні, коли ви майже не зможете рухатися.

Я хотіла щось сказати, але подруга перебила мене: — Ми з чоловіком її доглянемо, лікарю, не хвилюйтеся.

Я відчула безмежну вдячність Дженні в ту мить і пошкодувала, що говорила з нею так погано кілька хвилин тому. Дженна була єдиною, хто міг би мені допомогти, якщо я хотіла зберегти це в таємниці.

Тому що це мав бути мій секрет... і нічий інший.

***

Коли я повернулася додому, мені нічого не залишалося, як піти до кімнати для гостей. Кожен крок я робила зі страхом, щоб не нашкодити плоду; нарешті я пішла до ліжка, я лягла у нього і змогла спокійно зітхнути.

Ліон повернеться лише через три дні, тож тим часом ми з Дженною повинні були самі подбати про себе. Здавалося, що моя подруга прикушувала язика кожного разу, коли приходила до мене або питала, чи мені щось потрібно.

Перші кілька днів ми майже не згадували про цю тему, я не говорила про причину, яка прикувала мене до ліжка, і Дженна поважала моє мовчання, хоча знала, що не говорити про це «коштує їй життя».

Незважаючи на те, що перші кілька днів ми знаходилися в повному запереченні, я робила все, що мені сказав лікар, приймала ліки і намагалася не напружуватися, а також спала і пила багато рідини. Години, коли Дженна залишала мене одну, були єдиними годинами, коли я дозволяла своєму розуму шукати рішення.

Я б збрехала, якби сказала, що не думала про аборт, я б збрехала, якби сказала, що не думала про найпростіший варіант, варіант, який дозволив би мені продовжувати своє звичайне життя, варіант, який би врятував мене від необхідності знову бачитися з Ніком і зізнаватися йому в тому, що ми зробили, але коли я тільки уявляла це, уявляла, як завдам болю своєму синові... я не змогла вибрати цей шлях. Усі мої ідеали різко впали, усе, що я думала, що знаю, у що вірила або підтримувала, перестало мати сенс у ту саму мить, коли я побачила зображення плоду на екрані. Той факт, що я ще не назвала його «мій малюк», був дрібницею, але ми досягли прогресу.

Спочатку я присвятила себе поверненню в минуле, до моменту зачаття і до моменту, коли я зробила найбільшу помилку в своєму житті. Я звинувачувала Ніка у своєму смутку, своїй злобі, своєму гніві… і тепер я могла звинувачувати його в цьому теж. Він не пробачив мені того, що я зробила, але він буде пам’ятати момент, коли вирішив обійтися без презерватива кожен день свого клятого життя. А що, якщо я врешті-решт вирішу розказати йому все.

Після цієї фази послідувала фаза «все те, що я не зможу робити відтепер». Наприклад, що я збиралася робити з факультетом?

Як я збиралася сказати своїй мамі? Тій самій матері, яка завагітніла мною у вісімнадцять і нескінченно читала мені лекції про протизаплідні, тій самій матері, яка вважала, що те, що вона завагітніла такою молодою була найбільшою помилкою в її житті, помилкою, яка була результатом її безвідповідальності та дурості... Звичайно, вона завжди наполягала на тому, що шалено мене кохає, тому що одне не мало нічого спільного з іншим. Я «заборонила» собі вагітніти навіть до двадцяти п’яти років.

«Вчись, Ноа, будь кращою у тому, що ти робиш, шукай роботу і стань незалежною. Тоді, якщо тобі захочеться, подумайте про дітей, і якщо ти зробиш це після того, як матимеш банківський рахунок у Швейцарії, ще краще».

Очевидно, у мене не було банківського рахунку в Швейцарії... Все далеко не так: Мій капітал зменшився, до двох тисяч п’ятисот доларів.

Тоді я подумалп про місце, де збираюся жити. Мансарда, яку я щойно орендувала на рік, не була ідеальним місцем для виховання дитини. Боже мій, виховання дитини! Я збиралася виростити живу істоту! Я! Мені доведеться працювати як божевільній, якщо я збираюся платити за всі речі для дитини.

Одного разу, сидячи в Інтернеті, я побачила, що візок коштує приблизно стільки...

Ледве на візок вистачить... Ой, як сумно! Мені треба було йти до мами, тому я любила просити гроші.

На четвертий день Дженна увійшла до моєї кімнати після того, як Ліон прийняв нашу версію люмбаго, і подивилася на мене, як на людину, яка занадто багато думає.

— Ти маєш сказати йому, — випалила вона.

Якби я могла встати, я б пішла в іншу кімнату, але оскільки я не могла, я просто проігнорувала її і продовжила читати книгу в

моїх руках.

— Ноа, ми будемо говорити про це, чи будемо продовжувати ігнорувати, що у тебе знаходиться дитина в утробі?

Я відклала книгу вбік і подивилася на неї.

— Нема про що говорити. Я впораюся.

Дженна гірко засміялася.

— О так? Як? — запитала вона, махнувши мені рукою.

— Ти навіть не можеш сходити в туалет самостійно.

Я спостерігала, як вона метає іскри з очей.

— Це лише на кілька днів... Через тиждень піду до лікаря, він скаже, що все гаразд; тоді все це божевілля закінчиться, і я зможу продовжувати своє життя.

У цьому плані було кілька недоліків, але я не збиралася про це думати.

— Ти себе чуєш? — відповіла Дженна, підвищуючи голос. — Буде гірше, ну не гірше, але Ноа, люди почнуть помічати! Це вже помітно, якщо придивитися.

Ми обоє подивилися на мій живіт… який стирчав ледь помітно.

— Я читала, що були матері, які приховували свою вагітність майже до восьмого місяця... Мені доведеться купити якийсь мішкуватий одяг, але це можна зробити…

Дженна похитала головою і подивилася на стелі, ніби шукаючи там божественних слів, які змусять мене побачити істину.

— Я не розумію. Ми говоримо про вашу дитину! Чому ти не хочеш сказати Ніку, чому?!

Я відчуваю всередині себе жар, який не віщував нічого доброго, я була ходячою бомбою уповільненої дії, у всіх сенсах цього слова, і я не хотіла викидати це на Дженну. Проте я не змогла зупинити наступні слова, які зірвалися з моїх вуст.

— Тому що я благала його повернутися до мене, а він сказав ні! Я кричала на нього, намагаючись стримати сльози. Він сказав, що не зможе мене пробачити, сказав, що те, що я зробила, назавжди покінчило з нами, я поставила йому ультиматум, і йому було все одно. Він пішов!

Очі Дженни розширилися від здивування, які за лічені секунди змінилися обуренням:

— Я сказала йому, що кохаю його, Дженна, і йому було все одно, я попросила його залишитися, але він не залишився, — продовжила я, мій голос захлинався від сліз. Хочеш, я піду зараз і скажу йому, що чекаю його дитину? Так? Прив'язати його до себе, хоча він чітко дав зрозуміти, що більше не хоче мене бачити?

— Але я впевнена, що як тільки він дізнається про дитину…

— Захоче піклуватися про неї? Захоче дбати про мене, забрати мене додому, віддавати мені все, що має, тощо? Думаєш я не знаю? Але я не хочу, щоб хтось був поруч зі мною через зобов'язання, я не хочу примушувати їх до цього. Вибач, але якщо я скажу йому про вагітність, я саме це зроблю.

Дженна зітхнула, хитаючи головою, але не знаючи, що сказати.

— Ніколас кохає тебе, — сказала вона після хвилини мовчання. — Я знаю, що він шалено закоханий у тебе, і я знаю, що коли він дізнається про дитину, він стане найщасливішою людиною на землі, Ноа. Те, що сталося між вами, було поганим, але ви ніколи не замислювалися над тим, що, можливо, ця дитина з'явилася, щоб ви обоє відкинули непорозуміння вбік і вирішили спробувати ще раз? Я не бачу кращої причини.

Я побачила картину, яку вона хотіла створити в моїй голові: ми з Ніком знову разом, і з прекрасною дитиною, про яку треба піклуватися, ми обидва живемо разом, так як я й хотіла. Це те, чого я хотіла: життя з Ніком.

Я видихнула і похитала головою.

— Я більше не хочу говорити ні про це, ні про Ніка, ні про дитину; будь ласка, дозволь мені принаймні закінчити це засвоювати, перш ніж змусити мене зіткнутися з усім цим, з ним, з нашою ситуацією...

Дженна подивилася на мене з ніжністю і підійшла до мене, щоб обійняти.

— Ти будеш чудовою мамою, Ноа, а ця дитина буде наймилішою у світі.

Я кліпнула кілька разів, знову стримавшись від плачу, але не змогла стримати образ крихітної дитини з рисами обличчя Ніка, щоб не уявити.

Дженна відірвалась і вперше поклала руку мені на животик.

— Я буду твоєю улюбленою тіткою. — Це речення змусило нас вибухнути сміхом.

Дженна пішла подивитися, що робить Ліон, і я скористалася нагодою, щоб накритися ковдрою і спробувати заснути, хоча страх перед тим, що доведеться розповісти Ніколасу про те, що нас чекає, ледве дозволив мені заснути.

Ці два тижні були найдовшими в моєму житті, хоча вони дозволили мені подумати про багато речей: по-перше, я вже могла назвати дитину «моєю дитиною», що було великим кроком; по-друге, я вже дозволила собі прочитати інформацію в інтернеті про розвиток плоду і знала, що моя дитина — яку я назвала Міні Но (міні + я), незалежно від того, хлопчик це чи дівчинка, Мені було байдуже, ця дитина моя, і вона була б такою,

як я, тому прізвисько Міні Но підходило їй ідеально — вона уже могла рухати ногами та руками, була чутливою до світла, сприйнятливою до подразників, а значить, могла почути мене, коли я з нею розмовляю, це те, що я почала робити, коли нікого не було вдома.

Нам знову довелося збрехати Ліону, який дивився на нас так, ніби ми щось задумали, коли Дженна взяла на себе зобов'язання знову відвести мене до лікаря. Того ранку я сильно хвилювалася, бо, здається, не помітила, що мій живіт з дитиною збільшився. Тоді одягнула еластичну спідницю та футболку Ramones — єдине, у що я змогла влізти

Цього разу ми пішли в пологове відділення лікарні, а не у швидку, і я боялася, що нас там хтось побачить; чесно кажучи, ми були схожі на двох дітей, які заблукали й тепер не знають, як знайти вихід. Жінки там здавалися дорослими, такими, яких точно можна назвати «мама». І я. Дівчина, яка виглядала, як шкільна випускниця.

Коли назвали моє прізвище, я почервоніла, бажаючи, щоб мене поглинула земля. Кілька жінок подивилися на мене з цікавістю, і багато хто звернув увагу на мій живіт.

Ми зайшли в кабінет доктора Хаббера, і медсестра попросила мене лягти на канапку, сказавши, що лікар зараз підійде. Дженна тим часом почала оглядати кімнату: вона підняла пластикову дитину, яка була там у фальшивій утробі, і показала мені.

— Ось тут дитина має вийти, — сказала вона, вказуючи на крихітний отвір в піхві.

Я сердито подивилася на неї, нервуючи все більше й більше. Дженна повернула макет на місце й сіла в крісло навпроти канапки. За кілька хвилин з'явився лікар і приязно мені посміхнувся.

— Як справи, міс Морган? — запитав він, наближаючись до місця, де лежала я.

— Я думаю, що добре… і знаєте, ви можете називати мене просто Ноа.

Доктор Хаббер весело кивнув і повторив те, що робив минулого разу: він сів поруч зі мною на стілець і розташував ультразвуковий апарат так, щоб йому було зручно.

— Подивимося, як себе почуває плід і, чи залишилася гематома такою ж, як раніше, — сказав він і почав намазувати мене цим холодним гелем.

Коли гелю було достатньо, доктор провів зондом по моєму животу.

За кілька хвилин у кімнаті голосно залунало серцебиття дитини. Ми змогли побачити її на екрані.

— О, Ноа, подивись, — вигукнула Дженна, нахиляючись, щоб краще роздивитися.

— Здається, він грається — це хороший знак, — повідомив мені лікар із кривою посмішкою. Після цього він почав вимірювати плід: його розміри були ідеальними, розмір голови також, у нього навіть було трохи волосся на маківці.

Я відчула, як мої очі наповнюються сльозами. Так звана зустріч з дитиною сьогодні, після того, як я все усвідомила, засвоїла, викликала в мене неймовірне щастя, щастя, яким я хотіла ділитися.

— Хочеш, я скажу тобі стать дитини? — спитав доктор Хаббер, рухаючи зондом, намагаючись краще роздивитися.

— Так! — відповіла Дженна.

— Ні! — заперечила я.

Моя відмова змусила лікаря зупинитися і поглянути на мене. Дженна зробила теж саме, і сльози почали котитися по моїх щоках; я почала плакати, наче сама була маленькою дитиною, але я не могла дізнатися стать Міні Но, не могла, якщо Ніколаса не було поруч.

Як я могла відмовити йому в цьому? Міні Но — це його частина. Частина Ніка і я нічого не можу з цим зробити. У мого дорогоцінного малюка був батько. Чи я збиралася забрати це у своєї дитини?

Здавалося, Дженна зрозуміла, чому я плачу, і міцно стиснула мою руку.

— Ми вважаємо за краще почекати, докторе, — сказала вона за мене.

Доктор Хаббер кивнув.

— Погана новина полягає в тому, що гематома досі майже така ж велика, вона зменшилася, але навіть не так, як я очікував після двох тижнів спокою.

— Що це означає?

— Це означає, що ймовірність викидня у тебе досі дуже висока, а викидень на шістнадцятому тижні не лише загрожуватиме життю плоду, але і є ризиком для тебе, Ноа.

Я дивився на лікаря зі страхом в очах.

— Ти відпочиватимеш далі, а я додам тобі до ліків вітаміни. Я знаю, що ти боїшся, Ноа, але це не така вже й рідкість: це трапляється з багатьма жінками, особливо якщо це їхня перша вагітність, — пояснив він із підбадьорливою посмішкою. — Ти повинна бути терплячою і не рухатися з ліжка просто так.

Все це звучало так погано… Ще два тижні повного відпочинку! Що я взагалі збиралася робити увесь цей час?

Дженна не могла весь час піклуватися про мене, а Ліон зрештою зрозуміє, що щось не так, і це я вже не кажу про те, що через дуже короткий час я не зможу приховати це під футболкою Ramones.

Дідько! Мені бракувало часу!

— Це треба комусь розповісти, нехай цим кимось буде Ліон, я зможу змусити його мовчати. Я змушу його заприсягтися, що він нікому не скаже, — сказала мені Дженна дорогою додому.

Я змусила її зупинитися біля кафе-морозива, бо мені раптом страшно захотілося з'їсти шоколадно-горіхове морозиво. Здається, я щойно мала своє перше «офіційне вагітне бажання»

— Ми не можемо розповісти Ліону, він довго не протримається. Він просто не здатен приховувати щось від найкращого друга.

— Ну, твоя мати, — запропонувала Дженна, відчайдушно вдаряючи по керму.

Моя мати. Прокляття, якщо щось мене й лякало більше, ніж втрата дитини, так це повідомлення про вагітність моїй матері.

— Слухай, ти можеш залишити мені трохи їжі в ланч-боксі біля ліжка, тоді мені не доведеться рухатися, а тобі — за мною стежити.

Дженна обернулася, щоб подивитись на мене з сердитим обличчям.

— Я не збираюся кидати тебе саму, навіть не думай про це, — сказала вона. — Слухай, час настав. Вибач, Ноа, але у тебе немає навіть трьох місяців, щоб підготуватися. В тебе вже чотири місяці вагітності. ЧОТИРИ! Скоро, зовсім скоро все буде помітно. Хочеш, щоб Ніколас побачив тебе з величезним

животом? Вибач ще раз, люба, але йому теж буде важко, йому тебе доведеться це засвоїти, звикнути до цієї думки й тому подібне, його життя теж зміниться.

— Не кажи мені про Ніколаса, мене не цікавлять зміни в його житті. Мені цілком достатньо своїх, дякую.

Дженна зітхнула, і незабаром ми повернулися додому. Майже одночасно з нами приїхав і Ліон. Побачивши нас, він одразу підійшов ближче.

— Як твоя спина? — запитав він, смішно дивлячись на мене.

Мабуть, його тішив той факт, що я така незграба, яка змогла настільки сильно пошкодити спину. Якби він тільки знав..

Дженна поцілувала його в губи й подивилася на мене з обтяжливим обличчям.

— Лікар виписав її ще два тижні відпустки, — повідомила вона, і я зрозуміла, що вона ненавидить брехати своєму чоловікові.

Очі Ліона розширилися від здивування.

— До біса Ноа, ти починаєш мене хвилювати!

Я помахала йому рукою, коли виходила з машини. Дженна злякано подивилася на мене, хоча причин для цього не було.

— Візьми її на руки, Ліоне, — надто наполегливо попросила вона.

— Зі мною все добре, Дженно, — сказала я.

Менш ніж за секунду Ліон наблизився до мене.

— Я не проти взяти тебе. Тримайся за мене, дорогенька, — — сказав він, пригинаючись і підводячись менш ніж за секунду.

Я міцно вчепилася в його шию.

— Те, що не рухаєшся, має свої наслідки...ти погладшала, — зауважив він, розсміявшись.

Дженна дала йому ляпаса, а я, запанікувавши від думки, що він мене викрив, люто глянула на нього, вдаючи, що сильно образилася.

— Дуже смішно! — вигукнула я, коли ми увійшли до кімнати.

Він поклав мене на ліжко і глибоко вдихнула.

Ліон дивився на мене кілька хвилин, які здавалися вічними.

— Якщо що, то можеш кричати, — сказав він, виходячи з кімнати.

Я не вмикала телевізор або щось подібне. Я просто лежала, лежала й думала, як найкраще розказати про все Ніколасу.

Господи, я могла навіть уявити його здивування! Дідько, він ще більше зненавидить мене. Тепер в нього буде ще один привід для цього. Він ще більше зненавидить мене, тому що я щойно зробила те, що зробила б будь-яка підла жінка з таким чоловіком, як він: прив’язала його за допомогою дитини. Це був найдавніший і найжалюгідніший спосіб.

За кілька хвилин я почула якесь бурмотіння за дверима. І ще за кілька секунд Дженна зайшла до мене.

— Ліон хоче сказати Ніку.

— Ти сказав йому!? — я мало не скрикнула, сідаючи в ліжку.

— Він хоче розповісти йому версію про біль у спині. Я заперечувала йому це робити, але хтозна, чи він мене послухає.

— Почекай, а навіщо Ліону розповідати Ніколасу щось подібне? Ну, настільки незначне?

Дженна трохи нервово закусила губу, і я зрозуміла, що щойно спіймала на чомусь брудному.

— Розумієш, — сказала вона, звиваючись на ліжку. — Дідько, мати двох найкращих друзів, які спочатку шалено закохалися в одне одного, а потім розлучилися — це справжнє лайно, — роздратовано зізналася вона. — Ноа, після того, як ви розлучилися, Нік попросив нас тримати його в курсі. Він хотів знати, що з тобою відбувається, як твої справи, і все подібне.

— Що запитував Ніколас?

— Він хотів знати все: як у тебе справи на роботі, як проходять заняття, як ти переживаєш розрив. Я знаю, що не мала права розповідати йому щось про тебе, але я подумала, що це добре, бо знаєш.. це він кинув тебе, тож якщо він виказує свій інтерес до тебе, це може призвести до..

Я провела рукою по обличчю.

— До того, що він пробачить мені? — закінчила я з недовірою. — Дженна, Ніколас просто намагався мене контролювати. Це те, що він робить завжди, і навіть після нашого розриву.

Раптом я щось усвідомила.

— Я нічого не розповідала тобі про свою мотоциклетну аварію, чи не так? — я спитала її зненацька.

Тепер я розуміла, чому Нік так вчинив тоді, у батьківському будинку: адже йому про це ніхто не повідомив. Головним чином тому, що я приховувала це від усіх, бо це була дитяча дурниця, і я не хотіла, щоб хтось наді мною сміявся.

— Ти падала з мотоцикла? — запитала мене подруга.

— Дженна, скажи Ліону, щоб він не відкривав свого довбаного рота, чорт забирай, це моє життя. І ніхто не має права говорити щось Ніколасу, якщо це стосується мене.

Дженна виглядала збентеженою, і мені почала набридати вся ця ситуація.

— Скажи йому, щоб він прийшов сюди, — сказала я через хвилину, навіть не дивлячись на неї.

— Що? — запитала вона здивовано.

— Вечірка у Ліона наступного тижня, так? — сказала я. — Запроси його прийти. Коли він буде тут, я зможу йому сказати.

Розділ 35. НІК

Дженна не припинила мені надзвонювати після того, як я сказав їй, що я не можу піти на вечірку Ліона. Я був перевантажений роботою, і щоб поїхати туди, мені довелося не лише скасувати п’ять зустрічей того тижня, але й домовитись про зустріч з агентом з нерухомості, щоб виставити квартиру на продаж.

Я виконував усі необхідні дії, щоб знову переїхати назавжди в Лос-Анджелес, це було найкращим рішенням не лише для мене, у якого в Каліфорнії була вся моя родина, але й для компанії. Моє перебування в Нью-Йорку закінчується, справи йшли добре, настав час закінчити моє відрядження.

Головною причиною перенесення мого життя у Нью-Йорк було бажання бути якомога далі від Ноа, але я втомився бути в тіні. Там була моя сестра, мій батько, мої друзі…, а також сім’я Софії, хоча ця деталь не була такою важливою, щоб я надто піклувався про це.

У моїй руці знову задзвонив телефон, і я засмучено відповів подрузі. Рух на дорозі був нестерпним, і мені довелося кілька разів оглядатися на обидві сторони, щоб перейти дорогу, і щоб мене ніхто не збив, тут все було інше: життя в Нью-Йорку висмоктувало мою життєву енергію, мені потрібен був пляж… терміново.

— Ти так дратуєш, Дженно, — сказав я, і навіть почув сердитий тон у своєму голосі.

— Слухай, Ніколас Капулло Лейстер, — відповіла вона, і я не втримався від здивованого сміху. — Це день народження твого найкращого друга, людини, яка завжди підтримувала тебе і була поруч кожного разу, коли ти щось псував. Він дав тобі притулок, коли ти втік з дому! Ти забув? А ти був шафером на нашому весіллі, тож тягни свою дупу сюди, якщо не хочеш, щоб я поїхала туди й притягнула тебе.

Перш ніж я встиг відповісти, я почув шум на іншому кінці лінії, і наступною особою, яка заговорила, був Ліон.

— Привіт, чувак, — привітався він, і я уважно прислухався, що відбувається за тисячі кілометрів. — Дженна, йди геть, дай мені поговорити з ним. Господи, тебе не впізнати, крихітко! — дорікнув він їй. — Нарешті я почув, як зачинилися двері. — Нік, ти маєш прийти.

Я закотив очі.

— Слухай, я знаю, що сьогодні твій день народження, і мені дуже шкода, що я його пропускаю, але я перевантажений всим цим, це буде неможливо, мені шкода.

— Ти маєш прийти через Ноа, — сказав він тоді, і це змусило мене зупинитися посеред вулиці, через що деякі з людей не зіткнулися зі мною. Однак тон голосу мого друга заслуговував такої реакції.

— Що не так з Ноа? — спитав я, повернувши за ріг і вийшовши на малолюдну вулицю.

— Не знаю, ну… три тижні тому вона спину пошкодила. Їй довелося відпочити весь цей час, вона ледве рухалася.

— Спину? Що, в біса, потрібно було зробити, щоб вона не могла нормально рухатися? Як сильно? Це серйозно? — Подумки я

вже скасовував кожну зустріч на наступні кілька днів.

Ліон кілька секунд мовчав.

— Є щось, що не сходиться, чувак. Дженна справді дивна, я ніколи в житті не бачив її такою напруженою, а ще є Ноа… Я не знаю, вона каже, що в неї болить спина, але днями я бачив, як вона рухалася без проблем, я думаю, що вони щось задумала, і їй краще бути тут.

Це все було смішно, але якщо Ноа була хвора…

— Як, у біса, вона травмувала спину? Що вона робила?

Ліон глибоко вдихнув.

— Підіймала ящики, вона виїжджає з квартири. Я знаю, що я повинен був тобі сказати, але Дженна наполягла на тому, що ми не можемо продовжувати розповідати тобі про Ноа, без її згоди.

— Чого, в біса, вона виїжджає з квартири? Вона оплачена до червня! — Я закричав, коли переходив іншу вулицю, і підняв руку, щоб викликати таксі.

— Так, але Ноа про це не знає, пам’ятаєш? Вона думає, що квартира була оплачена на рік після від’їзду Браяр. Це ж ти сказав власниці квартири їй так говорити, правда?

Я сів у таксі і гавкнув адресу водієві.

— Клята жінка, — крізь зуби вигукнув я. — Де вона зараз живе?

— Зараз з нами, але вона орендувала мансарду за межами кампусу.

Я не міг в це повірити. Я переконався, що Ноа збирається жити в квартирі, яку вона ділила з Браяр, принаймні ще рік.

Мансарда! Поза межами кампусу було погано й небезпечно, якщо вона збиралася жити сама.

— Слухай, Нік, я вже сказав тобі, що, на мою думку, ти повинен робити, я не розумію жінок, особливо цих двох, але я знаю, що щось не так і що це пов’язано з тобою. Коли ти бачив, щоб Дженна так наполягала на чомусь, що не передбачало шопінгу?

В інший час я б засміявся, але в той момент я трохи хвилювався. Так, наполегливість Дженни була дивною, особливо після того, що коли я востаннє бачив Ноа, усе закінчилося так погано.

Можливо, вони вдвох задумали помститися і побити мене.

Через десять хвилин я дійшов до будинку, де була моя квартира, і почав дзвонити, щоб скасувати зустрічі. Я збирався виступити перед багатьма людьми цього тижня, і частина мене продовжувала дивуватися, навіщо я це роблю.

Я прибув на день народження Ліона, з запізненням, єдиним рейсом, який знайшов, і я був не в дуже гарному настрої.

Не те, щоб я справді хотів бути там, не кажучи вже про те, щоб піти в будинок Ліона, і святкувати, коли те, що я хотів, — це поспати кілька годин.

Стів домовився, щоб мою машину доставили в аеропорт, тож я поїхав прямо на вечірку, але потрапив в пробку, майже перевищивши обмеження швидкості. Я сказав Софії, що побачу її там, хоча я не був впевнений, що вона встигне прийти, вона була майже так само зайнята, як і я.

Квартира Дженни та Ліона була в гарному житловому районі, недалеко від кампусу коледжу, але тут не було дітей, що робило її ідеальним місцем.

Сюди переїхало багато молодят. З моєї точки зору, єдиний мінус в тому, що від будинку було далеко до моря.

Незабаром після приїзду я знайшов місце для машини біля будинку.

Перш ніж вийти, я зняв краватку, кинув її на заднє сидіння, розстібнув кілька ґудзиків на сорочці і спробував трохи розчесати пальцями волосся, але марно: я виглядав так, ніби щойно зійшов з літака і був повністю виснажений.

Я знав, що Ноа буде на цьому святі, і навіть трохи нервував. Я не мав уявлення, яке буде її ставлення, коли вона побачить, як я проходжу крізь двері, я просто сподівався, що *моя зброя прикрита:* цього дня я не був тут, щоб з кимось битися.

Я зайшов у фойє і піднявся на ліфті. Я вийшов на четвертому поверсі, і коли відчинилися двері, я почув шум, який там був. Двері квартири були відчинені, а біля входу стояли люди, які пиячили. Більшість із них я знав, і всі вони з ентузіазмом зустріли мене, коли побачили, що я приїхав. Коли я зайшов, першою людиною, яку я побачив, була Дженна, яка була одягнена в дуже гарне плаття і на підборах.

У неї в руці було дві склянки, і вона, здавалося, відчула мою присутність, бо одразу зупинилася й підійшла прямо до мене.

— Господи, ти тут! — вигукнула вона досить істеричним тоном.

— Я тут! — крикнув я, імітуючи її писклявий голос.

Вона не сміялася з мого глузування, більше того, вона нервово озирнулася. Так, це було дивно.

— Оскільки ви нічого не підтвердив, я подумала…

— Я сказав Ліону, що спробую встигнути, але найближчий рейс був лише сьогодні вранці… тож привіт, я тут, — сказав я, схопивши одну зі склянок, які вона тримала у руці й підніс до рота.

Я зробив огидне обличчя.

— Що за лайно? — вигукнув я, повертаючи їй склянку.

— Ананасовий сік, — відповіла Дженна, піднявши брови.

Я дивився на людей навколо мене, поки знову не подивився на неї.

— Ананасовий сік... Нам по дванадцять років, чи що...?

Дженна випалила щось нерозбірливе й простягла мені іншу склянку, яку вона тримала.

Віскі… Хм, так краще.

— Ну, Дженна… де Ліон?

— На кухні, тепер я залишу тебе, — відповіла вона, вислизнувши в напрямку вітальні.

Не знаю чому, але це спонукало мене піти за нею. Кімната була переповнена людьми, і мені довелося пробиватися крізь них, поки я не побачив, що Дженна схилилася над кимось, хто сидів на дивані.

Я підійшов туди і побачив, що це Ноа. Коли Дженна підводилася, Ноа обернувся до мене, і навіть на відстані між нами я бачив, що вона бліда.

Переді мною з’явився Ліон і обійняв мене, ледь не зламавши всі кістки в моїй спині.

— Дякую, що прийшов, чувак! — вигукнув він, і я посміхнувся у відповідь, не відводячи очей від Ноа, яка вже не дивилася в мій бік і, здавалося, витягнулася на подушках дивана, як скрипкова струна.

Ліон прослідкував за моїм поглядом і кивнув.

— Бідолашна... вона там відколи все почалося, я їй сказав, що не треба спускатися, а вона наполягала.

— Ага, — сухо погодився я.

Тільки Ноа, могло спати на думку спуститися на вечірку калікою.

Я допив те, що залишилося від мого напою, і поставив склянку на рояль.

Вона прийшла сюди лише з однієї причини… так?

Я зрозумів, що це неправильно, як тільки почав наближатися до неї, але вона не втекла у протилежному напрямку. Вона була дуже мила сидячи там на дивані, у чорному светрі та в’язаній ковдрі, що прикривала її ноги. Її обличчя сяяло так сильно, що моє серце боліло, коли я підійшов і сів прямо навпроти неї, на стілець перед диваном. Я з усмішкою подивився на *двадцять вісім* веснянок на її носі, яких мені так не вистачало, і мій погляд на кілька секунд зупинився на її губах.

— Подивись на себе... ти схожа на поранену маленьку пташку, яка більше не може літати, — прокоментував я з усмішкою на губах.

Мені не хотілося знову згадувати та переживати це: Ноа, розбита через мене, говорить мені, що кохає мене, і просить не залишати її, ці спогади мучили мене щовечора, відколи я повернувся до Нью-Йорка.

— Я думала, що ти не прийдеш, — прокоментувала вона, чіпляючись за ковдру, наче від цього залежало її життя.

Через кілька секунд я схилив голову й кивнув.

— Я декому подзвонив, і мені дали місце на комерційному рейсі. Я виснажений, і ніколи раніше не подорожував економ-класом.

Ноа кивнула, дивлячись на мене розсіяно.

— Тож, ти б спустилася сюди, якби знала, що я прийду? — Я продовжив, коли вона нічого не сказала.

Її щоки були надто привабливо-рожевими для мого здорового глузду, але принаймні саме вони влучила в саму точку мого зору.

— Все добре? — запитав я, не в змозі уникнути розмови з нею із приємністю минулих років.

Щось у мене не виходило і я почав трохи нервувати.

Ноа озирнулася, ніби щось чи когось шукала. Музика була не надто голосною, але вона притупила мої вуха, і я мав відчуття, що це притупило й її.

— Я в порядку, просто трохи втомилася.

— Кого ти шукаєш? — запитав я у неї таким тоном, що змусив її погляд знову зосередитися на мені. Я побачив у її очах страх, якого ніколи раніше не бачив... і напружився, дивлячись усюди, чекаючи побачити, що зуміло спровокувати в ній цей страх... Мені знадобилося трохи більше часу, ніж очікувалося, щоб зрозуміти, що це мене вона боялася.

Раптом, і перш ніж я встиг запитати її прямо, що сталося, Дженна з'явилася біля нас і сіла на диван біля Ноа, взявши її руку і сильно стиснувши її, що викликало величезну посмішку на її обличчі.

— Тут все добре?

Я хотів відповісти, але Ноа відкрила рота.

— Ліон! — почала вона кричати. Мій друг з'явився в одну мить. — Ти можеш провести мене нагору? Думаю, на сьогодні з мене досить.

Дженна насупилася й глянула на Ноа своїми карими очима, і коли я побачив, що Ліон простягнув руку, щоб підняти її, моє тіло інстинктивно ворухнулося. Я поклав руку йому на груди, щоб він не рухався.

Я раптом відчув себе загнаним у кут, мене оточило дивне відчуття, і той факт, що Ноа віддавакла перевагу Ліону переді мною, навіть коли я був поруч, завдав мені болю, як стусаном у живіт.

— Я відведу її нагору, — запропонував я, розслабившись. Я присів біля Ноа й застав її зненацька. Вона відреагувала тим, що міцно вчепилася в мою шию.

Я відчув, як вона тремтить у мене на руках, і кинувся з переповненої кімнати до сходів.

— Я не просила тебе нести мене, — докоряла вона мені, і я знав, що вона скреготить зубами.

Чудово, я вже її розлютив.

Я пішов прямо до кімнати для гостей. Я знав, яка саме це кімната, тому що кілька разів зупинявся в ній після жвавих вечорів із друзями та коли не міг сісти за кермо після незліченної кількості пива.

Я пригорнув її до себе, можливо, недоречно, враховуючи, що ми не зустрічалися, і вдихнув запах її шиї, нахилившись через ліжко, щоб покласти її на подушки.

Надто поспішаючи, особливо якщо її спина була травмована, вона підтягнула ковдру ногами, залізла під неї й майже повністю накрилася. Я дивився на неї з недовірою, намагаючись стримати сміх.

Тоді вона простягнула руку й взяла мою, потягнувши мене сісти поруч із собою на матрац. Вона сіла, вперлася спиною в узголів’я, і подивилася мені прямо в очі.

— Я маю тобі дещо сказати, — оголосила вона тремтячим голосом, стискаючи мою руку, яку міцно тримала.

Я насупився, чекаючи, що вона продовжить, і саме тоді коли вона зібралася говорити, двері спальні відчинилися, і на порозі з’явилася Софія.

Ноа зблідла, вона практично втратила колір обличчя.

— Мені сказали, що бачили, як ти підіймався сюди, — сказала Софія, дивлячись на мене з удаваним спокоєм.

Я встав і поперемінно переводив погляд з однієї, на іншу.

Дивлячись на Ноа, я знав, що нічого доброго з цієї зустрічі не вийде, але найгірше те, що не за Софією я хотів піти вниз, а навпаки: мені хотілося грюкнути дверима перед її обличчям і послухати, що Ноа збиралася сказати мені.

Розділ 36. НОА

«Скажи йому, Ноа, скажи йому, скажи йому, скажи йому, скажи йому». Я повторювала це в своїй голові з того моменту, як побачила його у вітальні Дженни.

Я думала, дивлячись на все, що сталося, і на те, якою я була розлюченою через всю цю ситуацію, потяг, який я відчувала до нього зникне, адже тепер я збиралася стати матір’ю, не знаю, я вважала що мої пріорітети зміняться? Ну, мабуть, ні, тому що коли я побачила, як він перетинає кімнату, щоб наблизитися до мене, усе моє тіло почало тремтіти, і не тільки від нервів.

Він був добрим, занадто добрим для того, до чого я звикла, і я практично втратила дар мови. Підвівшись, я боялася, що він щось помітить, не знаю, можливо, я набрала кілька кілограмів… Ліон помітив, а Нік ніколи не міг протистояти бажанню зачепити мене, тож він і не помітив, або не показав цього... він знав, що атмосфера напружена, і волів тримати язика за зубами.

Незважаючи на мої нерви, я зуміла набратися достатньо сміливості, щоб сказати йому, що ми повинні поговорити, але все вибухнуло в мене перед обличчям, коли двері моєї кімнати відчинилися і з'явилася Софія, якраз вчасно, щоб перервати один із найважливіших моментів нашого життя.

Я не знаю, чи це було через гнів, який я відчувала всередині, чи через ненависть до Ніколаса за те, що він привів її, чи навіть через відчай, який охопив мене, коли він підтвердив, що вони все ще разом, що вони пара, що він належав їй... але я відчувала, що ревнощі розривають мене на частини. Ніколи в житті я не відчувала, як моє серце б'ється так швидко в присутності когось, всі мої інстинкти спонукали мене покинути цю кімнату і більше ніколи їх не бачити. Мій стан, мабуть, вплинув на Міні Но, тому що я відчула булькання в животі, легкий рух, майже непомітний, але який виявляв весь мій материнський інстинкт у потоках і без фільтрів.

— Забирайся з моєї кімнати! — крикнула я божевільно.

Їхні очі розширилися, коли я схопила перше, що потрапило мені під руку, а це виявилася подушка, і сильно жбурнула її в Софію. Подушка ледве торкнулася її, тож я потягнулася за чимось іншим, щоб влучити в ціль, але тут у дверях з'явилася Дженна, здивовано поглянула на Софію, а потім швидко глянула в мій бік.

Цього разу мої руки стиснули щось міцніше, здається, лампу.

— Геть її звідси! — голосно наказала я, піднімаючи важкий предмет.

Саме в цей момент чиясь рука схопила моє зап'ястя: це був Нік. Він люто дивився на мене.

— Що з тобою в біса?! — заревів він. Я відчула раптову потребу завдати йому болю.

Проклятий ідіот... Він не збагнув? Хіба ти не бачив цього в моїх очах? Вільною рукою я почала бити його кулаком, поки не могла продовжувати, бо він знерухомив її.

— Ніколас, дай їй спокій! — Дженна кричала так само істерично, як і я.

Я намагалася вирватися з його хватки, звиваючись і напружуючи тіло, щоб він залишив мене в спокої. Саме в той момент, коли я напружилася, я помітила легку вологість між ніг.

Я завмерла.

«Не може бути.» «Ні, ні, ні, ні, ні, ні».

Я відчула, що мене охопила паніка, що сильний страх охопив кожну клітинку мого тіла. Я почала плакати, і Ніколас відпустив мене, відсторонившись і ошелешено дивлячись на мене.

— Ніколас, забирайся звідси, — наказала Дженна таким тоном, яким я ніколи не чула, щоб вона до когось зверталася.

Я не бачила, коли він пішов, я не чула, що вона йому сказала, я просто сховалася під ковдрою.

— Вибач, що я привела його, Ноа, я не знала, що вона прийде — вибачалася Дженна мені на вухо.

Я похитала головою, намагаючись заспокоїтися, мені потрібно було, щоб адреналін зник з мого тіла, мені потрібно було розслабитися, для Міні Но, для дитини, для моєї дитини, яка була неспокійною через мене, як я могла зрозуміти.

Дженна залишилася поруч зі мною, усміхаючись та витираючи сльози з моїх щік.

— Все буде добре, — спокійно сказала вона. Обіцяю тобі, все буде добре.

Я кивнула, я хотіла їй повірити.

— Раніше... — сказала я уривчастим шепотом, — я помітила щось дивне... Мені здається, я знервувала дитину, і це спричинило...

Дженна злякано розширила очі, і я обережно підвелася. Я піднялася з ліжка і пішла у ванну. Дженна чекала, і я вийшла через кілька хвилин.

— Помилкова тривога, — оголосила я тремтячим голосом.

Дженна зітхнула, заплющивши очі, і я знову відчула спокій.

Застрягши в кімнаті, де немає чим зайнятися, залишається надто багато часу, щоб думати про це. Невдовзі мені потрібно буде повернутися до лікаря, і що б не трапилося, мені доведеться самостійно приймати рішення та брати на себе контроль над ситуацією. Для початку мені потрібно було піти до своєї квартири, я не могла продовжувати зводити друзів з розуму. Було зрозуміло, що те, що сталося напередодні, не могло повторитися, і тиск розповісти Ніколасу виснажував мою енергію, я мала розповісти йому, і тепер шляху назад не було, він був батьком Міні Но. Який мав вийти з мене приблизно через чотири місяці, а це означало, що дуже скоро мені доведеться поставити потреби дитини вище своїх власних. Як би мені не хотілося ділитися цим із ним і як би я не була розлючена, у мене не було вибору.

Я планувала розповісти йому в такий спосіб, щоб випробувати ґрунт, і подивитися на його реакцію, але побачивши Софію, у мене знищилися будь-які залишки доброти й такту.

Тож наступного дня, під час тих хвилин самотності та бездіяльності, я прийняла рішення.

Телефон.

Контакти.

Ніколас Лейстер.

Я: Я вагітна.

Надіслати.

Кінець проблеми.

Якщо я скажу вам, що майже миттєво пошкодувала, що натиснула кнопку, чи це буде виглядати дуже боягузливо з мого боку?

Я мовчала, дивлячись на екран, я майже не могла дихати.

Через п’ять хвилин телефон почав дзвонити.

Знову і знову.

Я зловила телефон двома пальцями, майже не бажаючи його торкатися, і кинула його на ліжко, до своїх ніг.

О, чорт... чому я раптом злякалася?

— Дженна! — закричала я задихаючись.

Через хвилину моя подруга прийшла подивитися, як у мене справи.

— Ми можемо кудись піти? — сказала я, встаючи з ліжка і відкриваючи шафу.

— Що ти робиш? — стривожено спитала вона. — Повернися в ліжко!

Я взяла легінси і швидко їх вдягнула. Потім зробила те саме з джемпером.

— Я дуже хочу піти в кафе-морозиво.

Я взулася, але Дженна не змогла мене зупинити, і зупинившись перед нею, я подивилась їй в очі.

Я відчувала неймовірне бажання, найбільше, яке у мене коли-небудь було.

— Будь ласка, візьми мене, я сяду в машину, я обіцяю, але мені потрібно забратися звідси.

Здавалося, Дженна вагалася, але я, продовжувала наполягати кілька хвилин, і вона нарешті погодилася. Ми сіли в машину, і лише коли будинок зник з поля зору, я змогла глибоко вдихнути. Я нервово пестила свій живіт, знову і знову... *«О, Міні Но... твій батько збирається вбити мене»*. Телефон Дженни задзвонив саме тоді, коли вона вийшла купити мені морозиво. Я взяла його тремтячими руками і змусила замовкнути, незважаючи на те, що знала, що це неправильно.

Господи, я скинула бомбу і тепер тікала від неї.

Коли Дженна принесла мені морозиво, я ледь з'їла пару кульок, і сказавши, що тяга минула, мені захотілося вирвати.

Я знала, що це не через дитину, а більше через паніку.

— Тоді я відвезу вас додому, — сказала вона, вставляючи ключі назад у замок запалювання.

— Не треба! — крикнула я, налякавши її. — Чому б нам не піти в кіно? Це те, що я можу зробити, чи не так? Я буду сидіти весь час і відпочивати…

— Якщо ти хочеш подивитися фільм, ми візьмемо його напрокат, Ноа, але ти не можеш знаходитися в кінотеатрі, тому, що тобі потрібно бути в ліжку, тому ні.

— Дженна! — роздратовано закричала я. — Якщо я залишуся в тій кімнаті ще на годину, то зрештою збожеволію. Зроби мені таку послугу, до біса!

Губи моєї подруги скривилися від огиди.

— З того часу, як ти завагітніла, ти стала нестерпною. Я тобі вже це казала?

— Пару разів, але давай, давай, давай, — підбадьорювала я її.

Коли ми під'їхали до кінотеатру, до початку сеансу залишалося ще півгодини, тому ми чекали, сидячи в машині.

— Я скажу Ліону, що ми приїдемо пізніше, напевно йому цікаво, де ми знаходимось.

Я вихопила телефон з її рук, перш ніж вона побачила пропущені дзвінки.

— Що з тобою в біса таке? — Вона огризнулася на мене, вже не в змозі стриматися. — Віддай мені телефон!

О, чорт.

— Віддам, але якщо ти пообіцяєш не сердитися на мене. Зараз я на нервах і ти повинна бути на моєму боці.

Здавалося, у Дженни сталося якесь прозріння.

— Що ти зробила? — запитала вона, намагаючись зберігати спокій. — Чому ми втекли, Ноа?

— Ми не втекли… просто… сховалися, — сказала я, відкинувшись в кріслі.

Вона вихопила телефон з моїх рук і втупилася очима в екран.

— П’ятнадцять пропущених дзвінків від Ніколаса! — скрикнула вона, спантеличено дивлячись на мене. — І ще десять від Ліона! Що ти в біса наробила?

Я закрила голову руками, і Дженна опустила їх, щоб побачити моє обличчя.

— Ти йому сказала?

— Можна й так сказати… — Дженна зиркнула на мене своїми мигдалеподібними очима й чекала, поки я поясню.

— Можливо, я надіслала йому повідомлення.

— Сказала йому, що маєш з ним поговорити?

Декілька хвилин я мовчки дивилася на неї.

— Сказала йому, що я вагітна.

Її очі розширилися від жаху.

— Ноа! — Крикнула вона, не вірячи своїм вухам. — Ти з глузду з'їхала?

Як ти можеш так думати?

— Він отримує те, на що заслуговує, я не хотіла говорити йому особисто, Дженна, я боюся його реакції. Завдяки телефону я тримаю безпечну дистанцію в кілометри.

— Він, мабуть, на стіни лізе! Ти сказала йому ще щось у повідомленні? Що саме ти написала?

— *«Я вагітна»* — Відповіла я, знизавши плечима. — Гей, не дивись на мене так, я теж отримала цю новину досить погано, пам'ятаєш?!

Дженна проігнорувала мої слова.

— Але ти сказала йому, що це його дитина?

Я на мить зупинилася в своїх думках.

— Мені здається, що це цілком очевидно, — відповіла я, хоча й вагалася в кінці речення.

— Ми говоримо про Ніколаса!

— От чорт. Ти думала, що Міні Но належить комусь іншому? — Я була шокована, дізнавшись, що малюку було чотири місяці, тому що його не було видно. Якби Ніколас порахував, він би дійшов висновку, що це не його дитина, тому що я так довго нічого не помічала, він би теж не помітив. Подумав би, що дитина не від нього!

— Дай мені свій мобільний, — попросила я Дженну. Вона миттєво простягнула його мені.

— Так, поговори з ним… — сказала вона, глибоко вдихнувши.

Я: До речі, від тебе.

Надіслати.

— Ось і все, — оголосила я, відкидаючись на спинку сидіння.

Дженна повернулася до мене й вирвала телефон з моїх рук.

— До речі, він тебе! — крикнула вона, розмахуючи руками. — Та що з тобою!?

— Не кричи на мене! — Я крикнула у відповідь. — Це єдиний спосіб, який я можу придумати, щоб поговорити з ним, щоб він мене не вбив!

— Негайно поїхали додому, — наказала вона, завівши автомобіль.

— Ні, Дженна! Не роби цього! — благала я її. Будь ласка, будь ласка, дай мені час це переварити це. Боже, Боже, зупинись, зупинись!

— Ти божевільна, — різко сказала вона мені. Оскільки в її руках був телефон, вона побачила вхідний дзвінок і, навіть не вагаючись, відповіла.

— Дженна! — Я істерично вимовила її ім’я.

Вона проігнорувала мене.

— Так, вона зі мною, — сказала вона тому, хто з нею розмовляв. Ну, скажи йому, щоб заспокоївся, ні, Ліоне, ми поговоримо пізніше, ти і я, але я не хочу, щоб він нервував її ще більше, ніж зараз, це погано для дитини… Ну, скажи йому!

О, чорт, я занервувала ще більше.

— Ми будемо за п’ять хвилин.

Я виглянула в вікно і відчула, ніби мене везуть у Гуантанамо.

Коли Дженна припаркувалася біля будинку, мені здалося, що вся кров зосередилася в одному місці в моєму тілі. Я відчула, як тремчу, бо не уявляла, якою буде його реакція, я не знала, що він мені скаже, і, що найгірше: я боялася, що не все пройде добре. Боялася, що він залишиться з Софією. Без своєї дитини і мене, людини, в яку він колись був закоханий.

Я відчинила двері, щоб вийти з машини, і побачила що вхідні двері до квартири відкрилися, коли я стала ногами на землю.

Ніколас вийшов з неї, він витріщився на мене так, ніби хотів змусити мене зникнути й провалитися під землю.

Інстинктивно я повернувся в машину і, навіть не думаючи про це, замкнула її та закрилася всередині.

Господи, я поводилася як справжня боягузка! Я почувалася ідіоткою, коли Дженна схрестила руки біля мого вікна й глянула на мене, хитаючи головою.

Тоді переді мною з’явився Ніколас і дивився на мене крізь скло.

Він ніби був не в собі, хоча намагався виглядати спокійним. Його очі дивилися на мене занепокоєно, а потім він щось показав пальцем.

— Відчини, — спокійно наказав він.

Я похитала головою, дивлячись на нього, наче він був зарізаним ягням.

Нік поклав руки на вікно й нахилився над ним, затуляючи більшу частину мого поля зору.

— Можна хоча б мені сісти до тебе? — сказав він, трохи поміркувавши.

Я спостерігала, як Дженна дістала з кишені ключ від машини, показала його Ніку і, нарешті, кинула в нього. Він зловив його на льоту і обійшов машину, щоб сісти на водійське сидіння. Я глянула на Дженну з ненавистю. Вона просто попросила вибачення з ледь помітною посмішкою, коли взяла Ліона — який також вийшов, супроводжуючи Ніка — за руку й потягнула його до будинку.

Нік відчинив двері, сів і, нічого не кажучи, завів машину.

— Пристебнися, — наказав він, виїжджаючи машиною зі стоянки на дорогу.

Господи… чому він не вибухнув? Або не говорив зі мною? Або принаймні щось сказав? Тиша мене вбивала.

Після кількох хвилин нестерпного мовчання він вирішив заговорити.

— Тільки тобі прийде в голову розповісти щось подібне в смс, — дорікнув він мені, глибоко вдихнувши, ніби намагаючись не вибухнути разом зі мною в машині, щоб не забризкати мене.

— Так, ну… Я хотіла зробити це оригінально, — відповіла я.

Ніколас повернувся до мене обличчям, вена на його шиї пульсувала під шкірою.

— Ти мало не довела мене до інфаркту, я мало не потрапив в аварію. Про що ти думала?! — Запитав він, підвищуючи тон.

Міні Но відреагував на його голос так жваво, як і минулої ночі. Мені було цікаво, чому він робив так лише тоді, коли Нік був зі мною… Мабуть, метелики, яких я завжди відчувала поруч з ним, тепер перетворилися на дитину. Моя рука інстинктивно лягла на живіт, і цей жест не залишився непоміченим вулканом, який був у мене під рукою.

Він подивився в мою сторону. Його очі зупинилися на тій частині мого тіла, потім на мені, а потім автоматично повернулися на дорогу.

Я не відповіла на його останнє запитання, щось мені підказувало, що краще промовчати.

Ніколас продовжував керувати автомобілем, здавалося, що він все ще приймає це, і йому потрібно тримати руки на кермі, поки він нарешті не зможе зіткнутися зі мною.

Через півгодини я зрозуміла, що їду на пляж. Коли ми приїхали, мене охопив внутрішній спокій, я відчула, що починаю розслаблятися. Нік, здається, почувався так само, бо він глибоко вдихнув після того, як кілька хвилин дивився на прибій, і повернувся, щоб поглянути мені прямо в очі.

— Я дійсно стану батьком? — запитав він, і я побачила страх у його блакитних очах.

Від цього питання я здригнулася з ніг до голови. Господи, цей чудовий чоловік був батьком моєї дитини!

— Якщо все піде так, як має піти... ми обоє будемо батьками, — нервово відповіла я.

— Я досі не можу в це повірити... як це можливо? — сказав він, усе ще не зводячи з мене очей.

Я підняла брови майже до лінії волосся.

— Ти не хочеш цього знати, Ніку, повір мені, — сердито попередила я його. — Я досі не пробачила тобі цього.

— Можна? — Він запитав мого дозволу, проігнорувавши мою відповідь.

Його рука простяглася до мого животика, але він зупинився на півдорозі, чекаючи моєї відповіді.

Я простягнула його руку до свого живота, а мою поклала на його. Це був неймовірний момент… момент, який, незважаючи на все погане і все, та хороше, що я все ще тримала в собі, я запам’ятаю назавжди.

Потім Нік підняв мій светр і поклав руку на мою голу шкіру. Усе моє тіло горіло від його дотику.

— Скільки…? — Запитав він із сумнівом, продовжуючи здивовано пестити мене, ніби зачарований тим, що було під моєю гарячковою шкірою, або згадуючи, що його рука на моєму пупку сильно збуджувала мене?

— П’ять місяців, — відповіла я, уривчасто видихнувши, коли його пальці занадто низько занурилися в маленьку округлість. Я зупинила його руку перед тим, як у мене зупинилося серце. Потім майже поспішно опустила светр.

— Досить торкатися, — нервово наказала я.

Нік кинув на мене пильний і веселий погляд водночас.

— Ти помічала, як він рухається? — запитав він, зосередившись лише на мені.

— Ні, але це скоро почнеться... Я просто відчувала, як щось булькає, ніби всередині вибухає попкорн, не знаю, як це пояснити.

Нік засміявся з мого пояснення, і я відповіла неспокійним поглядом. У цій машині було занадто багато напруги, більше, ніж я могла витримати.

— Як давно ти знаєш, Ноа? — сказав він раптом серйозно.

Я подумада, що цього разу краще бути чесною.

— Більше трьох тижнів тому.

— Більше трьох тижнів — це дуже багато... Достатньо для того, щоб подзвонити і розповісти мені, тобі так не здається? — докоряв він мені з досадою, сердито дивлячись перед собою.

Я спостерігала за ним, нахмурившись.

— Я була зла на тебе… Чесно кажучи, я досі злюсь.

Нік здивовано повернувся до мене.

— Злишся, чому?

Я дивилася на нього з недовірою.

— Це твоя провина, — сказала я, показуючи на свій живіт.

Я все ще переживала момент, коли дозволила йому займатися зі мною коханням без захисту... яка ж я ідіотка!

Ніколас недовірливо засміявся.

— Гадаю, точніше було б сказати, що — це ми винні, Веснянко.

— Технічно, — відповіла я, дивлячись на море.

Ніка, здавалося, потішила моя відповідь.

Перед нашими очима відбувався один із найкрасивіших заходів сонця, які я коли-небудь бачила, я припускала, що природа хотіла дати мені цей подарунок, намалювати картину красивими фарбами, яка ще була надто сірою.

Незважаючи на те, що ми обидва тепер знали, що буде далі, я не могла викинути з пам’яті останню розмову, яка була з Ніколасом перед його від’їздом до Нью-Йорка.

Я не знала, що ми збираємось робити далі, і я ще не була впевнена, яку роль я хочу, щоб Нік грав у всьому цьому.

— Я втомилася ти повинен відвезти мене додому, — попросила я, раптом відчувши себе дуже сумно.

Нік обернувся до мене й поклав руку мені на шию.

Його пальці злегка погладили мене, перш ніж змусити мене подивитися на його обличчя.

— Я хочу, щоб ти поїхала зі мною, — оголосив він, заставши мене зненацька. Я хочу, щоб ти взяла свої речі і переїхала в мою квартиру сьогодні.

— Ні, Ніколасе, я живу у Дженни і через чотири дні…

— Я не збираюся про це сперечатися, — перебив він. Потім завів машину.

— Що ти робиш? — здивовано спитала я.

— Беру тебе з собою.

Бляха, ми вже почали!

— Я не хочу туди їхати.

— Це мій син, якого ти носиш у собі, тож я переконаюся, що з ним усе гаразд.

— Це мій син всередині мене, і я вже дбаю про те, щоб у нього все було добре, дякую за інтерес, — обурено відповіла я.

— Ти маєш відпочити, чи не так? — запитав віні, дивлячись то на мене, то на дорогу.

— Так, але…

— Поки лікар не скаже інакше, ти залишишся зі мною. Більше нема про що говорити.

Я зібралася відповісти, але знала, що можу втратити все, особливо, тому що я не могла робити різких рухів, як наприклад, вдарити його ногою.

Я просто схрестила руки і дивилася на дорогу. Минуло лише кілька годин, як він дізнався про існування Міні Но, а він уже вважав, що має право розпоряджатися ним.

— Так, Міні Но, ось хто твій батько – ідіот.

Розділ. 37 НОА

Дорогою до старої квартири Ніколаса, ми зупинилися у Дженни, щоб забрати деякі мої речі. Уся поїздка, а нам знадобилася більше ніж година, пройшла в тиші. не тому, що я хотіла мовчати, ні, навпаки, це він увімкнув музику, показавши цим, що не зацікавлений в розмовах

Я була розлючена і не зводила очей з дороги, хоча мушу зізнатися, що інколи кидала погляд на Ніка, потайки, можна сказати крадькома. Я не хотіла, щоб він помітив, що я дивлюся на нього поглядом відчайдушної жінки, яка прагне, щоб батько її дитини сказав щось підбадьорливе, наприклад *«Я дуже радий» або «Все буде добре».* Але нічого подібного не буде. Чарівна бульбашка луснула. Все хороше залишилося на пляжі.

Що, в біса, з ним було не так?

Гаразд, так, новина про вагітність приголомшувала, але, чорт забирай, чому не можна було поговорити?

Коли він зупинив машину на паркінгу, я одразу вийшла, не дочекавшись його. Я пішла до ліфта. Теоретично ходити мені було не можна, але я не збиралася про це розповідати; ба більше, я зрозуміла, що Нік не мав жодного уявлення про проблеми з моєю вагітністю, і частина мене боялася, що мені доведеться йому розповісти. А мені доведеться, бо могла зателефонувати йому будь-коли й викласти всю інформацію, яку тільки він може попросити. Хоче може і ні, бо зараз моя подруга була зайнята мріями про нас. Бідна дівчинка вважала, що новина про вагітність щось змінить, дасть нам смогу знову бути разом.

Ніколас наздогнав мене і ми разом піднялися на потрібний поверх. Він ніс мою маленьку валізу. Увійшовши в приміщення, я зрозуміла, що це місце більше не моє місце, а тим більше не місце Міні Но.

Квартира була іншою. Наші фотографії, картини, які ми вибирали разом, кольорові подушки — все зникло; крім того, з’явилося багато нових меблів. Найгірше те, що я знала, що нічого з цього нового оздоблення не було вибрано Ніком. Хтось інший зробив це, і не минуло секунди, як ім’я спало мені на думку. Дідько, реальність вдарила мене кувалдою в живіт. Софія була там. Ніколас жив з нею в цій квартирі, як і зі мною.

Я мовчки пішла до кімнати, кімнати, де ми провели найкращі інтимні моменти наших стосунків. Я одним рухом витерла сльозу, яка скотилася по моїй щоці. Кімнату теж змінили. Все по-іншому.

Нічого нашого вже немає. І «нас» теж немає.

В моїй голові з’явилося божевільне слайд – шоу: образи Ніка з нею, як він її цілує, пестить, торкається її, робить з нею те саме, що й зі мною. Все, що я уявляла собі просто знищувало мене.

Ніколас поставив валізу на диван, а потім повернувся до мене.

— Тобі слід лягти спати.

Його слова ніби змусили мене прокинутися, вибратися з того пекла, в яке я завела себе власними думками.

— Ти вже зі мною розмовляєш? — сказала я, намагаючись приховати свій смуток гнівом.

Він виглядав здивованим і насторожено дивився на мене.

— Побач, якщо я мовчав раніше. Мені потрібно було подумати про все це. Зрозумій я ніколи не очікував подібного.

— Тобто ти вважаєш, що я очікувала? Може я ще й готувалася? — недовірливо сказала я.

— У тебе було більше часу, щоб звикнути, — відповів він, докоряючи.

— Пробач за те, що не побігла тебе шукати щойно дізналася, що в мене буде дитина, яку я не хотіла.

Як тільки я випалила ці слова, я відчула себе винною, і зрозуміла, що брешу. Звичайно, я хотіла цього, зараз більше, ніж будь-коли. Шляху назад не було, ми з Міні Но були пов’язані: материнський зв’язок утворився ще до народження маля.

— А ти гадаєш, я хочу, так? — крикнув на мене, підносячи руку до обличчя в нападі нервозності. Він глибоко вдихнув, щоб заспокоїтися, хоча, очевидно, без особливого успіху, і знову заговорив більш спокійним тоном. — Нам не варто сперечатися, будь ласка, лягай у ліжко, Ноа.

Його слова продовжували лунали в моїй голові, ніби посилені якоюсь звуковою системи, ніби вони були записані та поставлені не нескінченний повтор.

Нік не хотів дитину.

— У це ліжко? Ти хочеш, щоб я лягла у те ліжко, куди ти затягнув бог знає скільки жінок? — сказала я, поринувши у хвилю злості

й ревнощів.

Ні, ні, ні! Я в жодному разі не буду тут спати!

Нік не очікував такої відповіді. Він був здивований, не знаючи, що мені сказати.

Це мовчання лише підтвердило мої підозри.

Я схопила подушку й пішла у вітальню. На той самий огидний, абсолютно, як я й підозрювала, незручний диван.

Я схопив подушку й вийшов, щоб сісти на диван у вітальні, огидний диван і такий самий незручний, як я підозрював, коли вперше його побачив. Я сиділа, схрестивши ноги, і дивилася прямо перед собою на величезний телевізор — єдине, що, здавалося, вибрав Нік.

Краєм ока я спостерігала, як він увійшов до вітальні, підійшов до мінібару й налив собі випити. Він кілька секунд дивився на бурштинову рідину, поки нарешті не поставив склянку й не підійшов до мене. Він простягнув мене руку.

— Пішли, — спокійно сказав він. — Я забронюю номер в готелі.

Це застало мене зненацька. Я здивовано розплющила очі.

— Дійсно?

— Я не хочу, щоб ти відчувала себе незручно.

Я кивнула і підвелася, дивлячись до нього. Я вмирала без його обіймів, попри те, що вони завдавали мені болю.

Відколи Нік почав піддаватися мені? Зазвичай ми кричали б одне на одного допоки були б сили.

Коли ми сиділи в машині, Нік подзвонив у готель «Мондріан» у Західному Голлівуді й, на мій подив, орендував номер для нас двох.

— Тобі не слід було витрачати на мене гроші, Ніколасе. Ми могли б пити до мене, або ще краще я могла просто залишитися у себе вдома.

— Мені потрібне місце, де я можу працювати. І я хочу, щоб ти була поруч. Номер — не проблема. Не хвилюйся.

Я зітхнула, помітивши втому у своєму тілі, я хотіла лягти в ліжко. Все, що сталося виснажило мене.

Дорогою я заснула. Коли я розплющила очі, то побачила, що ми вже приїхали. Вийшовши з машини, я не могла не звернути уваги на своє вбрання — легінси, джемпер і кросівки, — і не порівняти його із зовнішнім виглядом Ніколаса, одягненого в сорочку, джинси та блискучі туфлі.

Я сиділа на одну з диванів у холі, поки Ніколас нас реєстрував. Я хвилювалась, тому сьогодні робила усе, що можна, крім відпочинку; у домі Дженни мене постійно носив Ліон, а тепер.. якщо я попрошу Ніка, тоді мені доведеться довго пояснювати йому все, що відбувається з вагітністю, а частина мене досі цього не хотіла. Я не хотіла розповідати йому про те, наскільки поганим був мій організм, а також про те, що я безвідповідальна дурепа, яка робила багато поганого протягом перших кількох місяців.

На моє щастя, ліфт був зовсім недалеко, і ми швидко змогли добратися до свого номера, який, на мій подив, був неймовірно красивим: я зробила кілька кроків вперед, милуючись блискучим паркетом, величезним білим ліжком з чорним узголів’ям, великим квадратним обіднім столом з прозорими стільцями, величезним диваном, письмовим столом і неймовірними краєвидами на місто.

Намагаючись не відчувати себе приголомшеною і не думати про те, скільки мав коштувати цей номер, я просто підійшла до ліжка, куди Нік поставив мою валізу. Я нишпорила в сумці близько хвилини, поки не знайшла свою піжаму.

Я дуже хотіла прийняти душ. Вода завжди допомагала мені розслабитися. Коли я вийшла з ванної — вже в піжамі з шортів і мішкуватої футболки — Нік чекала мене, притулившись до столу. Здавалося, він був занурений у думки. Я не звернула уваги на те, що підсвідомо розхвилювалася, коли зрозуміла, що ми залишилися наодинці. Зрештою, тепер ми партнери, тепер нас буде пов’язувати щось більше, ніж просто стосунки в минулому. Я сіла на ліжко, притулившись до підголівника, чекаючи, поки він порушить тишу.

Я згадала, коли ми востаннє були наодинці. В ліжку. Інстинктивно я погладила свій живіт.

«Так, Міні Но зараз твій час»

— Про що ти думаєш? – сказав він, пильно дивлячись на мене.

— Дурниці. Я просто згадувала минулий раз..

Нік міцно стиснув щелепу

— Я був безвідповідальним ідіотом.

Я подивилася на його кислий вираз обличчя і пошкодувала, що взагалі відкрила рота.

— Те, що трапилося тієї ночі, ніколи не повинно було статися, — сказала я. — Це не твоя провина.

Ніколас нахмурився.

— Чому це сталося? — спитав він. — Ти збрехала мені?

— Що?

— Я запитував тебе, чи п’єш ти протизаплідні таблетки, ти сказала мені «так». Ти сказала «так», Ноа! А тепер поясни мені, як це, в біса, сталося?

Він запитав мене про таблетки? Того вечора я була настільки захоплена тим, що ми робили, що не могла пригадати й половини того, що ми говорили одне одному.

— Думаєш, я зробила це навмисно?

Ніколас витер рукою обличчя

— Я не знаю, що мені думати. Коли ти сказала мені, що вагітна, мені навіть в голову не прийшло, що це може бути моя дитина. Я не навіть не уявляв цього, поки ти не вирішила все мені пояснити одним прекрасним повідомленням, — пояснив він, дістаючи з мінібару якусь пляшку.

Я затамувала подих, нічого не кажучи, я хотіла почути, що він скаже.

— Ми переспали один раз? Один раз! Один раз! Скільки ми не трахалися? Кляті півтора року, таке взагалі буває?!

— Ти хотів би, щоб ця дитина.., щоб вона була когось іншого? — спитала я, не впізнавши свого голосу.

— Ти прекрасно знаєш, що ні.

— Ти повна сволота, якщо навіть натякнув на те, що я могла таке зробити. Наче я бажаю стати матір'ю у дев'ятнадцять! Знаєш.. тобі не обов'язково бути частиною цього! Я цілком здатна зробити все сама!

Останні слова були неправдою, але я він не повинен цього знати.

Нік озирнувся на мене так, наче я його образила.

— Ти цього хочеш? — сказав він тоді, і я помітила, як вена на його шиї почала пульсувати сильніше, ніж зазвичай. Його щелепа заціпеніла.

— Багато матерів виховують своїх дітей самотужки. Тим паче ти мені чітко сказав, що не хочеш бачити мене у своєму житті. Дитина — це не причина змінювати своє рішення.

Нік похитав головою й гірко розсміявся.

Звичайно, він не мав на увазі того, що говорив, але він уже чітко дав зрозуміти, що не хоче цю дитину, і що йому шкода, що так сталося. А я не збираюся, щось вимагати від нього тільки через те, що він батько моєї дитини. Так, все буде дуже важко, але я зможу. Терпіти складнощі легше, ніж слухати такі заяви Ніколаса.

— Ти завжди хотіла вирішувати все сама, ти ніколи не дозволяла нікому допомагати тобі. І знаєш що, кохана? — слово «кохана» прозвучало, як найгірша образа. — Я скажу тобі, що дитина настільки ж моя, як і твоя, тому будь дуже обережна зі словами.

Мені знадобилося кілька секунд, щоб відповісти.

— Ти мені погрожуєш?

— Я буду частиною життя цієї дитини, і вона візьме моє прізвище.

Чому те, що я хотів почути з першої хвилини, зараз змусило мене відчути себе загнаною у кут?

— Дитина матиме те, що для неї найкраще, і я буду приймати це рішення.

— Ну, я гадаю, що будь-який суддя одразу зрозуміє у кого з нас є більше можливостей піклуватися про дитину. У тебе нічого немає.

Я широко розплющила очі, я не могла повірити, що в розмові прозвучало слово «суддя».

— Що ти хочеш мені сказати? — запитала я з клубком у горлі.

Ніколас здавався поза собою, з кожною секундою він ставав тим Ніком, з яким я не хотіла зустрічатися.

— Я кажу, що застосую всі свої можливості. Ми не будемо разом, тому нам доведеться полагодити справи до того, як ти народиш. Спільна опіка — гарне рішення. А тепер перепрошую, у мене є важливі справи.

Навіть не дивлячись на мене, він схопив своє пальто та ключі й грюкнув дверима з кімнати.

Страх і сльози прийшли пізніше, супроводжувані справжньою безпорадністю.

Він мав рацію, у мене нічого не було.

Розділ 38. НІК

Я сів у машину і зірвався з місця. Мені потрібно було побути самому і подумати. Фраза *«Я вагітна»* досі лунала в моїй голові; насправді сприймати це спокійно, але, чорт забирай, це досі здавалося мені поганим жартом. І все не так було б погано, якби не той факт, що Ноа не хоче, щоб я був частиною її життя та життя дитини.

Ось чому їй знадобилося понад три кляті тижні, щоб розповісти мені, і я був упевнений, поклавши її руку в вогонь, що вона врешті-решт розповіла мені, тому що Дженна переконала її.

«Я вагітна». Я ніколи не думав, що на мене можуть так сильно вплинути два слова. Два прості слова, і я мало не врізався в машину попереду. На щастя, я вчасно натиснув на гальмо. Мобільний телефон вислизнув у мене з рук, і мені довелося з'їхати з дороги, щоб дістати його та прочитати ці прості, в біса, слова. Світ впав на мене, ніби повітря раптово забрало з моїх

легень, кров — із жил, а зв’язні думки — з мозку. Єдине, що я спромігся чітко сформулювати це: *«Я вб’ю його».*

Дякувати Богу, що друге повідомлення надійшло вчасно. Воно змогло зупинити мене від вбивства. Звісно, що тільки Ноа могла писати повідомлення на кшталт *«Я вагітна»* та *«До речі, це твоя дитина»* і почуватися при цьому цілком нормально.

Я зайшов в один з барів, в якому зазвичай буває багато студентів. Я знав, що алкоголь не допоможе мені прояснити думки, але, чорт забирай, або я вип’ю щось міцне, або врешті-решт повернуся і дам зрозуміти цій дурепі, що вона й дитина — *обоє мої*, і що я піклуватимуся про них обох.

Ненависть, яку я спочатку відчував до Ноа, здається, пом'якшилася, щойно я поклав руку на її живіт, щойно зрозумів, що всередині неї росте моя дитина, наша дитина. Насправді я ніколи не думав, що таке може статися. Всі можливі думки про дітей зупинялися на тому, що Ноа має труднощі з цим, і тому цю тему краще не розвивати.

Я одним ковтком випив скотч і замовив ще.

Я провів долонями по обличчю. Музика була нестерпною, а навколо мене танцювало занадто багато людей, оскільки барна стійка була якраз посередині кімнати. В цілому перебування в такій атмосфері — чиста тортура.

Я знову підніс склянку до губ.

Ноа збиралася стати матір’ю. У дев’ятнадцять.

Я ненавидів себе в ту мить, ненавидів за те, що, здається, тоді змусив її. Вона хотіла мене, але не хотіла цього робити. Вона вмовляла мене зупинитися. То я…я змусив її?

Ні, дідько, ні! Я займався з нею коханням, поводився добре, обіймав її всю ніч та хотів прокинутися поруч з нею. Мені було

так боляче, коли зранку я не побачив її поруч; попри все вона завжди тікала.

Мій хворий розум почав уявляти, яким могло б бути наше життя, якби тоді, у той кровавий вечір мого батька, я забрав Ноа, забрав до Нью-Йорка, як й хотів. Тоді все було б по-іншому. Ніхто б не припустився таких помилок. Я б нікому не дозволив торкнутися своєї дівчини. Я був би з нею. З нею, а не в якомусь барі. Не сидів би в клятому барі, намагаючись звикнути до думки, що збираюся стати батьком, батьком, чорт забирай, батьком дитини. Нашої з Ноа дитини.

Моє життя мало змінитися на сто вісімдесят градусів, і я мав близько чотирьох місяців, щоб звикнути до цієї ідеї та підготуватися. *Що, в біса, я збирався робити з компанією? Що я збирався робити з Ноа?*

Коли я випив п’яту чарку і мій розум почав мутніти, мій погляд упав на щось, точніше на когось, хто сидів за кілька метрів від мене. Я зрозумів, хто це, по тому, як моє тіло відреагувало на цю людину. Майже миттєво усі мої м’язи напружилися, бо це був він. *Майкл О’Ніл.*

Я обережно підвівся з табурета і пішов в сторону цього виродка. Я схопив його за сорочку й підняв, заставши зненацька.

— Що ти, в біса, тут робиш, лайно? — спитав я, притуляючись чолом до його. Я, здається, увійшов в той стан, в той стан у якому перебував лише одного разу, півтора року тому, у найгіршу ніч у своєму житті.

О’Ніл сильно відштовхнув мене, а потім подивився зі стальною рішучістю.

— Я заплатив тобі, щоб ти втік з мого довбаного міста! — заревів я, кинувшись на нього. Ми обидва впали на землю, змусивши людей налякано відскочити, але хтось все ж таки зумів викликати охорону. Дідько, сьогодні мені доведеться викласти

купу грошей, щоб не потрапити у халепу через цього придурка. Але ж, чорт забирай, мені так насрати. З цією думкою в голові, я завдав йому ще одного удару по ребрах, а він, скориставшись нагодою, вдарив мене по щелепі. Я відчув у роті чіткий смак крові й сплюнув на землю. Бажання його вбити тільки посилювалося. Вбити й покінчити з усім. Непоганий початок нового життя.

— Я вирішив, що мені наплювати на угоду, яку ми уклали, — сказав він, піднімаючись на ноги. Мить і його кулак зіткнувся з моєю лівою вилицею, я відчув, що буде рана. — До речі, Ноа стала дуже гарною.

Кров кипіла в моєму тілі, я бачив усе червоне, навіть плями навколо себе, і останнє, що я пам'ятаю, це те, що були троє хлопців, які намагалися зняти мене з цього виродка. Нас виставили через різні двері. Мені пощастило, що власник не хотів мати проблеми через мою медійність, тому дозволив мені оговтатися в одній із приватних кімнат та подзвонити.

Коли Стів з’явився біля задніх дверей, я зрозумів, що все гірше, ніж мені хотілося.

— На вулиці журналісти, хтось повідомив, — оголосив він.

Прекрасно. Цього тільки не вистачало!

Дійсно на вулиці на мене вже чекали. Звісно я намагався удати, що нічого не відбувається, але тілесні ушкодження сховати було важко. Мене багато фотографували, поки я не сів у батьківський «Мерседес». Було зрозуміло, що скандалу уникнути не вдасться.

Стів мовчав, хоча, здавалося, дуже здивувався, коли я сказав йому відвести мене до «Мондріана». Я навіть не хотів думати про те, як відреагує преса, коли стане відомо про вагітність Ноа, а тим більше про те, як відреагує наша сім’я. Це буде скандал набагато гірший за те, що чекало на мене зараз. Хоча б, тому що

майже всі ЗМІ були впевнені, що ми з Ноа — брат і сестра. А ще Софія. Софія просто вб’є мене, бо все це може зашкодити політичній кар’єрі її батька.

Я, хитаючись, вийшов з машини й попрямував до готелю. Коли я увійшов до номера, від гробової тиші у мене волосся стало дибки. Було темно, і це могло означати лише одне… я увімкнув світло в кімнаті й побачив, що вона порожня. Ноа пішла. Я підійшов до ліжка і взяв записку, яка лежала на подушці.

Дідько!

Розділ 39. НОА

Я викликала таксі, щойно Нік вийшов за двері. Вже через дві години я лежала на ліжку з тарілкою пластівців, яку ледве змогла знайти. В мене не було молока до них, а навколо стояла купа нерозкритих коробок, але, чорт забирай, я була сама. Нарешті після стількох тижнів життя з Дженною.

Я не знала про що взагалі думала, коли вирішила піти з Ніколасом, наче уявила, що все раптом стане як раніше. Те, що сталося, не могло просто так зникнути, неважливо, чи я була вагітна, неважливо, чи він був батьком все це просто побічні ефекти, бо головне — це його натяки, його слова, сказані мені в готельному номері.

Як він міг навіть припустити, що можу бути настільки підлою і придумати таку підставу з дитиною? Як він сміє натякати на те, що забере її одразу після народження? Я не хотіла навіть бачити його, якщо раніше я була просто зла на Ніколаса, то тепер я була до ненависті. Я щосили намагалася заспокоїтися, я не хотіла, щоб все що сталося якось позначилося на Міні Но. Зрештою в мене вдалося заснути, я спала принаймні до п’ятої ранку, потім же мій телефон почав розриватися від дзвінків.

Я не планувала з ним розмовляти. Дідько, він що тільки зараз зрозумів, що я пішла? Що, в біса, він робив цілу ніч? Цього краще мені не знати.

Зрештою я надіслала йому коротке повідомлення: *«Дай мені спокій».*

І так він мене послухав... принаймні на деякий час.

Наступного ранку він з'явився на порозі моєї квартири. Я припускаю, що Дженна не хотіла давати йому мою адресу, принаймні вночі, я вдячна їй за це, але краще б вона спочатку попросила мого дозволу.

Мені набридло, що вони з Ліоном лізуть, куди не просять.

Коли я відчинила двері, я побачила його з двома стаканчиками та пакетом Starbucks. Він був одягнений у костюм, мав підбите око, поріз на лівій вилиці та розсічену губу. Комбінація була смішною. Він був схожий на альфонса, який прикидався бізнесменом.

— Я можу зайти?

Я схрестила руки. Ні, я цього не хотіла, але нам необхідно було поговорити.

Я повернулася до нього спиною і підійшла до ліжка. Я ненавиділа грати в поганій позиції, ненавиділа необхідність знаходитися в ліжку, поки він тут намагається виглядати дорослим та контролювати увесь хаос.

— Отже, ти знову повернувся до бійок… це буде балом на мою користь, коли ми будемо боротися за опіку над дитиною в суді.

— Досить, Ноа, — перервав він мене, ставлячи напої та пакет на кухонний стіл. — Ти знаєш, що я не це мав на увазі.

— Ти виглядав дуже переконливо, коли заявляв, що я зможу піклуватися про свою дитину.

Ніколас провів рукою по обличчю й оглянув квартиру. Мені стало соромно за безлад, мені стало соромно, що таке квартира точно не підходила для маленької дитини.

— Ти змогла б дбати про дитину, не маючи й двох рук, — сказав він, беручи паперовий стаканчик і підходячи до мого ліжка. — Це гарячий шоколад.

Я неохоче прийняла напій, оскільки просто помирала з голоду.

— Я не хочу більше чути про те, коли і як ти збираєшся забирати в мене дитину, зрозумів?

Я сказала серйозніше, ніж будь-коли

— Я б ніколи цього не зробив… Дідько, за кого ти мене маєш?

Я похитала головою. Я не могла навіть дивитися на нього. Він знову завдав мені болю, він вдарив мене туди, де було найбільше боляче. Він вказав на мій найбільший страх — не мати змоги забезпечити Міні Но всім необхідним.

Він присів на моє ліжко.

— Ноа, подивись на мене, — сказав він твердо.

Я відмовилася це робити, здебільшого тому, що відчувала, що один погляд на нього змусить мене плакати, плакати, як маленьку дитину, а останнє, чого я хотіла зараз — це виглядати слабкою перед Ніком.

Він взяв мене за підборіддя і змусив сфокусувати погляд на його обличчі.

 — Вибач за все, що я сказав учора,— сказав він мені, коли його палець гладив моє підборіддя. — Я тут заради тебе.

— Ти не хочеш цього, — сказав я тремтячим голосом.

Я всією душею хотіла знову бути з ним, створити сім’ю, почати все з нуля, але він чітко дав зрозуміти, що це неможливо.

Тепер все змінилося: я вагітна, тепер я маю піклуватися про Міні Ноа, а не про себе. А це означало, що треба повернутися в життя Ніколаса Лейстера, хоч він щосили намагається мене вигнати. Мені довелося проковтнути свої почуття, я мусила удавати, що все може повернутися до того, як було раніше.

— Повертайся зі мною в готель, — попросив він, витираючи сльозу з моєї щоки.

Я б віддала все, щоб не відпочивати, щоб бути самостійною, щоб ні від кого не залежати, але це було неможливо, принаймні доти, доки лікар не скаже, що дитини нічого не загрожує. Тому я погодився і повернувся з ним до готелю. Коли ми приїхали, Ніколас допоміг мені облаштуватися і перепросив, сказавши, що у нього є кілька справ в офісі. Все було дивно. Ми були дивними, зовсім не схожими на самих себе. Все було занадто ніяково, тому я була рада, що він пішов.

Решту дня до пізньої ночі я провела, читаючи «Буремний перевал». Мені ніколи не подобався цей роман — герої були надто вимучені, а сюжет — надто драматичний, як на мене, — але щось спонукало мене перечитати його знову. Зрештою я залишила його на столі й спробувала заснути. Від Ніколаса не було ніяких звісток, і хоча мені було боляче через те, що не подзвонив мені цілий день, я також зрозуміла, що він досі не знав, що відбувається з Міні Но. Все сталося так швидко, що він навіть не встиг спитати, навіщо мені стільки лежати. Минуло лише півтора дня, як він дізнався, але той факт, що ми насправді не сіли й не поговорили нормально, показував, наскільки він, мабуть, був приголомшений. Я заплющила очі й дозволила сну охопити мене.

Розділ 40. НІК

Мені потрібно було зустрітися із Софією. Вона не переставала дзвонити мені з дня вечірки в домі Ліона; вона була розлючена, бо останнім часом ми зовсім не зустрічалися, хоча повинні були.

Мені потрібно було розв'язати питання Софії, воно мені заважало. Власне, коли я зрозумів, що мене взагалі не турбує факт розриву цих стосунків, я нарешті усвідомив, що все було не тим, чим здавалося, і тим паче ніколи не стало б тим, чого потребувала Софія. Тільки Ноа була здатна продовжувати перевертати мій світ з ніг на голову. Тільки Ноа я міг дати те, чого від мене вимагали всі інші. І як могло бути інакше, якщо я божеволію від одного дихання цієї дівчини?

Бачити її знову поруч із собою, знову не ненавидіти її — це було так дивно. Останні півтора року я витратив усю свою енергію на те, щоб ненавидіти Ноа. Витратив усю свою енергію на те, щоб приховати ту частину себе, яка її кохає, щоб заспокоїти жахливе бажання повернутися до неї. Мені знадобилося багато самоконтролю, щоб покинути її, піти й переконати себе заново побудувати своє життя з кимось іншим, але всі ці намагання — це просто брехня. Бо зараз все вийшло на поверхню. Здавалося, ненависть більше не мала сенсу, а кохання намагалося знову вийти на сцену почуттів. Все більша частина мене вмирала від бажання підійти до неї, схопити й більше не відпускати. Нарешті я відчув полегшення… справжнє полегшення, бо ненавидіти жінку, яку кохаєш — це найважче з того, що мені доводилося робити в житті. А тепер.. тепер, мені щось підказувало, що треба припинити боротися із собою і просто прийняти, що моєю долею була Ноа.

Софія була в готелі, після того, як я сказав їй, що мою квартиру затопило. Мені потрібно було щось придумати, щоб мати час навести порядок. Я припаркувався й приготувався зіткнутися з кимось, кого не хотів би поранити. Вона відчинила мені двері

свого номера в гарній сливовій сукні. Її обличчя чітко показувало, що вона щось підозрювала.

«Нам потрібно поговорити» — цей вислів ніколи не віщував нічого доброго.

Я зайшов, не зняв піджак і не поцілував її в губи, як майже звик робити. Софія нахмурилась і запросила мене до вітальні свого номера. Опинившись там, я підійшов до мінібару й налив собі випити. Софія сиділа на білому шкіряному дивані й дивилася, як я уникав її погляду і як зробив великий ковток віскі.

— Ти збираєшся покинути мене, чи не так? — сказала вона, порушуючи тишу.

Я підняв очі й подивився на неї

— Мені здається, що я ніколи не був з тобою, Соф.

Вона похитала головою й перевела погляд на стіл перед собою.

— Я думала.. я думала, що ми рухаємося вперед, Ніколасе. Що вона сказала? Що вона зробила? Що змусило тебе передумати? Тому що тиждень тому ти казав мені, що хочеш жити зі мною.

Чорт забирай, так! Я просив Софію про це. Я втомився. Мені набридло прокидатися самотнім уночі, і думати, чи правильно я вчинив, відпустивши Ноа. ПРАВДА. Я більше не можу.

— Софіє, я роблю це не для того, щоб зробити тобі боляче, ні. Я просто більше не можу заперечувати свої почуття до Ноа. Якщо я не з нею, я вважаю за краще не бути ні з ким. Я казав тобі, що в нас все буде по-іншому, і ти прийняла це. А потім все раптом почало змінюватися. І це не тільки твоя вина, я теж захопився, тому що це було..

— Легко? — підказала вона.

Я мовчав, дивлячись на неї. Так, вона мала рацію. Бути з Софією — це легко приємно, правильно, але *все одно не так.* Між нами не було ні пристрасті, ні магії, ні ірраціонального бажання бути разом. Я не хотів володіти нею, не хотів зробити своєю. Я відчував все це тільки поруч з Ноа.

— Я краще зроблю це зараз, ніж потім розіб'ю тобі серце.

Софія посміхнулася без тіні радості в очах.

— Чому ти думаєш, що не зробив цього зараз?

Вона не чекала, поки я відповім, ні. Софія піднялася з дивана, повернулася до мене спиною і пішла до іншої кімнати. Я думав піти за нею, попросити вибачення, навести їй більше причин, чому ми не можемо бути разом, але в цьому не було потреби. Це Софія — вона не збиралася наполягати, не збиралася благати мене…якщо вона мене дійсно кохала, то така тактика точно не була правильною. Я не був чоловіком її життя.

Коли я увійшов у люкс, аромат шампуню Ноа заполонив мої легені. Все кімната була практично в темряві, єдиним джерелом світла залишалася лампа, що горіла в кутку. Я відчув відчутну тяжкість бажання, яка розливалася по тілу від одного погляду на неї. *Прокляття, яка вона красива!*

Я знав, що треба було піти або принаймні дочекатися, поки з мого тіла зникне алкоголь, який я випив у барі після розмови із Софією, але, чорт забирай, я не міг думати про щось інше. Я зняв сорочку, підходячи до підніжжя ліжка. Мій погляд зупинився на вигині її спини, на її довгих ногах, що вчепилися в одну з подушок, на її рожевих щоках. Я просто сидів й дивився на неї. Минуло стільки часу відтоді, як я робив це востаннє, стільки часу. Раптом думка про це принесла мені спокій, повноцінний душевний спокій.

Спостерігати за сном Ноа — моє улюблене заняття, але саме в цю мить я хотів, щоб вона розплющила очі. Чорт забирай, я

хотів, щоб вона усвідомила, що я — центр її світу. Я хотів, щоб вона знову подивилася на мене так, як раніше.

Я подивився на розкриту книгу, яка лежала на тумбочці. Я взяв і почав читати сторінку, на якій зупинилася Ноа.

Один абзац особливо привернув мою увагу:

«Ганьба, й приниження, і смерть — все, що можуть вигадати Бог і Диявол, — не могло нас розлучити — а ти, ти сама зробила це з власної волі! Я не розбивав твого серця — це ти розбила його; а розбивши, розбила й моє. Тим гірше для мене, що я дужий. Хіба мені хочеться жити? Що це буде за життя, коли ти… О Господи! Чи ти хотіла б жити, коли твоя душа в могилі?»

Я стиснув щелепу. Наступне речення було підкреслено олівцем:

«Ти також покинув мене; але я тобі не дорікатиму! Я тебе простила. Прости мене й ти!»

Я згорнув книгу і порахував до десяти.

Розділ 41. НОА

Спала я погано. Мені наснилося жахіття: це були пологи й лікарі кричали мені, що дитина в небезпеці; я тужилася, тужилася, бо мала це робити; мої очі дивилися навколо, шукаючи єдину людину, яка могла б прогнати мої страхи.

— Я не можу зробити це сама… будь ласка… Нік… мені потрібно його бачити..

— Містер Лейстер сказав, що не прийде, він наполягав, що йому не потрібна ця дитина і вам також.

Я помітила, що плачу не лише через біль, а ще й через те, наскільки мені було самотньо. Міні Но от-от повинна була народитися, але, коли це нарешті сталося у пологовому залі настала абсолютна тиша. Не було ніякого голосного плачу новонародженої дитини, тільки тиша. До мене підійшов хтось без обличчя і простягнув дитину, загорнуту у ковдру. Малюк не рухався.

— Мені шкода. Дитина народилася мертвою.

Я розплющила очі й сіла на ліжку.

Це було просто жахіття. Я відчула сльози на своїх щоках та серце, яке б’ється зі швидкістю тисяча ударів в секунду. Через секунду мій погляд впав на людину переді мною. Ніколас заснув на дивані, сидячи.

Я скинула ковдру, встала з ліжка й підійшла до нього. Коли я сіла йому на коліна, піднявши його руку, щоб він міг обійняти мене, його очі злякано розширилися.

— Ноа… — сказав він спочатку приголомшено, але через секунду обійняв мене майже автоматично.

Я уткнулася обличчям у його шию і почала тремтіти.

— Що сталося? Все гаразд? Ти в порядку?

Я похитала головою, відчуваючи клубок у горлі, який не давав мені вимовити жодного звуку.

Нік обхопив моє підборіддя своїми пальцями й подивився в очі.

— Чому ти плачеш? — перелякано запитав він.

Я заплющила очі, поки його пальці гладили мою щоку, стираючи сльози.

— Мені наснився сон.. жахіття..

Нік, здавалося, трохи розслабився, і його руки міцно обійняли мене та притягнули до себе.

— Розкажеш? Це іноді допомагає.

Мені ця ситуація здалася дивною. Протягом наших стосунків я приховувала, що без нього мені було важко заснути; він завжди захищав мене від поганих снів, навіть не підозрюючи про це, поруч із ним я спала спокійно.

— Були пологи, — пояснила я дуже тихим голосом, — а тебе не було.

Нік сильно стиснув щелепи, але мовчки чекав, поки я продовжу.

— Я робила все, що казали лікарі, але врешті-решт Міні Но народилася мертвою, і я..я..

Нік обійняв мене, і я намагалася сконцентруватися тільки на його руках, але образ мертвої дитини все одно не полишав моєї голови.

— Цього не станеться, Ноа, — запевнив він мене.

— Звідки ти знаєш? — запитала я, поклавши голову на його плече й заплющивши очі.

Нік потягнув мене, змусивши подивитися на нього.

— Для початку тому, що ніщо і ніхто не може завадити мені бути з тобою під час пологів.

Я дивилася на нього кілька секунд.

— Обіцяєш?

— Я буду тримати тебе за руку з моменту, коли це почнеться, і до моменту, коли все закінчиться, обіцяю.

Попри те, що я не очікувала від Ніка інших слів, я все одно відчула неймовірне полегшення, яке, здається, передалося Ніку, бо він опустив свою руку і поклав її на мій живіт.

— Хіба це не повинно бути помітно? — сказав він, нахмурившись.

— Вона ще виросте, — відповіла я, затамувавши подих, коли його рука прослизнула під мою сорочку. — Іноді я думаю, що вона чекала, поки ти дізнаєшся, щоб показати себе...

— Знаєш, мені досі важко в це повірити, — він зізнався, все ще не зводячи з мене очей.

Все було надто приголомшливо. Міні Но, він, ми… я досі не могла усвідомити всього цього. Було занадто багато змін, які сталися майже одночасно.

— Мені страшно, — заявила я, бажаючи, щоб час зупинився, бажаючи повернутися до початку, до того часу, коли ми були тільки він і я.

— Це нормально…мені теж, — сказав він, — Але в нас все вийде.

— А якщо ні? — прошепотіла я йому, висловивши свої страхи вголос. — Цього не повинно було статися, я не повинна бути матір’ю... моє тіло..

— Твоє тіло ідеальне, — сказав він без тіні сумніву в голосі.

— Нік.. дитина.. я мало не втратила її, — зізналася я, не дивлячись йому в очі.

— Про що ти говориш?

Я намагалася заспокоїтися, щоб пояснити йому.

— Ти пам’ятаєш вечір відкриття…? Коли тобі довелося відвезти мене додому…?

Ніку не знадобилося більш як дві секунди, щоб згадати про це, і все в ньому насторожилося. Ми були настільки близько, що я майже відчувала, як вена на його шиї почала загрозливо пульсувати. Він згадав наскільки я тоді була п’яна.

— Здається, тоді у мене вперше була загроза викидня...

— Не почувайся винною за те, чого не знала, — порадив він.

— Я влаштувала небезпечну ситуацію, я зробила дитині боляче.. і потім мені довелося тижнями лежати в ліжку. І я навіть не знаю, що завтра скаже лікар.

— Ось чому тобі треба більше відпочивати?

— У мене гематома і поки вона не зникне, я практично нічого не можу робити. Лікар сказав, що це нормально, якщо це перша вагітність, хоча на пізньому терміні це стає більш небезпечним не тільки для дитини, але і для мене.

Нік напружився піді мною.

— Повтори ще раз, що ти в небезпеці, — попросив він, пильно дивлячись на мене з таким страхом в її очах, що навіть я занервувала.

— Я можу втратити дитину або померти, але цього не станеться, — твердо сказала я.

Нік, здавалося, втратив усі слова, наче реальність можливості втратити мене й дитину раптово налякала його. Він піднявся з дивана зі мною на руках і залишив мене на ліжку, а потім почав ходити по кімнаті, його думки були далеко від цього місця. Коли він знову підійшов до мене, його обличчя було скривлене від страху.

— Мені дуже школа, Ноа, — перепрошував він, беручи моє обличчя у свої долоні. — Цього не повинно статися, якщо з тобою щось станеться..

Я вже хотіла сказати, що зараз важлива дитина, я в порядку, я хотіла це сказати, але не встигла. Його губи зіткнулися з моїми й світ зупинився. Його рот, здавалося, хотів знайти втіху в моєму. Мені знадобилось кілька секунд для того, щоб відповісти на поцілунок, таке зволікання було зумовлено тим, що я була просто приголомшена його пристрастю. Я відчула, як його язик торкнувся моїх губ, і коли я розкрила їх, його п'янке дихання викликало тремтіння в моєму тілі. Мої руки знайшли його волосся, і я притягнула його до себе, але Нік не дозволив поцілунку затягнутися. Він відсторонився, дивлячись мені в очі.

— Повертайся в ліжко, — сказав він, важко дихаючи. — Тобі треба відпочити, а я.. — він почав йти, але моя рука зупинила його.

— Будь ласка, побудь зі мною, поки я засну.

Здавалося, що Нік веде велику внутрішню битву. Нарешті він здався. Нік скинув черевики й ліг біля мене на ліжко. Він обійняв мене, і я поклала голову йому на груди. Я не хотіла повторювати те, що щойно відбулося. Я не знала, де ми знаходимося і як взагалі збираємося жити далі. Поцілунок нічого не означав. Чи не так? Або означав? Я заснула, бо його рука гладила моє волосся, а биття його серця супроводжувало мене, як солодка колискова.

Коли наступного ранку я розплющила очі, то почула лише клацання клавіш комп’ютера. Навпроти ліжка була прозора штора, що відокремлювала спальню від решти переміщення, я підвелася й побачила розмитого Ніка, який сидить на дивані, насуплено дивлячись на екран комп’ютера на своїх колінах.

Я згадала момент, який стався вночі. Минуло більше півтора року відтоді, як я востаннє ходила до Ніколаса, щоб відчути себе краще. Минуло більше півтора року відтоді, як він тримав мене на руках востаннє. Так, він був дуже добрий до мене, але я поняття не мала, на якому ми зараз рівні, і боялася про це питати.

Нік помітив, що я прокинулася і підняв на мене очі. Ми обоє дивилися одне на одного, затамувавши подих, принаймні я, поки Нік не закрив ноутбук, не поклав його на стіл і не підійшов до ліжка.

Я нічого не казала, я просто чекала. Коли він встав поруч, дивлячись на мене згори, я відчула, як у мене переривається подих.

— Як почуваєшся? — запитав він, і його рука торкнулася моєї щоки, заправляючи пасмо за вухо.

— Дуже добре, — майже автоматично відповіла я. Мій мозок був зосереджений на легких дотиках його пальців.

Він кивнув і повернувся до мене спиною, знову віддаляючись.

— Ти кудись ідеш? — я не могла не запитати.

— У мене багато справ, у тому числі знайти найкращого гінеколога, — відповів він, дістаючи з кишені телефон і дивлячись на екран. — Одягайся. Я попрошу принести тобі сніданок.

Я витріщилася на нього, і Нік пильно подивився на мене. Я швидко одягнула перший світшот, який знайшла, і залишилась у

зручних штанах від піжами. Приблизно через десять хвилин нам принесли сніданок — дві надзвичайно великі таці з їжею, якою можна було нагодувати цілу армію. Нік увесь час розмовляв по телефону і зміг відволіктися тільки, коли я вже закінчила їсти. Коли він нарешті підійшов до ліжка, то з огидою глянув на мою напівповну тарілку.

— Їж, — просто наказав він мені.

— Я більше нічого не хочу, — відповіла я, розсіяно помішуючи яйця на тарілці.

Ми не говорили про нас, і це мене нервувало. Я не могла викинути з голови усі ті слова, які він говорив мені раніше. Усі його слова і ту впевненість, з якою він казав, що ніколи мене не пробачить

— Припини гратися з їжею. Ти майже нічого не з'їла, — роздратовано звинуватив він мене.

Я надулася на нього.

— Значить тепер так буде? — роздратовано відповіла я. — Тепер ти будеш віддавати мені накази без зупину? Якби я знала про це, то залишилася б у Дженни.

Нік скривився, але перш ніж він встиг відповісти, у двері постукали. Це був похмурий Стів із журналами у руках.

— Це скрізь, Ніколасе, — прокоментував він і, здавалося, не здивувався, побачивши мене з тацею, наповненою яйцями, фруктами, пластівцями та кавою.

— Я знаю, — сказав Нік, перетинаючи кімнату. Стів пішов за ним… і я теж.

— Що скрізь? — запитала я і вихопив один із журналів з рук Стіва. *«Ніколас Лейстер повертається до старих звичок»* — такий був заголовок, а під ним світлина Ніка з великим порізом

на щелепі. Знімок був зроблений біля якогось пабу. Я хотіла знайти сторінку, щоб почитати статтю, але Ніколас забрав в мене журнал і подивився на мене з загрозливим попередженням.

— Повертайся у ліжко, Ноа. Негайно, — додав він, коли побачив, що я повернулася до нього обличчям і схрестила руки.

— Ні, поки не поясним мені, що відбувається.

Він напружився і нервово подивився на мене.

— Я скажу тобі все, що хочеш, але, будь ласка, лягай у ліжко.

Його погляд зустрівся з моїм, і я помітила страх в його очах. Я зробила, як він просив, почуваючись досить дивно від відчуття постійного погляду Стіва на собі. Тільки коли Нік побачив мене під ковдрою, він, здавалося, знову зітхнув спокійно.

— Поговори з Марго, вона подбає про це, — наказав Нік і викинув журнал у смітник.

Стів не відривав від мене очей.

— Що тут відбувається? — запитав він, звертаючись до мене. Я ніколи не бачила, щоб Стів так дивився на мене; ба більше, погляд, який він кинув на Ніколаса виглядав роздратовано. Я вперше побачила, як Стів звертається до Ніка з погрозою.

— Я поясню тобі, як тільки зможу; тепер, будь ласка, зроби, як я просив, поговори з Марго і постарайся переконатися, що нічого з того, що тут відбувається нікуди не випливає. Останнє, чого я хочу, це щоб преса дізналася, що Ноа зі мною.

Його слова завдали мені болю, але відкинула ці думки. Я хотіла зрозуміти, що, в біса, повинно було статися, щоб преса випустила цей заголовок, щоб Стів уперше зіткнувся з Ніком, якого він захищав від самого дитинства.

Стів проігнорував свого начальника і підійшов до мого ліжка.

— Все добре? — запитав він, дивлячись на мене з тривогою.

Я бачила, як Нік позаду нас схрестив руки на грудях і проникливо подивився на Стіва; йому явно не подобалося, що його ігнорують, а тим більше знаючи Ніколаса, я була впевнена, що йому також не подобалося те, що хтось крутився біля мене.

— Тобі не варто хвилюватися за мене, Стіве, — відповіла я, намагаючись тоном свого голосу передати спокій. Здавалося, моя відповідь його не дуже переконала, але принаймні він кивнув і, навіть не глянувши на Ніка, вийшов за двері.

— Що відбувається? — запитала я, дивлячись на його реакцію. Ніколас досі дивився на те місце, де сидів Стів.

— Його пріоритети змінилися, — сердито сказав він, хоча я помітила у його голосі нотки схвалення.

— Ти розкажеш мені з ким ти посварився? — сказала я втомлено.

Він провів рукою по обличчю, де вже була щетина, яка надала йому вигляд поганого хлопчика. Від цієї думки все моє тіло затремтіло.

— Я зіткнувся з Майклом в одному з барів, — пояснив він із зухвалим виглядом, не відводячи погляду від мене.

Як я не намагалася приховати свій подив, мені це не вдалося. Я напружилася під ковдрою і страх оселився в моєму тілі.

— Ми посварилися, і нас обох вигнали. Про це дізналася преса, і тепер вони хочуть цим дискредитувати мене.

Майкл і Нік. Дідько, минулого разу все закінчилося дуже, дуже погано. Все заспокоїлося, коли обидва покинула місто. І я навіть

перестала думала про можливість їхньої зустрічі, не кажучи вже про щось більше.

— Не треба було його бити, — сказала я йому. Хоча це звучало звинуваченням, я боялася, боялася за нього, боялася, що він може потрапити в халепу, якщо Майкл звернеться кудись.

Він підійшов до підніжжя ліжка. Я бачила, що все його тіло напружилося.

— Ти бачила його?

Майкл сказав щось про зустріч місяць тому?

— Я бачила його в університетському містечку, ми ледве перекинулися трьома словами, Ніколас, я хочу його побачити, так само як і ти; я думала, що він взагалі повернеться.

— Я не хочу, щоб ти була поруч з ним, Ноа, — його звучали як погроза.

— Я і не збиралася.

На його обличчі промайнув подив, було видно, що він не очікував від мене такої відповіді. І це було зрозуміло, що Ніколас гадки не мав про домагання, яких я зазнала від Майкла через кілька тижнів після того, як Нік поїхав до Нью-Йорка. Я не збиралася. Я не збиралася йому розповідати, бо була майже впевнена, що це може тільки зашкодити.

— Я не хочу, щоб цей сучий син був поруч з тобою, — сказав він, підходячи ближче до мене.

Я кивнула.

— Пообіцяй мені.

Я кліпнула, коли побачила, що моя відповідь була для нього важливою.

— Я обіцяю.

— Гаразд, — сказав він, знову підводячись. — Мені треба в офіс.

Я подивилася на нього з розчаруванням, але я ніяк не могла зачинити його тут, разом зі мною на кілька місяців.

— Якщо тобі щось знадобиться, будь-що, зателефонуй мені на мобільний і, будь ласка, не вставай з цього ліжка, Ноа, — твердо попросив він мене.

Я кивнула і Нік пішов; він пообіцяв не спізнюватися і залишив мене саму в тій невідомій кімнаті чекати його повернення.

Розділ 42. НОА

Наступні дві ночі змінювали одна одну дивним чином. Ніколас майже весь час проводив в офісі, приходив тільки пізно вночі, коли я вже міцно спала. Зранку я розплющувала очі й зазвичай бачила, що простирадла на її частині ліжка були без зморшок, а поруч лежить записка з побажаннями доброго ранку та попередженням не робити нічого, що може зашкодити мені чи дитині.

У ніч перед тим, як покинути своє усамітнення і вирушити в лікарню, я не спала і була дуже розлючена, бо просто не могла втриматися на одному місці. Протягом усієї моєї вагітності в повітрі відчувалося занепокоєння, а той факт, що провела майже сорок вісім годин, ні з ким не розмовляючи нормально, зрештою довів мене до істерики. Я відчувала нервозність, а іноді страх перед тим, що повинно було статися завтра. Я боялася того, що мені можуть сказати лікарі.

Була майже друга година ночі, коли двері нашої кімнати відчинилися. Диван, на якому я лежала, був розташований так,

що було добре видно вхід до кімнати. Нік здивовано зупинився, коли побачив мене, щось у його погляді змусило мене відчути те саме, що відчуваєш, коли падаєш з тридцятиметрових американських гірок.

— Чому ти не спиш? — сказав він, залишивши свою шкіряну куртку на вішалці. Коли я подивилася на нього, то зрозуміла, що він був не в офісі, бо його одяг був повсякденним, без краватки.

— Чекала на тебе, — відповіла я, помітивши злість у своєму голосі. Він міг вільно виходити на вулицю, зустрічатися з людьми й поводитися як доросла соціально активна людина. Мені ж довелося застрягти в цій кімнаті, не маючи нікого, з ким би я могла поділитися своїм страхом.

— Ти маєш бути в ліжку, — сказав він і, на мій подив, підійшов до мене. Він нахилився й обережно підняв мене на руки. Я трималася за його шию, здивована тим, що він знову мене торкається. Моє тіло вібрувало, як ніколи раніше. Я хотіла відчути ту близькість, яку ми мали декілька днів тому.

Чи він про це пошкодував?

Він ненавидить мене, як і раніше, але приховує це через дитину?

Після моєї обіцянки триматися якомога далі від Майкла, Нік навіть не дивився мені в очі. Я боялася, що його повернення пробудило всі ті спогади, які, я знала, досі були присутні в голові Ніколаса, спогади та рани, які, здавалося, не хотіли зникати. Я боялася, що врешті-решт Нік все одно вважатиме, що нам краще бути окремо, і ніщо, навіть дитина, не змінить його думки щодо цього.

Коли він поклав мене на ліжко, я не відпустила його шию. Я потягнула його до себе, я просила поцілунку, але цього не сталося. І його слова підтвердили мої думки, виправдали усі мої страхи.

— Я не можу, Ноа, — пошепки зізнався він, взявши мене за руки й відтягнувши від себе. Не кинувши на мене й короткого погляду, він відвернувся та пішов у ванну. Я, навпаки, залишилася на місці, намагаючись змусити себе змиритися з його відмовою.

Моє серце облилося кров'ю, усвідомивши, що ми повернулися на початок. Я сховалася під простирадлом, намагаючись не помічати, як по щоках котилися нескінченні сльози. Я вдала, що сплю, коли почула, як відчиняються двері ванної кімнати, але даремно. Я швидко зрозуміла, що Нік не збирається спати зі мною і залишиться на дивані якомога далі від мене.

Візит до лікаря був призначений на дванадцяту і я дуже здивувалася, що Нік не пішов, а залишився працювати в номері. Я пройшла у ванну і подивилася на себе в дзеркало: мої очі опухли й почервоніли. Я не хотіла, щоб він бачив, як сильно на мене вплинула його відмова минулого вечора, тому витратила доволі багато часу на те, щоб прикрити ці кола під очима та змусити себе виглядати прийнятно Дивно, які чудеса може творити хороший макіяж.

Мене засмутив той факт, що виявляється мені підходить далеко не весь одяг. Для мене це було щось нове: у мене ніколи не було проблем із вагою, мені ніколи не доводилося лежачи застібати джинси. Хоча мій вагітний животик був ще ледве помітний, я вже почувалася справжньою коровою. Мій поганий настрій був настільки очевидним, що, вийшовши з ванної, я грюкнула дверима.

Нік відволікся від комп'ютера й з цікавістю подивився на мене.

— Мені потрібно, щоб ти позичив мені ключі від своєї машини, — сказала я, бажаючи якомога швидше вибратися з цих чотирьох стін.

Нік спохмурнів.

— Для чого?

Я подивилася на нього з недовірою. Він забув?

— Щоб поїхати до лікаря, який опікується здоров'ям нашого сина: для цього мені потрібні ключі.

Нік спробував приховати посмішку, що загрожувала з'явитися на його губах, і підвівся. Він закрив ноутбук, взяв ключі від машини й покрутив їх у пальцях.

— Я знаю, що сьогодні в тебе візит до гінеколога, але я не розумію, що змушує тебе думати, що поїдеш туди сама.

Я стиснула щелепу.

— Я чудово вмію водити автомобіль; ба більше, я можу стверджувати, що я роблю це навіть краще, ніж ти.

Нік підійшов до мене, відкрито посміхаючись. Кілька секунд він оглядав мене. Я б хотіла одягнути паранджу бо, у той момент останнє, що я відчувала, була власна привабливість, і те, що він був таким уважним, лише ще більше розлютило мене.

— Ти покажеш мені свої навички водіння пізніше, Веснянко, зараз посадити тебе за кермо — це останнє, що я хочу зробити, — сказав він, схопивши наші куртки й відчинивши мені двері. — Нумо, я з нетерпінням чекаю зустрічі з дитиною.

Мені знадобилося кілька секунд, щоб зреагувати й змусити свої ноги рухатися. Ми не виходили на двір, а одразу спустилися до паркінгу. Коли ми виїхали на автостраду, я відчула, що маю щось йому сказати, хоча досі була дуже зла.

— Сьогодні вони можуть сказати нам стать дитини, — невимушено сказала я, хоча всередині вмирала від бажання дізнатися, ким буде наша дитина: Міні Ноа чи Міні Ніком.

Ніколас обернувся до мене, його очі були широко розплющені від здивування.

— Сьогодні? — запитав він, знову зосереджуючись на дорозі; за рухом його рук на кермі я могла зрозуміти, що він нервував більше, ніж здавалося.

— Я могла дізнатися кілька тижнів тому, але.. вирішила почекати, — зізналася я, дивлячись убік. Я не хотіла зізнаватися йому, що думка отримати цю новину самій була нестерпною. Я не хотіла виказувати свою потребу в ньому.

Нік несподівано схопив мою руку, підніс її до своїх губ й поцілував. Я була здивована тим, що він щойно зруйнував той бар'єр між нами, який сам же побудував.

— Дякую, що дочекалася мене, — емоційно сказав він, дивлячись мені в очі з безмежною ніжністю.

Після цього між нами запала не така вже й незручна тиша, але в якісь моменти я заговорила, бо моя цікавість взяла вверх.

— Кого ти хочеш? Ну, хлопчика чи дівчинку?

Нік посміхнувся, цього разу не озираючись на мене.

— А ти?

— Я перша запитала.

Ніколас засміявся й глянув на мене, перш ніж знову зосередитися на автомобілях перед ним.

— Здається, я добре розбираюся в дівчатах, — зізнався він, поміркувавши кілька секунд.

— І навіть занадто, — я не змогла втриматися.

Моє звинувачення не залишилося непоміченим, але він вирішив проігнорувати це.

— Якщо я правильно пам’ятаю, то пару ночей тому, я чув, як ти назвала дитину Міні Но, чи я помилився?

Я відчула, як червонію; добре, так я подумки так назвала маля, але це не означало, що я вважаю його дівчинкою.

— Я не знаю, чи змогла б я впоратися з мініатюрним Ніколасом, — випалила я, захищаючись, хоча нескінченне тепло омило моє тіло, коли я уявила дитину схожу на Ніка у себе на руках.

— Мініатюрна Ноа, мене б теж засмутила, Веснянко. Іноді мені шкода твою бідолашну матір, бо їй довелося терпіти тебе, — я сердито дивилася на нього, хоча знала, що він жартує.

— Не хвилюйся, я подбаю про нашу доньку, незалежно від того, буде вона нестерпною, як я, чи педантичною, як її батько.

Нік продовжував дивитися вперед із величезною посмішкою на обличчі, він навіть не намагався її приховувати.

— Якщо у нас буде донька, вона буде найулюбленішою дівчинкою на світі, Ноа. На цій планеті не знайдеться батька, який піклувався б про неї краще, ніж я.

Жарти зникли, як тільки він зробив цей коментар. Мені довелося дивитися у вікно, щоб приховати своє обличчя та емоції, які його слова щойно викликали в мені.

Я не знала, як це мати батька, який любив би мене і захищав понад усе, але зрозуміла, що щоб не сталося між ними двома, наша дитина буде найщасливішою, вона бути мати люблячих батьків — це абсолютно точно.

Невдовзі ми приїхали до лікарні, і я не могла позбутися відчуття, що зовсім скоро наявність дитини стане реальним фактом. У приймальні було багато жінок у супроводі своїх партнерів. Ми з Ніком були наймолодшими з усіх. Мені було ніяково бачити нас у цій ситуації.

Коли медсестра назвала моє ім’я, я автоматично потягнулася до руки Ніка. Раптом я знову дуже злякалася того, що вони можуть сказати про дитину. Я не хотіла нічого більше, ніж народити на світ здорову та щасливу дитину, і мені було неприємно думати, що моє тіло може перешкодити цьому бажанню здійснитися.

Доктор Хаббер привітав мене, коли ми разом увійшли до кабінету, і з цікавістю глянув на Ніка, який простягнув йому руку. Я знала його досить добре, щоб знати, що він готується слідкувати за кожним рухом лікаря.

— Лікарю, це Ніколас Лейстер, мій… ну, батько дитини, — уточнила я, червоніючи.

Ніколас не додав жодних роз’яснень, і хоча я хотіла б бачити, як він позначає територію, як це було, коли ми були разом, у той момент я не зважала на це, у ці декілька хвилин я могла думати лише про здоров’я Міні Но.

Доктор Хаббер наказав мені лягти на канапу, а сам поставив декілька звичних питань. Ніколас, здавалося, докладав всі свої зусилля, щоб запам’ятати кожне слово. Деякі мої відповіді змусили його нахмуритися.

Коли лікар підніс зонд ближче й попросив мене підняти сорочку, Нік зробив крок уперед і став біля мене, дивлячись на кожен рух лікаря. Він наніс на шкіру холодний гель і почав ковзати зондом по животу; за кілька секунд на моніторі з'явилася Міні Но. Хоча минуло лише два тижні, відмінності були дуже помітними.

Малюк був набагато більшим, ніж минулого разу. Спостерігати цей процес завжди було цікаво, але зараз все відчувалося по-іншому.

Я подивилася на Ніка, він виглядав абсолютно приголомшеним, і я розуміла це відчуття: одна річ — сказати, зовсім інша — побачити на власні очі. Гінеколог продовжив рухати зонд і почав робити свої розрахунки та вимірювання.

— У мене хороші новини, — оголосив він, дивлячись на нас обох. — Гематома майже повністю зникла; ще є невелика тінь, але вона майже напевно зникне протягом наступних кількох днів.

— Це означає, що дитині більше нічого не загрожує? — запитала я схвильовано й відчула справжнє полегшення

— Ми робитимемо перевірку щомісяця, але так, поки що все так, як має бути, — з доброзичливою посмішкою відповів лікар. — Ти добре попрацювала, Ноа.

Я закинула голову назад і зітхнула із полегшенням.

— Тож чи можу я тепер вести нормальний спосіб життя, докторе?

Лікар хотів мені відповісти, але Нік обірвав його.

— Ви сказали, що гематома не зникла повністю Хіба вона не повинна продовжувати відпочивати, хоча б ще пару тижнів?

— Що?! Ні! — я люто глянула на Ніка, але він повністю проігнорував мене.

— Можна вести нормальний спосіб життя, містере Лейстер, але без стресів і фізичних навантажень;

— Вона може вести нормальний спосіб життя, містере Лейстер, але без стресів і фізичних навантажень; як я й сказав, коли вперше побачив Ноа, ця вагітність ускладнена її історією та тим, як все розвивалося. Зараз загроз для дитини немає, але Ноа повинна сприймати життя спокійно. Вже другий триместр, і треба розуміти, що стрибок у розвитку ще попереду.

— Я хотів би отримати ще одну думку, якщо ви не проти,— підозріло сказав Нік.

— Ніколасе, — застерегла його я.

Лікар, здається, не образився на останній коментар.

— Без проблем, я порекомендую вам одного зі своїх колег, містере Лейстер.

— Дякую, не треба.

Вони дивилися один на одного ще кілька секунд, і мені хотілося, щоб земля поглинула мене. Клятий Ніколас. Я не збиралася йти до іншого лікаря: мені подобався доктор Хаббер. Усі пацієнтки були в захваті від нього.

— Чи хотіли б ви дізнатися стать дитини? — запитав він нас з дружньою усмішкою.

Я нервово подивилася на Ніколаса, і він усміхнувся мені.

— Із задоволенням, докторе, — сказав Нік, беручи мене за руку.

Лікар знову провів зондом по моїй шкірі.

— Це хлопчик.

Світ зупинився разом із моїм серцем.

Хлопчик. Я відчула стільки емоцій, що мої очі наповнилися сльозами. Наші погляди зустрілися, і ми обоє весело посміхнулися, згадуючи розмову в машині. Реакція Ніка — це один з найкращих моїх спогадів. Він був настільки приголомшений, що кілька секунд не міг відірвати погляду від монітора. А те, що він зробив потім можна вважати справжнім дивом: він нахилився й поцілував мене в губи. Це був поцілунок, який я прийняла із задоволенням і соромом, оскільки доктор Хаббер був за два фути від мене. Він відсторонився і ніжно подивився на мене.

— Міні Ноа стала Міні Ніком, — сказав він, усміхаючись мені.

— Нехай це не лізе тобі в голову, — радісно попередила я його.

Дорогою до готелю я почала будувати плани на наступні дні. Мені було необхідно знову відчути себе корисною.

— Мені потрібно розім’яти ноги. Боже, я хочу побігати, я хочу піти на навчання, повернутися на роботу, — мрійливо випалила я, дивлячись у вікно.

— Ти не чула, що сказав лікар? — грубо огризнувся на мене Ніколас. — Гематома не зникла повністю, ти не можеш робити все це.

Я повернула голову в його бік.

— Ти що, не чув? Він сказав, що тепер я можу вести нормальний спосіб життя. Легко говорити, коли це не ти місяць лежав у ліжку.

Ніколас видихнув через ніс і міцно стиснув кермо.

— Нам потрібно поговорити про мою квартиру… я знаю, що ти не хочеш туди йти, і я це поважаю, але нам потрібно спочатку все вирішити. Готель хороший варіант, але я привертаю там занадто багато уваги, і зараз це останнє, чого я хочу.

Все вирішити?

— Я оплатила квартиру і чекаю моменту, коли зможу там оселитися, Нік, — сказала я, бажаючи повернутися туди, побути на самоті та підготуватися до того, що мене чекає. — Можеш повертатися до своєї квартири.

— Ти цього хочеш? Щоб ми жили окремо? — тон його голосу передавав біль, біль змішаний із гнівом

— Ми не можемо жити разом, бо *ми не разом*.

І так, ми не разом — це реальність.

— Боже, Ноа, все змінилося, чи не так?

Я похитала головою.

— Змінилося тільки те, що збираюся народити дитину і все. Для цього не обов’язково бути разом. Я вже змирилася з тим, тож..

— Тож, що? — сказав він і різко повернув праворуч, заїжджаючи на стоянку готелю. — Я облажався, і тепер піклуватимуся про вас.

— Що? Ні! — обурено відповіла я. — Я не відповідаю за тебе, і я не збираюся бути з кимось, хто дав зрозуміти, що він більше не кохатиме мене, що він ніколи не довірятиме мені. Тож ми повинні повернутися на початок. Ти можеш дбати про дитину, але на цьому все. Я не буду жити з тобою, я не буду робити те, що ти мені кажеш, і я не збираюся міняти свого лікаря. До народження дитини усі рішення прийматиму я, а після ми домовимося, розплануємо життя так, щоб наша дитина була щасливою.

Я вийшла з машини, грюкнувши дверима. Це було саме те, чого я весь час боялася. Я боялася, що Ніколас сприйме вагітність, як мій спосіб повернути його. Так сталося, що я завагітніла, але це випадковість. Боже милий, як би мені не було боляче від нашого розриву, я б ніколи не змусила його повернутися у такий спосіб.

Ніколас мовчав, поки вони не дійшли до кімнати.

— Отже, твій план полягає в тому, щоб кожен продовжував своє життя, добре. Це непогано, але що далі? Спільна опіка? Ти цього хочеш? — спитав він мене, сідаючи на край ліжка й спостерігаючи за мною. Я почала знімати свій одяг із вішалок і складати його на маленькому столику перед ліжком. Мої очі на секунду відірвалися від одягу й зупинилися на ньому. Нік здавався спокійним, але я знала, що йому не сподобалося те, що я сказала у машині. І тепер своїми словами він змусив мене відчути те саме. — Доведеться ділити дні, вихідні, канікули… Ти цього хочеш? Ти хочеш, щоб наш син ріс з розлученими батьками?

Мої очі сльозилися від жахливої картини, яку він намалював.

Я знала, як це — виховуватися таким чином: половину мого життя я не мала батька, а другу я провела, ховаючись від нього. Ніку також довелося спостерігати, як його батьки розлучаються, а мати покидає його.

На мить я уявила, як моя мила дитина з великими блакитними очима та світлим волоссям переживає все це і моє серце завмерло. Я закусила губу, намагаючись приборкати тремтіння. Ніколас помітив мій стан й підійшов до мене.

— Дозволь мені подбати про тебе, — попросив він мене поки його рука гладила моє обличчя, а очі занурювалися в мої. — Я знаю, що я тобі сказав. Я знаю, що я сказав тобі, що не зможу тобі пробачити. Я не міг викинути це з голови, відколи пішов: твоя реакція, твій смуток — це переслідує мене, Ноа. Усе змінилося, тепер я бачу все по-іншому. Коли я побачив нашого сина на цьому екрані, Ноа… усе змінилося. Дідько, я найщасливіша людина на Землі, і не лише тому, що у мене буде дитина, а й тому, що мій син від жінки, яка перевернула мій світ догори дриґом.

Я заплющила очі, відчуваючи, як сльози бойкотують мій самоконтроль. Нік притулив своє чоло до мого й зітхнув, зачепивши мене своїм теплим подихом.

— Ми завдали одне одному нестерпимого болю, Веснянко, не думай ні на мить, що я не усвідомлюю кожного образливого слова, яке зійшло з моїх вуст. Не соромся думати, що я хотів побачити, як ти страждаєш, не соромся думати, що я хотів помстися тобі за свій біль. Але я ніколи, Ноа, ніколи не переставав думати, що ти — жінка мого життя.

Я розплющила очі.

— Я покинув Софію, Ноа.

Я відчула, як моє серце прискорилося від думки про них двох, про ті ночі, які я провела, у риданнях у своєму ліжку після того,

як побачила їх у журналах чи по телевізору. Слова Ніка про те, що вона була для нього кращою жінкою, дорослішою, розумнішою досі були присутні в моїй голові.

— Тобі не слід було цього робити, — я не дивилася на нього, коли говорила, але його рука обхопила моє підборіддя, щоб змусити мене це зробити. Він не зрозумів моїх слів, і я продовжила говорити поспішно. — Тобі не слід було цього робити. Я не дивилася на нього, коли говорила, але його рука обхопила моє підборіддя, щоб змусити мене це зробити. Він не зрозумів моїх слів, і я продовжила говорити майже поспішно. — Ніколасе, ти не зможеш забути, що я зрадила тебе, а я не зможу втратити тебе знову. Я боюся, я так боюся, що останнє, що я можу робити прямо зараз — це перевіряти нашу систему на міцність.

— Дозволь мені довести тобі, що те, що я кажу — правда, Ноа.

Я похитала головою, а потім він узяв моє обличчя своїми руками й поцілував, поцілував так, як хотіла відтоді, як ми розлучилися. Його губи доторкнулися до моїх, спочатку раз, а потім двічі, притиснувшись рівно настільки, щоб я зітхнула. Його язик увійшов до мого рота, і я розтанула від його смаку, я розтанула від простої близькості його тіла. Його обійняла мене за талію, підіймаючи до себе, а мої ноги обхопили його стегна. Він поцілував мене, чекаючи на відповідь, яка так і не надійшла. Його слова паралізували мене. Це була мить, коли я змогла побачити світло в кінці тунелю, я бачила його чітко, але також відчувала те, що щоб потрапити туди мені доведеться подолати всілякі перешкоди. Перешкоди, на які в мене, здається, не було сил.

Тоді Ніколас відірвався від мого рота й поставив мене на ноги.

— Ці останні дні ти навіть не торкався мене... я думала..

— Я не торкався тебе, тому що якби я це зробив, то не зміг би зупинитися, — виправдовувалася вона, притулившись чолом до

мого. — Я хотів дати тобі простір, я не хотів штовхати тебе робити те, чого ти не хочеш…

У мене відібрало мову.

— У нас з тобою буде дитина, Ноа, — сказав він, дивлячись мені в очі, — і вона буде з *тобою*, незалежно від того, скільки часу мені знадобиться, щоб довести тобі, що я нікуди не піду.

Господи… він серйозно? Чи були його слова правдою? Я кохала цього чоловіка всією душею. Моїм єдиним бажанням було те, щоб він покохав мене знову.

— Ми будемо рухатися повільно, Ніку, — сказала я і він з усмішкою подивився мені в очі.

— Краще: почнемо з нуля, — вирішив він.

Розділ 43. НІК

Я допоміг їй прибрати, і ми разом зібрали речі. Поки Ноа ходила кімнатою, я зачаровано спостерігав за нею. Я усвідомлював, що довести правдивість моїх слів і намірів буде непросто, особливо після того, як я практично заприсягся, що ми ніколи не будемо разом. Але все це не мало для мене ніякого значення, глибоко в серці я завжди хотів, щоб сталося щось таке, що змусить мене повернутися до неї.

Моїм найбільшим страхом завжди було втратити її. Понад рік я думав, що вчинив правильно, покинувши її. Я не вмів легко пробачати, і Ноа добре це знала: моя хвора мати досі боролася за моє прощення, а я досі боровся сам із собою, щоб дати його їй.

«Пробач» — це одне слово, але іноді воно найважливіше. Ноа була тою людиною, якій я майже повністю відкрив своє серце, і яку я майже втратив назавжди. Знання того, що я нарешті

знайшов виправдання всьому, що мучило мене, усвідомлення того, що я збираюся повернутися до головної жінки у своєму житті, усвідомлення того, що тепер є гарантії нашого щасливого життя, гарантії того, що я більше ніколи не втрачу її знову — усе це дало мені відчуття безпеки, відчуття, якого не було від початку наших стосунків.

Усі мої слова, сказані їй були правдою, або, принаймні, я вірив в них. Я справді вірив, що Ноа нічого не могла зробити, щоб змінити мою думку, а тепер розумію, що помилявся. Завжди може з'явитися те, що повністю спростує будь-яке твердження.

Я завжди відчував себе на другому місці в житті інших людей. Мій батько завжди віддавав перевагу своєму бізнесу, тепер, дізнавшись всю історію, я зрозумів, що він кохає свою теперішню дружину більше ніж будь-коли любив свого первістка; моя мати, ну, моя мати покинула мене, щоб втекти з чоловіком, вона поставила на перше місце помсту батькові, а не мене. Ноа. Ноа мала справу з більш серйозними проблемами, ніж мої, але вона завжди намагалася показати мені щось хороше, змусити повірити, що вона шалено мене кохає. Але ні, мені завжди легше було очікувати гіршого, і при цьому потайки молитися, щоб усе склалося добре.

Я добре усвідомлював, що саме невпевненість в стосунках та в одне одному привела нас туди, де ми зараз, змусила нас пройти через пекло, але здавалося, що зараз з'явилася надія, що це можна змінити. Через майже двадцять п'ять років життя я нарешті знайшов те, що мені було потрібно, щоб розслабитися і повірити, що кохання існує. Нарешті з'явився хтось, хто буде ставити мене на перше місце.

Ця дитина — моя надія на безумовну любов, а людина, яка подарувала мені її була готова кохати мене всім своїм серцем, і хотів робити це у відповідь. Як я міг її не пробачити? Як я міг не залишити минуле позаду, коли вона щойно дала мені те, чого я

завжди потребував, хоча не усвідомлював цього допоки не зустрів її?

Нарешті я відчув справжній спокій: у душі й розумі. Було таке враження, ніби буря, яка охопила мій світ, раптово розсіялася, залишивши після себе сяюче сонце, яке навіть засліпило мене. Я припускаю, що це було щире прощення. Безмежний спокій... безумовна любов.

Я заніс в її квартиру усі речі й почалося: вона бігала по кімнаті, діставала з коробок одяг і наполягала на тому, що все негайно треба розкласти по полицях. Коли я побачив, як вона залазить на стілець, щоб дістатися до полиці, у мене мало не стався серцевий напад. Я миттєво підійшов й спустив її на підлогу.

— Чорт забирай. Ноа, — вигукнув я, поставивши її на ноги. — Сьогодні тільки перший день. Ти можеш поводитися спокійніше?

— Я просто нервую, пробач, — виправдовувалася вона і відсторонилася від мене, наче мої дотики обпікали її. Я спостерігав за Ноа, поки вона не втекла від мене в іншу кімнату.

— Ти впевнена, що не хочеш, щоб я тут ночував? — запитав я, не бажаючи залишати її саму.Тепер мені було дуже важко розлучитися з нею, дідько, я хотів забрати її до себе, піклуватися про неї.

Перш ніж вона встигла відповісти на запитання, двері квартири відчинилися, і всередину увійшли усміхнені Ліон і Дженна з купою блакитних повітряний кульок у руках.

— Це хлопчик.

Я глянув на Ноа, і вона знизала плечима, усміхаючись.

Дженна кинулася, щоб обійняти подругу, і повітряні кульки полетіли, поки не вдарилися об стелю. Ліон підійшов до мене з маленьким світло-блакитним ведмедиком і простягнув його мені з абсолютно дурнуватою посмішкою на обличчі.

— Татко, так? — сказав він, і я відчув клубок у горлі від цього слова. Боже, я збирався стати батьком, здається саме час почати звикати до цієї думки.

— Ми повинні відсвяткувати це! — запропонувала Дженна, сплеснувши в долоні. Через секунду вона згадала, що ще не обіймала мене. — Якщо я не стану хрещеною матір'ю, то розкажу твоєму синові всі твої секрети, — вона прошепотіла мені на вухо, і я скористався цим, щоб посмикати її за волосся. — Куди ви хочете піти? Ми можемо піти на вечерю, або в паб, або навіть втекти кудись на вихідні. Це того варте!

Мені знадобився лише один погляд, щоб зрозуміти, що Ноа не хотіла цього. Дитина не була тим, чого ми очікували, і попри очевидну радість через її появу, Ноа не відчувала піднесення. Вона хотіла відчувати, що нічого не змінилось. Що все йде як завжди.

Вона нарешті могла вести нормальний спосіб життя, і перше, вона сказала, це те, що хоче повернутися до навчання, працювати і гуляти. Нічого більше. Я не хотів занадто обтяжувати її цією темою, я знав її достатньо добре, щоб бути впевненим в тому, що рано чи пізно вона звикне до цієї думки, але водночас я боявся, що цьому передуватиме депресія. Я дуже сподівався, що зможу бути з нею в цей момент.

— Ми можемо піти танцювати, — запропонував я, проковтнувши своє бажання змусити Ноа залишитися в ліжку. Вона здивовано подивилася на мене. — Тільки за умови, що ти поводитимешся спокійно. Тобі таке подобається?

На її губах з'явилася щира посмішка, і я відчув, як моє серце на мить перестало битися.

— Це було б весело, так, — сказала вона, радісно.

Усі погодилися на мою пропозицію.

Поки Ноа перевдягалися ми з Ліоном вирішили вийти на вулицю. На подвір'ї я закурив. Вперше відтоді, як дізнався, що стану батьком.

— Як ти? — поцікавився Ліон, нишком спостерігаючи за мною. Він теж закурив.

— Я намагаюся звикнути до думки, що приблизно через чотири місяці моє життя назавжди зміниться.

— Ви знову разом? — запитав він тактовно.

Я подивився на двері.

— Я працюю над цим, — відповів я, перед тим як з'явилися дівчата. Ноа змінила джинси на сукню, схожу на футболку, прозорі колготки та високі чоботи. Вона також залишила волосся розпущеним і нафарбувала губи й очі. Клянуся Богом, я ніколи в житті не бачив її прекраснішою, ніж зараз. Раптом моє бажання залишити Ноа вдома і затягнути в ліжко зросло. Вона підійшла до мене. Я бачив сумніви на її обличчі

— Все добре? — спитав я, стримуючи жахливе бажання притягнути її до себе й поцілувати так, щоб вона не змогла стояти на ногах.

Вона кивнула, не дивлячись мені в очі. Я усвідомлював, що наше повернення одне до одного займе деякий час, але зараз мені, як ніколи, було потрібно відчувати її своєю по-справжньому.

Коли я завів машину, то помітив, що Ноа заметушилася на сидінні.

— Що сталося? — запитав я, спостерігаючи за нею краєм ока.

Ноа мовчки похитав головою, але я чітко бачив, що її щось турбує.

— Ноа, ти можеш сказати мені.

— Просто... що ми скажемо батькам?

«Це те, що її так хвилює?»

— Ноа, не турбуйся про те, що скажуть люди, добре? Наші батьки знають нашу історію, просто скажемо їм, що ми знову разом, а коли ти будеш готовий, ми розповімо їм про дитину.

— У мами буде серцевий напад, — тихо сказала вона, дивлячись у вікно. — Крім того, ми ще не знаємо чи зможемо бути разом. Краще буде взагалі нічого не говорити, принаймні зараз, поки що майже не видно, чи не так?

Ми обоє перевели погляд на її живіт. Поки що його було майже непомітно, але зовсім скоро це зміниться. Ноа вже була на п’ятому місяці. Ще трішки й нашим батьками могли б сказати сторонні люди. Раптом я відчув приступ занепокоєння. Я хотів захистити Ноа від будь-яких пліток, які б могли нашкодити їй або дитині. На думку ЗМІ я досі зустрічався з Софією Ейкен, тому рано чи пізно виникне скандал. Мені доведеться підготувати її до цього.

— Я не думаю, що ми зможемо довго це тягнути, але ми скажемо це лише тоді, коли ти будеш готова, добре? — Ноа кивнула.

Незабаром ми прибули до клубу. Атмосфера була оглушлива. Дженна не припиняла говорити про дитину: про ім’я, про колір стін дитячої кімнати. Ноа намагалася підігравати своїй подрузі, але навіть Ліон, здавалося, відчув, що дружина перебільшує.

Ліон і Дженна пішли танцювати, а Ноа спостерігала за натовпом здалеку. У якийсь момент Дженна потягнула її на танцмайданчик і вони деякий час танцювали.

Я спостерігав за кожним рухом Ноа, затамувавши подих, і тому швидко зрозумів, що щось не так, коли через десять хвилин танцю вона повернулася та сіла поруч зі мною.

— Ти хочеш піти? Ти втомилася? — запитав я його на весь тривожний дзвін у голові.

Ноа вимушено посміхнулася й похитала головою. Ми протрималися ще годину, і нарешті саме я наполіг на тому, щоб піти. Я знав, що з нею щось не так, я добре навчився розпізнавати її настрій навіть тоді, коли вона намагається щось приховати Ми попрощалися з Дженною та Ліоном і пішли за машиною. Ми мовчки повернулися до квартири. І я більше не витримав. Я притягнув її до себе і стиснув в обіймах.

— Скажи мені, що тебе турбує.

Вона міцно обхопила мене за спину і притулила щоку до моїх грудей.

— Я гадаю, що це була погана ідея … виходити кудись, — сказала вона. — Це вже не моє місце, чи не так? Вечірки допізна, навчання — це більше не про мене. Я перестану бути собою, щоб стати..

Я потягнув її, щоб подивитися в очі.

— Ти ніким не стаєш, Ноа; те, що ти збираєшся стати мамою, не означає, що ти змінишся.

Вона похитала головою нахмурившись. Здається, знайшлася психологічна проблема.

— Ні, це не правда. Ти чув Дженну? Вона постійно говорила про дитину. Люди тепер будуть бачити в мені тільки матір. Я вже не буду такою дівчиною, як раніше, і це мене лякає, лякає, бо я не встигла усвідомити, хто я.

Я не хотів, щоб вона думала, що наявність дитини поставить хрест на її житті.

—Клянуся, ти залишишся тією ж людиною, яку я зустрів три роки тому, Ноа… тією самою людиною, яка зводила мене з розуму,

просто зайшовши на мою кухню та кинувши на мене отруйний погляд, тією ж людиною, яка змусила мене втратити Ferrari, тою самою, яка грала зі мною у гру «Двадцять запитань», тою самою людиною, яка хотіла стати письменником, подорожувати, відкрити притулок для тварин, навчитися серфінгу, тою самою людиною, яка заприсяглася цілувати мене щодня доти, доки ми матимемо фізичну можливість це робити, і тою, яка одного разу сказала мені, що не може мати дітей. Ноа, ти залишишся цією людиною, а потім станеш кимось і ще..

Вона похитала головою і відсторонилася від мене.

— Я знаю, що жахливо думати про таке. Я знаю, що люблю цю дитину, справді люблю, — зізналася вона зі сльозами на очах, — але я не хотіла її зараз, розумієш? Я навіть не знаю, що робитиму завтра. Тепер я залежу від тебе, Ніку, і хоч ти наполягаєш на тому, що хочеш повернутися до мене, але, чорт забирай, я не можу прикидатися, що останніх місяців ніколи не існувало.

— Ноа, — почав я, але вона перервала мене.

— Це не те чого я хотіла в житті. Я знаю, що це звучить дуже шаблонно, але хотіла вийти заміж, мати будинок, роботу, фінансові можливості, і тільки потім народжувати дитину. У мене нічого немає, все нестабільно. Я боюся народити малюка і не мати змоги дати йому все необхідне, все найкраще.

— У нього буде все найкраще, Ноа, і в тебе також. Я тут, подивися на мене, я нікуди не піду.

Як дати їй зрозуміти, що мета мого життя — зробити її щасливою?

— Але ти… ти пішов, — відповіла вона, відсторонившись від мене, коли я простягнув руку з наміром доторкнутися до неї. Я хотів її заспокоїти, я хотів, щоб вона зрозуміла, що в цьому хаосі є світлі сторони.

— Мені треба було піти, — відповів я, ставши серйозним. — Ці півтора року змінили нас обох, Ноа. Тоді ми не підходили одне одному. Я не робив тебе щасливою, а ти зуміла завдати мені нестерпимого болю.

Ноа ніби перестав дихати.

— Я не хочу згадувати про це, просто намагаюся змусити тебе подивитися на все під іншим кутом. Доля вирішила так, що нам потрібно знову бути разом. Ця дитина повернула тебе мені, і я вдячний за це. І ти теж будеш, Ноа — це моя місія.

— А якщо цього разу я не зможу зробити тебе щасливим?

Я похитав головою і взяв її обличчя у свої долоні.

— Це неможливо..

Я поцілував її в губи. Вона мені була необхідна. Я хотів займатися з нею коханням, почати знову з того місця, де ми зупинилися, мені потрібно було знову відчути її шкіру на своїй, почути як вона вимовляє моє ім’я знову і знову… але я пообіцяв їй не поспішати.

— Я повинен піти, — сказав я. відсторонившись. Щоки Ноа почервоніли, і вона була настільки чарівною, що мені знадобилися всі сили, щоб відірватися від неї. — Я зателефоную завтра, добре?

Я був настільки вражений тим, що побачив в її очах, що просто не втримався й поцілував її ще раз. Коли я відірвався від неї, то прошепотів на вухо:

— Якщо ти хочеш, щоб я залишився, тобі потрібно лише попросити.

Ноа зробила крок назад.

— Зі мною все гаразд.

Я відчув різкий біль десь під серцем, але змусив себе усміхнутися.

— Бувай, Веснянко.

Розділ 44. НОА

Попри напружену розмову з Ніком напередодні, і після цілого моря емоцій я змогла заснути. Цієї ночі я змогла поспати так, як не спала кілька місяців. Я спала, як немовля, але моє пробудження було не таким приємним, як ті години, коли я була майже непритомною.

Судома пройшлася по всьому тілу, а холодний піт змочив потилицю та спину. Я на секунду розплющила очі й раптом відчула жахливу блювоту, яка змусила мене побігти до ванної й позбутися того, чим я вчора наповнила весь шлунок.

Святий Боже…

Я довго стояла на колінах перед унітазом, моє чоло стало липким, а ноги затремтіли. Коли мій шлунок було повністю спустошено, я відчула достатньо сил, щоб стрибнути під душ і спробувати оговтатися від своєї першої ранкової нудоти.

Хіба це не повинно бути на ранніх термінах вагітності?

У мене все виявилося зовсім не так, як написано в книжках та інтернеті. Кожна вагітність різна, кожна жінка різна, але, трясця, я думала мені це вже не загрожує.

Того дня мені потрібно було піти на заняття, я більше не могла пропускати навчання, і мені також потрібно було повернутися до роботи. Іспити закінчилися, і тепер мені як ніколи потрібні були гроші. Коли я пішла з LRB, Саймон запропонував мені роботу в його старій компанії, і я сказала йому, що подумаю. Тепер, коли я

була в змозі знову працювати, я подзвонила йому, і він сказав мені, що можна вийти в понеділок, тобто сьогодні. Мені було страшно зізнаватися, що я вагітна, але й приховувати це я більше не могла.

Я одяглася в спідницю-кльош і чорний светр, оскільки не хотіла хвилюватися через те, як на мені сидять джинси. Я вийшла на вулицю з відчуттям лютого голоду. Нудота зникла і тепер мені хотілося закинути в шлунок все, що можна віднести до категорії «їжа»: млинці, тофу, чай, тістечко, тако, локшина. Я була настільки зосереджена на цих думках, що не одразу побачила, хто чекає на мене, притулившись до чорного «Мерседеса».

— Доброго ранку, веснянка, — привітав він мене, виходячи з машини. Перш ніж я змогла сприйняти його присутність, він уже цнотливо поцілував мене в губи. — Ти поснідаєш зі мною? — запитав він через секунду.

Я кивнула майже автоматично, і вже за десять хвилин ми сиділи в шикарному кафетерії в центрі міста.

— Як почуваєшся? — запитав він мене, поки я їла млинці з кленовим сиропом.

— Якщо забути про те, що я майже втопила свою печінку в унітазі, то добре.

Нік спантеличено витріщився на мене.

— Тебе знудило? Чому ти не подзвонила мені, Ноа? — він стурбовано дорікав мені.

Я закотила очі.

— Повір мені… ти б не захотів бути там; крім того, я майже впевнена, що відтепер це повторюватиметься доволі часто, і я не можу дзвонити тобі щоразу, коли трапляється щось звичайне, як-от ранкова нудота, Ніку. Просто розслабся.

Здавалося, моє пояснення його не дуже переконало, але він кинув на мене веселий погляд, коли їв, як голодний тюлень.

— Ти підеш на роботу після занять?

Я кивнула, закінчивши свою трапезу, і повернулася, щоб приділити йому трохи уваги. *Трясця, який він гарний! Як я не помітила цього одразу?* Я припускаю, що інший вид голоду піднявся в моєму списку пріоритетів.

Я обміняла Ніка на млинці… Боже, як жахливо!

— Я нічого не можу зробити для того, щоб переконати тебе повернутися до мене на роботу, чи не так?

Я поклала виделку на стіл і подивилася на нього дуже серйозно.

— Я заприсяглася, що ніколи більше не буду поєднувати тебе й роботу, Ніколасе.

Він кивнув, глибоко замисливши, і я була здивована тим, що він не розлютився, а прийняв мої слова.

— Ти не будеш заперечувати, якщо я пізніше заберу тебе?

Я вагалася кілька хвилин

— Тобі не потрібно няньчитися зі мною, Ніку, я можу взяти машину і таке інше.

Він проігнорував мої скарги.

— Я хочу це зробити, — серйозно сказав він.

Я не збиралася сперечатися з цього приводу, тому попросила його забрати мене о сьомій.

Коли ми доїхали до кампусу, він спробував поцілувати мене в губи, але я ніби рефлекторно повернулася, і його губи злегка торкнулися моєї щоки. Я вийшла, перш ніж він встиг дати якийсь

коментар. Мені досі було важко вдавати, що нічого не сталося і тому я не хотіла поспішати. Якщо я щось і знала про поцілунки Ніколаса Лейстера, так це те, що вони можуть викликати звикання, а я поки не була готова до такої залежності.

Було дивно повертатися до рутини. Здавалося, ніхто нічого не помічав, і незабаром я теж змогла розслабитися. Якась частина мого звичного повернулася.

Я балакала з однокласниками, пояснювала вчителям, що хворіла, а коли прийшла на роботу, ледве згадала, що вагітна. Компанія була невеликою, і я зрозуміла, що моя посада буде майже ідентичною тій, яку я займала LRB; крім того, люди виявилися чудовими. Мені подобалося знову почуватися собою, просто Ноа, а не кіндер-яйцем у процесі приготування сюрпризу.

Наприкінці дня я почувалася дуже втомленою; здавалося, що моя енергія впала вдвічі, тому, коли я побачила, що Нік чекає на мене, я зраділа, бо це означало, що мені не доведеться самій їхати додому.

— Як пройшло твоє повернення? — запитав він вже в машині.

— Дуже емоційно. Ніхто нічого не помітив.

— Гаразд.

Запанувала тиша, але за кілька хвилин її порушив Нік, щоб сказати кілька слів, які миттєво збентежили мене.

— Я збираюся продати квартиру у Нью-Йорку і переїхати сюди.

— Що? — сказала я, недовірливо дивлячись на нього. У Ніколаса там було своє життя, його робота, його майбутнє, все…

— Тобі це не подобається? — запитав він абсолютно розгублено, простягаючи руку, щоб обхопити моє підборіддя.

Я відсторонилася від нього.

— Ти не повинен приймати рішення так швидко. Ти думаєш, що все вирішено, що ми знову можемо бути разом, але це не так. Правда в тому, що минулого разу ми знищили один одного. *Чому ти думаєш, що ми готові почати з нуля?*

— У нас буде дитина, Ноа, — відповів він, імітуючи мій тон.

— Цього недостатньо для того, щоб ти залишав усе своє життя, щоб ти відмовлявся від нього.

Ніколас похитав головою і вилаявся собі під ніс.

— Я готовий спробувати ще раз, я знаю, що все вийде. Я не розумію, чого ти від мене хочеш, я думав, тобі сподобається. Я роблю все, що повинен робити.

— Саме так. Ти робиш усе, що маєш робити, а не те що хочеш.

— Я хочу бути з тобою, — сердито відповів він.

Я похитала головою. Ми під'їхали до мого будинку.

— Ну, я не думаю, що це правда, я думаю, що ти робиш це, тому що *так правильно.*

Я вийшла з машини, збираючись зайти у свою квартиру, але Ніколас мене зупинив.

— Навіщо ти все ускладнюєш? У нас буде дитина, у нас нарешті з'явилася причина знову бути разом. А замість того, щоб прийняти це ти..

— Я благала тебе повернутися, ти сказав «ні», — перервала я його. — Я щаслива від усвідомлення того, що наша дитина буде мати обох батьків, і я впевнена, що ти будеш найкращим батьком у світі, але наразі це все, Ніколасе.

— Ти чудово знаєш, що я не зможу погодитися на це.

Я подивилася йому в очі й зрозуміла, що його слова правдиві. Але я не хотіла цього. Він ніколи не був по-справжньому щасливим зі мною; ми завдавали один одному болю. Я не хотіла знову починати токсичні стосунки лише через те, що ми збиралися стати батьками.

— Я попросила у тебе трохи часу, я сказала, що не хочу поспішати, що хочу зосередитися на дитині. «Ми» можемо зачекати. Я не хочу, щоб ти поспішно приймав рішення, рішення, про які можеш шкодувати до кінця свого життя.

— В біса, Ноа! Чому ти не віриш мені, коли я кажу, що хочу повернутися до тебе?

— Тому що досі не сказав мені «*я тебе кохаю»!* — крикнула я.

Між ними запала тиша. Нік подивився на мене, і я побачила в його очах гнів і біль. Він не пробачив мені, ще ні. І він це знав.

— Коли я востаннє сказав *«я тебе кохаю»*, ти розбила мені серце. Я заприсягся більше ніколи не говорити цих слів, але це не означає, що я не хочу провести решту свого життя з тобою і дитиною.

Я заговорила, стримуючи сльози.

— Це так не працює, Ніку, — сказала я. — Повертайся до роботи, повертайся до Нью-Йорка, тому що бульбашка, в якій ми жили останні кілька днів, щойно луснула.

Я не чекала на відповідь, просто попрямувала до квартири. Він за мною не пішов.

Попри біль від чергової розлуки з Ніком, я знала, що так буде правильно. Він повинен усвідомити свої почуття до мене, а мені доведеться подумати, чи дійсно бути знову разом — гарна ідея для нас обох.

Я не хотіла закінчувати погано, ні, я просто не хотіла створювати йому проблем. Для Ніколаса життя — це все або нічого, а я зараз не була згодна на це. Я не відчувала себе в безпеці, особливо, знаючи, що він був не готовий мене любити.

Потяг до одне одного — це одне, секс — це легко, з ним ніколи не було проблем, по – справжньому важким було те, що ми не знали, як любити одне одного, ми не знали, як поважати одне одного, і зрештою ми не могли почати спочатку, якщо Ніколас боявся знову відкрити мені своє серце.

Попри сварку, наступного ранку він знову чекав на мене, але, на відміну від вчорашнього дня, сьогодні він дивився на мене похмуро. А в його руках було два паперових стаканчики.

— Привіт, — коротко привітався він.

— Привіт, — відповіла я, беручи напій, який він простягнув мені.

Гарячий шоколад… Мій син буде залежним від цукру.

— За три години в мене літак, прийшов попрощатися.

Після його слів я відчула болісний укол в грудях. Відпускати його було складно. Я опустила очі, намагаючись приховати смуток у своїх очах, але він схопив моє підборіддя й змусив мене знову подивитися на нього.

— Я роблю це для тебе, — сказав він, поки гладив мою вилицю великим пальцем. — Нас знищило те, що я думав, що можу змусити тебе робити те, чого ти не хочеш, або до чого не готова.

Я сильно закусила губу.

—Тож я піду і дзвонитиму тобі щодня. Ми почнемо говорити, ми будемо будувати плани, ти розкажеш мені про свої проблеми, я — про свої, ми поговоримо про те, як будемо виховувати цю дитину, сформуємо список імен для Міні Ніка, ми поговоримо про

майбутнє. Ми будемо робити все це, я буду робити все це, тому що, Ноа, я кохаю тебе, я кохаю тебе, і кохатиму все своє життя.

Моє серце зупинилося. Я не могла повірити, що чую від нього ці слова.

— Якщо я не говорив тобі цього раніше, то тільки тому що вважаю, що любов не слід виражати словами, я думав, що всього, що я готовий тобі дати, буде достатньо, і насправді десь в глибині свого серця, ти розумієш, що це правда. Але, Ноа, ти до смерті боїшся впустити, прийняти мене знову. Я розумію. Розумію, тому йду. Я ходитиму з тобою до лікаря, але повернуся тільки тоді, коли ти мене про це попросиш.

У мене відібрало мову.

Нік взяв паперовий стаканчик із моєї руки й поставив його біля свого на даху машини, а потім потягнув мене до себе й обійняв. Я відчула теплі губи на маківці й шалене биття його серця.

— Перед тим, як піти, я хочу попросити тебе… — оголосив він. — Насправді це два прохання, — спокійно додав він.

Я чекала на пояснення. Він повернувся до мене спиною і дістав щось зі свого портфеля.

Коли він підійшов до мене, у його правій руці була картка, яку він простягнув мені через секунду: це була чорна American Express.

— Я хочу, щоб ти використовувала її, — просто сказав він.

Я навіть не доторкнулася до картки.

— Ні.

Ніколас розчаровано зітхнув.

— Я хочу, щоб ти з її допомогою купувала все, що може вам знадобитися. І це не пропозиція, Ноа.

Я схрестила руки.

— Я не хочу залежати від тебе, Ніколасе.

Нік зиркнув на мене.

— Чого ти, в біса, така вперта? А якби було навпаки? Якби ти мала більше грошей, ніж я, і мені довелося б дбати про народження нашої дитини, чи не віддала б ти все мені, Ноа?

Я закусила губу. Так, звісно.

— Зробимо так, — запропонував він, притуливши своє чоло до мого чола. — Оскільки я знаю, що ти не збираєшся використовувати картку для себе, принаймні використай її для нашої дитини, добре? Все, що може знадобитися оплачуй карткою.

Ну… це я могла зробити, чи не так? Зрештою, Нік — батько. А я не збиралася позбавляти дитину зручностей, які йдуть на додачу до її батька, як-от чорна картка American Express. Я погодилася і він заспокоївся.

— А яке друге прохання? – запитала я.

— Я хочу, щоб Стів залишився з тобою.

Я витріщилась на нього так, наче вперше бачила.

— Що? Ні! Мені не потрібна няня, Ніколас! Я не хочу, щоб Стів вештався за мною цілими днями! Це смішно!

— Це його робота, кохана.

Я дивилася на нього з іскрами в очах.

— Чому ти, в біса, хочеш приставити до мене охоронця?

Нік серйозно подивився на мене.

— Тому що, по-перше, це допоможе мені не збожеволіти, перебуваючи в Нью-Йорку. По-друге, ти вагітна і самотня, а це означає, що з тобою може трапитися все, що завгодно, а цього я допустити ніяк не можу.

Я похитала головою, але знала, що ніщо зі сказаного не змінить його думки.

— Гаразд, — зрештою погодилася я.

Нік подивився на мене з емоціями, які я не могла точно визначити.

— Залишити тебе тут — це найважче з того, що робив за життя, Ноа.

Я не хотіла його відпускати, але нам потрібно було побудувати все правильно, бо занадто багато було поставлено на карту.

Він міцно мене обняв, поцілував кінчик мого носа, а потім ніжно погладив мій живіт.

— Бережи нашу дитину, Ноа.

Я кивнула і відійшла, щоб він міг сісти в машину.

Я запанікувала, коли побачив, що він справді йде, але десь всередині я знала, що це те, що ми повинні зробити.

Того тижня, здавалося, все нормалізувалося. Я повернулася в коледж і продовжувала приховувати свою вагітність; майте на увазі, що Нік щодня надсилав мені букет квітів і кошик зі сніданком. Я навіть подружилася з кур’єром. У кошику завжди було все: кава, чай, кекси, круасани, млинці, шоколад, яйця, тости.

— Ти божевільний, ти це знаєш? — сказала я на сьомий день його від’їзду.

Ми спілкувалися кожен день, приблизно двічі на день, чи навіть більше. Щоразу, коли у нього була перерва він дзвонив мені, і щоразу, коли у мене була перерва, я намагалася набрати його. Зрештою, я зрозуміла, що простіше дочекатися його дзвінка, тому що, чесно кажучи, йому було складніше відволіктися від роботи, ніж мені.

Тримаючи телефон між плечем і вухом, я наповнювала одну з небагатьох порожніх скляних ваз, які в мене, якимось дивом, ще залишилися, щоб поставити гігантський букет блакитних троянд, який він мені надіслав.

— Це хороший спосіб переконатися, що ти їси, — пояснив він.

Я закотила очі. Питання їжі не було проблемою. Я була постійно голодна, і голодна, і це був не звичайний голод, ні, мені постійно хотілося чогось незвичного: банан із хлібом із маслом або арахісове масло зі спагеті. Присягаюся, я просто втрачаю розум від цього смаку.

— Як тобі апельсини з чилі? — запитав він мене веселим тоном.

— Цікаво, я колись тобі приготую, — відповіла я, сідаючи на стілець. Я втомлено зітхнула і погладила свій животик.

Вин казав, що робить все можливе для того, щоб якнайшвидше переїхати до Лос-Анджелеса, але все затягується. Йому потрібно було найняти когось на заміну, а він нікому не довіряє настільки сильно.

Я розповідала йому, як проходять заняття; незабаром літні канікули, і тепер ми всі зосереджені на роботі та починаємо готуватися до випускних іспитів, хоча маємо на це ще кілька місяців. Мій заліковий тиждень буде в серпні, тому я мала додатковий час для того, щоб подбати про Міні Но, перш ніж вирішувати питання навчання та роботи. Мені було трохи сумно думати про те, що я маю відкласти усі свої плани з минулого, але я розумію, що так буде правильно.

— Ти не повинна полишати навчання, Ноа, — сказав мені Нік, коли розказала про своє рішення. — Це смішно, багато жінок, які навчаються, мають дітей, є дитячі ясла, і я допомагатиму.

— Я не хочу, щоб мого сина виховувала няня. Я боюся, що якщо робитиму дві справи одночасно, то зрештою не зроблю добре жодної; до того ж ти майже не встигаєш зателефонувати мені, ти не зможеш сидіти вдома та доглядати свою дитину.

— Нашу дитину, — виправив він, і на моїх губах з'явилася усмішка. — Ти забуваєш про одну маленьку деталь: я бос, я можу робити все, що заманеться.

— Так? — іронічно спитала я. — Тоді скажи, чи можеш ти бути зі мною на наступному візиті до гінеколога?

На іншому кінці дроту запанувала тиша.

— Я тебе не засуджую, я розумію, що тобі доведеться працювати, а мені — доглядати за немовлям. Подивимося, що можна з цим зробити, зрештою я можу навчатися на відстані.

Мене подібна перспектива не захоплювала, бо я любила університетське життя, але водночас я не могла собі уявити, як це залишити комусь дитину.

— Ноа, моя криза тимчасова, — сказав він, перериваючи мої міркування. — Зараз усе навперебій, але як тільки я все унормую, я буду увесь ваш.

Ми не говорили про нас, хоча в розмовах ми завжди включали одне одного у свої плани. Мені це подобалося, але водночас я боялася зруйнувати те, що ми будували. Тому я не наполягала, коли він сказав мені, що поки що не зможе повернутися.

І я ніяк не очікувала побачити його завчасно, тим паче у такий спосіб — у новинах. Почувши його ім'я по телевізору, я збільшила гучність і стурбовано прислухалася.

«Колишні працівники Leister Enterprises стоять перед новою будівлею LRB, вимагаючи повернення своїх робочих місць».

Людиною, яка повідомляла новини, був репортер, якого я кілька разів бачила на BBC. На кадрах було видно вхід до будівлі, де раніше працював Нік. Маленький майданчик був заповнений людьми із транспарантами. Поліція оточила територію, але колишні співробітники не збиралися йти.

«Трохи більше ніж рік тому старший син престижного юриста Вільяма Лейстера успадкував імперію, яку Ендрю Джеймс Лейстер усе своє життя. Роки зусиль перетворили Leister Enterprises на одну з найуспішніших і найвідоміших компаній у країні. Чимало було тих, хто вважав божевіллям передавати таку відповідальність молодій людині, яка тільки нещодавно дізналася, що взагалі таке компанія»

Я збільшила гучність і глянула на екран.

«Першим кроком Лейстера було закриття двох великих компаній, компаній, які його дід побудував практично з нуля. Закриття компаній — звільнення понад п'ятисот співробітників. Сотні людей залишилися без роботи, однак з амбітним планом відкриття нової компанії. Чи відбудеться це? Досі невідомо. Можливо нас чекає перша невдача в історії родини Лейстерів»

Це було смішно. Я знала, що в цю годину Ніколас працюватиме, але їй потрібно було з ним поговорити. Він відповів доволі швидко.

— Все добре? — запитав він стурбовано.

— Так, зі мною все добре, а з тобою, здається, ні. Ти в новинах. Що трапилося? Коли ти збирався мені розказати про це, Ніколасе?

Я не могла повірити, що він мені нічого не розповів про свої проблеми.

— Тобі не варто про це хвилюватися.

Я гірко засміялася.

— Як це не варто? Вони вас потрошать!

— Це преса: вони беруть купу брехні й перетворюють її на новини.

— А працівники? Вони ж таке говорять про LRB.

Я відчула біль в грудях. Я не хотіла чути ці жахливі речі про Ніка, вони завдали мені болю більше, ніж якби вони говорилися мені.

Нік зітхнув на іншому кінці дроту.

— Мені довелося звільнити цих людей, тому що через чотири роки ці дві компанії могли просто стати банкрутами. У цих компаніях було жахливе керівництво, вони майже не приносили прибутку. А завдяки своєчасній ліквідації, я можу відкрити новий бізнес і знову найняти людей, яких я звільнив, але це потребує часу.

— Ти не повинен мені пояснювати. Я знаю, що ти зробив це не заради розваги.

— Такий бізнес передбачає прийняття важких рішень, рішень, які можуть здаватися повним лайном.

— У тебе все чудово виходить, Ніколасе, ці люди й гадки не мають про що говорять.

Кілька хвилин він мовчав.

— Leister Enterprises ніколи не була такою прибутковою, як зараз, я маю намір відкрити ще одне відділення LRB протягом

року. А це повернення на роботу майже 70 відсотків колишніх працівників.

Я знала, що Ніколас ніколи не звільнить стільки людей, не маючи туза в рукаві. Мені було неприємно думати, що ці люди критикували його, хоча він хоче не тільки виправити ситуацію, а ще й покращити її.

— Що ти збираєшся робити тепер? — запитала я, побоюючись, що це затягне його перебування в Нью-Йорку.

— Нехай мої адвокати продовжують виконувати свою роботу. Не турбуйся про це.

— Добре.

Подібні переговори тривали ще три тижні, і все почалося ускладнюватися. По-перше, кількість дзвінків збільшилася, коли ми зрозуміли, що бути окремо і щодня розмовляти стає важче, ніж не спілкуватися одне з одним майже рік. Дитина зростала і була готова благати його повернутися.

— Мені потрібно доторкнутися до тебе, Ноа, — зізнався він одного вечора. — Минуло так багато часу, що я вже не пам’ятаю, як це бути в тобі.

— Ніколасе..

— Я не повинен був йти, я повинен був бути егоїстом, егоїстом, який займався б з тобою коханням кожного клятого ранку в тій мініатюрній квартирі, якою ти так пишаєшся.

Я посміхнулася такому спалаху почуттів і відчула, як жар, викликаний його словами накрив усе моє тіло.

— Сподіваюся, ніхто не чує, як ти це говориш, — нервово сказала я.

— Я у своїй квартирі, у своїй кімнаті, на тому самому ліжку, де ти роздягалася, щоб звести мене з розуму, пам’ятаєш?

Я заплющила очі. Так, звичайно, я пам’ятала: Ніколас між моїми ногами, цілував мене, облизував мене, брав мене в дуже брудний і дуже нездоровий спосіб. Тоді ми були емоційно спустошені, але я б ні на що не проміняла цей момент.

— Повертайся, — сказала я, викликавши тишу на іншому кінці лінії.

— Що?

Я посміхнулася в стелю, нервово притиснувши телефон до вуха.

— Повертайся до мене.

— Ти серйозно?

— Я справді хочу спробувати. Я хочу, щоб ти був зі мною щодня, я хочу поцілувати тебе й обійняти мене, Ніколас, я хочу, щоб ти повернувся, і Міні Но теж цього хоче.

Він засміявся на іншому кінці дроту.

— Я прилечу, як тільки зможу, і зроблю з тобою все, що тільки може спасти тобі на думку.

Я закрив обличчя рукою, намагаючись приховати радість і збентеження.

— А якщо говорити про Міні Ніка, то я придумав ім’я.

— Так? Справді?

Мене це здивувало. Ми вже повинні думати про це? У Міні Но, я маю на увазі Міні Ніка, має бути ім’я та прізвище? Я несвідомо торкнулася свого живота.

— Так, я скажу тобі при зустрічі, а якщо тобі не сподобається, ми разом придумаємо щось. Я впевнений, що ти вже маєш в голові кілька варіантів.

Я почервоніла, усвідомлюючи, що не думала про це жодного разу.

Наприкінці ми попрощалися словами *«я кохаю тебе»* й обіцянкою побачитися.

Наше в возз'єднання було б особливим, тому що ми нарешті були на одній хвилі. Я вмирала від бажання поцілувати його, відчути все, що він хотів зробити зі мною, прийняти усе, що він хотів мені дати. Я хотіла потрапити у те майбутнє, яке виглядало так добре перед моїми очима.

Нарешті, я готова почати з нуля.

Розділ 45. НІК

У мене було багато проблем в компанії: ми отримували безліч скарг щодо звільнення, безліч демонстрацій під вікнами штаб-квартири в Нью-Йорку. Отож останнє, що я міг зробити зараз, це сказати, що я йду. Я не хотів все це розказувати Ноа, я не хотів її хвилювати, але боявся, що моє повернення до Лос-Анджелеса знову буде відкладено на невизначений термін.

Бути далеко від неї зараз — це справжнє пекло для мене. Це зводило Стіва з розуму, бо саме йому я дзвонив приблизно тисячу разів на день, щоб запитати чи їла Ноа сьогодні, чи добре вона себе почуває. Я був буквально одержимий ідеєю, що з нею щось станеться. Я боявся, що ЗМІ дізнаються про її вагітність і це спровокує біду. Я щоночі прокидався від жахіття, в якому Ноа втрачає дитину та помирає сама. Мені потрібно було побачити її, доторкнутися до неї, відчути свого сина. Мені потрібно було переконатися, що все добре.

Я знав, що Ноа незабаром попросить мене повернутися, я знав, що мені просто потрібно дати її трохи часу. А тепер, коли вона нарешті попросила мене повернутися, в мене були кляті зустрічі, які я просто ніяк не міг скасувати.

Ноа вагітна вже пів року, вона не надсилала мені фотографії, але Стів сказав, що живіт вже видно. Він також помітив, що вона нервує, і я знав це. Ноа сильно переймається щодо реакції людей, а особливо наших батьків. І це зрозуміло, бо як тільки ми їм скажемо спалахне третя світова війна, не менше, але мені було абсолютно все одно. Я нарешті був по-справжньому щасливий.

Я хотів цю дитину понад усе на світі, і я любив цю дівчину всім своїм серцем.

Розділ 46. НОА

Мені потрібно було, щоб Нік повернувся, дитина росла, і це було видно. Я не наполягала, бо знала, що якщо його ще немає, значить він просто не може зараз залишити все. Я не сумнівалася, що Нік хотів бути тут зі мною навіть більше, ніж я, і це дуже нервувало мене.

Мама вже двічі дзвонила мені з проханням приїхати до неї в гості, і навіть казала, що може забрати мене сама. Я постійно казала їй, що от-от приїду, як тільки з’явиться трішки більше вільного часу. Але мама мене добре знала, тому, звісно ж, почала щось підозрювати.

— Ти щось приховуєш від мене Ноа, але нічого страшного, ми поговоримо, коли побачимося, — сказала вона мені, коли телефонувала якось в середу.

Стів був єдиним, крім Ліона та Дженни, хто знав, що відбувається. Я не казала йому, але потрібно було просто

побачити, як він ставився до мене, щоб переконатися в тому, що він в курсі. Нік, мабуть, все розказав йому.

Через три з половиною тижні після того, як Нік поїхав, в мене сталася велика проблема. Просто трагедія: я з'ясувала, що в мене немає одягу, просто немає нічого, що могло мені підійти. Мій стан неможливо було більше приховувати й від цього я була просто в паніці. Я була в такій паніці, що просто не помітила як подзвонила Ніколасу, попри те, що він, мабуть, був зайнятий. Він відповів після першого гудка.

— Тобі треба повернутися, Ніколасе, — сказала я, намагаючись стримати сльози. — Я вже не можу цього приховувати... Я товста! Мій одяг не підходить, люди вже почали на мене дивитися, як на дивачку. Тобі треба повернутися! Треба розповідати батькам, треба… — у мене був повномасштабний напад тривоги, один із тих божевільних нападів, які вражають мене час від часу.

— Вибачте, я на хвилинку, — сказав він комусь. — Заспокойся, Веснянко, — додав він через секунду.

— Не можу заспокоїтися! — скрикнула я, нажахано. У кімнаті був безлад, одяг розкиданий всюди. Моя спідня білизна мені вже не підходила, я виглядала жахливо і, крім того, я боялася, що Ніколас, побачивши мене, буде шокований тим, як змінилося моє тіло всього за кілька тижнів. — Я не можу цього зробити. Мені потрібно побачити тебе, мені потрібно, щоб ти мене обійняв і сказав, що все буде добре, мені потрібен ти.

— Я щойно надіслав тобі квиток на літак. Продивись електронну пошту, — повідомив він мене спокійним і безтурботним тоном.

— Про що ти?

— Мені теж потрібно тебе побачити, але я не можу поїхати цими вихідними, тому я просто купив тобі квиток. Я думав

зателефонувати тобі ввечері й розповісти, але оскільки в тебе повномасштабний напад тривоги, краще сказати зараз.

Я випустила усе повітря, яке було в легенях, і впала на диван у кутку кімнати.

— Я побачу тебе вже на вихідних? — раптом схвильовано запитала я.

Останні спалахи тривоги зникли, як хвилі на березі моря.

— Так, кохана. Як думаєш ти зможеш протриматися ще два дні й не збожеволіти?

Я закотила очі й сердито загарчала

— Якби ти став розміром з планету, то теж був би в поганому настрої, — відповіла я, намагаючись звучати сердито, але майже не вдалось.

Нарешті я відчую його руки, його губи. Нарешті!

«Ти чув, малий?» — подумала я, торкаючись живота. — Ми летимо до тата!»

Оскільки я не могла полетіти до Нью-Йорка у великій толстовці Ramones, яка виявилася єдиним зручним одягом, мені довелося піддатися на вмовляння Дженни та піти у магазин з назвою «Одяг для вагітних».

Я ненавиділа слова «вагітна», звучало жахливо. Я почувалася як якийсь напівфабрикат.

— Ми знайдемо, що красиве та молодіжне, тобі сподобається. На щастя, ти одна з тих дівчат, які набирають вагу лише через живіт. Якщо подивитися на тебе ззаду, то навіть не помітно нічого.

— Чудово, Дженно, тепер я так і казатиму людям: розмовляйте з моєю потилицею.

Я була сварливою, але Дженна все терпляче переносила, і це ще більше мене напружувало. Вона намагалася затягнути до кутюрного магазину, але я категорично відмовилася. Я опинився в GAP, де побачила звичайний магазин жіночого одягу, і це не аби як мене заспокоїло.

З якоїсь незрозумілої причини одяг для вагітних був утричі дорожчий за звичайний, і я з жахом усвідомила, що мені доведеться використати картку Ніка. Я цього ще не робила і не хотіла б робити просто задля того, щоб купити собі одяг. Я пішла прямо в спортивну зону: взяла пару легінсів і три толстовки. Дженна, зі свого боку, присвятила себе формуванню комплектів із трьох штанів і двох сорочок, а також вибрала для мене сіру сукню, яка облягала тіло.

— Навіщо це? — сказала я з жахом. — Ідея полягає в тому, щоб приховати все, а не показати світу.

Дженна зиркнула на мене.

— Перестань ховати мого хрещеника, добре?

Її слова чомусь шокували мене. Дитина неспокійно ворушилася всередині мене. Тепер я могла розрізняти, коли малий спить, а коли ні. Також я зрозуміла, що йому подобається, коли я їм щось солодке.

Я ненавиділа бути далеко від Ніка, мені потрібно було, щоб він теж відчув перші удари нашої дитини, бо це було просто неймовірно. І це була одна з причин, чому я хотіла, щоб Ніколас повернувся якомога швидше. Я не хотіла більше нічого приховувати.

У п’ятницю вдень я вилетіла прямим рейсом Лос-Анджелес — Нью-Йорк. Нік забронював для мене місце в першому класі, за що я була вдячний так, як ніколи не думала, що буду. Якщо мене нудило, я вважала за краще рвати у ванній кімнаті, доступ до якої мали лише кілька пасажирів. Так, в мене не було

класичної ранкової нудоти, в мене просто була нудота. Будь-де і будь-коли. Ще одна пункт до списку усіх незвичайностей моєї вагітності.

Щоб дістатися до Нью-Йорка, знадобилося близько п’яти з половиною годин, і я майже всю дорогу спала. Я була на місці близько дев’ятої вечора. Я прислухалася до Дженни й одягла ту саму сіру сукню, чорне пальто та улюблені Adidas. Мені було комфортно, і мій маленький животик виділявся, наче повідомляючи світу:

«Я тут!»

Люди по-іншому дивилися на мене. Це якась зовсім інша енергія, бо коли ти вагітна, ти ніби маленька бомба уповільненої дії, на яку люди дивляться з хвилюванням, нервозністю та захопленням. Це був перший раз, коли я йшла вулицею в статусі «офіційно вагітна», і я поки не зрозуміла чи сподобалось мені це. Поруч зі мною був Стів, небагатослівна людина, яку я застала за читанням біографії Пабло Ескобара, я це не прокоментувала, але посміхнулася.

Нік зустріне мене в аеропорту, а потім нас чекає вечеря. На двох. Господи, я так нервувала, я так хотіла його побачити. Ми говорили багато всього одне одному, включно з багатьма речами, які я навіть не наважувалася вимовити вголос, і тепер я просто вмирала від бажання знову відчути себе частиною його життя, відчути, що ми одне ціле.

Оскільки я не зареєструвала багаж, ми змогли одразу підійти до воріт. Стів ніс мою маленьку валізу, і так було тільки тому, що він змусив мене її віддати. Я намагалася йти якмога швидше, я просто потребувала того відчуття цілісності, яке могло бути тільки поруч із Ніком.

Я поспішала, але все одно шлях до нього здався вічністю. Коли ми нарешті пройшли крізь двері, я побачила його: ось він, з букетом червоних троянд у руках, чекає на мене. Він був

одягнений у джинси та темно-синій светр із V-подібним вирізом. Нік виділявся з натовпу не тільки наявністю шикарного букета квітів, але й своїм неслухняним волоссям і світло-блакитними очима, які сяяли, як два ліхтарики на заході сонця в чудовий літній день.

Ми посміхаємось одне одному так, наче рідке щастя щойно влили у наші вени. Моє серце, здавалося, більше не вміщується в грудях. А потім..

А потім, як у фільмі жахів: це сталося.

Я не знаю, чи ви коли-небудь переживали щось травматичне, подію, яка залишилася в пам’яті назавжди. Щось, що відбувається на ваших очах, ніби сповільнене фільмування.

Я все бачила. І я завжди пам’ятатиму кожну чортову деталь тих п’ятнадцяти секунд, коли я думала, що помираю. Пам’ятаю, як крик застряг у мене в горлі. Я також пам’ятаю, що мої ноги паралізувало і я нічого не могла зробити, щоб почати рухатися

Гуркіт першого пострілу лопнув бульбашку щастя, в якій ми були. Це залишило мене на місці; Нік, навпаки, впав: отримав кулю в спину, зрадницьки. Я досі бачу перед собою приголомшений вираз обличчя Ніка, коли він дивився вниз, дивився, як пляма крові розтікається по одягу та землі під ногами

Другий постріл швидкий, як й перший. Я побачила біль на його обличчі, і моє серце зупинилося… буквально зупинилося.

А далі все сталося дуже швидко. Хтось вдарив мене ззаду, я впала на землю й отямилася. До цього я не чула нічого, окрім пострілів.

— Не рухайся, Ноа! — кричав Стів мені на вухо, пробуджуючи мене від летаргії, від мого клятого шоку.

Я бачила, як четверо міліціонерів збили з ніг цього чоловіка і як люди, шоковані подіями, просто бігали туди-сюди.

Мої очі могли зосередитися лише на людині, яка була такою ж, як і я, на землі, з відкритими очима, але з нею буквально вислизало життя.

Ніколас!

Розділ 47. НІК

Виявилося, що вислів про те, що перед смертю усе твоє життя промайне перед очима, все ж таке правдивий…хоча й не зовсім. Я бачив тільки її, тільки Ноа. І це не дивно, бо саме вона, саме Ноа і є моє життя.

Образи, які промайнули перед моїми очима, були не найкращими моментами мого життя, точно ні. І я навіть не бачив усього того, що встиг пережити з Ноа: я не бачив тих моментів, повних злетів і падінь; я не бачив ні розриву, ні зради, ні сварок; я не бачив минулого, якраз навпаки. Я бачив своє життя з нею, яким воно могло бути: я бачив, як ми разом гуляємо на пляжі, я бачив, як ми святкуємо день народження нашого сина; я бачив як вона неймовірно красива та осяяна чекала мене щовечора в ліжку, щоб обсипати поцілунками; я бачив, як вона знову вагітніє, але на цей раз підготовлено, без сюрпризів, без страху чи невпевненості; я бачив як ми сперечалися на кухні, а потім я цілував її, посадивши прямо на стіл; я бачив, як вона плакала, сміялася, страждала і зростала. Я бачив її життя перед своїми очима, її життя зі мною. І мені це сподобалося.

І тоді я запитав себе: *«Чому я це бачу? Чому я відчуваю, наче мені показують те, чого я ніколи не матиму?»*

Я відчув дірку в грудях, відчув як порожнеча затягла мене. Ні.

У жодному разі.

Ще не настав мій час.

Розділ 48. НОА

Я не знаю, як правильно схарактеризувати хвилини, які передували стрілянині, але я можу впевнено сказати, що вони — найгірші в моєму житті. Здається, що я зберігаю їх у пам'яті розмитими, але водночас такими чіткими, наче бачу їх на екрані телевізора.

Пізніше мені сказали, що швидка допомога прибула в аеропорт миттєво. Мені ж ці миті здалися годинами, нескінченними годинами, коли мої долоні тиснули на рану на ребрах Ніка. Стів, зі свого боку, намагався стискати поранену руку Ніколаса. Навколо нього була калюжа крові, і я могла тільки припускати, як швидко наші тіла виробляють клітини крові, і чи вистачить тої швидкості, щоб компенсувати втрати, яких зазнав Нік. Я щосили намагалася не знепритомніти. Я сподівалася, що Бог допоможе мені залишитися при тямі, принаймні доти, доки медичний персонал не зможе подбати про нього.

Коли приїхала швидка допомога, я просто стояла і дивилася, руки, наче жили своїм життям, а розум був абсолютно порожнім. Я навіть не змогла вимовити прохання супроводжувати його. Нік залишився сам, на порозі смерті, а я просто стояла і дивилася, як він зникає з мого поля зору.

Я пам'ятаю, що після того, як вщух шум машини швидкої допомоги, я подивилася на свої закривавлені руки й захиталася в різні боки. Від ридань у мене майже перехопило подих, і я почала нестримно гикати. Чиїсь руки схопили мене, перш ніж коліна підкосилися, і я зіщулилася.

— Зроби глибокий вдих, Ноа, будь ласка, — сказав Стів, забираючи мене звідти, якомога далі від нажаханих людей, які спостерігали за цією сценою, які дивилася на мене так, ніби я була частиною якогось жахливого епізоду CSI.

Він посадив мене в таксі й ми поїхали до лікарні. З плином часу мені ставало все гірше.

— Чому він поїхав сам? Чому ти не поїхав з ним? Чому ми не поїхали з ним?

— Нам не дозволено, Ноа, — відповів Стів. Він дістав телефон і почав зі швидкістю світла набирати якійсь номери.

Дорога від аеропорту до найближчої лікарні швидкої допомоги займала тринадцять хвилин, або ж двадцять п’ять, якщо пощастить і не буде заторів. Нам знадобилося двадцять.

Коли ми приїхали, я одразу почала виходити з машини, я хотіла побігти до лікарів, щоб вони сказали мені що з Ніком все гаразд. Я просто хотіла його побачити, мені необхідно було його побачити, образ Ніколаса у моїй голові вбивав мене, я просто не могла прийняти того факту, що все це може стати останньою згадкою про нього, але я, мабуть, забагато хотіла від свого організму, бо коли я встала на ноги, все навколо закрутилося, а перед очима з’явилися чорні плями.

Стів доніс мене до місця, де мене посадили та принесли мені води. До мене підійшов лікар і почав вимірювати пульс.

— Міс Морган, мені потрібно, щоб ви заспокоїлися, — сказав він, глянувши на годинник на руці. — Росс, зателефонуй до швидкої й запитай про того хлопця.

Я дивилася на Росса так, ніби від цього залежало моє життя. Поки він розмовляв з кимось, жахливий біль змусив мене схопитися за живіт.

— Що відбувається?

Лікар стурбовано повернувся до мене.

— У вас перейми, — відповів він. — Ви повинні заспокоїтися, таке буває через стрес.

Перш ніж я встигла щось відповісти, Росс підійшов до нас.

— Ніколас Лейстер перебуває в реанімації з двома вогнепальними пораненнями. Наразі стан стабільний, він перебуває під наркозом, але говорити щось зарано, бо попереду операція на легені та руку.

— Святий Боже! — вигукнула я, прикриваючи рот рукою. — Що вони робитимуть? Що означає «стабільний під наркозом»? Поясніть мені, що, в біса, відбувається?

Лікар подивився в медкартку, яку тримав в руках.

— Ви одружені з містером Лейстером?

— Що? Ні! До чого тут це?

Мені відповів Росс:

— Ми не можемо надати вам більше інформації, міс Морган. Тільки родичі мають на це право.

— Він батько моєї дитини! — крикнула я відчайдушно.

Не допомогло. Мені більше не сказали ні слова.

Стів зателефонував батькам, і вони сказали, що прилетять найближчим рейсом. А я залишилась в лікарні, залишилась тонути у своїх страхах та цілковитому незнанні. В такому стані я могла робити тільки одне: молитися.

За годину, ще одну найдовшу годину в моєму житті, перейми припинилися, і, здавалося, все повернулося в норму, дитина знову була в безпеці.

Мені зателефонувала мама, у неї була істерика. Вільяму вдалося поговорити з одним із лікарів. Завдяки йому я дізналася, що у Ніка травматичний пневмоторакс та серйозна травма лівої руки. Він був у важкому стані, і лікарі боялася, що він впаде у кому внаслідок великої крововтрати.

Я уважно прослухала все, що мені сказали, потім поклала трубку і продовжувала сидіти, рухаючись.

Нік не міг померти…просто не міг. Ми повинні були почати спільне життя, ми повинні були виховувати сина. Після всього, що ми пережили, доля не могла просто так взяти й відняти його в мене.

Незабаром те, що сталося, потрапило в новини. Стів хотів вимкнути телевізор, але я попросила цього не робити. *Того, хто хотів вбити Ніколаса звали Доусон Дж. Лінкольн.* Йому було сорок п'ять років, і він один з тих самих колишніх співробітників Leister Enterprises. Після звільнення він не зміг знайти нову роботу, і тому, не придумавши нього кращого, цей Лінкольн вирішив помститися.

«Саме зараз Ніколас Лейстер перебуває на операційному столі, причиною тому стали два вогнепальних поранення. Чоловіка, який скоїв замах на вбивство спадкоємець однієї з найвідоміших корпорацій країни допитують у відділку поліції Нью-Йорка. Останніми місяцями молодий юрист неодноразово зазнавав нападів з боку преси та своїх колишніх співробітників через сотні звільнень, які йому довелося здійснити протягом року. Реакція суспільства була вкрай агресивною попри те, що компаній, які ліквідував Лейстер були на межі банкрутства»

Я перестала слухати, щойно тема перейшла з нападника на самого Ніколаса. Знову дурниці! Я не хотіла цього чути. Його намагалися вбити! Ніка намагалися вбити! Я провела долонями по обличчю, мені потрібно було знати, що він в порядку, мені потрібно було поговорити з лікарем. Я не полишала кімнати очкування протягом наступних трьох годин, хіба що відходила на декілька хвилин, щоб сходити до вбиральні або попити води. Насправді це місце вкрай жахливе: люди без зупину плакали в очікуванні новин. Від лікарняного запаху мене завжди нудило, а зараз — більше, ніж будь-коли.

Єдине, що відбулося протягом трьох годин — з’явилися двоє чоловіків у костюмах, високих і міцних, як Стів. Вони розмовляли з ним кілька хвилин, а потім просто стали біля дверей кімнати очікування. Я не звернула на них особливої уваги, алеледь не підскочила на ноги, коли два хірурги пройшли через ті самі двері й підійшли до мене.

— Ви знайомі з Ніколасом Лейстером?

— Я його дівчина, — відповіла я тремтячим голосом.

— Я можу вам сказати тільки те, що він стабільний, але наступні кілька годин будуть вирішальними. Річ у тім, що він втратив багато крові, і нам довелося попрацювати над відновлюванням багатьох життєво необхідних аспектів: куля пробила його легені — це складне поранення, і вам треба це розуміти.

Я кивнула, сильно закусивши губу.

— Все буде добре?

— Він молодий, сильний. Ми робимо все необхідне.

Це не відповідь на моє питання.

— Мені можна його побачити? — сказала я, благаючи.

Вони обоє похитали головами

— Тільки найближчі родичі, пробачте.

Стів обійняв мене за плечі, притягнувши до себе.

— З ним усе буде гаразд, Ноа, — прошепотів він мені на вухо, коли я міцно вчепилася в його сорочку, не в змозі втриматися від беззвучного плачу.

Задзвенів телефон, я витерла сльози й відповіла. Це була моя мати. Вони домовилися про рейс, друг Вільяма надав їм приватний літак, і вони будуть у Нью-Йорку за п’ять годин.

Я відчула величезне полегшення в грудях від усвідомлення того, що зі мною буде моя родина, що Вільям зможе дізнатися більше про стан Ніка. Розмірковуючи про це, я раптом зрозуміла, що якщо вони прийдуть сюди, якщо побачать мене, то настане час розказати все, і, як я і боялася, мені доведеться робити це самій, без Ніка.

Оскільки я не хотіла нікуди йти, Стів домовився про те, щоб мені принесли мою валізу та щось поїсти. Я була не голодна, але змусила себе з'їсти суп локшиною, заради дитини. Пізніше вже після вечері, я перевдягнулася: знову повернулася до широкого і великого одягу, одягу, який міг прикрити мій живіт, такі запобіжні заходи були потрібні для того, щоб у мами не стався серцевий напад, як тільки вона мене побачить. Я збиралась їй сказати, було очевидно, що збиралась, але я повинна була знайти для цього правильний момент, бо, у першу чергу, я не хотіла нікого відволікати від того, що справді важливо зараз: від Ніколаса.

Отже, за шість годин, шість годин, протягом яких я ледве могла спати, моя мати та Вільям зайшли в кімнату очікування. І тоді я не витримала: я просто побігла назустріч своїй матері, у той момент вона була мені потрібна, чи не найбільше ніж будь-коли в житті. Вона притиснула мене до себе і погладила моє волосся своїми довгими пальцями. Мій животик був між нами, але вона, здавалося, не помітила цього. Страх і хвилювання, які вона напевно відчувала не давав її змогу помітити щось, окрім головного.

Я розказала, що сталося, і Вілл відразу пішов шукати лікарів, щоб дізнатися більше про стан Ніка. До реанімації його не пустили, але сказали, що завтра буде декілька годин для відвідування. Стан Ніколаса не змінився: наразі він стабільний, і це, за словами лікарів, хороший знак.

У нас не було часу для розмов. Невдовзі після прибуття батьків з'явилися двоє поліціянтівдля того, щоб записати наші зі Стівом свідчення. Я розповіла їм усе, що бачила з помітним страхом у

всьому тілі. Я ніколи не збиралася забувати гуркіт тих двох пострілів. Ніколи.

Коли настав час для відвідування, зайти, звісно ж, зміг тільки Вільям. А знову залишилася там, де й була з бажанням виламати двері, бігти до реанімації та кричати щосили від того, що мене не пропускають, але я просто мовчала. Мовчала, бо я повинна думати про дитину, зберегти дитину, чого б мені це не вартувало.

Я подивилася на свою матір, яка сиділа поруч зі мною, стикаючи мою долоню у своїй. Моя мати… ми погано ладнали між собою, все давно пішло шкереберть. Де були ті відносини, які ми мали в Канаді? Коли я перестала довіряти їй? Я глибоко вдихнула й обернулася до неї.

— Мамо, — сказала я, ковтаючи слину. — Я маю дещо тобі сказати..

Вона подивилася на мене стурбовано, але мені здалося, що я помітила певну поблажливість у її погляді.

— Я знаю, що ти збираєшся мені сказати, Ноа — сказала вона, міцно стискаючи мої пальці. — І я дуже рада, що ви з Ніколасом знову разом.

Я здивовано розплющила очі від її слів.

— Мені ніколи не слід було виступати проти ваших стосунків. Бо те, що я бачила за останній рік...те, наскільки ви були спустошені, — сказала вона, не дивлячись на мене. — Ця картина просто вбила мене зсередини. Якщо Нік — це та людина, яка знає, як зробити тебе щасливою, то я не буду втручатися. Єдине, чого я хочу — це бачити тебе щасливою.

Я мовчки кивнула з мокрими очима, намагаючись сформулювати слова, щоб зізнатися мамі, що я на шостому місяці вагітності. І

що вагітна від того хлопця, якого вона ніколи не хотіла бачити поруч зі мною, від того хлопця, який був її пасинком.

Як це сказати? Як сказати мамі, що через три місяці вона стане бабусею? Я відчув на собі погляд Стіва, і коли я подивився на нього, він наказав мене бути сміливою і сказати все. Дідько.

— Мамо, — я почала, користуючись моментом, що Вілл пішов за кавою. — Є дещо, що я маю тобі сказати... те, чого ні в кого не було в планах, але це сталося.

Мама подивилася на мене стурбовано, нічого не розуміючи. Оскільки я не наважувалася відкрити рота, то просто взяла її руку й поклала собі на живіт. Її очі миттєво розширилися, і через секунду вона смикнула руку, злякавшись.

— Ноа, скажи, що це не правда, нумо, скажи мені, що ти не..

— Вагітна, — я пошепки закінчила за неї речення.

Моя мама спочатку похитала головою, а потім перевела погляд униз по моєму тілу, доки вона не зосередилася на моєму животі, животі під величезним світшотом Ніка.

— Скільки?

Я ковтнула, намагаючись прочистити горло.

— Шість місяців, але я дізналася два з половиною місяці тому. Я не хотіла приховувати від тебе, мамо, але я була настільки приголомшена, мені потрібен був час усвідомити, засвоїти це, час розповісти Ніку, час розібратися зі своїм життям.

— Ніколас знає?

Тон, яким вона говорила, був новим, новим тоном, щойно створеним у її регістрі, я вважаю, що це тон, який використовують усі матері, коли їхні доньки розповідають їм сенсаційну новину.

— Так, знає.

Мама похитала головою і втупилася очима в мій живіт. Як би я не боялася зізнатися їй, я відчувала в собі сили зіткнутися з її реакцією. Тепер, коли Ніколас боровся за життя, дитина всередині мене була єдиним, що тримало мене. Це була частина Ніка, частина нас. Дитина — найважливіше для нас обох. Дитина — наш якір у штормі, наш нескінченний зв'язок.

Я знову взяла маму руку і піднесла долоню до свого животика. На очах моєї мами виступили сльози, і я розуміла її досить добре, щоб знати все, що відбувалося в її голові: яка вона молода…як все буде важко…

Я була впевнена, що мама згадувала усі наші розмови про дітей, про навчання. Але життя таке непередбачуване. Ти не контролюєш те, що буде, ти не контролюєш, з ким ти зіткнешся наступної миті. Людина не може стверджувати, що шлях правильний, навіть якщо пройшла його. Доля привела мене в таке становище, і я могла протистояти цьому лише в міру своїх сил. І моїй матері доведеться зробити те саме.

— Це хлопчик, — оголосила я.

У моїй голові промайнув образ дитини на моїх руках, моєї дитини, з його пухкими щічками та чудовими очима… моєї дитини, яка може ніколи не побачити свого батька.

Мама похитала головою.

— Якщо у Ніка не вистачить сил здолати це, то я не знаю, що мені робити, — зізналася я налякана до смерті.

Мама міцно обійняла мене, ми обидві плакали. Вона дорікала мені, за таку безвідповідальність і за те, що я не сказала раніше. Ми розмовляли допоки не повернувся Вілл. Спільними зусиллями ми все розказали йому. Він теж мало не впав на

землю з переляку. Я ніколи не бачила його таким спустошеним, таким стурбованим, таким надзвичайно розбитим.

Кожен любить своїх дітей по-різному, і для Вілла Нік завжди буде темноволосим хлопчиком із блакитними очима, який ховає цвіркунів в кишені своїх штанів.

Нік мав одужати… не лише заради мене та нашої дитини, а й заради всіх.

Втрата Ніколаса знищить всіх. Всіх, без винятку.

Розділ 49. НОА

Слава Богу, через два дні Нік почав реагувати на лікування, і його перевели з реанімації у звичайну палату. У відділені працівники лікарні були більш поблажливими до відвідувачів і, нарешті, після чотирьох днів очікування, мене пропустили до нього.

Ніку ввели седативні препарати й повністю перебинтували тулуб. Тінь від волосся тяглася по неголеному обличчю, надаючи йому вимученого вигляду. Таким Ніколаса я ніколи не бачила, і це налякало мене майже так само, як сам момент пострілів.

Мене пустили саму, і я була щиро вдячна за це, бо моє серце розбилося одразу після того, як я побачила його таким слабким і крихким. Я відчувала люту ненависть до того чоловіка, який завдав йому біль.

Я підійшла до Ніка провела долонею по темному волоссю, прибравши його жестом, який зазвичай викликав у Ніка посмішку, посмішку, якої зараз не було.

Я не плакала, не знаю чому, але сліз не було, я просто продовжувала дивитися, запам’ятовуючи кожну його рису. Я

хотіла міцно його обійняти, хоча знала, що не зможу, тому що це завдасть йому болю.

Мої обійми могли завдати йому болю. Це звучало іронічно з огляду на те, що ми пережили.

Я сіла у крісло поруч з ліжком і взяла його за руку.

— Ніку… — сказала я з клубком у горлі. — Мені потрібно, щоб ти одужав. Мені потрібно тобі багато чого розказати, коханий, — я сильно закусила губу, спостерігаючи, чи буде якась реакція, якесь диво подібне до того, що показують у кіно.

Його очі були досі заплющені, а я продовжила говорити, щоб не збожеволіти перед могильною тишею, яку переривали лише звуку апарату, що відбивав пульс Ніколаса на моніторі.

— Наші батьки вже знають про Міні Но. У моєї матері ледь не стався серцевий напад, але, мабуть, той факт, що ти в лікарні, змусив її відмовитися від ідеї вбити мене за те, що я завагітніла.

Я розповіла йому про реакцію його батька на новину; я розповіла йому про те, як розриваються від дзвінків телефони, як всі хочуть дізнатися, чи все добре; я повідомила йому про нападника, а також запевнила, що Стів поставив двох охоронців біля його палати задля того, щоб те, що сталося, більше ніколи не повторилося. Я сказала йому, що дуже змінилися і що він точно здивується, коли побачить мене. А ще я, звісно ж, додала, що наша дитина продовжує битися ногами так, наче він на футбольному полі.

Скільки б я йому не розповідала, Нік продовжував тримати очі заплющеними. А я потрохи зникала, зникала, допоки не стала тінню, віддалено схожою на саму себе.

— Ноа, доню, тобі потрібно відпочити, — попередила мама і провела рукою по моєму волоссю. Я розтягнулася на одному з диванів у палаті Ніка, поклавши голову йому на коліна. — Ми всі

йдемо, щоб поспати й помитися. Ти повинна спати в ліжку, люба, таке положення, як зараз, шкідливе й для тебе, й для дитини.

— Я не хочу залишати його самого, — сказала я, не дивлячись на Ніка.

«Будь ласка, прокинься, мені потрібно знову побачити твої блакитні очі, мені потрібно знову почути твій голос».

Лікарі побоювалися, що втрата крові та нестача кисню, яких він зазнав після поранення, могли спричинити неврологічні наслідки, через які він не міг прокинутися. Вони сказали, що тепер все залежить від нього, і нам залишається тільки чекати, молитися і чекати.

— Він буде не сам, Ноа: ми з Віллом не залишимо його. Ліон сказав, що прибуде за пів години, а Дженна запропонувала відвести тебе до квартири. Іди, будь ласка, відпочинь хоча б пару годин.

Ліон та Дженна приїхала на наступний день після інциденту і не відходили від нас. Мама мала рацію, я була виснажена, я майже не спала чотири дні, бо страшенно боялася, боялася заплющити очі, а потім прокинутися і дізнатися, що Ніка більше немає.

— А якщо він прокинеться, а мене не буде…?

— Ноа, якщо він розплющить очі, то ти будеш першою, кому я зателефоную. Будь ласка, якби Нік міг говорити, він був би розлючений через те, що ти не піклуєшся про себе.

Я неохоче погодилася. На прощання я поцілувала Ніка в щоку й вийшла з палати, у пошуках Дженни.

Стів повіз нас до тієї самої величезної квартири. Востаннє я була там на наступний день після весілля Дженни. Опинившись там, я не могла не згадати, що ми тоді робили, що говорили одне одному. Ці стіни зберігали не найприємніші спогади й раптом мені захотілося повернутися у ті часи, коли ми не могли

відірватися від одне одного, у ті часи, коли Нік давав мені все, що було потрібно, і навіть більше. Я не хотіла бути в цій квартирі, а тим паче без нього.

— Прийми душ, а поки приготую щось на обід, — сказала мені Дженна з усмішкою, яка не торкалася її очей.

Нік був для неї як старший брат. Я бачила, як вона плакала, обійнявши Ліона, коли вони прибули до лікарні, і я знала, що вони обоє болісно переживають те, що сталося.

Я кивнула і пішла ко кімнати. Вже у ванній я почала повільно знімати одяг. Мій погляд зупинився на дзеркалі переді мною: сумнівів у тому, що я вагітна вже не було. Я прийняла душ і почистила зуби. А коли вийшла, перевдягнулася у свої чорні легінси та світшот Ніка, який знайшла в шафі. Знайомий запах заспокоював мене, давав ту надію, яка була мені життєво необхідна.

Ми з Дженною поїли мовчки, сидячи на дивані, з увімкненим телевізором на задньому плані. Я була не голодна, але все одно змусила себе з'їсти все, що було на тарілці. Після вечері я пішла в кімнату Ніка, обійняла його подушку і заплющила очі, намагаючись заснути.

За кілька годин Дженна зайшла до мене зі щасливою посмішкою від вуха до вуха.

— Він отямився, Ноа!

Я мало не впала з ліжка від того, як швидко підвелася.

«Боже мій, Боже мій! Нік прокинувся!

Розділ 50. НІК

Я розплющив очі, навіть не усвідомлюючи цього. Я був занурений у глибоку темряву, яка була схожа на глибокий колодязь. До мене долітали приглушені звуки та розрізнені фрази, які я вмирав від бажання впорядкувати та зрозуміти, але ніяк не міг. І раптом я побачив лікарняну палату з цілковитою ясністю. Звукові сигнали машин, що оточували мене, стали саундтреком останніх кількох днів, шум машин і милий голос дівчини, чиї слова заколисали мене, як найкраща дитяча колискова.

Я розплющив очі, шукаючи цей голос, потребуючи цього голосу, але побачив когось зовсім іншого.

— Боже мій, Ніку! — крикнула Софія поряд зі мною, і я здригнувся. Я відчував, що моя голова зараз вибухне. — Я покличу лікаря, — сказала вона й вибігла.

Я кілька разів кліпнув очима, намагаючись звикнути до вечірнього світла, що проникало у вікно. Палата, в якій я знаходився була маленькою, в ній ледве вистачало місця для крихітного дивана, ліжка й телевізора. Я спробував підвестися, але відчув пронизливий біль у руці, який змусив мене відмовитися від будь-якого руху.

Через секунду повернулася Софія з лікарем. Я дозволив йому оглянути мене, повідомити про стан. Я намагався сконцентруватися на тому, що він говорить, але не виходило, бо мене цікавило лише одне запитання, запитання, яке раптом змусило мене напружитися, занервувати.

— Де Ноа? — запитав я, намагаючись встати з ліжка, і миттєво пошкодував про цю спробу. Нестерпний біль пронизував мої ребра, ніби мене заживо пекли всередині. Дідько!

Софія ніжно штовхнула мене назад на подушки. Що тут взагалі робить Софія?

— Ноа у вашій квартирі, я гадаю, відпочиває.

Я глибоко вдихнув, намагаючись заспокоїти свою тривогу. Я подивився на свої забинтовані ребра, а потім усвідомив, що забинтовані не тільки ребра, але ще й рука притиснута пов'язкою до грудей. Така картина взагалі не дозволяла мені рухатися.

— Сучий син — випалив я, думаючи про того, хто в мене вистрелив. — Де Стів? Дідько, мені треба встати, мені треба..

— Не можна, Ніколасе, — сказала Софія, і цього разу, придивившись до неї пильніше, я побачив, що її очі опухли й почервоніли. Вона була одягнена в джинси та просту білу футболку, а волосся було зібрано у високий пучок. — Тобі треба відпочити, тому, будь ласка, заспокойся.

Я відкинувся назад, намагаючись зберігати спокій. Якщо Ноа відпочиває, то це ж означає, що з неї все гаразд, так? Стів напевно був із нею. Мої очі повернулися до дівчини, яка спостерігала за мною з сумішшю полегшення, радості та туги. Я добре пам'ятав момент, коли я сказав, що між нами все скінчено. З усіх дівчат, з якими я був, Софія була єдиною, кому я дійсно не хотів завдавати болю. Минулого року вона по-своєму допомогла мені, і хоча нас об'єднувало набагато більше, ніж дружба, я завжди знав, що ми можемо бути виключно друзями. Ніхто не міг змусити мене відчувати, відчувати увесь спектр емоцій, це було під силу тільки Ноа, і Софія завжди це знала.

— Що ти тут робиш, Соф? — запитав я, дивлячись їй в очі.

Вона знизала плечима й витерла сльозу, яка скотилася по лівій щоці.

— Мені потрібно було побачити тебе і впевнитися, що з тобою все гаразд… коли я побачила в новинах.. — відповіла вона, наближаючись, поки не взяла мене за руку. — Знаєш, коли розумієш, що твої стосунки з хлопцем навіть не були стосунками?

Я мовчав, спостерігаючи за нею.

— Коли ніхто з його родини навіть не думає повідомляти про те, що щось сталося.

— Софія.. ти і я..

— Я знаю, ми розлучилися місяць тому, Ніколасе, я не забула, але я просто подумала..

Мене потрібно було покінчити із Софією, і я зробив це максимально акуратно, але через таку мою делікатність в неї, здається, залишилася надія на щось. Софія продовжувала сподіватися, що трапиться щось подібне до минулої ситуації, і я знову залишу Ноа, але такого не буде. Ми змогли це пережити, ми пішли далі, ми подорослішали.

— Софіє, Ноа вагітна. І це моя дитина, — я повідомив її максимально тактовно. Я відчув, як рука, яка тримала мою долоню, завмерла, а потім зовсім зникла. Я припускаю, що їй знадобилося кілька секунд, щоб засвоїти почуте. Кілька секунд для того, щоб знищити в собі будь-яку надію.

— Тому ти знову з нею?

— Я знову з нею, бо кохаю її, — спокійно відповів я. І я не просто кохав її, я кохав її сильніше, ніж будь-що і будь-кого у цьому світі. Але цього говорити я вже не став, бо не хотів робити ще гірше.

Софія кивнула, і я відчув, що вона розгубилася, наче саме такі слова — це останнє, що вона очікувала почути від мене.

— Знаєш… на мить я подумала, що ти отямився, бо почув мій голос, на мить мені здалося, що я бачу..

Я розплющив очі, саме тому, що голосу, який мені потрібно було почути, більше не було. Я розплющив очі, бо відчайдушно намагався знайти Ноа.

— Я ніколи не хотів зробити тобі боляче, Софіє. Цей останній рік…ти була маленьким вогником, який освітлював мої ночі.

Софія кивнула, перевела подих, і коли вона знову подивилася на мене, я зрозумів, що вона все усвідомила. Усвідомила, що нічого не буде. Ніколи.

Софія не була дитиною, якій треба щось пояснювати, вона була повноцінною жінкою, єдиною жінкою, в яку я міг би закохатися, якби не той факт, що Ноа увійшла у моє життя, зруйнувавши все на своєму шляху.

Я навіть не напружився, коли вона нахилилася для того, щоб цнотливо поцілувати мене в куточок рота.

— Я рада, що з тобою все добре.

Я кивнув і спостерігав, як вона зібрала свої речі та вийшла з палати. Ще одне вікно зачинилося і тепер я мав змогу відчинити двері у нове життя, життя, яке я планував з Ноа.

Розділ 51. НОА

Усе лікарняне подвір'я було заповнене журналістами, і Стів не дозволив мені вийти з машини прямо в натовп. Я гадки не мала, яку саме інформацію знає про мене преса, тому давати будь-які коментарі зараз зовсім не хотілося. Ніколасу зараз не потрібні були нові проблеми.

Стіву довелося домовлятися з працівниками лікарні щодо задніх дверей — це був єдиний спосіб залишитися непоміченими. Я змогла попасти до палати Ніка тільки через годину після того, як він отямився. Заходила я туди з важким серцем, але це відчуття зникло щойно я побачила, як він посміхається мені, щойно я побачила його очі, наповнені щастям. Здається, я знову могла дихати.

— Де була, Веснянко? — спитав він, запрошуючи мене підійти ближче. Підійти, обійняти й ніколи не відпускати.

Я так й зробила. Я обійняла його, зарилася в шию і дозволила йому ніжно колисати себе. Пізніше я взагалі залізла на його ліжко і просто завмерла, слухаючи, як стукає його серце. Я не могла говорити, всі слова просто застрягли в горлі.

Нік також мовчав. Ми розуміли, що цей випадок залишиться у нас в пам'яті назавжди. Для мене це буде день, коли я відчула, що можу ось так просто можу втратити його остаточно, по-справжньому. А для Ніка — момент, коли його ледве не позбавили всього: сили, свободи, щасливого майбутнього.

Я боялася говорити, боялася, що зірвусь і висловлю всі страхи останніх днів.

Мені не дозволили надовго залишитися з ним, і, хоча це звучить безглуздо, я була вдячна лікарям за подібні настанови. Я відчула полегшення, коли вийшла з палати. Я знала, що така поведінка — просто божевілля, але мені здалося, що поки я не бачу його, я не відчуваю того страху втрати й не усвідомлюю до кінця того, що могло статися.

Наступні три дні я проводила з ним якомога менше часу. Я знайшла для себе тисячу й одну справу. Наприклад, почала організовувати наше повернення до Лос-Анджелесу. Лікарі сказали, що політ можливий тільки на приватному літаку, наявність такого влаштував Вілл, а я на додачу домовилась з медсестрою, яка буде нас супроводжувати.

Я приходила до нього тільки, коли знала, що він спить. Іноді Нік розплющував очі й тоді мовчки притискав мене до себе. Він не розумів, що відбувається, але відчував, що я потребую такої ніжності й тому робив все без вагань, без зайвих питань.

А я.. я знову стала тою дівчиною, у якої голова працювала не так, як у всіх. Було добре відомо, що травматичний досвід

викликає у мене психічну неврівноваженість, з якої мені важко виходити, але, чорт забирай, чи не можна було просто залишити все як є? Невже я не можу бути собою і при цьому бути потрібною Ніку? Він не скаржився, наче підсвідомо розумів мене. Ми не говорили про дитину; він лише раз підняв цю тему.

— Мені сказали, що в день нещасного випадку у тебе були перейми, — прокоментував він в один із тих небагатьох моментів, коли я дозволила йому цілувати свою шию та ніжно пестити мій живіт.

Я мовчала й думала про слова, які він використав для опису того страшного дня. Нещасний випадок? «Нещасний випадок» — це термін, який використовується для опису події, яку ніхто не може контролювати, ненавмисної події, моменту, коли речі вибудовуються «випадковим» чином, і цей розклад призводить до небажаного результату. Чому він використав слово «нещасний випадок», маючи на увазі замах на його життя?

— Ноа, де ти? — прошепотів він мені на вухо. — Повертайся, кохана. Я не можу дивитися на тебе таку.

Я не зрозуміла його питання, і була щиро вдячна медсестрам за те, що перервали нас і змусили мене піти. Я не хотіла бути з ним, я не могла бути з ним, я не розуміла його. Я просто знала, що повинна приходити туди й терпіти цей тягар на серці.

День нашого польоту був повністю розпланований. Наші батьки вже повернулися в Лос-Анджелес, а Ніку стало набагато легше, тепер його чекали тільки змінні пов’язки та реабілітація задля відновлення рухливості руки. І це були дрібниці порівняно з тим, що він міг померти.

Я ніколи не літала приватним літаком, але це мене не хвилювало, я не любила літати й це не залежало від типу або різновиду літака. Ми подорожували самі, разом з нами була тільки медсестра, яка поводилася дуже тихо, тому часто здавалося, що ми тільки удвох.

Переїзд та посадка на літак дуже втомила Ніка, тому деякий час він спав, і я була дуже вдячна за це, бо мені непотрібно було з ним розмовляти, пояснювати, що зі мною, в біса, відбувається. У тиші ми летіли поки я не вирішила сходити до ванної. Коли я повернулася, то помітила, що Нік дивиться на мене. Я зупинилася біля дверей у ванну кімнату, озирнулася і не побачила поруч Джудіт.

— Я сказав їй, що вона може поспати декілька годин у задній кімнаті, — сказав Нік, чітко усвідомлюючи, що відбувається в моїй голові.

Я подивилася на нього: на поголене підборіддя, на чисте скуйовджене волосся, темну футболку та світлі джинси. У нього були темні кола під очима, а виснаження відбивалося на кожній рисі обличчя. Раптом я усвідомила, що ця поїздка могла бути зовсім іншою: я могла вести з собою труну, і на цьому тижні могла б організовувати похорон, а не переїзд. Я сильно закусила губу.

— Ноа, підійди сюди, — попросив мене Нік, простягаючи руку й дивлячись на мене стурбовано, нервово та з болем.

— Я мало не втратила тебе, Ніку, — прокоментувала я, дивлячись на нього.

— Я знаю..але я тут, Ноа.. — сказав він, намагаючись до мене дотягнутися.

Я почала плакати, вкорінена на одному місці. Два тижні я стримувала сльози, намагаючись бути сильною для нього, для себе, для дитини... але я не була сильною, навпаки, я була слабкою.

—Ноа, — він вимовив моє ім’я здушеним від жалю голосом, його рука все ще була витягнута в моєму напрямку, а я продовжувала плакати, дивлячись на нього.

— Ти не можеш померти, — сказала я, витираючи сльози долонею. — Ти мене почув!? — я закричала на нього, раптово розлютившись на увесь світ.

Нік глибоко вдихнув і кивнув. Але я ще не закінчила.

— Ти обіцяв мені, що не покинеш мене, ти клявся, що вже більше нічого не зможе нас розлучити! І ти знову мало не покинув мене!

Нік дивився на мене мовчки, але я бачила, що його очі почали сльозитися.

— Ми збиралися все виправити, ми збиралися ростити цю дитину разом!

Ридання застрягли в горлі.

— Ноа..

— А якби ти помер? Якби ти помер, Ніколасе? Що б було якби я залишилася без тебе? — закричала я в риданнях. Я просто не могла цього втримати в собі. Я не могла уявити, як це прокинутися вранці, знаючи, що Ніколаса немає. Я не могла уявити як це не мати можливості його поцілувати чи обійняти, як не мати можливості губитися в його погляді чи бачити його посмішку. Для мене втратити Ніколаса — втратити себе.

Я розплющила очі й знову витерла обличчя. Через мить після цього я побачила, як по щоці Ніка тече сльоза, усвідомлення того, що він плаче повернуло мене до реальності. Я підійшла до нього, сіла на його коліна й дозволила себе обійняти. Я нестримно ревіла, ткнувшись обличчям у вигін його шиї.

— Мені ще ніколи в житті не було так страшно, — зізналася я, забруднюючи його сорочку своїми сльозами. Я відчувала, що від моєї істерики все його тіло тремтить.

— Знаю, — погодився він, гладячи моє волосся й міцно стискаючи в обіймах. — Я знаю, тому що я відчував той же страх... але я не збираюся йти, Ноа, я нікуди не піду.

Я дозволила йому продовжувати говорити мені різні приємні речі на вухо, поки сама насолоджувалась його теплом, його близькістю, звуком його серця.

— Вибач, що змусила тебе поїхати. Якби не я, цього б не сталося. Це моя провина. Я знову винна у тому, що ледве тебе не втратила, — Ніколас міцно схопив мене за підборіддя.

— Ти ні в чому не винна, чуєш? — люто відповів він.

— Якби ж я знала, як прийняти те, що ти хотів мені дати, якби ж я до смерті не боялася знову бути разом..

— Ноа… замовкни, добре? — він обірвав фразу, а потім поцілував мене так, що я здригнулася. Він цілував мене так, як умів тільки він. Він поцілував мене так, як я хотіла відтоді, як ми розійшлися.

— Я люблю тебе, Ніку, — сказала я, коли він відсторонився, щоб дати мені видихнути. Його очі сканували моє обличчя так, наче хотіли запам’ятати кожну рису.

Я обережно доторкнулась до його вже поголеної щоки, і остаточно зрозуміла, що не хочу більше від нього відриватися. Він цілував мене в щоки, щелепу та ніс, а потім підняв мою сорочку і поклав руку на живіт.

— Ніщо не розлучить нас знову, Ноа, клянуся нашим сином.

Я міцно обійняла його і сховала голову йому в шию. Я не хотіла рухатися, не хотіла порушувати цей момент нашої близькості, тому так й залишилася в обіймах допоки не заснула.

Коли я знову розплющила очі, то зрозуміла, що проспала зовсім недовго, бо ми досі були в повітрі. Надворі настала ніч, і з

освітлення були лише маленькі бокові вогники. Нік спостерігав за мною, його пальці гралися з пасом мого волосся.

— Здається, я ніколи не казав тобі, як мені подобаються твої веснянки, — прошепотів він, торкаючись своїми довгими пальцями моєї шкіри на щоках та шиї.

— Здається, ти це робиш іноді, — заперечила я, не зводячи з нього очей.

— Я мав на увазі.. я не говорив цього чітко. Я знаю, де знаходиться кожна з них, я помічаю, коли з'являються нові. Вони зводять мене з розуму.

Я посміхнулася, потішившись тим, з якою напруженістю він говорив про ту частину моїй зовнішності, яку я завжди ненавиділа допоки не зустріла його.

— Гадаєш, у дитини будуть такі веснянки, як у тебе? — запитав він.

— У немовлят немає веснянок, Ніку, — сказала я з усмішкою.

Він поклав свою гарячу долоню на мій живіт.

— Відтоді, як я бачив тебе востаннє він став набагато більше, — казав він, обводячи великим пальцем трохи вище мого пупка.

Я здригнулася

— Непоганий спосіб сказати, що я товста, — сказала я, кривлячись.

— Ти ідеальна. Я ніколи не бачив тебе настільки красивою, як зараз, кохана.

У мене запаморочилося в голові від того, як він дивився на мене, і я загубилася в його неймовірних блакитних очах.

І раптом я дещо згадала.

— Ти сказав мені, що вже придумав ім’я… — почала я зацікавлено.

Нік заправив пасмо волосся мені за вухо й повільно погладив великим пальцем мою вилицю.

— Так, я подумав про одне… — оголосив він раптово нервово.

— Я обіцяю не сміятися, якщо все буде настільки погано, — перервала я його, посміхнувшись.

Нік усміхнувся у відповідь.

— Я б хотів назвати його Ендрю, — випалив він, дивлячись мені в очі. Він схвильовано очікував моєї реакції.

— Ендрю, на честь дідуся? — перепитала я

Нік, здавалося, розслабився, коли побачив, що я нормально сприймаю його слова.

— Так. На честь мого дідуся, — сказав він, не відриваючи очей від мене. — Для мене він був людиною, на яку я завжди міг покластися. Він любив мене і дав мені головну можливість у моєму житті. Він сліпо довіряв мені, оскільки вирішив залишити мені усю свою спадщину. Я знаю, що якби він був живий, то був би дуже щасливий, що на його честь назвали правнука.

— Ендрю Лейстер, — сказала я вголос. — Мені подобається.

Нік поцілував мене в губи зі стриманою усмішкою. Я була щаслива

— Ендрю Морган Лейстер, — виправив він, відсторонився й поцілував мене в ніс. — Він заслуговує мати ім’я свого діда, чи не так?

Я відчула, як зупинилося серце.

Спогад про батька заполонив мою голову, і я відчула, як очі наповнюються слізьми. Нік ніколи не розумів, що я відчуваю до нього, або як, попри його вчинки, частина мене досі любить його. Людина не може керувати своїми почуттями, не може контролювати їх. Я любила свого батька, всупереч всьому, дитина всередині мене досі оплакує його смерть.

— Це необов’язково, — відповіла я, закусивши губу.

Нік знову поцілував мене, цього разу в шию.

— Він — твій батько. Якби не він, ти не була б тут, переді мною, не носила б мого первістка. Це обов’язково.

Я притягнула Нік до себе, щоб поцілувати в губи, а він міцно обійняв мене.

— Я думала, що ти захочеш назвати його Ніколасом, — сказала я йому.

Він відсторонився, щоб поглянути на моє обличчя, здається йому було смішно.

— У твоєму житті, Ноа, буде лише один Нік — я.

Його абсолютно власницький спосіб мислення змусив мене розсміятися. Але так, таким був Нік, і він мав рацію: у моєму житті міг бути тільки один Ніколас Лейстер.

Я відірвалася від нього й подивилася на свій живіт.

— Ендрю.. — тихо вимовила я і відразу відчула сильний удар зсередини.

Я здивовано розплющила очі. Це було так, ніби він схвалив наше рішення.

Наступний удар стався через секунду.

— Дай мені свою руку! — закомандувала я. Дитина, здається, вловила мій ентузіазм, бо удар повторився.

Нік простягнув руку і поклав долоню на місце поштовху.

— Відчуваєш? — спитала я, задоволена тим, що він нарешті відчув це.

Нік витріщився на мене.

— Дідько.. — вигукнув він, коли наступний поштовх був сильнішим за попередній.

Це було неймовірне відчуття, найкраще з усіх. Моя дитина була в порядку.

Нік підняв очі й спрямував погляд на мене.

— Дякую, Ноа...дякую за це.

У мене відібрало мову, я просто дозволила йому обіймати мене, поки усе моє тіло пронизало неймовірне відчуття:щастя.

Розділ 52. НІК

Це було справжнє лайно. Я був розлючений через те, що сталося. Я намагався тримати все в собі, але це було дуже важко, тим паче перед Ноа. Я приховував від неї свій емоційний стан, бо не хотів нервувати її, не хотів, щоб вона знову згадувала

той день. Я намагався відволікатися, але мій мозок працював двадцять чотири години на добу.

Мене намагалися вбити.

Я був одержимий тим, що щось подібне може статися знову, але цього разу не проти мене, а проти тієї чарівної дівчини, яка щодня ходила вулицями так, наче нічого не сталося. Ноа повернулася до свого звичного розкладу: ходила на заняття, на роботу, а потім заходила до мене. Ми досі не жили разом, і втрата її з поля зору зводила мене з розуму. Стів відповідав за її безпеку: підвозив на навчання, чекав її біля кампусу. Він слідкував за тим, щоб нічого не сталося, я йому довіряв, повністю, але якби на те моя воля, я зачинив би її вдома і не пускав би нікуди.

Я ледве міг рухатися, відновлення йшло набагато повільніше, ніж хотілося. Медсестра, яку найняла Ноа, допомагала мені в усьому, все було не погано, але я ненавидів почуватися так, як зараз, ніби я безпорадний інвалід. Мені потрібно було бути поруч з Ноа, стежити за нею, щоб все дійсно було в порядку.

Коли вона приходила, це було схоже на тортури, тортури для моєї витримки. Вона приходила уся така усміхнена і розповідала мені, як пройшов її день. Її посмішка наповнювала всю кімнату радістю, а мені страшенно хотілося підняти її, роздягти й зробити її своєю. Знову.

Востаннє ми займалися коханням, коли зачали Ендрю. Шість місяців я не відчував її одним з найкращих способів, який тільки можна собі уявити, шість місяців не тонув в ній, не змушував її кричати. Найгірше те, що моє тіло було лайном, не здатним ні на що, але мій розум був готовий піднятися на Еверест.

Одного разу, через два тижні після того, як я переїхав до Лос-Анджелеса, вона з’явилася переді мною в сірій обтислій сукні, сукні, яка підкреслювала абсолютно все, включно з її животиком.

Вона тоді залишила своє волосся розпущеним, а її очі сяяли, як ніколи раніше.

Ставало спекотно і її шкіра вже почала набувати приємного засмаглого кольору. Я відчув, що моє тіло починає напружуватися і мені знадобився увесь мій самоконтроль, щоб не начхати на вказівки лікаря і не зайнятися з нею коханням без зайвих пауз, зволікань, глибоко занурюючись у її тіло.

— Ніку, ти мене слухаєш?

Я відволікся від своїх хтивих думок і звернув увагу на дівчину перед собою.

— Пробач, ти щось запитувала?

Ноа закотила очі.

— Я не про що не питала, я казала, що оскільки навчання скоро закінчиться, а ти вже почуваєшся набагато краще, то я б хотіла, щоб ми разом пішли за покупками для дитини. Ми навіть гадки не маємо, що саме треба купувати та скільки взагалі знадобиться місця. Я подумала, що якщо ми присунемо моє ліжко до стіни ванної кімнати, то буде достатньо місця для ліжечка, пеленального столика, підгузків..

«Підгузки…чорт забирай, а я тут думаю про те, як її роздягнути й подарувати оргазм»

— Ти додала мене до цієї своєї картини? — запитав я, дивлячись на неї з недовірою. — Невже ти справді думала, що я житиму у лофті з нашою новонародженою дитиною?

— Так, — відповіла вона та почервоніла з якоїсь незрозумілої мені причини. — Ми більше про це не говорили, але... ти збираєшся жити зі мною?

Я не зміг втриматися від сміху у відповідь на її питання.

— Я думаю мені буде дуже важко втриматися від того, щоб щовечора лягати з тобою в ліжко, Веснянко. Звичайно, я буду жити з тобою, але.. це точно буде не у тій коробці, яку ти випадково називаєш квартирою.

— Але..

— Ні, Ноа, — перервав я її, підтягуючи до себе. — Я не буду виховувати сина у сірниковій коробці.

Ноа замовкла і декілька секунд просто дивилася на мене.

— Я не хочу тут жити, — заявила він, маючи на увазі мою квартиру, ту квартиру, куди я приводив Софію, ту квартиру, яку Ноа терпіла тільки тому, що мені треба було одужати.

— Ми щось придумаємо, — сказав я, хоча вже усе вирішив.

Минали дні, і щодня я почувався краще. Через місяць я зміг повернутися до роботи. Ноа вступила в третій триместр вагітності, і приховувати наявність дитини було вже неможливо.

Одного разу, стоячи на кухні з чашкою кави у руках, я вперше зрозумів, що наш звичайний день перетворився на світську хроніку. Я вилаявся крізь зуби, коли побачив фотографію Ноа, що йде вулицею, її живіт був вже більш ніж помітний, що тільки підтверджувало плітки й здогадки про вагітність.

Перші два тижні після того, як мене підстрелили, у новинах щодня принаймні десять хвилин розповідали про мене, мою компанію та звільнення Leister Enterprises. Проте з часом про це забули, і я розслабився. Але тепер, коли стало відомо, що Ноа чекає дитину, наша популярність знову зросте у десятки разів.

Я ледь не задихнувся, коли побачив, як Ноа, ухиляючись від журналістів, намагається дійти до дверей. Я побачив, як Стів допомагав моїй вагітній дівчині потрапити в її власний будинок, і мене охопила лють.

— Дідько!

Розділ 53. НОА

Я знала, що це неодмінно станеться, але я не думала, що все буде настільки погано. Журналісти просто переслідували мене: вони спочатку хотіли поговорити про Ніка, про його компанію, але як тільки з'явилася новина про вагітність, то усіх почала цікавити виключно моя постать.

Ніколас був розлючений, настільки розлючений, що наполягав на тому, щоб я покинула свою квартиру й переїхала до нього. Звісно, усі вже знали, що я вагітна, але все одно мені було ніяково постійно бачити себе в новинах.

Поступово наше життя перетворилося на цирк з величезним натовпом глядачів. Спочатку все було про Ніка, про те, що брат та сестра, про історію наших батьків. Коли цього стало замало, їх зацікавила я і тоді почалося: журналісти активно обговорювали мою зовнішність, мій одяг, все, що їм було доступно. Це було справжнє божевілля. Наприклад, я мало не впала, коли побачила нас з Ніком на обкладинці журналу. Заголовок звучав так:

«Золотий холостяк Ніколас Лейстер нарешті подорослішає і стане батьком у віці двадцяти п'яти років. Це схоже на весільні дзвони, чи не так?»

Я була приголомшена.

Коли я прийшла до квартири Ніка, я була настільки розлючена, що відчувала як тілі закипає кров. Я не хотіла ставати публічною особою, не хотіла, щоб мене переслідували, а тим паче продавали моє особисте життя, як кляту мильну оперу.

Вийшовши з ліфта, я шукала Ніка, аж поки не знайшла його в маленькому спортзалі. Весь мій гнів зник, коли я побачила, як він сидів увесь спітнілий без футболки підіймає вагу лівою рукою, виконуючи вправи, які призначив лікар.

Чорт забирай. Як ми могли не бути в новинах, якщо цей чоловік виглядав так, наче він щойно вийшов із клятого голлівудського фільму?

Я заворожено дивилася на нього, поки він не помітив мою присутність. Коли Нік мене побачив, він поклав вагу на підлогу між своїх ніг і усміхнувся.

— Привіт, Веснянко, — привітав він мене, і схопивши рушник, витер каплі поту.

Я б так хотіла заборонити йому це робити, оскільки піт, що стікає по його тілу — це по-справжньому дивовижне видовище, але я мовчала, поки він сам не підійшов до мене.

— Все добре? — запитав він, легенько поцілувавши мене в щоку.

До речі, була ще одна причина мого поганого настрою: ми не торкалися одне одного. Я думала, що він не хоче нічого робити, бо його рани досі болять, хоча, якщо він уже здатний підіймати тяжкості, що заважає йому робити зі мною все те, що спадало мені на думку щовечора, коли я лежала поруч з ним?

Можливо, я йому більше не подобаюся: я була товста, мій живіт уже був між нами. Можливо, він більше не вважає мене привабливою. Можливо, можливо — ці думки просто вбивають мене.

Нік заправив пасмо мого волосся за вухо й похмуро поглянув на мене.

— Що тебе хвилює? — запитав він, дивлячись на мене таким поглядом, який зводив мене з розуму.

Мені хотілося цілувати його всюди, торкатися його твердого жилавого живота, мені хотілося, щоб він притиснув мене до стіни й зайнявся зі мною коханням. Чорт забирай! Але я вирішила тримати язик за зубами. Я не збиралася просити щось, чого він явно не хотів мені давати.

— Нічого… Я втомилася, йду в душ.

Я повернулася, щоб вийти з кімнати, але Нік схопив мене за руку. Він розвернув мене до себе і подивився на моє обличчя, шукаючи там якийсь знак, якусь підказку, яка б пояснила, що зі мною, в біса, відбувається.

— Це через журналістів? — запитав він, ніжно цілуючи мене нижче вуха.

Я заплющила очі й притулилася до стіни позаду себе

— Ні, я просто хочу прийняти душ і лягти спати.

Тепер його губи поцілували мене в лоб. Так ніжно.

— Вони втомляться, Ноа… це питання часу, скоро вони переслідуватимуть іншу пару. Це Голлівуд. Це лише питання часу.

Його долоня гладила мою руку. Я відчула гнів і зупинила ласку, взявши його за зап’ястя.

— Перестань торкатися мене так, ніби я клята лялька, Ніколасе.

Перш ніж вирватися з його рук і попрямувати до спальні, я помітила, як його зіниці розширилися від здивування.

Я подивилася на ліжко. Кляте ліжко, на якому він напевно робив все що заманеться з Софією Ейкен. Спогад про це розлютив мене ще більше. Так, звісно, Софія більше не приваблювало його, або ж він просто майстерно це приховував

Коли я діставала піжаму з шухляди, Нік зупинився у дверях спальні й сперся на раму, похмуро дивлячись на мене.

— До чого був твій останній коментар?

— Дурниці.

Я хотіла роздягнутися, але мені було ніяково робити це в присутності Ніколаса. Мені було ніяково від думки, що він побачить мене голою. На очі почали наверталися сльози, і мені довелося залучити всі свої сили для того, щоб не почати плакати, щоб не видати себе, щоб не почуватися ще більш жалюгідною.

— Ноа, — почав він, відштовхуючись від дверної рами.

— Слухай, я розумію, що ти більше не вважаєш мене привабливою, розумію, добре? Ти не хочеш зі мною нічого робити, розумію, але, Ніколасе, не треба поводитися так, ніби я твоя молодша сестра.

Я розвернулася з наміром піти до ванної, але він схопив мене й штовхнув до стіни. Його руки лягли з обох сторін від моєї голови, а сам він нахилився, щоб зустрітися зі мною очима.

— Що ти, в біса, говориш? — я помітила, що його розлютив мій останній коментар.

Я глибоко вдихнула, щоб стримати свої гормони, які просто божеволіли від одного виду цього неймовірно вродливого напівголого чоловіка.

— Ти жодного разу не торкався за останні місяці. Я знаю, що я величезна і що ти більше не вважаєш мене привабливою, але я не з каменю зроблена, розумієш? Ти тренуєшся, чекаєш мені в такому напівоголеному вигляді.. ти проводишся так, наче в мене більше немає очей, наче я вже стала тою божевільною вагітною жінкою, яка думає тільки про пелюшки, ліжечка і плач немовлят!

В мене теж є свої потреби! Ти не думав про це? Мої гормони вийшли з-під контролю, а ти ігноруєш мене!

Його уста змусили мене замовкнути глибоким поцілунком. Я заплющила очі, й все, що я говорила останні декілька хвилин просто вилетіло з моєї голови. Його тіло притиснуло мене до стіни, а язик висунувся назустріч моєму. Я відчула, як він сильно притискається до мене, і майже розтанула в його руках. За хвилину він відірвався від моїх губ, важко дихаючи.

— Мене досі дивує, як ця твоя маленька голівка працює, Веснянко, як їй вдається таке придумувати — це просто дивовижно, але навіть натяк на те, що ти мене більше не приваблюєш — це образа, яку я не можу стерпіти, — сказав він. — Якщо я не торкався тебе відтоді, як ми повернулися, то це тільки тому, що я думав, що це ти не хочеш, а не навпаки.

Моє серце пришвидшилося.

— З чого це я повинна не хотіти тебе? — відповіла я. — Я чекала, поки ти одужаєш, чекала, що ти покажеш мені своє бажання, коли будеш мати сили для цього. Але не було нічого подібного, Ніколасе.

— Чорт забирай, Ноа..

Не чекаючи відповіді, він просунув руки в мою сукню і стягнув її через голову. Я нервово тремтіла від очікування та страху, що йому не сподобаються зміни, яких зазнало моє тіло. Він оглянув на мене з ніг до голови.

— Скажи мені, чого ти хочеш? Що ти хочеш, щоб я зробив?

— Що? — я майже задихнулася від цього питання.

— Мабуть, я знехтував потребами своєї дівчини. Скажи, що ти хочеш, щоб я зробив з тобою, і я зроблю.

Якби він не дивився на мене своїм неймовірно хтивим поглядом, а його штани не були так явно витріщені, це виглядало б так, ніби він сказав це з обов'язку, але, чорт забирай, я занадто добре знала цей погляд.

— Доторкнись до мене, — попросила я, тремтячим голосом.

— Де, Веснянко? Є багато місць, де я можу доторкнутися до тебе, і я не хотів би знову ставитися до тебе так, наче ти моя молодша сестра, — його пальці обережно погладили мою щоку. Я не хотіла терпіти, тому взяла його руку й повела нею вниз до моєї білизни Я відчула, як його пальці пестять ту частину мене, яка так сумувала за ним.

Він посміхнувся.

— Тут? Тобі подобається? — він шепотів мені, а потім вкусив мочку вуха, сильно стискаючи.

Я заплющила очі, насолоджуючись тим відчуттям, яке дарували його пальці.

— Так, — відповіла я, притиснувши голову до стіни.

Нік міцно схопив мене за підборіддя й знову запустив свій язик мені в рот, смакуючи, пестячи, кусаючи мене так, ніби він ніколи не потребував мого дотику більше, ніж у цю мить.

Я відсторонилася й поцілувала його в щелепу, проводячи кінчиком язика по його підборіддю, допоки не спустилася до шиї. Я поцілувала ту область, де дико пульсувала його вена, пульсувала, тому що я зводила його з розуму. Його рука повернулася до стіни, і він загарчав, поки я насолоджувалася його шиєю, повільно спускаючись поцілунками до плеча. Його пальці сильно увійшли в мене, і я у відповідь вкусила його плече. Ніколас вилаявся собі під нас, важко дихаючи. Він рукою змусив мене відірватися і знову подивитися йому в очі.

— Я хочу зайнятися з тобою коханням, Ноа… можна? Скажи мені, бо я не хочу робити нічого такого, що може..

Я похитала головою.

— З дитиною нічого не станеться, — відповіла я, прискорено дихаючи. Я жалібно скрикнула, коли він вийняв з мене пальці. — Не зупиняйся зараз... — наказала я й опустила руку, торкнувшись центру його збудження крізь тканину спортивних штанів.

Ніколас прошипів від мого дотику і повів мене до ліжка. Коли я лягла він почав знімати штани.

— Ти єдина, хто може звести мене з розуму, Ноа.

Він нахилився наді мною, просунув пальці крізь резинку моїх трусиків, і без зволікання стягнув їх.

— Лягай на живіт, — попросив він мене, дивлячись на мене захоплено. — Я хочу, щоб тобі було зручно.

Я зробила, як він сказав. Нік влаштувався позаду мене. У такому положенні мій живіт нам не заважав. Ніколас розчепив мій бюстгальтер і почав цілувати мою спину зверху вниз. Він потроху входив в мене, і я ледь не збожеволіла від того відчуття. Я заплющила очі, стримуючи бажання закричати. Нік взяв подушку й поклав її під мій живіт, щоб було зручніше, а потім *почав рухатися… по-справжньому рухатися…*

— Не зупиняйся, — вимагала я, відчуваючи вдесятеро більше задоволення, ніж раніше.

Я безпорадно застогнала, коли наші тіла почали рухатися в унісон, все швидше й швидше, поки я не закричала від нестримного задоволення, звільняючись від тиску останніх кількох місяців.

Я хотіла продовжувати займатися коханням, поки в мене не закінчиться усі сили. Так і зробив Нік, він не зупинявся, він продовжував рухатися й цілувати мою спину. Нарешті ми досягли оргазму, ми зробили це одночасно: я стогнала в подушку, а він сильно кусав мене за ліве плече.

Після довгоочікуваної близькості майже миттєво заснула. Не знаю, скільки часу минуло, перш ніж я знову розплющила очі, але я була накрита ковдрою та пригорнута до Ніка, який водив рукою вгору-вниз по моїй голій спині.

Помітивши, що я прокинулася, він опустив очі, щоб зустрітися зі мною поглядом. На його обличчі з’явилася усмішка.

— Я думав, що втратив тебе, Веснянко..

Я засміялася.

— Здається, я знепритомніла від задоволення.

— О, так? — сказав він і перевернувся так, щоб опинитися зверху. Він акуратно тримався на руках, щоб розчавити мій живіт.

— Я скучила за тобою, — зізналася я, простягаючи руку, щоб відкинути неслухняне пасмо його волосся.

— Я помітив, — сказав він, цілуючи мене в губи, — але не більше ніж я за тобою, Веснянко.

Раптом Ендрю штовхнув мене ногою, ніби нагадуючи, що він досі на своєму місці. Я скривилася, і Нік стурбовано подивився на мене.

— Це був просто удар ногою, — повідомила я йому.

Нік сперся головою на одну зі своїх рук і зачаровано подивився на мене.

— Що ти відчуваєш? — запитав він, починаючи гладити мене по животу.

Я дивилася на його руку, розмірковуючи над питанням.

— Це дуже дивне відчуття… особливо, коли він робить це з такою силою.

Нік уважно слухав, продовжуючи пестити мене. Невдовзі його губи припали до моєї шкіри і я відчула, як ніжність та тепло розливаються по тілу.

— Я з нетерпінням чекаю нарешті зустрічі з ним, — сказав він, підтягуючи мене до себе для обіймів.

«Я теж», — подумки погодилася я.

Одного разу, після іспиту, Нік приїхав забрати мене на своїй машині. Він здавався схвильованим і щасливим через щось, про що я не знала. Я теж була цілком задоволена, бо склала іспит.

За п’ятнадцять хвилин ми були в незнайомому мені районі міста: будинки були високі, але не настільки, щоб вважатися хмарочосами. Район був гарний, з пальмами на узбіччі й доглянутими садами. Нік зупинив машину перед маленьким білим будинком. Він був двоповерховим, мав круглий ґанок і дерев’яні сходи, що вели до дверей. Я з легкістю могла назвати його казковим.

— Тобі подобається?

Я озирнувся навколо, а потім подивилася на Ніка.

— Це не зовсім твій стиль, — трохи приголомшено відповіла я.

Ніколас був вихідцем з великих міських квартир з вікнами від підлоги до стелі та особняків біля пляжу.

— Це не так. Я купив його з думкою про тебе.

Я витріщилася на нього з недовірою.

— Що ти зробив?

Нік вийшов з машини й підійшов до дверей зі сторони пасажира, щоб допомогти мені. Вставши переді мною, він дістав із задньої кишені кілька ключів і простягнув мені, щоб я мала змогу роздивитися їх.

— За два роки ти здобудеш освіту, Ноа. Я не хочу, щоб тобі довелося від чогось відмовлятися. Якщо мене доведеться покинути центр Нью-Йорку, переїхати сюди з тобою і чекати допоки ти не визначиш сама для себе ким хочеш стати в житті, якщо мені доведеться так вчинити, то я зроблю це, не вагаючись. Я вже знаю, чого хочу. Моє майбутнє на правильному шляху, і це тому, що я мав достатньо часу, що все влаштувати. Ти — це те, чого мені не вистачає в житті, і я буду пристосовуватися до твоїх прагнень та бажань, допоки ти будеш готова до нових змін. Я не хочу змушувати тебе жити в розкішній квартирі або особняку на пляжі, тому що це не твоє. Я завжди думав, що хотів би жити так, як мене виховували, але я не хочу, щоб між нами були квадратні метри, кохана. Я хочу, щоб ти завжди була в полі мого зору. Я дарую тобі цей будинок. Він твій.

Я закусила губу й ошелешено похитала головою. Я не знала, що сказати. Будинок був гарний, маленький, ідеальний. Будинок, який би я обрала для своєї родини.

Нік підійшов і обійняв моє обличчя долонями.

— Незабаром народиться Ендрю, і я знаю, що ти не хочеш жити в моїй квартирі. Будь ласка, прийми цей подарунок, Ноа.

Він не дав мені часу відповісти, потягнувши за руку до дверей. Нік відчинив двері, і ми увійшли до приміщення, яке віднині мало стати нашим домом.

Захід сонця пропускав шлейф помаранчевого світла, яке заповнювало собою вітальню, обставлену білими диванами. Будинок — відкритий простір, який мав великі вікна з видом на гори. Нік показував мені все навколо, і я розуміла, що просто закохуюся в це місце.

Ми піднялися нагору, і він показав мені, якою буде наша спальня — велика кімната з тим же величезним ліжком у центрі. На вікнах були красиві білі штори, які пропускали світло, а стеля була зроблена з масивних дерев'яних балок. Ванна кімната була гарною, повністю оздоблена чорним мармуром, з великою ванною та окремою душовою кабіною. Будинок можливо не можна було назвати особняком, але в ньому було все, що треба і навіть більше.

Нік знову потягнув мене кудись поки ми не вийшли в маленький коридор. Ми перетнули його та дісталися до кімнати, якої я ще не бачила. У невеликому холі було двоє дверей, які виходили на задній сад. Нік відчинив двері праворуч і запросив мене всередину.

— Це буде дитяча кімната. Я думаю тобі сподобається.

І це дійсно було красиво. Стіні були пофарбовані у білий колір, меблів не було. . Прямо перед дверима було велике вікно з маленькою лавкою внизу.

Я посміхнулася. Я бачила тут нас. Я бачила, як наша дитина спокійно спить у цій кімнаті. Я бачила, як ми ділимося моментами, що відбулися за день. Я знала, що тут буде наш дім, наш куточок, наше місце.

— Мені подобається, — вигукнула я з широкою посмішкою, повернувшись до нього.

Нік відштовхнувся від дверної рами й підійшов, щоб поцілувати мене. Він подивився мені в очі, стримуючи емоції

— Я хочу дати тобі все, Ноа. Я хочу, щоб ти була щаслива, щаслива зі мною, я хочу, щоб ми виховали дитину так, як ніхто з наших батьків не зміг.

Я зчепила пальці на шиї Ніка, даруючи йому абсолютно щасливо посмішку.

— Хороший спосіб позбутися мого лофту, який ти вважаєш горищем, — сказала я зі сміхом.

— Будинок на твоє ім’я, — додав він, притискаючи мене до себе й цілуючи в губи. — Я не хочу, щоб ти хвилювалася про щось, окрім дитини та речей, які ти хотіла зробити до того, як завагітніла. Я пошукав інформацію, і тепер знаю, що законом передбачено особливе ставлення до студентів, які мають дітей. Є хороша програма, і вони будуть більш поблажливими до тебе, буде можливість самостійно організувати процес навчання, і..

Я поцілувала його, перериваючи.

— Дякую тобі, — сказала я, схвильована тим, що він зробив. — Ти вже зробив мене щасливою, я кохаю тебе.

Ми знову поцілувалися й провели решту дня, плануючи все, що пов’язано з будинком: від ремонту до переїзду.

Моє нове життя починалося і мені це подобалося.

У перший тиждень мого восьмого місяця я була повністю занурена в навчання. Я вже змирилася з тим, що люди постійно витріщаються на мене. Хоча з часом більшість все ж таки звикли до мене. Мої одногрупники й навіть викладачі постійно допомагали мені, як могли: приносили рюкзак, ноутбук, навіть купували їжу. Мій живіт став головною визначною пам’яткою університету; раптом усі хотіли знати про дитинку, всі хотіли торкнутися мого животика. А мені тим часом ставало дедалі незручніше: Ендрю виріс і живіт збільшився майже втричі, я почувалася ходячим дуплексом.

Ніку не подобалося таке моє навантаження, але це буде мій останній тиждень у кампусі перед літніми канікулами. Мені потрібно було все владнати. Попереду мене чекало народження сина, тому відкладати було просто нікуди.

Одного разу, виходячи з бібліотеки, я зіткнулася з Майклом. Ми дивилися одне на одного кілька секунд, і я продовжила йти, з наміром обійти його. Майкл перегородив мені шлях і подивився на мене з виразом, якого я раніше не бачила у нього: це була огида.

— Який жалюгідний спосіб змусити його повернутися.

Його слова завдали мені болю.

— Дай мені спокій, — сердито вимовила я.

Я повернулася, щоб піти, але він схопив мене за руку.

— Твій хлопець сказав тобі, що ми знову зустрілися? — запитав він мене, дивлячись прямо в очі.

Я хотіла вирватися з його рук, але не змогла.

— Його засмутило те, що повернувся після нашої угоди. Нашої чудової угоди: він мені дає гроші, а я більше не чіпаю тебе, більше не трахаю тебе.

Я була приголомшена, почувши, як він це сказав.

— Але здається я пошкодував про це, пошкодував, що погодився.

Саме тоді, коли я вже збиралася дістати телефон і подзвонити Стіву, щоб той забрав мене, з’явився Чарлі, брат Майкла.

— Ноа! — вигукнув він, не звертаючи уваги на напругу, яка існувала між мною і його братом.

Я вимушено посміхнулась і не відсторонилася, коли він мене міцно обійняв.

— Дідько, ти просто величезна, — сміявся він.

Я хотіла піти звідси, я хотіла позбутися погляду Майкла. Я була дуже рада бачити Чарлі, але я не збиралася порушувати обіцянку, яку давала Ніколасу.

— Чарлі, я була рада тебе побачити, але я мушу йти, — сказала я.

Він подивився на брата, який відійшов від нас на кілька кроків, а потім на мене. Зрештою, Чарлі кивнув, зітхнувши.

— Зателефонуй мені, якщо захочеш, це мій новий номер, — сказав він, простягаючи мені картку.

Я кивнула, намагаючись зберігати спокій.

Щось мені підказувало, що це моя не остання зустріч з Майклом.

Розділ 54. НІК

Ноа була величезною. Іноді я хвилювався, що живіт виведе її з рівноваги й зрештою вона просто впаде вперед. Моя бідолашна дівчинка дуже тендітна, вона завжди була худенькою і, здавалося, що додавав їй ваги — якраз живіт. До пологів залишався ще місяць, і Ноа боялася, що дитина, а з нею й живіт, ще збільшиться. Настрій Ноа перетворився на справжні американські гірки: однієї миті вона була щаслива й задоволена, а вже наступної — плакала через дрібниці.

Того дня був її день народження, і ми зустрілися вдома у батьків. Дженна займалася усім, а Ноа тільки сиділа в саду в кріслі, яке їй принесли, і відкривала свої подарунки з щасливою посмішкою на обличчі. Моя сестра не могла перестати кричати, вона була дуже схвильована такою великою кількістю подарунків, і тому мала напросилася в помічниці; фактично, вона просто не відходила від Ноа, відколи ми приїхали.

Дженна влаштувала чудову вечірку з блакитними повітряними кульками, великим тортом із дитиною в центрі, з іграми та, звісно ж, подарунками. Багато моїх друзів також прийшли, і я був вдячний їм за це, бо зміг відволіктися на деякий час і пограти з ними в Xbox. Стільки жінок та розмови про дітей, зрештою, втомили мене.

За кілька годин я пішов на кухню запитати Претт, чи готовий шоколадний торт для Ноа. Я був вдячний Дженні за те, що вона зосередила все святкування на дитинці, але Ноа заслуговувала свій особистий торт із дуже великою цифрою 20 у центрі. Коли я вийшов у сад, тримаючи торт, всі були дуже здивовані, але з готовністю почали співати «Happy Birthday». А Ноа схвильовано подивилася на мене й, як заведено, задула свічки.

Через деякий час, скориставшись тим, що люди зайняті своїми справами, я взяв Ноа за руку й повів до будиночка біля басейну.

Вона посміхнулася мені, згадуючи старі часи.

— Ти привів мене сюди, щоб зробити зі мною щось погане, Ніку?

Я засміявся.

— Це був би не твій день народження, якби я не спробував би зробити з тобою щось погане, але дуже приємне,— пояснив я, цілуючи її в губи й насолоджуючись просто відчуттям її на своїх руках. Через деякий час я відсторонився і дістав із кишені маленьку коробочку.

— Твій подарунок, — оголосив я, простягаючи коробочку їй. Ноа схвильовано подивилася на мене, а коли відкрила сам подарунок, її очі розширилися від здивування і зволожилися майже до сліз.

— У тебе досі він є…Я думала…Я думала, що ти викинув його, я думала… — я перервав її слова поцілунком і витер сльози кінчиками пальців.

— Я б ніколи не викинув цей кулон, Ноа. Я подарував тобі своє серце два роки тому, а тепер просто повертаю його тобі, — Ноа торкнулася срібного серця, яке я подарував їй на повноліття. — Я віддавав його у ювелірну майстерну для того, щоб до нього додали маленький блакитний діамант. Ну знаєш, Ендрю теж стане частинкою нашої історії.

Ноа усміхнулася від вуха до вуха. Вона була така щаслива і досі схвильована.

— Це найкращий подарунок, який ти міг мені зробити. Я скучила за цим кулоном, я скучила за усім, що він означав для мене, для тебе, для нас.

— Я знаю. Він ніколи не повинен був залишати твою шию, Ноа, було неправильно знімати його з тебе.

Вона похитала головою.

— Ти зробив те, що відчував у той момент. Я зробила тобі боляче, я не заслуговувала носити його.

Я дістав кулон з подарункової коробки.

— Тепер ніхто й ніщо не зможете зрушити його з місця, — сказав я з усією любов’ю і застібнув кулон на її шиї.

Я поцілував її в оголене плече.

— Якщо ти втомилася і хочеш піти додому, просто дай мені знати, ми негайно підемо.

Ноа похитала головою, вона виглядала щасливою.

— Я хочу насолодитися цим днем. Він по-справжньому ідеальний.

Розділ 55. НОА

Після вечірки ми склали всі подарунки у кімнату Ендрю, вона була повністю готова. Нік пішов зі мною, і ми купили все необхідне: пеленальний столик, гарний візок, який більше нагадував робота-мутанта, ніж візок… і тисячі інших речей, про існування яких я раніше не здогадувалася, на щастя, їх допомагала вибирати мама.

На вечірці нам подарували все, навіть дуже дорогі речі — один з плюсів, якщо у вас друзі мільйонери. До появи дитини ще був час, але я відчувала, що зараз треба зробити все необхідне, зробити все й розслабитися, оскільки всі тільки й вимагають від мене цього.

Я не впізнавала себе. Я переживала різні потрясіння й постійні емоційні гойдалки, які зводили Ніка з розуму, але він мужньо тримався та терпів усе, що я виробляла.

Одним з таких чергових потрясінь став дзвінок Чарлі. Я повинна була сказати йому, що попри біль, який я відчуваю, ми не можемо залишатися друзями: мої стосунки з Ніком важливіші за все це, і я не збираюся їх псувати. Оскільки я не вважала, що таке можна обговорити телефоном, то запропонувала зустрітися десь та за кавою роз’яснити одне одному все, що турбує. У відповідь він запросив мене до себе в дім та одразу заприсягся, що Майкла там не буде. Я погодилася.

Коли Чарлі відчинив мені двері, я відчула безмежну радість, і за секунду ми розтанули в міцних обіймах, обіймах, які дещо ускладнював мій теперішній стан.

— Ти привабливіша, ніж будь-коли, — прокоментував він, дражнячи мене

Я закотила очі й зайшла до будинку. Спогади про ту ніч раптово спалахнули в голові, і мені довелося кілька разів глибоко вдихнути, щоб заспокоїтися.

Чарлі не заслуговував такого мого ставлення, я не повинна була припиняти з ним спілкування, але й продовжувати його було просто неможливо. Після розриву з Ніколасом я змінилася, в гіршу сторону, замкнулася в собі. Я точно б не стала йому хорошим другом.

Він розповів мені, що кинув коледж і провів п’ять місяців у реабілітаційному центрі. Чарлі був алкоголіком, і мене стало не добре від думки, що я не знала про повернення його хвороби. Він сказав, що місяці в центрі допомогли йому стати новою людиною.

Все було чудово, поки ми торкнулися спірної теми.

— Я знаю, що ти навіть не хочеш чути про мого брата, але, заприсягаюся, він шкодує про все, що зробив тобі, Ноа, — він благально дивився на мене.

Здавалося, що для нього особисто було дуже важливо, щоб я все пробачила і забула. Було видно, що Чарлі занепокоєний цим набагато більше, ніж сам Майкл. До речі, про Майкла. Його знову взяли на роботу в коледж, і він працює з кількома студентами з психічними розладами. Він. Їм. Допомагає.

— Я знаю, що він твій брат, Чарлі, але я хочу його забути, розумієш? Залишити в далекому минулому й ніколи більше не згадувати. Мені дуже шкода, що це зачіпає тебе, але не можу так ризикувати й знаходитися десь поруч із Майклом. Я сподіваюся, що ти це розумієш.

Чарлі трохи зніяковіло кивнув.

— Я радий, що ти знову з Ніколасом, ти виглядаєш щасливою.

— Дякую,— сказала я, міцно обійнявши його. — Дякую, що був гарним другом.

Я покинула його дім зі стиснутим серцем. Я ненавиділа прощання, але тепер я збиралася почати нове життя, і якщо Нік

зміг почати з нуля, я мала зробити те саме.

Коли я прийшла додому, у мене паморочилось в голові, тому я відразу пішла спати. Нік повернувся з роботи через пару годин, і я помітила що він був набагато тихішим, ніж очікувалося.

— Ти можеш вимкнути кондиціонер? — спитала я, лежачи на нашому ліжку і спостерігаючи, як він знімає краватку й піджак.

Нік нахмурився і зробив, як я попросила. Потім він, здавалося, вагався, перш ніж повернутись до мене.

— Я знаю, що ти ходила до нього, Ноа, — сказав він і повністю збентежив мене.

Я відчула, як по моїй спині стікає холодний піт.

— Як?

— Стів.

«Звичайно… Стів, дідько»

— Я була у Чарлі, більше нічого.

Нік стиснув щелепу.

— Ти пішла просто провідати Чарлі, і я повернувшись додому, бачу, що ти нездужала. Чи не може це бути пов’язано з тим, що якась людина довела тебе до такого стану?

— Що? Ні! — я рішуче заперечила, сідаючи в ліжку. Саме в цей момент пекучий біль пронизав мою спину.

— Ноа? — стривожено запитав Ніколас, негайно підходячи до ліжка.

Я глибоко вдихнула, і біль пройшов так само швидко, як і з’явився.

— Заспокойся, я в порядку, — сказала я, відкидаючись назад на подушки.

— Щось не те, — зауважив він. — Чорт, ти бліда.

Його пальці змахнули вологе пасмо з мого чола.

— У тебе гарячка, Ноа, — стривожено оголосив він.

— Ні. Я справді в порядку, просто трохи втомилася.

Я бачила, як він розривається між своїм гнівом через те, що я поїхала до Чарлі, і занепокоєнням щодо мого стану. Я не хотіла бачити його засмученим, я не хотіла, щоб він думав, що порушила свою обіцянку.

— Нік… Я насправді не бачила Майкла.

— Мене дратує не те, що ти бачила його чи ні, а те, що ти ходила до нього додому й навіть не сказала мені про це. Я міг супроводжувати тебе на зустрічі з другом, а тепер.. тепер я хочу його побити, розумієш?

Я змусила себе посміхнутися, щоб заспокоїти його.

— Я вже все вирішила. І якраз через це хотіла зустрітися. Він заслуговує на пояснення.

Ніколас на мить зустрівся зі мною поглядом, потім нахилився, щоб поцілувати мене в чоло. Поцілунок тривав довше, ніж зазвичай, бо він вимірював мою температуру.

— Зі мною все гаразд.

Водночас зі своїми словами я відчула ще один укол дуже сильного болю, який пронизав мене. Я заплющила очі.

— Нік... — злякано сказала я, беручи його за руку.

— Я тут, — сказав він таким тоном, якого я ніколи не чула. — Ми їдемо до лікарні.

— Ні! Це не обов’язково! Це перейми Брекстона-Хікса, справді, це нормально.. — не встигла я закінчити речення, як біль знову вразив мене і змусив сильно нахилитися вперед. Я зціпила зуби, стримуючи сльози, які, зрадницькі, суперечили моїм словам.

— Я не знаю, що відбувається, але я думаю, що так починаються пологи, Ноа, — сказав він мені, встаючи з ліжка. Я сильно смикнула його за руку.

— Ні, це неможливо... — заперечила я, пригортаючи його до себе, — до цього ще далеко, — і в цю мить я відчула, ніби це був несмішний жарт. Раптом мої стегна й простирадла підміною стали мокрими. Я злякано розплющила очі.

— Ноа, чорт забирай, що з тобою? Ти мене лякаєш!

Я затамувала подих.

— Гадаю, у мене відійшли води.

Коли я підняла простирадло і побачила, що воно промокло, моє дихання почало прискорюватися, аж до гіпервентиляції. Я ще не готова. Я ще не готова до цього.

Нік підняв мене і відніс до ванної кімнати. Мені було так страшно, що я була вдячна йому за те, що він залишався таким спокійний або просто спокійнішим за мене. Він посадив мене на раковину й обійняв моє обличчя долонями.

— Дихай, Ноа, — порадив він, знімаючи з мене сукню.

— Я кепсько почуваюся.

Нік дивився на мене розгублено.

— Хочеш прийняти душ?

Я кивнула, коли він увімкнув воду й переконався, що вона не надто гаряча.

— Залишайся тут, — сказав він мені, вийшовши з ванної кімнати й через секунду зайшов знову з чистим одягом у руках. Нік допоміг мені скинути решту одягу й поставив мене під теплий душ.

Мені знадобилося кілька хвилин, щоб прийняти душ. Я вийшла і Нік обернув мене рушником. Коли я була повністю одягнена, нові судоми змусили мене знову зігнутися: це було жахливе й болісне відчуття, я хотіла, щоб воно зникло.

— Ми їдемо до лікарні, Веснянко, — сказав він, поцілувавши мене в чоло, коли я знову дихала нормально.

Я кивнула, відчуваючи страх. Дитина ще не була готова народитися.

Розділ 56. НОА

Години, що передували народженню сина — це найстрашніше і найболючіше з того, що мені довелося пережити у своєму житті.

Як я й припускала дитина не повинна була народитися так рано, але у долі були свої плани. У мене відійшли води, а Ендрю застряг у родових шляхах, тому на зволікання не було часу. Я гадала, що зможу швидко народити, бо як тільки я приїхала, мене відправили пологовий зал. Я гадала, що як тільки прийде час тужитися, все піде так само швидко, як і з розширенням, але, чорт забирай, я ніколи, ніколи так не помилялася.

Боже, як я помилялася!

Реальність така: мені знадобилося вісім годин для того, щоб народити сина.

— Ноа… тобі потрібно продовжувати тужитися, Веснянко, ще раз…ще раз, — шепотім мені Ніколас на вухо. Він міцно тримав мене за обидві руки, і я, швидше за все, зламала йому всі пальці.

— Я дуже втомилася... — зізналася я, розслабляючись після чергової перейми.

Боліло все тіло, мені здавалося, що епідуральна анестезія давно перестала діяти. У мене не було сил продовжувати і я просто молилася, щоб це все закінчилося раз і назавжди.

Я чула, як лікарі тихо розмовляли, щось говорили про мій таз і про те, що дитині не вистачає місця, щоб вийти. Я завжди знала: моє тіло створене не для народження дітей.

— Нік... забери мене звідси... забери мене, я більше не можу терпіти цей біль, — благала я.

— Коли все закінчиться, я заберу тебе, кохана, я відвезу тебе куди захочеш, але зараз тобі потрібно тужитися.

Ще одне скорочення змусило мій живіт перетворитися на камінь. Я зціпила зуби й спробувала підштовхнути малюка знову. Медсестри підбадьорювали мене, а лікар продовжував наказувати мені тужитися. Коли черговий раунд переймів закінчився, а син так і вийшов в цей світ, я хотіла померти.

— Нічого не виходить, — нарікала я.

— Лікарю, вона виснажена! Зробіть що-небудь.

— Наразі кесарів розтин — це дуже небезпечно для матері, — відповів гінеколог.

Я помітила, як Нік зблід.

— Ноа, я хочу, щоб ти тужилася з усіх сил під час наступних скорочень, добре? Я збираюся щипцями дістати дитину, вона

має вийти: у плода дистрес.

Моя дитина страждала, він страждав через мене, він страждав через те, що я не могла йому допомогти.

— Сядьте, — сказав мені лікар, і я ледве підняла голову. — Містер Лейстер, сядьте позаду неї так, щоб вона притулилася спиною до ваших грудей.

Ніколас зробив, як йому було сказано. Усвідомлення того, що я в його руках додало мені сил продовжувати.

— Ти можеш зробити це, кохана. Нумо, ще раз.

Чергові перейми відбулися за кілька секунд. Навіть не знаю, звідки в мене взялися сили, але я це зробила. Міцно стиснувши Ніка за руки, я тужилася допоки майже не знепритомніла.

— Виходить! — оголосив лікар, а через хвилину ми почули істеричний крик малюка.

Я відкинулася назад, неспроможна навіть розплющити очі.

— Ноа… це красиво… Подивися на це, кохана.

Я розплющила очі. І до мене підійшла медсестра з чимось дуже маленьким, загорнутим у блакитну ковдру.

— Він дуже гарний хлопець, — сказала мені вона, простягаючи його.

Мої руки тремтіли, і Нік допоміг мені притиснути малюка до грудей.

— Боже мій…! — схвильовано вигукнула я.

Ендрю перестав плакати, щойно почув мій голос. Сльози навернулися на мої очі, і я нахилилася, щоб поцілувати його маленьку голівку, яку ледь прикривала копина чорного волосся.

— Це ідеально.

— Дякую за це, Ноа. Я дуже сильно тебе кохаю. Ти чудово впоралася.

Саме тоді Ендрю розплющив очі й з цікавістю подивився на нас. Два небесно-блакитні змусили нас затамувати подих. Я не встигла надивитися на свого сина, бо його вирвали з моїх рук.

— Йому доведеться полежати в інкубаторі, доки ми не переконаємося, що все гаразд. Цей маленький хлопчик дуже хотів народитися.

Я сильно закусила губу, коли знову почула, як він плаче. *Ендрю Морган Лейстер народився в липневу суботу й важив рівно два кілограми.*

Він провів дві ночі в інкубаторі й через кілька годин після того, як його виписала, нас нарешті виписали додому.

Він провів дві ночі в інкубаторі, поки я нарешті не зміг взяти його зі собою.

Через кілька годин мене відпустили, і Нік відвіз нас додому, щоб ми могли відпочити. Я досі відчувала себе млявою й виснаженою. Я не спала більше кількох годин, хвилюючись за свою дорогоцінну дитину.

Нік не відходив від мене ні на хвилину, він був так само втомлений, як і я, але виглядав щасливішим, ніж будь-коли.

Наші батьки були в захваті від Ендрю. Вона була майже одержима тим, щоб взяти на руки, поколисати, але мій хлопчик знаходив спокій лише на моїх руках.

Коли ми прийшли додому, я знайшла купу повітряних кульок і подарункових кошиків із листівками. До речі, нас переслідували журналісти, коли ми виходили з лікарні, але було б навіть дивно, якби було якось інакше.

Я була дуже рада, що нарешті можу повернутися додому. Останні кілька днів були божевільними.

Я взяла дитину на руки й піднялася до нашої спальні. Я мала б покласти малюка ліжечко, те чудове ліжечко, яке ми підготували для нього в його кімнаті, але мені було боляче від однієї думки залишити його там одного. Тож ми спали втрьох на великому ліжку.

— Я не можу повірити, що він уже з нами, — зізнався Нік, проводячи пальцем по рожевих щоках Ендрю.

— Він найкрасивіший малюк, якого я коли-небудь бачила, — заявила я, нахиляючись, щоб понюхати його маленьку голівку. Від нього так чудово пахло. І я кажу це не тому, що я його матір, а тому, що він — прекрасна дитина: в нього блакитні очі й милі щічки.

Дженна подарувала малюку блакитний костюмчик з «Я номер 1» у центрі. Я щасливо посміхалася від думки, що я нарешті вдома, я з Ніком. І найгірше позаду. *Принаймні я тоді так думала.*

Як не дивно, нам було не важко звикнути до Ендрю. Він не був дитиною, яка плакала цілими днями, навпаки, іноді нам доводилося його будити, щоб погодувати. З якоїсь невідомої причини я змогла годувати його самостійно лише перші два тижні після народження. Потім я почала помічати, що дитині важко смоктати, і була змушена припинити грудне вигодовування. Мені було боляче втрачати цей особливий зв’язок із ним: немає нічого чарівнішого, ніж годувати свою дитину.

— Поглянь на це з позитивного боку, — сказала Дженна, притискаючи Ендрю до себе. — Твої груди не обвиснуть.

Я закотила очі. Якби вона мала б дитину, то зрозуміла б моє пригнічення.

— Я хочу малюка, — зненацька заявила Дженна.

Я засміялася, продовжуючи складати та одяг Ендрю в шафу. У неї було стільки одягу, що половину він скоріш за все не встигне одягнути. Ендрю ріс з неймовірною швидкістю. Зараз він уже важив майже чотири з половиною кілограми.

— Скажи про це Ліону, — сказала я, сідаючи навпроти неї й дивлячись, як пипка погойдується на пухких губах Ендрю.

— Казала, але він наполягає на тому, що треба почекати, — пояснила вона, кривлячись. — Мені доведеться зробити щось на кшталт трюку, щоб все вийшло.

— Дженна! — вигукнула я, розплющивши очі.

Моя подруга засміялася, і її сміх розбудив дитину.

— Це жарт! — відповіла Дженна, розважаючись.

Через деякий час вони з Ліоном пішли, і Нік знайшов мене на дивані з Ендрю на руках. Його маленькі очі не відривалися від моїх, він ніби хотів мені щось сказати.

Нік поцілував мене в маківку і сів навпроти мене.

— Я бачу в тебе все гаразд, — посміхнувся він, пильно дивлячись на нас обох.

— Так дивно, вже минуло три тижні від його народження, — сказала я, проводячи пальцями по темному волоссю малюка. Його шкіра була настільки м’якою, що я могла годинами пестити її.

— Я хотів тобі дещо сказати, Ноа, — раптом оголосив Нік.

Я підвела очі, щоб придивитися до нього.

— Щось не так? Щось відбувається?

Я знала, що він хвилювався, бо за два тижні мав бути суд над його нападником. Ми всі з нетерпінням чекали, коли цю ту сволоту посадять за ґрати.

— Нічого не відбувається... або насправді відбувається все й одразу, — сказав він, беручи мою руку. — Я хотів сказати, що ти зробила мене найщасливішим чоловіком у світі, Веснянко, — сказав він, нахиляючись, щоб поцілувати Ендрю в маківку. — Все, що ми пережили, всі ситуації, з якими нам довелося зіткнутися.. Минуло багато часу з того першого поцілунку, який ми розділили в тій машині, посеред літньої ночі, під зірками. Я пам’ятаю, що вмирав від бажання знайти привід, який би змусив мене спробувати твої губи на смак, торкнутися твоєї шкіри. Ти зробила мене кращим, ніж я колись міг бути, Ноа, ти врятувала мене від самотнього й порожнього життя, життя, в якому б не було місця коханню, в якому б панувала тільки ненависть. Ти завжди вмієш знайти спосіб виправдати чужі помилки, ти завжди хочеш бачити позитив у всіх людях, які з’являються у твоєму житті. І якщо в моєму житті досі є одна невиправлена помилка, то я хочу виправити її зараз.

Зі стиснутим від хвилювання серцем, я дивилася на те, як Нік дістав із кишені маленьку чорну оксамитову коробочку. Коли він відкрив її, я голосно видохнула усе повітря, яке було в моїх легенях. Всередині лежала красива каблучка.

— Виходь за мене, Ноа. Поєднай своє життя з моїм. Раз і назавжди. Будь моєю, і я буду твоїм. Навіки.

Моя долоня притулилася до рота. Здавалося, у цю мить у мене відібрало мову.

— Я… — вимовила я з клубком в горлі. У мене тремтіли руки.

Нік взяв дитину й обережно поклав її в ліжечко. Потім він підійшов до мене, став навколішки переді мною і проникливо подивився в очі.

— Що ти скажеш, Веснянко?

Я посміхнулася. Я потягнула його за лацкан сорочки й палко поцілувала його в губи.

— Це означає «так»? — запитав він, усміхаючись.

— Звичайно, — схвильовано сказала я.

Нік взяв мене за руку й одягнув каблучку на палець лівої руки.

— Я так сильно тебе кохаю. — сказав він, знову цілуючи мене.

Нік підняв на руки й поніс до кімнати.

Він підняв мене і відвів до кімнати. Ми кохалися протягом кількох годин. Ми пестили одне одного, цілували одне одного. Ми давали одне одному всілякі обіцянки. Я хотіла, щоб він обсипав мене поцілунками, і він це робив; я хотіла відчувати його дуже-дуже близько, і він давав мені таку можливість.

Коли Ендрю виповнився місяць, Ніку довелося повернутися до роботи. Насправді він зовсім не припиняв працювати, але робив це вдома, сидячи на дивані з ноутбуком на колінах. Мені подобалося заходити у вітальню й бачити його з Ендрю: малюк спить на грудях, поки тато щось друкує, дивлячись в екран. Щоразу коли я бачила їх разом, моє тіло наповнювалося ніжністю. Дві темні голови, дві пари світло-блакитних очей — вони були настільки схожі, що іноді це навіть набридало.

— Йому пощастило, — сказала я одного дня, ми з ним гралися ми разом гралися на ліжку. — У нього твої очі. Іноді мені здається, що це взагалі не моя дитина.

Нік гордо посміхнувся, але похитав головою.

— У нього будуть твої веснянки, я знаю.

— І ти будеш мене за це ненавидіти.

Ніколас засміявся.

— Наш син буде мати тисячі прихильниць, Ноа. Я впевнений. Ендрю вперше засміявся, і ми обоє витріщилися на нього. Ця дитина повністю захопила нас, і тепер ми були повністю віддані йому.

Через місяць після народження Ендрю, а саме в понеділок, Дженна вирішила витягнути мене на прогулянку центром міста. Я майже не виходила на вулицю відтоді, як з'явився Ендрю, і досі нервувала, коли виходила далі власного саду. Але Дженна — це Дженна! Після її вмовлянь я погодилася. Я взяла з собою візок-робот, яким нещодавно навчилася користуватися, і ми пішли до торгового центру. Було дуже спекотно, і я не хотіла, щоб Ендрю був на сонці, тож ми пішли в кафетерій. Головною темою наших розмов стало весілля.

— Я вже сказала тобі, Дженн, — стомлено вимовила я — Ми заручені, але одружуватися не збираємося, поки дитина не підросте.

— Це безглуздо!

— Ні, це не так! Я не можу планувати весілля і доглядати за новонародженим!

— Я тобі все організую, дурепо!

Я роздратовано похитала головою, продовжуючи продовжив слухати її балаканину. Наші батьки дуже зраділи, коли ми сказали їм, що збираємося одружитися. І це зрозуміло, вони були засмучені тим, що ми зробили все навпаки. Нас обох вчили дотримуватися традицій, особливо коли справа стосувалася шлюбу: закохуватися, одружуватися, жити разом і потім мати дітей, — але ми з Ніком чітко дали зрозуміти, що ми не зовсім звичайні.

Чесно кажучи, я навіть не думала про шлюб, я була настільки зосереджена на дитині та Ніку, що це застало мене зненацька. Ми були надто молоді, щоб взяти на себе зобов'язання на все життя, але водночас ми були молоді й божевільні настільки, щоб вже мати дитину.

Я була щаслива. Нік теж. І це було головне.

За декілька годин ми вирішили йти додому. Стів більше не супроводжував мене всюди. Після довгих вмовлянь Нік нарешті зрозумів, що все добре, і що я не потребую постійної охорони. Ніколас, навпаки, спілкувався з важливими людьми. Судова справа з питання нападу на нього була на порядку денному у ЗМІ, тому треба було бути максимально обережним. Я боялася за нього, Стів був кращим у своїй професії, і чесно кажучи, бідолашному до смерті було нудно проводжати мене в парк. Щодня. Постійно. В одне місце. Зрештою Нік погодився, і тієї ж ночі вони разом поїхали до Сан-Франциско.

Він сказав мені, що збирається повернутися вночі, але я знала, що його зустрічі зазвичай тривають довше, ніж очікується.

Це мала бути наша перша ніч наодинці відтоді, як народився Ендрю, і Нік дуже сильно нервував з цього приводу. Я не хвилювалася, я прекрасно знала, як поводитися з дитиною, і я відхилила його пропозицію поїхати разом. Я не хотіла сідати в літак з одномісячною дитиною, і я також не хотіла змінювати розклад сну Ендрю. Нік перестав наполягати, щойно я аргументувала своє рішення.

— Ти впевнена, що не хочеш, щоб я пішла з тобою? — запитала мене подруга, коли я сказав їй, що маю зайти в аптеку. У Ендрю був пелюшковий дерматит, і бідолашному було дуже важко.

— Не хвилюйся, — відповіла я й обійняла її на прощання.

Дженна нахилилася, щоб поцілувати Енді в маківку.

— Одяг, який я купую — найкращий, — сказала вона.

Я не втрималась і закотила очі.

Того для Ендрю був одягнений в шорти та футболку з написом у центрі.

«МЕНІ ЗНАДОБИЛОСЯ ВІСІМ ГОДИН, ЩОБ НАРОДИТИСЯ»

— Бережи мого хрещеника! — крикнула вона, відходячи.

Я зайшла в аптеку та купила крем. Дорогою додому я відчула дивний страх. Холод пробіг по спині. Я повернула голову, щоб глянути через плече, і нікого не побачила. Мені було незвично не бачити поруч з собою Стіва. І скоріш за все, я просто забула, як це — ходити кудись самій.

Ендрю не переставав плакати відтоді, як ми прийшли додому. Висип турбував його, і будь-який дотик завдавав болю. Малюк заспокоївся лише тоді, коли я взяла його на руки, обличчям униз: його маленька попка дивилася вгору, а голівка лежала в мене на руці. Через деякий час дитинка змогла заснути.

Як можна було любити когось так сильно? Мій маленький чоловічок — це найкраще, найкрасивіше, що я бачила в житті.

Я страждала, коли він плакав і була на сьомому небі від щастя, коли бачила його усмішку. І тепер я навіть не уявляла, як могла прожити без цього малюка все своє життя.

Пізніше я трохи побалакала з Ніком, якому, як я і казала, довелося орендувати готельний номер на добу. Щойно я поклала слухавку, то відчула наскільки насправді втомилася.

Я розплющила очі через деякий час, і все волосся на моєму тілі стало дибки. Не питайте мене чому, це просто сталося. Все було спокійно, але відчуття змусило мене піднятися. Дихання прискорилося. Я підвелася на ноги, не видавши ні звуку.

Я змусила себе заспокоїтися. Швидше за все, я прокинулася від якогось кошмару. Вони не повторювалися, як раніше, але оскільки Ніка не було поруч, то наявність жахіття була б виправданою.

Я намагалася заспокоїтеся перед тим, як піти до дитини. Ендрю миттєво відчував мій настрій, і якщо я була засмучений або знервована, він сердито плакав у відповідь.

Коли я трохи заспокоїлася, я вийшла з кімнати та перетнула коридор до кімнати Ендрю.

Моє серце зупинилося.

Там хтось був.

Моя дитина була не не сама.

Розділ 57. НОА

Усе моє тіло напружилося, скам’яніло від страху, коли я збиралася увійти в кімнату свого сина. Я не переступила поріг. Жінка, яка стояла до мене спиною, почула мене й майже автоматично повернулася. Я втратила здатність дихати. Я знала цю жінку, і це ще більше налякало мене.

— Брі.

Руда жінка переді мною не мала нічого спільного з чудовою дівчиною, яка жила зі мною місяцями. Її волосся було коротше, майже до плечей; на обличчі не було звичного макіяжу, його прикрашали тільки темні кола під зеленими очима. Вона була одягнена у прості чорні штани та сірий світшот.

Я повторюю: не було нічого спільного з чудовою дівчиною, яка жила зі мною місяцями.

— Не відходь від цих дверей, Моргане.

Її дурна звичка ігнорувати наявність мого імені, змусила мене міцно стиснути зуби.

— Що ти, в біса, тут робиш? — запитала я, не підвищуючи голосу.

Ендрю досі спав у своєму ліжечку, а Браяр стояла надто близько до нього. Раптом я побачила, Браяр дістала з кишені ніж. Моє серце одразу підскочило. Я проковтнула слину і завмерла.

—Я хотіла познайомитися з сином Ніка, — сказала вона і посміхнулася, повертаючись поглядом до ліжечка.

Я не пропустила того факту, що вона назвала Ендрю сином Ніколаса. Я намагалася зберігати спокій, хоча все, чого я хотіла у цю мить — відтягнути її від дитини та вибігти з кімнати.

— Він гарний, — сказала вона, нахилившись до Ендрю.

Я автоматично зробила крок уперед, але Брі виставила руку з ножем, націливши мене гострий кінчик.

— Я сказала тобі не рухатися, — люто прошипіла вона.

— Браяр, будь ласка… – благала я, коли вона обома руками потягнулася до ліжечка й підхопила на руки Ендрю, який від цього миттєво прокинувся.

Моя дитина кілька разів кліпнула, збентежено шукаючи мене поглядом. А коли Ендрю знайшов мене, то сталося неминуче — він почав плакати, порушуючи тишу в кімнаті.

Я міцно стиснула кулаки, бажаючи обійняти його та заспокоїти. Моє тіло було сповнене лютої ненависті. Для мене нічого не мало значення. Я б вбила її, я б вбила її, якби вона завдала болю моїй дитині. Браяр обійняла його, щоб він перестав

плакати, і моє серце впало, коли ніж, який досі був в її руці, опинився небезпечно близько до Ендрю.

— Ти робиш неправильно, — дорікала я.

Браяр подивилася на мене, здавалося, трохи стурбовано.

— Поверни його обличчям донизу, — наказала я, намагаючись контролювати тон свого голосу. — Ось так… — я кивнула, коли вона виконала мою вказівку. У такому положенні вона могла тримати дитину однією рукою, а клятий ніж — іншою.

Браяр виглядала задоволеною, коли колисала його, наспівуючи невідому пісню.

— Знаєш.. — сказала вони, дивлячись на мене. — У моєї дитини теж були блакитні очі.

Я ковтнула слину.

— Я не робила аборт, — сказала вона мені, зухвало дивлячись на мене. — Батько Ніколаса дав мені на це гроші, але я цього не зробила. А потім я втратила дитину, — заявила вона і її очі зволожилися. — Вся моя родина відвернулася від мене, коли я зізналася їм, що знаходжусь на шостому місяці вагітності. Я намагалася це приховувати, але, на відміну від тебе, я дуже сильно погладшала. І все стало зрозуміло вже через вісім тижнів.

«Боже мій»

— У нього було руде волосся, як у мене, а очі, як у Ніколаса.

Її слова розбили мені серце. Не лише тому, що все закінчилося смертю маляти, а й тому, що це була дитина Ніколаса. Дивлячись на свого сина, я раптом запанікувала від думки, що з ним може статися щось подібне.

— Мені вдалося обійняти його лише раз.

— Браяр, мені шкода..

Вона підняла Ендрю, щоб вдихнути його аромат.

— Я попереджала тебе про Ніколаса, але ти не послухала мене, — її очі зиркнули на мене. Ендрю поворушився.

— Браяр, будь ласка… будь ласка, віддай мені мою дитину, — благала я, не помітивши, як на моїх очах з'явилися сльози.

Вона похитала головою.

— Я була раніше за тебе. Це моє місце, Ноа, — відповіла вона, вперше вимовивши моє ім'я. — Ти не заслуговуєш на те, щоб бути матір'ю раніше за мене. Ніколас не заслуговує на цю дитину.

Я не знала, що робити. У розпачі я дивився навколо, шукаючи щось, що могло б стати зброєю. Браяр була божевільною. Я завжди знала, що у цієї дівчини проблеми. Вона збрехала мені, змусивши повірити, що Нік спить з нею, давно, потайки від мене. Вона збрехала мені, сказавши, що це він змусив її зробити аборт.

— Я краща мати, ніж ти, — заявила вона, піднімаючи сумку, що лежала на пеленальному столику.

Я не клала її туди, Мабуть, Браяр зробила це сама, поки я спала. *Я почувалася найгіршою мамою у світі. Чому я нічого не почула?*

Мій погляд упав на радіоняню біля ліжечка. Її відключили.

— Браяр, ти не можеш його забрати! — я голосно благала, поки вона погрожувала мені ножем. Вона вимагала, щоб відійшла від дверей і дала їй вийти.

Ендрю прокинувся і знову почав плакати.

— Подивись, що ти зробила! — закричала вона, люто дивлячись на мене.

— Будь ласка, віддай його мені, Браяр, я його мати!

Вона почала його безладно розгойдувати, Ендрю звивався в її руках, він був наляканий, вона тримала його так, що її пальці тиснули на його висип.

— Віддай, чорт забирай, ти робиш йому боляче!

Плач дитини наповнював кімнату, перериваючи нічну тишу. Браяр відклала рюкзак, щоб було зручніше тримати Ендрю, а потім знову підняла ніж на мене. Тоді її очі, які досі були прикуті до моїх, сфокусувалися на чомусь позаду мене.

Я почула шум, і перш ніж я встигла обернутися, хтось схопив мене ззаду: моя спина зіткнулася з твердими грудьми, а чиясь рука затиснула мені рота, стримуючи крик, який застряг у горлі.

— Я вмираю від бажання обійняти тебе, — прошепотів мені на вухо знайомий голос.

Моє серце перестало битися, щоб почати найшвидший біг у моєму житті.

Майкл.

Я намагалася вирватися з його рук, але він мені не дозволяв. Від його тіла огидно тхнуло алкоголем.

Очі Браяр спалахнули, дивлячись на мого нападника, і я з усіх сил намагалася знайти якийсь зв’язок між ними двома. Як це, в біса, могло статися? *Як двоє найгірших людей в моєму житті опинилися в одній кімнаті?*

— У тебе є все, що тобі потрібно, люба? — запитав Майкл у Браяр, на що вона кивнула, піднявши рюкзак із речами дитини.

Я відчула, як мене охопив жахливий страх, страх і гнів.

— Відпусти!

—Я його заберу, і ти мені не завадиш, — погрожувала вона мені, навіть не дивлячись на мене.

Майкл смикнув мене, щоб звільнити шлях Браяр.

— Почекай мене внизу, — сказав він твердим тоном, якого я ніколи раніше не чула у нього.

Моє серце ледь не зупинилося, коли він рушив до дверей.

— Браяр… Браяр, будь ласка… поверни мені дитину, будь ласка.

Я плакала, намагаючись вирватися з рук Майкла. Браяр на мить зупинилася. Вона спочатку подивилася на мене, потім на Майкла і, нарешті, на Ендрю.

— Вибач, Ноа, — попросила пробачення вона, збігаючи сходами.

— Ні! — кричу я щосили. Ендрю істерично скрикнув, і Майкл розвернув мене так, що я вперлася спиною в стіну.

— Невже ти думала, що зможеш продовжувати своє кляте життя так, ніби нічого не сталося? Ти думала, що я дозволю цьому мудаку володіти тобою?

Я почала нестримно плакати. Я не могла повірити, що це відбувається зі мною.

Ніколас був у від'їзді, Стів теж. Тоді я згадала одну з багатьох розмов з Ніком. Це було кілька тижнів тому. Я не звернула уваги тоді на його слова, він завжди був одержимий безпекою, завжди так хвилювався, що хтось знову захоче заподіяти нам біль. Тепер я зрозуміла, чому він погодився взяти Стіва з собою.

***

— Я встановив у будинку сигналізацію, Ноа, — казав мені Нік, коли я годувала Ендрю з пляшечки. — Для твоєї зручності я

обрав тривожну кнопку. Тобі треба буде просто натиснути її, і виправиться сигнал до поліції. Ти слухаєш мене? Все зрозуміло?

Я відволіклася від дитини й посміхнулася Ніку.

— Так, так, сигналізація, тривожна кнопка, звичайно я тебе чую.

Ніколас зітхнувши підійшов до мене.

— Тривожна кнопка, Ноа, вона під кухонною стільницею

У цей момент Ендрю видав кілька чарівних звуків, і моя увага знову сина.

Ніколас вихопив дитину, сердито дивлячись на мене.

— До біса, Ноа, це важливо!

Я зиркнула на нього.

— Я все почула. Ти перебільшуєш, але я все зрозуміла й запам’ятала. Віддай мені дитину.

Нік зітхнув, похитав головою й простягнув мені дитину.

— Нагадай мені ще раз показати, де вона.

Я його більше не слухала. І я йому не нагадала.

***

— Десять тисяч доларів, які він дав мені, щоб я забрався звідси вже давно закінчилися. До того ж твій хлопець має набагато більше, ніж десять тисяч доларів, правда, люба? — спитав Майкл, змусивши мене оговтатися від спогадів.

Він хотів грошей. Чому я не здивована?

— Ти сучий син! — випалила я, ненавидячи його так, ніби ніколи нікого не ненавиділа.

Майкл стиснув щелепу і вдарив мене по обличчю.

— Не ображай мою матір!

Я тремтіла від страху, але намагалася бути сильною. Я не могла повірити, що він мене вдарив.

— Скажи мені, де, чорт забирай, сейф?

Я знала, що в нашій кімнаті є один. Пароль вибрав Нік — це день нашої зустрічі.

Я відповіла на питання і Майкл штовхнув мене в спальню. Його погляд упав на незастелене ліжко, гарні меблі та фотографію, яку ми повісили над ліжком. Її зробила Дженна, на ній ми були втрьох: Нік, Ендрю та я.

— Що скаже твій хлопець, якщо я знову трахну тебе, але цього разу зроблю це на вашому чудовому ліжку? Гадаєш, він тебе знову пробачить, га? Або кине так само як зробив два роки тому?

— Ти хворий, — процідила я крізь зуби, намагаючись зберігати спокій.

Майкл засміявся й посунув ящик, на який я вказала. Позаду був срібний сейф.

— Введи пароль.

Він тягнув мене, поки я не опинилася прямо перед сейфом. Я зробила, як він просив, і коли він відкрив дверцята, його очі спалахнули.

— Чорт забирай, — вигукнув він, беручи пачки купюр, які лежали купою біля якихось документів. — Якщо він має все це у своєму довбаному будинку, я навіть не хочу думати про те, що він зберігає в банку.

Я міцно стиснула кулаки.

— Візьми кляті гроші й забирайся звідси.

Майкл посміхнувся, запхав пачки грошей у рюкзак, а потім штовхнув мене зі сходів. Браяр сиділа на дивані, Ендрю спав у неї на руках.

Коли я побачила, що з сином все добре, я відчула, як моє серце знову запрацювало. Мене не хвилювали гроші. Якби це залежало від мене, я б навіть віддала йому одяг, який був на мені, тільки б він віддав мені Ендрю.

— Тепер ми можемо піти? — нервово спитав Браяр.

— За хвилину, люба, — відповів Майкл, оглядаючи решту кімнати.

Коли він потягнув мене на кухню, я відчула, як адреналін виділяється з кожної клітини моєї шкіри.

«Де ця клята тривога, Ніколасе»

Браяр підвелася з Ендрю на руках і пішла за нами. Мені було неприємно дивитися, як вона тримає його. Вона тримає його так, ніби це її син. Майкл поклав рюкзак, повний грошей, на стіл і змусив мене сісти на один зі стільців. Браяр поперемінно переводила погляд то на мене, то на Майкла. У той момент вона була схожа на дитину, яка чекає, коли батьки їй скажуть, що робити.

— Який твій план, Майкле? — запитала я, намагаючись подовжити його перебування в будинку. Якщо вони підуть раніше, ніж я встигну натиснути на кнопку тривоги, то швидше за все я більше ніколи не побачу свою дитину. — Забрати гроші й сина, щоб помститися Ніколасу?

— Це саме те, що я збираюся зробити, — відповів він та усміхнувся, відкриваючи холодильник.

Він узяв пиво і подивився мені прямо в очі.

— Мені подобається бачити тебе такою наляканою. Я просто божеволію від щастя, коли ходжу по цьому будинку, коли п’ю його пиво і коли знаю, що його родина зараз повністю залежить від моєї милості.

Я тремтіла, сидячи на стільці. Я тремтіла від усвідомлення того, що я була справжньою дурепою, ідіоткою, яка не бачила, що Майкл О’Ніл — клятий виродок.

«Ти завжди намагаєшся виправдати помилки людей…»

Слова Ніколаса вразили мене майже так само сильно, як ляпас, якого дав мені Майкл кілька хвилин тому.

Я хотіла побачити в ньому хороше — це правда, я хотіла знайти причину, чому він скористався моєю вразливістю. Я хотіла цього раніше. Зараз же я зрозуміла, що добро є не в кожному. І не треба шукати того, чого немає.

Погані люди існують, просто так.

Ендрю знову почав скиглити, а Майкл відвів погляд від мене, щоб придивитися до мого сина.

— Я дуже хочу познайомитися з маленьким Лейстером, — зізнався він, простягаючи руку й забираючи дитину у Браяр.

Я скочила на ноги.

— Не чіпай його! — крикнула я, щоб змусити свою дитину плакати.

Майкл проігнорував моє попередження і погладив маленьку голівку моєї дитини

— Він так схожий на нього — це викликає у мене огиду, — сказав він, повертаючи малюка Браяр.

Ендрю продовжував плакати.

— Він голодний, — оголосила я, дивлячись Майклу в очі, — дозволь мені приготувати йому пляшечку.

Майкл весело посміхнувся.

— Я впевнений, що ти можеш просити краще, — сказав він, підходячи до мене. Його алкогольне дихання викликало в мене нудоту.

— Будь ласка, — благала я, намагаючись стримати огиду й ненависть, які відчувала до нього.

Майкл схопив мене за талію й ткнувся ротом у мою шию.

— Змусь його замовкнути, — наказав він мені на вухо, відпускаючи.

Я майже одразу відвернулася від нього й обійшла кухонний острів, щоб взяти пляшку, дитяче харчування та молоко. Поки я це робила, мої пальці нишпорили під стільницею у пошуках клятої кнопки.

Майкл тим часом допивав пиво з дурною усмішкою на губах. Я не розуміла, чому він досі тут: якби я була на його місці, я б пішла, щойно взяла гроші, але, побачивши, як йому комфортно, я зрозуміла, що він придумав все це більше для того, щоб змусити мене страждати. Пачки купюр — простий бонус на додачу до хворобливого задоволення. Йому було приємно, як він правильно сказав, займати місце Ніколаса в цьому будинку.

Раптом я пальцями щось намацала. Це була тривожна кнопка!

Я натиснула на неї, молячись Богу, щоб поліція приїхала якомога скоріше.

Коли пляшечка для Ендрю була готова, я підійшла до Браяр.

— Дозволь мені йому дати, — сказала я. благаючи.

— Ні, — відмовилася вона, вириваючи пляшку з моєї руки.

Майкл подивився на мене.

— Знаєш, Ноа, — він змінив свій веселий тон на більш глухий та похмурий. — Я міг би дати тобі це, – заявив він, показуючи пальцем навколо. — Ми були б щасливі, якби ти не чіплялася за такого, як Лейстер. Чому так? Тобі подобається, коли до тебе ставляться, як до клятої іграшки? Це не проблема, я теж так можу.

— Замовкни! — крикнула я, повернувшись до нього обличчям. — Ти виявився ідіотом настільки, що все своє кляте життя просидиш у в’язниці! І ти теж! — вказала я на Браяр, — Хіба ти не бачиш, що він користується тобою? Він робив зі мною теж саме!

— Закрий свій рот, — сердито наказала Браяр. — Майкл допоміг мені більше, ніж будь-хто й будь-коли. І ми разом назавжди, так? — сказала вона, дивлячись на Майкла. Її очі сяяли від емоцій.

Я похитала головою, нічого не розуміючи.

— Що ти, в біса, з нею зробив? — запитала я, звертаючись до Майкла

Він хотів відповісти, але тут здалеку почувся шум поліцейської сирени. Здається, я відчула щось схоже на полегшення. Все не так погано, але мій син досі у цієї божевільної, і боюся уявити, що вона може зробити, якщо побачить тут поліцію.

Майкл повернувся і міцно схопивши мене за руку.

— Що ти, чорт забирай, наробила?

У мене цокотіли зуби від страху, але я посміхнулася.

— Тривожна кнопка. У вас є пів секунди, щоб забратися звідси.

Браяр вражено подивився на Майкла, а потім на мене. Ендрю почав кричати й звиватися, можливо, через те, що інтенсивність

шуму сирен зростала з кожною хвилиною.

Майкл відпустив мене, взяв рюкзак зі столу й звернувся до Браяр.

— Мерщій! — крикнув він, відчиняючи двері, що вели в сад.

Браяр була налякана до смерті, це було видно в її очах.

— Браяр, поверни мені дитину, — благала я.

Майкл не чекав більше. Він вийшов за двері, не озираючись.

Я хотіла, щоб його схопила поліція, я хотіла цього всім силами, хоча в той момент мої очі могли сфокусуватися лише на жінці переді мною, жінці, яка тримала мого сина на руках. Вона почала йти назад, коли я підійшла до неї й змусила повернутися до вхідних дверей

Тепер вона злякано дивилася на мене.

— Пробач, Ноа.

Я відчувала, що помираю, коли вона відчинила двері, щоб піти. Крики Ендрю, змушували моє серце стискатися. Моя дитина страждала і я нічого не могла зробити.

Раптом з-за рогу виїхали дві поліцейські машини. Побачивши їх, Браяр зупинила, широко розплющивши очі.

— Я повинна піклуватися про нього, — сказала вона, дивлячись на мене з ненавистю і міцно стискаючи мою дитину.

Браяр вибігла на вулицю водночас з тим, як перед будинком зупинилася машина поліції.

— Кинь зброю, — наказав їй поліціянт, наставляючи на неї пістолет.

Я притулила долоню до рота Ні! Вони не могли дозволити їй забрати мою дитину!

Браяр озирнулася на інший бік вулиці, але в цей момент під'їхала інша поліцейська машина, відрізавши їй будь-які шанси на втечу.

— Кинь зброю! — знову закричали копи.

Браяр подивилася на мене, її очі були наповнені слізьми. За секунду ніж упав на тротуар.

— А тепер обережно покладіть дитину, відійдіть на два кроки й станьте на коліна!

Я затамувала подих і витріщилася на Браяр. Вона виглядала приголомшеною

Вона поцілувала Ендрю в щічку й повільно опустила дитину на землю.

Ридання вирвалося з мого горла, коли Браяр відступив від Ендрю й зробив, як їй сказали копи. Я вибігла туди, де був мій син, підняла його і притисла його до грудей: ніколи в житті я не відчувала такого страху, ніколи в житті не хотіла когось убити. Мої ноги тремтіли, і я опустилася на коліна, щоб не впасти. Я навіть не знала, що відбувається навколо мене, ніщо не мало для мене значення, окрім того, що моя дитина знову зі мною.

— Пані, дозвольте мені допомогти вам, — запропонував мені поліцейський.

Все моє тіло тремтіло, я ледве стримувала ридання, які виривалися з горла.

— Майкл... він утік через садові двері — повідомила я йому, тремтячи, як лист.

Поліцейський попросив мене описати нападника, на його пошуки хотіли відправити підкріплення.

Вони завели мене в будинок, хотіли поставити мені запитання, хотіли, щоб лікар оглянув мене та Ендрю, але я відмовилася. Я попросила їх дати мені спокій та зачинилася з Ендрю в його кімнаті.

Біле боді з бджілками, в якому я його поклала спати, було все в плямах багнюки на дорозі. Я переодягла сина, плачучи. Я сиділа з ним на дивані й не переставала колисати його, поки він нарешті не перестав плакати. Його маленькі очі не сходили з мого обличчя.

— Ось і все, — прошепотіла я, притискаючи його до своїх грудей. — Все закінчилося, любов моя.

Я дочекалася поки Ендрю міцно засне, і тільки після цього дозволила собі спуститися з ним на руках у вітальню.

— Місіс Лейстер, ми маємо поставити вам кілька запитань, — оголосив мені поліціянт. — Ваш чоловік уже в дорозі, ми повідомили йому про те, що трапилося.

«Ніколас»

Я жодного разу не подумала про нього. Мої думки та увага були зосереджені лише на дитинці, яка зараз мирно спала в мене на руках.

— Ми затримали Майкла О’Ніл, мем, — оголосив мені один із поліцейських. — Він намагався втекти, але ми виявилися швидше.

Я кивнула, хоча не відчула жодного полегшення. Я досі не могла повірити в те, сталося. Я була в стані шоку. Я просто хотіла замкнутися у своїй кімнаті з Ендрю і більше нікого не бачити.

— Схоже, містер О’Ніл лікував пані Палвін. Вона була у програмі для людей з психічними розладами.

«Що?»

— Вона? — запитала я з недовірою.

— Міс Палвін потрапила до цього центру чотири з половиною місяці тому. Вона намагалася накласти на себе руки, і батьки направили її туди. Скоріш за все, містер О’Ніл викрав її з центру.

Я не могла в це повірити. Хоча, здавалося, найулюбленішою розвагою того виродка було використання своїх пацієнтів. Я могла собі уявити задоволення Майкла, коли він дізнався, що спілкується з кимось, на кшталт, Браяр — людиною, яка є частиною нашого з Ніколасом минулого.

Я майже балаканину між ними двома: Браяр, яка була скривджена усім своїм життям, смертю дитини, Ніколасом, і Майклом, який харчувався її болем, щоб шантажувати, щоб змусити зробити так, як він хоче. Я стримала бажання заплакати.

Я провела наступні кілька годин у розмовах з поліцією. Мені дозволили дати свідчення вдома. Я зателефонувала Дженні після того, як копи пішли — я не хотів залишатися сама. Вони з Ліоном негайно приїхали. Друзі були шоковані та налякані тим, що сталося.

— Я втомилася, — зізналася я після того, як ми випили чаю на кухні.

Я досі тримала сплячого Ендрю біля грудей

— Я приляжу ненадовго.

Дженна кивнула і сказала мені не хвилюватися.

Мені не вдалося поговорити з Ніком, бо він сів на перший рейс до Лос-Анджелеса і зараз летів додому.

Я лягла у ліжко, поклавши поруч Ендрю. Я дуже хотіла відпочити, чи принаймні спробувати це зробити. Я досі відчувала шок у своєму тілі, і я не знала, скільки часу знадобиться, щоб оговтатися від того, що сталося.

Я розплющила очі за декілька годин. Моє серце зупинилося, коли я побачила, що Ендрю не було зі мною в ліжку. Я сіла на ліжку, оповита вже знайомим жахом. Я почала очима шукати сина по кімнаті, але швидко зупинилася, коли побачила, що Нік сидів навпроти нашого ліжка, а Ендрю спав у нього на грудях.

Коли Ніколас почув, що я прокинувся, його ніс торкнувся її маленької голівки, а очі зиркнули в моєму напрямку.

Я глибоко вдихнула із полегшенням і почала плакати.

Нік підвівся з нашим сином на руках і підійшов до мене. Я не могла припинити плакати. Це була моя провина… Ніколас попереджав мене про Чарлі, а я не хотіла його слухати. Напевно, саме Чарлі дав мою домашню адресу. Мій син міг померти через мене.

— Нік, — сказала я, нестримно ридаючи. — Мені так шкода.

Він притягнув мене до своїх грудей. Наша дитина все ще спала між нами.

Я сховала голову йому в шию і дозволила міцно мене обійняти.

— Тс…Ноа, — обірвав він мене. Його голос надірвався, коли він зарився рукою в моє волосся. — Ти не винна. Я навіть не думав, що цей сучий син може таке зробити.

Я відсторонилася від його шиї, щоб подивитися в очі. Його красиві блакитні очі були налиті кров’ю і дивилися на мене так, як ніколи раніше.

— З Ендрю все гаразд…, — сказала я, намагаючись втішити нас обох.

— Якби з тобою щось трапилося… Не знаю, що б я зробив, Ноа.

Я обійняла його і поцілувала в щоку.

— Ти поруч, — сказала я, наближаючи свої губи до нього.

Він міцно поцілував мене, притискаючи до себе.

— Він тобі щось зробив, Ноа…?— спитав він, обережно торкаючись сліду, напевно, від ляпаса, якого він мені дав.

Нік ніби затамував подих, з острахом чекаючи моєї відповіді.

— Я в порядку… він мені погрожував, але не чіпав, — відповіла я, намагаючись говорити з ним спокійно

Його великий палець знову ніжно торкнувся моєї щоки.

— Я хочу його вбити, — зізнався він мені через секунду, і я побачила, як на його обличчі промайнула ненависть.

— Він проведе багато часу у в’язниці — це буде достатнім покаранням.

Нік потягнув мене ближче, і наші губи зустрілися у відчайдушному, болісному поцілунку. Коли ми відсторонялися від одне одного, то почули, як Ендрю трохи пошумів, рухаючи своєю маленькою голівкою. Він не спав і дивився на нас. Я посміхнулася, зачісуючи його волосся назад.

— Я так люблю тебе, що навіть не знаю, як це висловити, — сказав мені Нік, обережно обіймаючи нас.

Ми втрьох лягли в ліжко. Нік обіймає мене ззаду, а Ендрю спить поруч.

Вони більше ніколи не ображатимуть мою родину.

Розділ 58. НІК

Дізнатися все, що трапилося, перебуваючи в іншому місті, далеко від родини — було справжнім жахом для мене. Я просто не міг нічого зробити, окрім як сісти літак. Мене мучило знання, що я не зміг зберегти найголовніших людей у своєму житті. Я заспокоївся лише за кілька годин, коли зміг увійти до нашого будинку.

Дженна та Ліон не спали, пили каву й тихо розмовляли, коли я відчинив вхідні двері. Все було спокійно. Не було міліції, крові або чогось подібного, що я уявляв собі дорогою сюди.

— Де Ноа? — запитав я, вітаючись. Я не міг сприймати інформацію, поки сам не переконаюся, що двоє людей, яких я кохаю найбільше на світі, в порядку.

Я піднялася нагору і спочатку зазирнув у дитячу, побачивши, що там нікого немає, я увесь знервований пішов до нашої спальні. Увійшовши, я видихнув: Ноа спала, а поруч з нею наш дорогоцінний малюк крутив ніжками й ручками, прокинувшись. Я підійшов, стиснувши серце в кулак. Ендрю дивився в стелю, в роті був смочок, а маленькі очі були напухлими від плачу. Я підхопив його на руки й притиснув до себе. Вони хотіли забрати його в нас.

Ендрю видав жалібний звук, і я, тримаючи його на руках, присів на диван перед ліжком.

— Привіт, чемпіоне, — привітав я його, дозволяючи йому взяти мій палець у свою маленьку руку. — Ти був дуже сміливим, синку, — сказав я й поцілував його в маленьку щічку, дозволивши собі вдихнути цей неповторний аромат немовляти. Ендрю посміхнувся, наче зрозумів мене. Я притиснув його до себе, і не зміг стримати сліз, що котилися по моїх щоках. Як вони могли це зробити з нами?

Браяр... Майкл... Цей сучий син буде гнити у в’язниці. Я подбаю про це.

Я подивився на Ноа, це, мабуть, було жахливо. Дідько, цього не повинно було статися. Стів мав бути тут. *Я мав бути тут*. Я був щиро вдячний самому собі за те, що встиг встановити сигналізацію і головне, що встиг пояснити Ноа, як її активувати. Якби я тільки знав, що станеться.

Наступного дня, коли все вже заспокоїлося, Ноа розповіла мені про те, що сталося. Я відчував, як вена на моїй шиї дико пульсувала від кожного її слова. Мені було боляче. Мені також було боляче, коли я дізнався, що Браяр втратила дитину. Мою дитину на шостому місяці вагітності. Я не знав про це, але, подивившись на Ендрю, я зрозумів, що цей факт дійсно завдав мені болю.

Я відчув потребу відвідати її. Майкл міг спокійно гнити у в’язниці, але Браяр була хвора. Через два тижні після того, що сталося, я поїхав до центру, куди вона була госпіталізована. Вона лікувалася від депресії та біполярного розладу.

Я завжди думав, що Браяр має проблему, яку ніхто з її оточення не може зрозуміти. Її життя було схоже на моє, оскільки вона росла сама в оточенні нянь, яким було байдуже на неї, а батьки, здавалося, звернули на неї увагу лише тоді, коли вона прийшла додому вагітною, і звернули уваги лише для того, щоб сказати, що відмовляються від неї. Я від щирого серця бажав їй одужання, але я ніколи не пробачив би того, що вона хотіла забрати в мене сина.

Коли я приїхав до центру, мені повідомили, що їй набагато краще. Вона прийняла ліки й почувалася набагато щасливішою. Коли я зайшов до палати, я побачив, що вона сидить на своєму ліжку і читає книгу. Ноа розказувала мені, що бачила Браяр побитою та неохайною Але я бачив зовсім іншу дівчину перед собою: вона була одягнена в джинси та чисту бавовняну

футболку блакитного кольору, її коротке волосся було зібрано в гарний пучок на маківці, а очі дивилися на мене з очікуванням. Їй повідомили про мій візит, вона чекала на мене.

— Привіт, Ніколасе, — привіталася вона і поклала книжку на тумбочку поруч з собою.

Я підійшов до неї й запитав, чи можу сісти.

— Я ненадовго, — пояснив я, не знаючи, як висловити свої змішані почуття. — Я просто хотів сказати тобі, що мені шкода, що так сталося з нашим сином. Я нічого не знав, якби ж знав, то підтримував би тебе.

Браяр слухала мене зі спокійним виразом обличчям.

— У плани долі не входило, щоб ця дитина стала частиною нашого життя, — сказала вона, і я побачив, як її очі зволожилися, — але це було дорогоцінністю для мене.

Я взяв її руку обома своїми. Її слова завдали мені болю.

— Мені дуже шкода, — сказав я, і це було правдою. Я обожнював свою дитину і рахував секунди до повернення додому, до Ноа та Ендрю, це не завадило мені почуватися розбитим через те, що інший мій син не отримав свого шансу на життя.

— Мені шкода, — нарікала вона, порушуючи тишу. — Я не знаю, що зі мною сталося… я… Майкл… я думала, що він любить мене, розумієш? Він сказав щось… про Ноа і про тебе… я подумала…

— Тепер зосередься на одужанні, Браяр, — порадив я, підводячись.

Вона подивилася на мене широко розплющеними очима.

— Як ти думаєш я зможу стати такою, як ти? Як ти думаєш в мене з’явиться хтось, хто любитиме мене так, як ти любиш Ноа?

Я дуже ретельно підбирав слова.

— Я думаю, що на кожного в житті чекає така людина, — заявив я, дивлячись їй в очі. — Я ніколи не думав, що зможу покохати когось так сильно, як кохаю зараз Ноа. І ти краще за всіх знаєш, наскільки я був розбитий всередині. Так, я думаю, що тебе чекають великі речі, Браяр. Одного разу ти прокинешся, і хтось переверне твій світ з ніг на голову... треба лише дочекатися свого моменту.

Я підійшов до дверей і зупинився, коли вона мене покликала.

— Я назвала його твоїм ім’ям, — сказала вона мені у спину. — Я повинна була тобі це сказати.

Я глибоко вдихнув і вийшов з палати.

Розділ 59. НОА

Два роки потому..

Я щойно закінчила навчання. Щастя наповнювало мене, я просто не могла стримувати посмішку. Я збрешу, якщо скажу, що це було легко. Повернутися до навчання після народження дитини було дуже важко. Я ненавиділа бути далеко від Ендрю, але потроху ми пристосувалися. Панічна одержимість дитиною, яка була спричинена спробою забрати її в мене, з часом зникла. Завдяки Ніку я знову відчула себе в безпеці й змогла почати залишати сина комусь.

Ніколас виконав усе, що обіцяв мені, і навіть більше. Він заприсягся захищати мої мрії й амбіції, заприсягся допомогти мені реалізуватися не тільки, як мати. Так воно й було.

Нік. Мій прекрасний хлопець, який одного дня стане моїм чоловіком. Ми зволікали з весіллям, поки врешті-решт не вирішили зробити це тоді, коли в нас буде можливість одружитися в радість, без зайвого стресу. Ендрю вже був маленьким дворічним хлопчиком, який зводив нас з розуму, але тепер ми вже могли залишити його бабусі з дідусем та відправитися у весільну подорож. Тепер ми мали час та можливість насолодитися одне одним.

Я радісно посміхнулася, отримавши диплом від декана свого факультету, і одразу озирнулася в пошуках *своїх хлопців*. Нік підвівся зі свого місця, як тільки я почала спускатися зі сцени. Ендрю плескав у долоні, сидячи на плечах Ніка, його волосся було таке ж постійно скуйовджене, як й у батька. Маленькі очі сина раділи тому, чого він навіть не розумів. Моя мати та Вілл радісно плескали, а Анабель і Медді посміхалися мені.

Анабель позбулася хвороби й відновила стосунки з Ніком. Медді досі жила з Віллом, але вихідні проводила з матір'ю. Вони часто приходили до нас у гості, мати Ніка була просто в захваті от Ендрю, як і Медді. Молодша сестра Ніка стала справжньою красунею зі світлим волоссям та ангельським обличчям. У свої десять років вона вже вміла привертати до себе увагу.

Пізніше ми влаштували невеличке свято у нас вдома, з нагоди мого випуску. Там була вся родина і всі наші друзі. В якийсь момент, скориставшись тим, що я залишилася сама на кухні, Ніколас взяв мене за руку і потягнув до кімнати. Раптом моя спина вдарилася об двері, і його губи вхопили мої у поцілунок, наповнений нескінченною пристрастю та ніжністю.

— Завтра ти нарешті станеш моєю. Більше нікуди не втечеш, Веснянко, — сказав він, побожно цілуючи мене в шию.

— Я ще можу кинути тебе перед вівтарем, — попередила я його, сміючись. Він відповів сильним укусом за плече і це викликало в мене біль і задоволення водночас. Його руки ковзнули під мою

розкльошену спідницю, і він підняв мене, змусивши обхопити ногами його стегна. Нік міцно тримав мене, обійнявши.

— Поясни мені ще раз цю ідею. Цю абсолютно дурну ідею не займатися сексом до моменту весілля.

Це була ідея Дженни. Вона закликала нас провести два тижні без сексу, щоб, за її словами, зробити наш медовий місяць більш насиченим і романтичним.

— Я гадки не маю про що ти говориш, — відповіла я і притягнула його ближче для поцілунку. Наші язики переплелися, і я тихо застогнала, коли його рука ковзнула під спідницею. Він безжально мучив мене.

— Це вже порушення правил? — запитав він.

Я відкинулася назад, важко зітхнувши, й заплющила очі, щоб відчути та насолодитися його ласками.

— Ти завжди порушував їх, я не знаю, чому тебе зараз це так хвилює, — видохнула я і почала рухатися під його рукою, шукаючи те, чого так жадало моє тіло. Нік поцілував верхню частину моїх грудей, поки його пальці продовжували гратися з моїм тілом.

— Нумо, кохана, дай мені те, що я хочу, — прошепотів він мені на вухо.

І тут у двері постукали. Ніколас зупинився. Я розплющила очі. Моє неконтрольоване дихання, моє тремтяче тіло.

— Що, чорт забирай, ви там робите? — почувся голос Дженни з іншого боку дверей.

О, дідько!

— Дженна, йди геть, — наказав Нік, затуливши мені рота долонею.

— Якщо ви зараз не вийдете..

Я вилаялась крізь зуби.

— Повертаємося на вечірку? — запитав Нік, розважаючись

— Ти просто ідіот. Я відплачу тобі за це.

Нік силою притиснув мене до дверей і подивився мені в очі.

— Чому ти думаєш, що я зараз не страждаю так само чи більше, ніж ти?

Мені було достатньо оглянути його, щоб переконатися, що він каже правду.

— Ніякого сексу, поки не одружимось. Наші батьки будуть пишатися нами.

Я розсміялася з останнього коментаря, і ми відчинили двері

— Мамо! — крикнув Ендрю, простягаючи рученята до мене. Дженна несла його з опорою на своє стегно. Її шестимісячний животик вже можна було помітити під жовтою сукнею.

Я взяла свою дорогоцінну дитину на руки, і ми всі разом пішли до саду нашого маленького будиночка. Там Ліон спостерігав за барбекю, а Вільям був поруч з ним. Обидва були одягнені у фартухи з написом «Я люблю кухаря». Подарунок Дженни, звичайно. Ендрю виривався з рук, і я спустила його на землю. Він побіг у напрямку гойдалок, де на нього чекала Медді з розпростертими обіймами. Вона обожнювала гратися зі своїм маленьким племінником. Ніколас теж пішов до них. Я обожнювала цих людей більше, ніж будь-кого в цілому світі.

Я озирнулася, вся моя сім’я була там. Усі вони були щасливі. Наступний день мав бути по-справжньому чудовим.

Розділ 60. НІК

Я дивився на прекрасну жінку перед собою. Вона була настільки прекрасна, що в мене перехопило подих, я просто не міг говорити. Чорт забирай, я просто не можу передати словами, що було зі мною, коли вона зайшла до церкви.

Уся наша родина та друзі були там, усі близькі нам люди прийшли подивитися на те, як ми вступаємо у святий шлюб.

Ноа була схвильована. Очі блищали, вона намагалася стримати сльози.

— Так, я згоден, — сказав я, чітко вимовляючи слова.

— Ноа, ти приймаєш Ніколаса Лейстера як свого чоловіка, щоб любити й поважати його у хворобі й здоров'ї доти, доки смерть не розлучить вас?

Моя дорогоцінна дівчинка посміхнулася і подивилася на мене.

— Так, — відповіла вона тремтячим голосом.

— Іменем Божим і владою, наданою мені Святою Церквою, я оголошую вас чоловіком і дружиною. Можна поцілувати наречену.

Йому не потрібно було говорити мені двічі. Я обхопив її обличчя своїми долонями, і ми розчинилися у поцілунку, від якого в обох перехопило подих. Почулися оплески й мені довелося змусити себе відірватися від неї.

— Тепер ви моя, місис Лейстер, — сказав я абсолютно щасливий. Я був щасливіший, ніж будь-коли в житті.

Ноа усміхнулася, проронивши сльозу, яку я прибрав губами.

Свято проходило на березі моря. День був теплий, ідеальний, як і Ноа. Вона одягла сукню, яку мені було важко зняти через те,

яка вона була дуже красива: біле мереживо прилягало до її дорогоцінного тіла і спускалося від талії вже перетвореним на тюль у вигляді пишної спідниці. Її плечі були оголені, за винятком двох тонких смужок білого атласу, які перетинали її спину, підкреслюючи фігуру. Її веснянки зараз виділялися більше, ніж будь-коли. І вона мала дивовижну засмагу. Це все просто змушувало мене божеволіти від бажання.

— Ти готова? — запитав я її за кілька годин, коли ми танцювали. Я попросив зіграти *«Young at heart»,* і Ноа розплакалася. Ця пісня змусила її згадати ту чудову ніч кілька років тому, коли я показував їй, який з мене гарний танцюрист. Це була остання ніч, яку ми провели разом перед розривом, і тоді я хотів запам'ятати її, як момент, котрий не повинен був закінчитися. Тепер, чотири роки потому, ми танцювали під цю пісню знову, але цього разу ми заприсяглися кохати одне одного вічно.

Ноа озирнулася в пошуках своєї матері, яка колисала на руках нашого маленького хлопчика. Він не спав довше, ніж будь-хто з нас очікував. Він бігав, грав, танцював і, нарешті, заснув.

— Все добре, Ноа, — заспокоїв я її, поцілувавши в лоб.

— Такого ніколи не було. Він ніколи не був так довго без нас.

— Він чудово проведе час. Буде гратися із Медді та їсти печиво твоєї матері.

Ноа знову подивилася на мене й щиро посміхнулася.

— Я так тебе кохаю, — заявила вона й ніжно провела долонею по моїй потилиці. Я нахилилася, щоб поцілувати її. Мені було просто необхідно побути з нею наодинці. Зараз же.

Ми попрощалися з рідними. Все було добре, поки не настала черга Ендрю. В цей момент увесь процес почав перетворюватися на щось занадто плаксиве та сумне. Малий

прокинувся, коли Ноа взяла його на руки. Він був одягнений у светр, рукава якого були трішки довші, ніж потрібно.

— Мій маленький принц, — сказала Ноа, цілуючи його, — поводься, як гарний хлопчик, добре?

Я забрав сина, коли побачив, що моя, тепер вже дружина, готова розплакатися. Якщо Ендю побачить, як вона плаче, то це перетвориться на повномасштабне змагання з плачу. Я підкинув дитину у повітря, щоб розвеселити й відволікти. Коли я притиснув хлопчика до себе, він обійняв мене і притулив свою маленьку голівку до мого плеча.

— Ніку... тобі не здається...?

Я кинув на неї застережливий погляд. Мені було просто необхідно побути наодинці зі своєю дружиною. Ми не збиралися брати дитину, це питання вже вирішене. Моя мама підійшла й простягла руки, щоб я віддав їй Ендрю.

— Ідіть вже... Цей гном у надійних руках.

Мама поцілувала мене в щоку на прощання і пішла разом з онуком. Плач незабаром зник серед шуму натовпу та музики. Я підійшов до Ноа, яка дивилася туди, де зникли моя мати та наша дитина.

— Нумо — сказав я, обіймаючи її руками. — Нам треба йти, Веснянко.

Ноа обернулася до мене й вимушено посміхнулася

— Так, нам краще йти.

Люди товпилися біля дверей, чекаючи нас, щоб попрощатися. Ми поспішно сіли в білий лімузин, який мав доставити нас до готелю, де я забронював номер для молодят. Це було поруч з аеропортом, бо наступного дня ми летіли в Грецію, в місто Міконос. Я орендував гарний будинок на пляжі лише для двох.

Ми збиралися провести там тиждень, а потім ще тиждень у Хорватії, у п’ятизірковому готелі.

Я не хотів, щоб Ноа про щось хвилювалася. Останні два роки пролетіли як одна мить: я пам’ятаю тільки як Ноа піклувалася про нашого та вчилася. І так щодня. Тож вона потребувала цієї відпустки більше, ніж будь-хто інший, і я збирався подарувати їй це.

Коли ми приїхали в готель, нас зустріли з усією атрибутикою молодят. Кімната була величезна. Я попросив, щоб там обов’язково було шампанське, шоколад і свіжа полуниця.

Ноа здивовано подивилася на мене.

— Це ти все організував?

— Це все робиться за допомогою одного дзвінка, чи не так? — сказав я, притягнувши її до свого тіла.

— Ти готова займатися коханням доти, доки не прийде час їхати в аеропорт?

Ноа дивилася на мене, її очі сяяли бажанням.

— Ти казав, що рейс завтра опівдні.

Я злобно посміхнувся.

— Саме так.

Ми кохалися всю ніч, без відпочинку. Нарешті я зробив її своєю повністю. По всіх пунктах цього поняття. Ми люто роздягалися і смакували одне одного поцілунками. Її сукня відійшла в забуття до наступного дня. Ми кохалися ретельно, пристрасно, ніжно і дико. Ми віддавалися насолоді так, як можуть зробити тільки люди, які шалено закохані одне в одного.

Бо якщо шалено кохати одне одного — це злочин, тоді ми винні.

ЕПІЛОГ. НОА

Вісім років потому..

Я зачинила двері гаража з усмішкою на обличчі.

— Тато розізлиться більше, ніж будь-коли, Джулі, — сказала я своїй дворічній доньці, коли ми йшли по саду дорогою до нашого чудового будинку.

Нещодавно ми переїхали; насправді того дня було якраз два роки. Коли ми дізналися, що станемо батьками вдруге, то одразу зрозуміли, що наш будинок буде замалий для великої родини. Ми обрали більший варіант поруч з пляжем, щоб діти могли насолоджуватися морем і всім, що воно може запропонувати.

Найбільше в цій зміні був зацікавлений Нік, адже, врешті-решт наш будиночок був подарунком мені, щоб я мала змогу продовжувати навчання після народження Ендрю. І зрештою, з тих чи інших причин, я не хотіла залишати це місце, поки переїзд не став неминучим. Нік був щасливий, що знову зможе жити біля моря, і я була рада за нього.

Ендрю став серфінгістом світового класу: у віці всього десяти років він уже брав участь у національних змаганнях та виграв багато трофеїв, тож цей переїзд також був для нього радістю. Ендрю був точною копією Ніка, неможливо було заперечувати, що вони — батько та син, як я і сказала, коли побачила його вперше.

На щастя, в цій родині була одна маленька людина, майже скопійована з мене: Джулі, моя донька, була білявою, як сонце, і її обличчя було всіяне сотнями маленьких веснянок, які викликали бажання постійно цілувати її. Очі — це єдине, що вона успадкувала від Ніка, вони блакитні, як й в Ендрю.

Джулі не народилася зненацька; ба більше, ми її чекали довгих шість років. Як я і припускала, моя перша вагітність була справжнім дивом, і тепер, коли я озираюся назад, то щоразу впевнююся, що Бог дав нам Ендрю, бо це був єдиний спосіб возз’єднати нас знову.

Коли ми дізналися, що це дівчинка, то дуже зраділи. Ніколас просто обожнював доньку, але вона, вірна своїй матері, і не хотіла нічого знати про те, щоб йти в море, а тим більше про те, щоб її посадили на плавучу дошку. Моя донька була щаслива в мене на руках, і мені було приємно проводити з нею весь час.

Ендрю прийшов додому увесь мокрий та в піску.

— Можна скуштувати торт зараз? — запитав він, сідаючи за стіл і щипаючи сестру. Джулі скрикнула, а Ендрю розсміявся з тим самим переможним виразом на обличчі, яке дуже часто бачив у свого батька.

— Коли тато прийде, — відповіла я.

Того дня Ніку виповнилося тридцять п’ять років. Мені досі було важко осягнути, як швидко минув час. Мені здавалося, що ще вчора ми разом гуляли по пляжах Міконоса, поглинені одне одним, смакували поцілунки вночі, щоб продовжувати робити те ж саме вдень. Але ні, у червні мені виповнилося тридцять, і мені було трохи важко звикнути до цієї думки.

Нік просив мене нічого не робити на його день народження, він не хотів вечірок та зайвого шуму. Тільки ми. Тільки спокійний вечір у родинному колі. І я зробила, як він просив. Майже.

Я посміхнулася і продовжила прикрашати торт, який зробила для чоловіка. Діти сиділи у вітальні й дивилися мультфільми, хоча істеричні крики Джулі підказували мені, що вони там, ймовірно, билися.

Я здивувалася, коли руки схопили мене за талію, а неймовірно мускулисте тіло притиснулося до моєї спини.

— Ти мені готуєш, м, Веснянко? — прошепотів Нік мені на вухо, чуттєво покусуючи мочку.

— Не звикай до цього, — вимовила я, залишивши лопатку на столі. Я повернулася, щоб мати змогу побачити його.

— З днем народження, — сказала я, піднімаючи руки й притягаючи його до себе для поцілунку.

Нік усміхнувся мені.

— Ніяких вечірок-сюрпризів? — спитав він й підняв руку по моїй спині.

Я похитала головою.

— Тільки ми, — рішуче відповіла я. Ніколас усміхнувся і міцно притиснув мене до свого тіла. І саме в цей момент біля наших ніг з'явилася маленька людина з чітким наміром відволікти нас від одне одного.

— Тату! — Джулі покликала Ніколаса і потягнула свої руки, щоб батько підняв її до себе. Нік неохоче відірвався від мене і взяв на руки ще одну *свою принцесу.*

На відміну від Ендрю, якому завжди подобалося, щоб Нік підкидав його в повітря й нескінченно обертав, Джулі це ненавиділа. Моя дівчина була в цьому сенсі дуже суворою. Нік поцілував її біляві кучері й посадив малу собі на стегно. Разом з нею він відкрив холодильник і дістав звідти пляшку вина.

Позаду себе ми чули звуки відеоігор — Ендрю знайшов собі розвагу.

— Як справи у найкрасивішої дівчинки у світі? — запитав Нік Джулі, поки лоскотав її. Наша донька засміялася, показавши свої

єдині два зуби, і почала активно рухати ніжками, щоб звільнитися від татових обіймів. І щойно Нік це зробив, мала побігла на пошуки брата.

Нік підійшов до мене ближче і поцілував в губи.

— Сьогодні буде дуже довга ніч,— чуттєво попередив він мене. Мій шлунок здригнувся в очікуванні, і я змусила себе якомога швидше закінчити торт.

Ми чудово провели час. Разом повечеряли та заспівали Ніку «Happy Birthday». Джулі аплодувала як божевільна, бо це була одна з небагатьох пісень, яку вона співала без помилок, а Ендрю із задоволенням їв торт, який так хотів спробувати.

Коли ми вклали дітей спати, я взяла Ніка за руку і повела на перший поверх.

— У мене для тебе сюрприз, — нервово оголосила я, не стримуючи ідіотської посмішки.

Нік підозріло подивився на мене.

— Що ти наробила, Веснянко? Ніде не буде клоунів чи щось таке?

Я закотила очі. Таке було тільки один раз.

— Пішли…тобі це сподобається,— сказала я, поки відчиняла передні двері й тягнула його до гаража.

Нік засунув руки в кишені, дивлячись на мене зі цікавістю.

— Готовий? — запитала я, закусивши губу.

— Ні! — відповів він, глузуючи з мене.

Я проігнорувала його й натиснула кнопку, щоб відкрити гараж. Це був величезний простір, де в нас був спортзал і зберігалося

багато дитячих іграшок. Коли двері відчинилися, погляд Ніколаса зупинилися на тому, що було перед ним.

— З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ! — крикнула я збуджено.

— Ferrari.. — випалив він єдиний коментар. — Ти з глузду з'їхала? — сказав він, зробивши чотири кроки вперед.

— Я ж казала, що винна тобі Ferrari, а я не забуваю своїх обіцянок.

Ніколас недовірливо подивився на мене й розсміявся, від чого мої груди наповнилися радістю. Він підійшов і підняв мене на руки, обертаючи навколо себе.

— Я не можу в це повірити, — зізнався він, а потім нахмурився. — Почекай… — він поставив мене на ноги, і я зрозуміла, що насувається шторм.

— Чи не..? — почав він, коли я крадькома відійшла від нього. — Скажи мені, що ти не витратила гроші, які я поклав на твій рахунок на цей подарунок.

Я знизала плечима.

— Я сказала тобі, що мені не потрібні ці гроші.

— Ти моя дружина!

— А ти мій чоловік! — відповіла я, не в змозі стримати свого захвату.

— Не знаю, вбити тебе чи зацілувати. Скажи мені, розумничко, що ти хочеш, щоб я з тобою зробив?

Я посміхнулася.

— Спіймай мене.

ПОДЯКИ

Я писала цю трилогію п’ять років. Коли я починала із «Моєї провини», я робила це, бо сама історія змушувала мене писати, їй було абсолютно все одно чим я зайнята: вона вимагала кинути все і взятися за роботу. Ноа і Нік прийшли до мене в ключовий момент, і тепер я можу нарешті покінчити з ними.

Страшно перестати писати про персонажів, яких ти знаєш краще, ніж себе самого, адже вони стали чимось настільки реальним, що прощання з ними, ніби прощання з кимось з твого оточення, завдає болю.

Я досі не можу повірити, що ця історія взагалі опублікована. Досі не можу повірити, що людей з усього світу могло об’єднати щось, що просто народилося в моїй голові.

Дякую всім, хто зробив свій внесок в появу цієї книги на полицях. Дякую моїм редакторам Айні та Розі, без яких ця книга не була б такою, якою вона є сьогодні. Дякую за те, що ви змусили мене зробити все можливе й неможливо, дякую за те, що навчили мене професійної роботи у видавничому світі.

Дякую Wattpad за те, що запропонував мені найкращий спосіб продемонструвати свою роботу та допоміг мені зв’язатися з читачами.

Я закликаю всіх вас, хто пише і мріє, як я, продовжувати це робити. Ви ніколи не знаєте, хто може вас читати.

Дякую моєму агенту Нурії за те, що вона завжди заспокоювала мені, коли я стикалася з невідомими речами. Дякую її за те, що вона підтримувала мене з самого початку.

Величезна подяка моїм батькам за те, що вони навчили мене, що потрібно боротися за те, чого ти хочеш, попри те, що все, здається, проти тебе. Я навчилася у них, що неважливо скільки ти впав: ти все одно повинен встати й піти далі.

Бар, я не втомлюся дякувати тобі за твій невтомний ентузіазм, який ти вклав у цю книжку, бо саме ти перечитував її частіше, ніж я сама. Ти мій головний читач, і я сподіваюся, що ти й надалі будеш зі мною вже в нових проектах. Твої поради неоціненні!

Єва, дякую тобі за те, що ти стала однією з моїх найкращих подруг, майже не усвідомлюючи цього. Дякую тобі за те, що ти змирилася з усіма моїми не впевненостями, дякую за те, що заспокоювала мене краще за всіх, і змушувала сміятися, як ніколи раніше. Я сподіваюся на те, що побачу, як ти здійснюєш свої мрії, так само як ти бачила, як здійснилися мої. В тебе вийде все, що ти задумала.

І нарешті, усім людям, які місяцями чекали на цю кінцівку, я щиро сподіваюся, що я виправдала ваші очікування та подарувала Ніку та Ноа кінцівку, на яку вони заслуговують. Немає нічого кращого, ніж просто писати для себе, але коли ти знаєш, що так багато людей з нетерпінням чекають на те, що ти створюєш — це просто неповторний досвід і відчуття.

Я сподіваюся, що ви залишитися зі мною надовго, тому що я хочу поділитися з вами всіма історіями, які будуть в майбутньому.

Ця книга для Вас! Люблю вас, «Винні»!